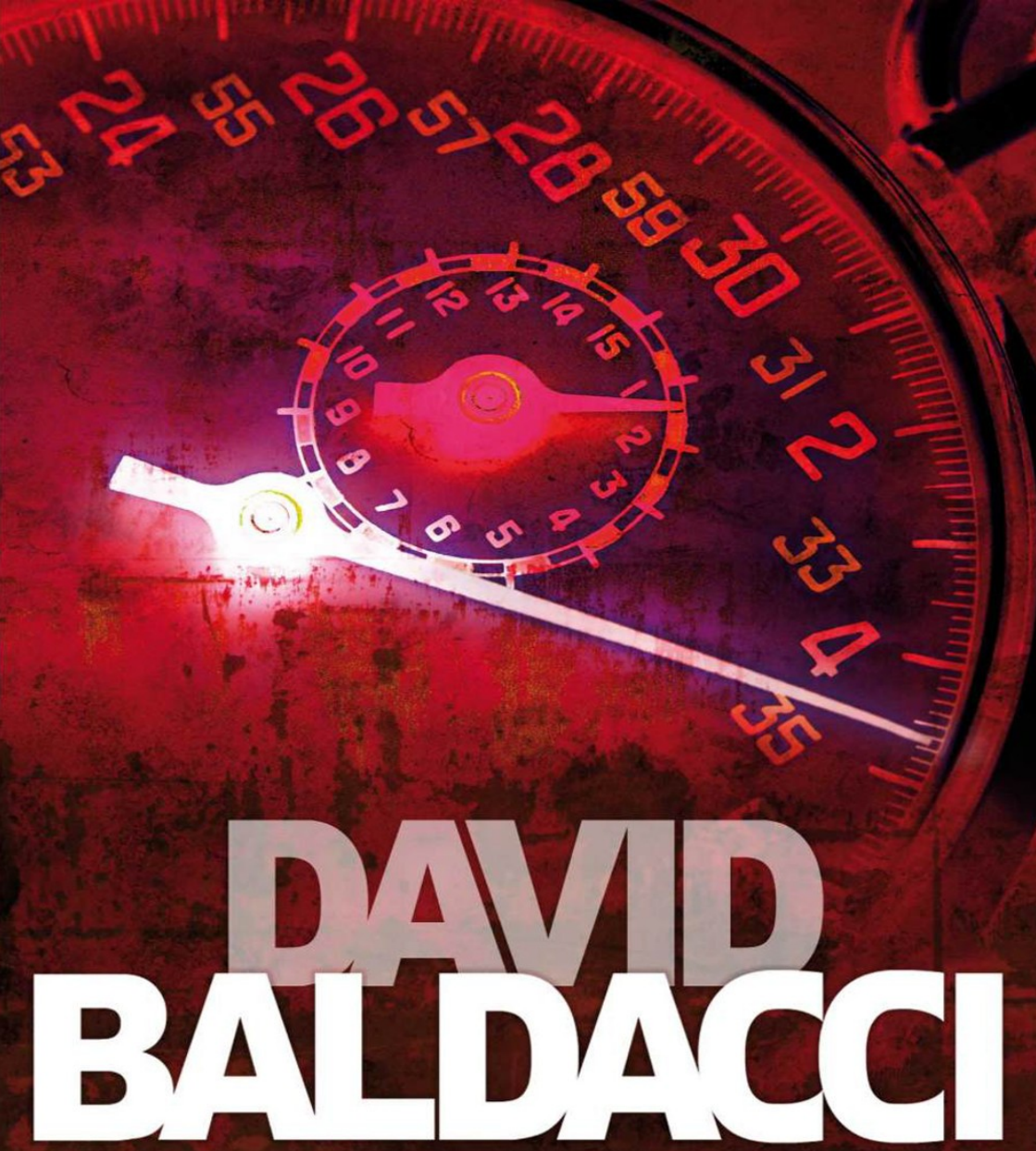

DAVID
BALDACCI

O secundă. Un glonţ. Totul se schimbă

Ultima secundă

DAVID BALDACCI

ULTIMA SECUNDĂ

rao internaţional publishing company
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BALDACCI, DAVID
Ultima secundă / David Baldacci; trad.: Bogdan Popescu. Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2006
ISBN 973-576-798-8
I. Popescu, Bogdan (trad.)
821.111(73)-31=135.1

DAVID BALDACCI
Split Second

© 2003 by Columbus Rose, Ltd.
All rights reserved

Traducere din limba engleză
BOGDAN POPESCU

© RAO International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română

Pentru tatăl meu, cea mai mare inspiraţie
pe care o poate avea un fiu.

PROLOG

Septembrie 1996

A fost nevoie numai de o secundă, care agentului Sean King din Serviciul Secret i se păru cea mai lungă secundă trăită vreodată.

Erau într-o misiune de filaj într-un hotel oarecare, aflat într-un loc aşa de izolat, încât îţi trebuia un telefon cu legătură prin satelit ca să poţi chema ajutoare. Stând în spatele obiectivului său, King cerceta mulţimea în timp ce în ureche îi ţiuia periodic un aparat de recepţie în care se auzeau informaţii inaudibile pentru ceilalţi. Era un aer umed înăbuşitor în acea cameră mare, plină ochi de oameni surescitaţi care agitau pancarte cu „Votaţi Clyde Ritter”. Mai mulţi copii erau împinşi în faţa candidatului care zâmbea întruna. King ura aceste momente, deoarece un copil mic era scutul perfect sub care se putea ascunde o arma până era prea târziu să mai intervină. Şi totuşi, micuţii continuau să vină şi Clyde îi pupa pe toţi, iar ulcerul se forma încet-încet în stomacul lui King în timp ce el asista la acest spectacol potenţial periculos.

Mulţimea se apropie şi mai mult de şnurul de catifea ce fusese întins acolo ca o linie în nisip. Drept răspuns, King se apropie şi el mai mult de Ritter. Palma mâinii sale întinse se aşează uşor pe spatele transpirat al cămăşii candidatului, astfel că, dacă se întâmpla ceva, îl putea trage înspre el într-o secundă. Nu putea să stea pur şi simplu în faţa omului, deoarece candidatul aparţinea „poporului”. Ritter proceda întotdeauna la fel: strângea mâinile oamenilor, le făcea semn, le zâmbea, spunea câteva cuvinte pentru ştirile de la ora cinci, apoi ţuguia buzele şi pupa un copil gras. Şi, în tot acest timp,

King privea în linişte mulţimea, ţinând mâna pe cămaşa transpirată a lui Ritter, atent la eventualele pericole.

Cineva strigă din spatele sălii. Ritter răspunse zeflemistului cu aceeaşi monedă şi mulţimea râse cu poftă sau, mă rog, aşa făcură majoritatea celor prezenţi. Existau oameni care îl urau pe Ritter şi ceea ce reprezenta el. Feţele nu mint – nu pe cei care sunt antrenaţi să le citească – şi King putea să citească pe chip la fel de bine cum trăgea cu arma. Asta era profesiunea lui: să citească în inima şi în sufletul oamenilor prin ochii acestora, prin ticurile lor nervoase.

El luă la ochi în mod special doi bărbaţi, aflaţi la câţiva metri distanţă, în partea dreaptă. Păreau să poată crea eventuale probleme, cu toate că erau îmbrăcaţi în cămăşi cu mâneci scurte şi pantaloni strânşi pe corp, fără a avea unde să ascundă o armă, ceea ce îi coborî câteva locuri pe lista cu potenţiale pericole. Asasinii preferau hainele largi şi armele mici. Totuşi, el mormăi câteva cuvinte în microfon, anunţându-i pe ceilalţi de îngrijorarea sa. Apoi se uită ţintă la ceasul de pe peretele din fundul încăperii. Era 10.32. Peste numai câteva minute porneau spre oraşul următor, unde strângerile de mâini, cuvintele către presă, zâmbetele şi pupăturile aveau să continue.

Privirea fixă a lui King se îndreptă înspre direcţia de unde venea noul zgomot şi în faţa ochilor îi apăru o privelişte total neaşteptată. Stând cu faţa la mulţime şi în spatele politicianului, el era singurul care putea vedea. Privirea îi rămase acolo pentru o clipă, pentru două, pentru trei, mult prea mult. Totuşi, cine l-ar putea acuza că nu fusese în stare să-şi desprindă ochii? După cum se dovedi, toată lumea, inclusiv el.

King auzi împuşcătura, ca zgomotul unei cărţi trântite. Putea să simtă umezeala de pe palmă, acolo unde mâna lui atinsese spatele lui Ritter. Numai că

acum nu mai era vorba doar de transpiraţie. Mâna îl ustura acolo unde glonţul ieşise din corp şi îi smulsese o bucată din degetul mijlociu înainte să lovească peretele din spate. În timp ce Ritter cădea, King se simţi ca o cometă cu o traiectorie extrem de bine definită, dar căreia îi ia o mie de ani-lumină să ajungă la destinaţie.

Ţipetele mulţimii se revărsau şi păreau că se dizolva într-un murmur general. Feţele se schimonoseau cum numai la bâlci, în casa groazei, mai văzuse. Apoi negura îl cuprinse ca suflul exploziei unei grenade când picioarele începură să se mişte, iar corpurile să se rotească ameţitor şi ţipetele se auzeau acum din toate direcţiile. Oamenii se împingeau, se trăgeau şi căutau adăpost. Îşi aminti că se gândea: „Nu este un haos mai mare ca atunci când moartea violentă ameninţă pe neaşteptate o mulţime de oameni”.

Şi acum, candidatul la preşedinţie Clyde Ritter zăcea întins la picioarele sale pe podeaua de lemn, împuşcat în inimă. King îşi întoarse privirea de la mort către atacator, un bărbat înalt, arătos, îmbrăcat într-o haină de tweed şi care purta ochelari. Arma ucigaşului, un Smith & Wesson de calibru 44, încă mai era îndreptată spre locul unde stătuse Ritter, de parcă ar fi aşteptat ca acesta să se ridice ca să-l împuşte din nou. Mulţimea de oameni panicaţi împiedica gărzile de corp să se apropie, aşa că numai el şi criminalul mai erau la petrecere.

King îndreptă pistolul către pieptul asasinului. Nu-i dădu niciun avertisment şi nu-i citi nici drepturile constituţionale, aşa cum indică legea americană. Sarcina lui era clară: trase o dată şi încă o dată, chiar dacă n-ar mai fi fost nevoie şi a doua lovitură, doborându-l pe loc. Asasinul nu scoase nicio vorbă, părând că se aştepta la asta, ca orice bun martir. Şi toţi martirii lăsau în urma lor oameni precum King, care erau învinovăţiţi pentru că lăsaseră să se întâmple asta. Trei oameni muriseră în acea zi şi King era unul dintre

ei.

Sean Ignatius King, născut la 1 august 1960, muri la 26 septembrie 1996, într-un loc de care nu mai auzise niciodată până în acea ultimă zi a vieţii lui. Şi totuşi, el o păţise mai rău decât alţii care căzuseră la datorie. Aceştia intraseră în coşciug în linişte, fiind jeliţi de cei care îi iubeau – sau cel puţin iubeau ceea ce reprezentau ei. Viitorul fost agent al Serviciului Secret, King, nu avusese norocul acesta. După moartea sa, cea mai grea povară a fost să continue să trăiască.

1

Opt ani mai târziu

Coloana de maşini coti în parcarea umbrită de copaci, unde coborâră o mulţime de oameni încinşi, obosiţi şi cu adevărat nefericiţi. Miniarmata de oameni se îndrepta spre o clădire urâtă, din cărămizi albe. Aceasta avusese multe întrebuinţări de-a lungul timpului, iar acum era clădirea pompelor funebre, deoarece nu exista nicio altă facilitate de acest fel pe o distanţă de mulţi kilometri şi morţii trebuiau să fie duşi undeva. Oameni adecvat de sobri, îmbrăcaţi în costume negre, stăteau lângă furgonul mortuar de aceeaşi culoare. Câţiva văduviţi de soartă se strecurară pe uşă afară, hohotind de plâns în batiste. Un om în vârstă, purtând un costum zdrenţăros care îi era prea mare şi o pălărie de moda veche, uzată şi slinoasă, stătea pe o bancă în faţa intrării principale, cioplind o bucată de lemn. Era exact acel tip de loc, rural până în temelii, cu piste de curse pentru camioane şi eternele balade country.

Bătrânul se uită mirat la procesiunea care trecea prin dreptul său şi în centrul căreia trona ceremonios un personaj înalt şi distins. Bătrânul scutură din cap şi rânji, arătându-şi cei câţiva dinţi rămaşi, pătaţi de tutun. Apoi trase o duşcă dintr-o sticlă pe care o scoase dintr-un buzunar al hainei şi se întoarse la iscusitul său meşteşug.

Femeia, trecută de treizeci de ani şi îmbrăcată în costum negru, era la un pas în spatele bărbatului înalt. În trecut, pistolul ei greu prins în toc o jena şi o irita. Ca soluţie, îşi cususe un strat dublu de material pe haine în locul unde era pistolul şi se obişnuise cu iritaţiile persistente. Îi auzise pe unii colegi bărbaţi glumind pe tema asta, cum că toate femeile agent ar trebui să

poarte aceste haine cu dublură, pentru că aşa arată şi ele mai împlinite fără a apela la implanturi de silicon. Da, testosteronul se găsea din plin în lumea ei.

Agentul secret Michelle Maxwell se afla în plină ascensiune. Nu ajunsese încă la Casa Albă, să-l păzească pe preşedintele Statelor Unite, dar era aproape. După doar nouă ani în Serviciul Secret, era deja şeful echipei care se ocupa cu paza şi protecţia. Celor mai mulţi agenţi le lua zece ani de munca de investigaţii pentru a putea spera să ajungă agenţi de rezervă la serviciul de pază şi protecţie, dar Michelle Maxwell era obişnuită să avanseze mai rapid decât ceilalţi.

Aceasta era marea provocare care avea să o ducă direct la Casa Albă, şi era îngrijorată. Făcuseră o oprire neprevăzută, şi asta însemna o echipă restrânsă şi posibilitatea limitata de a cere întăriri. Pentru că era o schimbare de ultim moment în plan însemna că nimeni altcineva nu avea cum să ştie că ei erau acolo.

Ajunseră la intrare, şi Michelle puse o mână fermă pe braţul bărbatului înalt şi îi spuse să aştepte până fac ei verificările de siguranţă.

Locul era liniştit, mirosea a moarte şi a disperare în grupuri distincte de suferinţă tăcută, strânse în jurul coşciugelor aflate fiecare într-un separeu. Ea postă câte un agent în fiecare punct-cheie de pe traseul pe care urma să-l aibă importantul personaj: „deschiderea drumului”, după cum era numită operaţiunea în limbajul agenţilor secreţi. Dacă era gândită cum trebuie, simpla prezenţă a unui agent cu o armă şi echipament de comunicare putea face minuni.

Ea vorbi în staţia de emisie-recepţie şi bărbatul înalt, John Bruno, fu adus înăuntru. Îl conduse prin hol, în timp ce erau urmăriţi de priviri curioase aruncate din separeuri. Un politician şi toată suita lui în campanie prin teritoriu erau ca o turmă de elefanţi: nicăieri nu puteau merge cu uşurinţă. Pământul duduia sub

picioarele lor, gemând sub greutatea gărzilor, a şefilor de campanie, a purtătorilor de cuvânt, a oamenilor care se ocupau de imagine, a numeroşilor gură-cască şi a altora. Era un spectacol care, dacă nu stârnea râsul, te făcea să te îngrijorezi serios în legătură cu viitorul ţării.

John Bruno candida la funcţia de preşedinte al Statelor Unite şi nu avea nici cea mai mică şansa să câştige. Arăta mult mai tânăr decât vârsta reală de cincizeci şi şase de ani, era un candidat independent susţinut de un mic, dar bătăios procent din electorat, îndopat cu tot ce era necesar pentru a asigura calificarea la scrutinul naţional. Astfel, el beneficia de protecţia Serviciului Secret, chiar dacă nu era un rival pentru nimeni. Era treaba lui Michelle Maxwell să îl ţină în viaţă până la alegeri. Şi ea număra zilele până la sfârşitul misiunii.

Bruno fusese înainte un procuror cu mână de fier care îşi făcuse un număr destul de mare de duşmani, şi numai câţiva dintre ei se aflau după gratii. Platforma lui politică era destul de simplă. El spunea că vrea să mai slăbească presiunea exercitată de guvern asupra populaţiei şi să dea mai mult credit iniţiativei private. Cât despre cei săraci şi slabi, aceia care nu se ridică la nivelul şi pretenţiile pieţei, aceştia trebuie să dispară; în natură, cei slabi mor, iar cei puternici domină – de ce ar fi altfel pentru specia umană? În principal, din cauza acestei poziţii candidatul nu avea nicio şansă să câştige. Cu toate că America îi iubea pe tipii duri, nu era totuşi pregătită să voteze pe cineva care nu arăta nicio urmă de compasiune pentru cei asupriţi şi nefericiţi, chiar dacă aceste categorii reprezentau majoritatea.

Problemele începură atunci când Bruno intră în cameră urmat de şeful de campanie, două ajutoare, Michelle şi trei dintre oamenii ei. Văduva aflată în faţa coşciugului soţului său ridică repede capul. Michelle nu-i putea vedea chipul din cauza voalului pe care femeia îl

purta, dar presupuse că era mirată de alaiul pestriţ care invadase pământul sfânt. Bătrâna se ridică de la locul ei şi se retrase într-un colţ, tremurând vizibil.

Candidatul se întoarse către Michelle.

— A fost un bun prieten al meu, izbucni Bruno. Şi nu vreau să intru la el cu toată armata. Ieşiţi afară! adăugă el cu asprime.

— Eu voi rămâne, ripostă ea. Numai eu.

El clătină din cap. Avuseseră multe astfel de dispute. El ştia că această candidatură a lui este o încercare cu bătaie lungă şi fără sorţi de izbândă, şi asta îl făcea să-şi încerce şansele cu şi mai mare tărie. Ritmul fusese cumplit, iar logistica desfăşurată pentru a-l proteja, un coşmar.

— Nu, este o problemă privată! mârâi el. Se uită către femeia care tremura într-un colţ. Dumnezeule, o speriaţi de moarte. Este dezgustător!

Michelle încercă încă o dată să-l convingă. El refuză din nou, conducându-i pe toţi afară din cameră şi bătându-şi joc de ei. Ce naiba putea să i se întâmple în clădirea pompelor funebre? Avea să sară pe el o văduvă de optzeci de ani? Avea să învie mortul? Michelle simţi că bărbatul era tare supărat pentru că ea îl făcea să piardă timp preţios din campania lui. Dar nu fusese ideea ei să meargă în acel loc. În orice caz, Bruno nu avea niciun chef să audă toate astea.

Nu avea nicio şansă să câştige şi omul se purta de parcă era regele ţării. Bineînţeles că în ziua alegerilor atât votanţii, cât şi Michelle aveau să fie fericiţi că scapă de el.

Drept compromis, Michelle îi ceru două minute să cerceteze camera. Primi acceptul, şi oamenii ei asigurară perimetrul în timp ce ea fumega în tăcere, spunându-şi că trebuie să se păstreze pentru disputele cu adevărat importante.

După 120 de secunde, oamenii ei raportară că totul

este în regulă. Era o singură uşă. Nicio fereastră. Singurii ocupanţi ai camerei erau bătrânica şi mortul. Era bine. Nu perfect, dar în regulă. Michelle dădu din cap drept aprobare către candidat. Bruno se putea bucura de timpul lui de intimitate şi ei puteau ieşi din cameră.

Bruno închise uşa după ei şi se îndreptă către sicriul deschis. Mai era un sicriu, gol, sprijinit pe peretele îndepărtat, deschis şi acesta. Primul coşciug era postat pe un piedestal acoperit de un material alb şi înconjurat de flori. Bruno îi aduse un ultim omagiu decedatului, murmurând: „Adio, Bill!” şi se întoarse către văduvă, care revenise pe scaunul ei. El îngenunche în faţa ei şi îi luă mâna cu blândeţe.

— Îmi pare atât de rău, Mildred, atât de rău! A fost un om bun.

Ea se uită la el din spatele voalului, zâmbi şi apoi se uită din nou în pământ. Expresia lui Bruno se schimbă şi privi în jur, deşi celălalt ocupant al camerei nu era capabil să tragă cu urechea.

— Acum spune-mi ce este, am înţeles că vrei să-mi spui ceva în particular.

— Da, răspunse văduva cu o voce scăzută.

— Mă tem că nu am prea mult timp la dispoziţie, Mildred. Ce este?

Drept răspuns, ea îi puse o mână pe obraz şi apoi degetele îi alunecară pe gâtul lui. Bruno schiţă o grimasă în timp ce simţi o durere ascuţită pe piele şi se prăbuşi pe podea, inconştient.

2

Michelle stătea pe hol şi îşi privea ceasul în timp ce asculta muzica melancolică ce răsuna din difuzoare. Dacă nu erai trist, depresiv sau chiar cu tendinţe sinucigaşe înainte de a veni acolo, atunci sigur deveneai după numai cinci minute petrecute ascultând muzica aceea. Era supărată pe Bruno că închisese uşa, dar fusese nevoită să-l lase. Nu ai voie să scapi din ochi un candidat pe care se presupune că trebuie să-l protejezi, dar realitatea vieţii te face să mai încalci regulile. Cu toate astea, ea se uită la unul dintre oamenii ei şi îl întrebă pentru a cincea oară:

— Eşti absolut sigur că este în regulă?

El aprobă din cap.

Mai aşteptă puţin, se duse la uşă şi bătu.

— Domnule Bruno? Trebuie să plecăm, domnule.

Nu primi niciun răspuns, şi Michelle oftă încet. Ştia că restul agenţilor de la Serviciul Secret, toţi cu vechime în muncă, sunt cu ochii pe ea să vadă cum se descurcă. Numai şapte procente din cei 2 400 de agenţi erau femei, şi foarte puţine deţineau posturi importante. Da, nu era deloc uşor.

Bătu din nou.

— Domnule?

Mai trecură câteva momente, şi Michelle simţi cum i se încordează muşchii stomacului. Încercă să deschidă uşa şi ridică privirea, nevenindu-i să creadă.

— Este încuiată.

Alt agent se holbă la ea la fel de uluit.

— Probabil că a încuiat-o el.

— Domnule Bruno, este totul în regulă? Făcu pauză o clipă. Domnule, răspundeţi, altfel vom intra.

— Numai o clipă!

Era vocea lui Bruno, fără nicio îndoială.

— Bine, domnule, dar trebuie să plecăm.

Mai trecură două minute, şi ea bătu din nou. Niciun răspuns.

— Domnule, suntem deja în întârziere. Ea se uita fix la şeful de campanie al lui Bruno, Fred Dickers. Fred, nu vrei să încerci şi tu să-l convingi?

Ea şi Dickers ajunseseră de mult timp la o înţelegere. Trăind împreună practic 20 de ore pe zi, ei trebuiau să se înţeleagă, măcar în parte, pentru a putea munci împreună. Nu erau de acord în totalitate unul cu altul, nici pe departe, dar acum erau pe aceeaşi lungime de undă.

Dickers dădu din cap şi încercă şi el:

— John, sunt eu, Fred. Chiar trebuie să plecăm. Suntem în mare întârziere. Bătu în uşă. John, mă auzi?

Din nou lui Michelle îi apăru acea încordare în stomac. Ceva nu era în regulă. ÎI dădu pe Dickers la o parte din dreptul uşii şi bătu din nou.

— Domnule Bruno, de ce aţi încuiat uşa? Niciun răspuns. Un val de sudoare îi inundă fruntea lui Michelle. Ezită un minut, se gândi rapid şi apoi strigă prin uşă. Domnule, i s-a întâmplat un accident teribil unuia dintre copiii dumneavoastră.

Răspunsul fu necruţător.

— Numai o clipă!

Ea urlă la ceilalţi agenţi:

— Dărâmaţi uşa! Dărâmaţi uşa!

Se proptiră cu umerii în uşă, o dată, de două ori, şi apoi năvăliră în cameră.

În cameră nu mai era decât mortul.

3

O procesiune funerară porni din loc. Nu erau decât vreo douăsprezece maşini în acea coloană care se îndepărta de clădirea pompelor funebre. Înainte ca ultima maşină să dispară din raza vizuală, Michelle şi restul agenţilor năvăliră afară şi se împrăştiară în toate direcţiile.

— Scotociţi toată zona, strigă ea la ceilalţi agenţi care aşteptau afară. Ei se grăbiră să îndeplinească ordinele. Apoi vorbi în staţia de emisie-recepţie: Am nevoie de ajutoare. Nu ştiu cum faci, numai trimite-mi întăriri. Acum! Şi alertează şi FBI-ul.

Ea fixă cu privirea ultima maşină a cortegiului funerar. Vor cădea capete din cauza asta. Mai ales capul ei va cădea. Dar, deocamdată, tot ceea ce-şi dorea era să-l aducă înapoi pe John Bruno, de preferinţă viu.

Îi văzu pe reporteri şi pe fotografi cum ies din dubiţele posturilor de ştiri. În ciuda pozelor frumoase pe care le-ar fi făcut şi a declaraţiilor pompoase pe care le-ar fi dat Fred Dickers, Bruno se arătase inflexibil şi nu fusese de acord ca aceştia să intre în clădire. Ei nu primiseră vestea cu prea mare entuziasm şi acum îşi desfăşurau întregul arsenal media imediat ce simţiseră că se conturează o ştire cu mult mai senzaţională decât aceea că un candidat şi-a prezentat ultimul omagiu unui prieten vechi.

Înainte ca ziariştii să ajungă la ea, Michelle îl apucă de braţ pe un poliţist îmbrăcat în uniformă, care venise în viteză şi care, aparent, aştepta instrucţiuni.

— Tu te ocupi cu securitatea din zonă? întreba ea.

El aprobă din cap, cu ochii larg deschişi şi alb la faţă; dădea impresia că va leşina sau cel puţin că făcuse în pantaloni de frică. Ea indică spre drumul pe unde o luaseră maşinile.

— A cui e procesiunea aceea?

— A lui Harvey Killebrew; îl duc la Memorial Gardens.

— Vreau să-i opreşti!

— Să-i opresc?! întrebă el, privind-o tâmp.

— Cineva a fost răpit. Şi asta – arată ea către procesiune – ar fi modul cel mai bun de a-l scoate de aici, nu crezi?

— Bine, spuse el încet. OK.

— Vreau să cercetezi fiecare maşină în parte, mai ales coşciugul. Ai înţeles?

— Coşciugul? Dar, doamnă, Harvey este în el.

Michelle se uită la uniforma lui. Aparţinea unei firme particulare de pază, dar ea nu-şi permitea luxul să fie pretenţioasă. Îi observă numele pe ecusonul de pe piept şi îi spuse pe un ton calm:

— Agent Simmons? Agent Simmons, de cât timp te afli în serviciul de pază?

— Cam de o lună de zile, doamnă. Dar am permis de portarmă. Vânez de la vârsta de opt ani. Pot nimeri şi aripile unei muşte.

— Asta e minunat. O lună. Arăta chiar mai nepregătit. În regulă, Simmons, ascultă-mă cu atenţie! Mă gândesc că persoana este în stare de inconştienţă. Şi un coşciug ar fi locul ideal de a ascunde o persoană inconştientă, nu crezi?

El aprobă din cap, dând impresia că, în final, a înţeles. Faţa i se schimonosi şi vocea ei şuieră ca glonţul ieşind dintr-un pistol.

— Acum mişcă-ţi fundul, opreşte procesiunea şi percheziţionează maşinile acelea!

Simmons o luă la goană spre maşini. Michelle ordonă câtorva dintre oamenii ei să îl urmeze, să supravegheze şi să ajute la desfăşurarea acţiunii, iar altor agenţi le ordonă să înceapă o cercetare amănunţită a clădirii. Era posibil ca Bruno să fie ascuns undeva înăuntru. Apoi îşi croi drum printre reporteri, fotografi şi ziarişti, şi îşi

instală centrul de operaţiuni în interiorul casei. De acolo începu coordonarea acţiunilor, studie hărţile zonei şi organiză toate eforturile pentru a stabili un perimetru de un kilometru şi jumătate în jurul clădirii. Apoi dădu acel telefon pe care nu voia să-l dea, dar trebuia. Le telefonă superiorilor şi rosti cuvintele care aveau să rămână pentru totdeauna legate de numele ei şi care urmau să-i ruineze cariera în Serviciul Secret:

— Agentul Michelle Maxwell la telefon, şeful securităţii lui John Bruno. Raportez că noi – că eu am pierdut obiectivul. Se pare că John Bruno a fost răpit. Operaţiunea de căutare este în plină desfăşurare, atât autorităţile locale, cât şi FBI-ul au fost contactate. Parcă simţea deja securea călăului coborând spre gâtul ei.

Se alătură echipei de bărbaţi care scotoceau prin toată clădirea pentru a-l găsi pe Bruno. Cel mai important era să facă acest lucru fără a distruge dovezile de la locul delictului. Nu puteau să intervină în desfăşurarea anchetei care avea să urmeze, dar trebuiau să-l caute totuşi pe candidatul dispărut.

Înăuntrul camerei din care dispăruse Bruno, Michelle se uită la unul dintre agenţii care participaseră la verificarea iniţială a încăperii.

— Cum naiba s-a putut întâmpla asta? întrebă ea.

El era un veteran în Serviciul Secret, un agent bun. Clătină din cap, uluit.

— Locul era curat, Mick. Curat.

Michelle era cunoscută drept „Mick” la locul de muncă. O făcea să pară unul dintre băieţi, şi recunoscuse şi ea morocănoasă că nu era chiar aşa rău.

— Ai verificat-o pe văduvă, i-ai pus vreo întrebare?

El privi cu scepticism.

— Cum puteam interoga o bătrânică amărâtă care stătea lângă corpul neînsufleţit al soţului? Ne-am uitat în poşeta ei, dar nu am crezut că este potrivită o percheziţie corporală, adăugă el. Am avut numai două

minute să facem totul. Spune-mi cine ar fi făcut o treabă mai bună în două minute?!

Michelle înţepeni când vorbele bărbatului începură să aibă sens. Oricine ar încerca să-şi apere pielea şi pensia în aceste momente. Fusese o decizie idioată, acum că se gândea mai bine: să le dea doar două minute. Verifică uşa. Se încuia automat.

„Un coşciug la doar câţiva metri?” Se uită la cutia de lemn de culoarea aramei. Fusese chemat antreprenorul de pompe funebre. Acesta era în acel moment mult mai palid decât ar trebui să fie chiar şi un om a cărui slujbă era să se ocupe de morţi. Michelle îl întrebă dacă într-adevăr cadavrul era al lui Bill Martin. Omul răspunse că da.

— Şi sunteţi sigur că femeia care a fost aici era văduva lui Martin?

— Care femeie ar fi aceea? întrebă el.

— Era aici o femeie îmbrăcată în negru, cu un voal pe faţă.

— Nu ştiu dacă era sau nu doamna Martin. Nu am văzut-o intrând.

— Am nevoie de numărul de telefon al doamnei Martin. Şi nimeni care lucrează aici nu are voie să părăsească perimetrul – până nu vine FBI-ul să-şi finalizeze investigaţia. Aţi înţeles?

Chiar dacă părea imposibil, omul deveni şi mai palid.

— FBI-ul?

Michelle îl lăsă să plece, apoi privirea îi poposi pe coşciug şi pe podeaua din faţa lui. Se aplecă să culeagă câteva petale de trandafiri de pe jos. Privirea îi ajunsese astfel în dreptul materialului care acoperea piedestalul pe care stătea coşciugul. Se întinse spre flori şi dădu materialul la o parte, dezvelind piedestalul din lemn. Michelle ciocani în el. Suna a gol. Purtând mănuşi şi ajutată de un alt agent, desprinse unul dintre panourile de lemn, descoperind astfel un loc care ar fi putut foarte

uşor să ascundă un om. Michelle dădu din cap dezamăgită. De data asta o făcuse de oaie.

Unul dintre oamenii ei veni cu un dispozitiv într-o pungă de plastic.

— Este un fel de reportofon, raportă el.

— Aşa ne-au păcălit cu vocea lui Bruno? întrebă ea.

— Trebuie să fi avut vreo secvenţă cu vocea lui de pe undeva şi au folosit-o ca să ne deruteze în timp ce ei fugeau. S-au gândit probabil că vorbele „Numai o clipă” s-ar fi putut potrivi în cele mai multe situaţii, indiferent de întrebare. I-ai demascat atunci când ai făcut acea remarcă despre copiii lui Bruno. Trebuie să fie un microfon fără fir pe aici pe undeva.

Michelle îi citi gândurile.

— Asta fiindcă ar fi trebuit să audă când strigam şi să pornească la timp răspunsul înregistrat.

— Exact, replică el, arătând către peretele cel mai îndepărtat, acolo unde partea capitonată fusese îndepărtată. Este o uşă aici. În spatele peretelui se află un pasaj secret.

— Deci pe acolo au ieşit. Ea îi înmână punga de plastic. Pune-l exact acolo unde l-ai găsit. Nu vreau ca FBI-ul să-mi ţină o prelegere despre cum să păstrez intact locul unde s-a petrecut fapta.

— Trebuie să fi fost o luptă. Sunt surprins că nu am auzit nimic, remarcă agentul.

— Cum am fi putut, cu toată muzica asta care se aude de peste tot? se răsti ea.

Ea şi agentul străbătură pasajul. Coşciugul gol aflat pe o masă cu rotile fusese abandonat la uşa din spate a edificiului. Se întoarseră în camera de priveghi, unde antreprenorul fusese chemat din nou, şi îi arătară pasajul secret.

Acesta părea uluit.

— Nu ştiam de existenţa lui.

— Cum?! întrebă Michelle stupefiată.

— Avem afacerea asta numai de câţiva ani. Şi asta de când singura firmă de pompe funebre din zonă a dat faliment. Nu am mai putut folosi acea clădire deoarece nu mai era funcţională. Acest edificiu a fost folosit în multe alte scopuri înainte. Proprietarii actuali au făcut îmbunătăţiri minime. De fapt, aceste camere de priveghi au rămas neschimbate. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre existenţa unei uşi sau a unui pasaj.

— Ei bine, cineva avea idee de toate astea, spuse ea cu năduf. Este o uşă la capătul holului acestuia care dă în spatele clădirii. Vrei să-mi spui că nu ştiai nici de existenţa ei?

— O parte din clădire este folosită pentru depozitare, şi accesul se face prin interiorul clădirii, răspunse el.

— Ai văzut vreun vehicul parcat în zonă în ultima vreme?

— Nu, dar nu merg aproape niciodată pe acolo.

— Altcineva a văzut ceva?

— Voi verifica.

— Nu, eu voi verifica.

— Vă pot asigura că această firmă este foarte respectabilă.

— Aveţi holuri secrete şi ieşiri din clădire despre care nu ştiţi nimic. Nu vă îngrijorează securitatea?

El îi aruncă o privire inexpresivă şi dădu din cap.

— Aici nu suntem în marile oraşe, aici niciodată nu au loc infracţiuni serioase.

— Ei bine, totul are un început. Ai numărul de telefon al doamnei Martin?

El îi înmână numărul de telefon şi ea formă. Niciun răspuns.

Rămasă singură, Michelle stătea în mijlocul camerei. Toţi acei ani de muncă, tot acel timp în care se străduise să arate că este în stare să facă această muncă – totul se dusese pe apa sâmbetei. Nici măcar nu avusese consolarea că încasase un glonţ pentru a-şi apăra

obiectivul. Michelle Maxwell era acum de domeniul trecutului. Şi mai ştia că şi cariera ei în Serviciul Secret era terminată.

4

Procesiunea funerară fusese oprită şi fiecare maşină – percheziţionată, inclusiv dricul. Răposatul Harvey Killebrew, tată devotat, bunic şi soţ, se afla într-adevăr acolo când deschiseseră sicriul. Practic, toţi participanţii la procesiune erau persoane în vârstă, evident speriate de acea desfăşurare de forţe înarmate, şi niciunul nu se potrivea cu portretul unui răpitor; cu toate astea, agenţii îi îndreptară pe toţi, cu maşini cu tot, înapoi spre clădirea pompelor funebre.

Simmons, agentul de pază, se apropie de agentul care se urca în maşina sa pentru a conduce înapoi coloana de maşini.

— Ce urmează, domnule?

— Vreau ca acest drum să fie supravegheat. Să opreşti pe oricine încearcă să plece şi să verifici actele oricui vrea să intre. Imediat ce vom putea, îţi vom trimite un înlocuitor. Până atunci tu vei sta aici, ai înţeles?

Simmons părea foarte agitat.

— Treaba asta e chiar gravă, nu?

— Prietene, aceste evenimente vor fi cele mai importante din toată viaţa ta. Să sperăm numai că totul se va sfârşi cu bine. Dar eu mă cam îndoiesc.

Un alt agent, Neal Richards, veni în fugă şi spuse:

— Rămân şi eu, Charlie. Probabil că nu este o idee prea bună să-l lăsăm singur aici.

Charlie îi aruncă o privire colegului său.

— Eşti sigur că nu vrei să vii să te alături petrecerii, Neal?

Richards zâmbi larg şi spuse:

— Nu vreau să fiu la o distanţă mai mică de un kilometru de Michelle Maxwell în momentele astea. Voi sta aici cu puştiul ăsta.

Richards se sui în maşină alături de Simmons, care poziţiona duba în aşa fel încât să blocheze drumul. Priviră la caravana formată din agenţi şi participanţi la procesiunea funerară care trecea prin dreptul lor şi cercetară din priviri toată zona din jur. Nu se afla nimeni în câmpul lor vizual. În tot acest timp, Simmons îşi ţinu mâna pe mânerul pistolului din tocul din piele neagră pe care îl avea prins la brâu. Se aplecă şi mări volumul la scanerul poliţiei, apoi se uită agitat la agentul mai experimentat, rostind cu voce tare:

— Ştiu că probabil nu îmi poţi spune, dar ce s-a întâmplat acolo?

— Ai dreptate, nu-ţi pot spune, îi confirmă Richards fără măcar să-l privească.

— Am crescut aici, ştiu fiecare centimetru din acest ţinut. Dacă aş încerca să scot pe cineva de aici, atunci aş apuca-o pe drumul neasfaltat care e situat la vreun kilometru mai jos. Poţi s-o iei pe acolo şi în cel mai scurt timp eşti la opt kilometri depărtare, zise Simmons.

Richards îi aruncă o privire şi spuse încet:

— Serios?

Se aplecă spre Simmons şi băgă mâna în buzunarul de la piept al hainei. În clipa următoare, agentul de la Serviciul Secret, Neal Richards, zăcea cu faţa în jos pe scaunul din dreapta şoferului, cu o mică gaură roşiatică în spate şi cu lama de gumă de mestecat pe care o scosese din buzunar încă în palmă. Simmons se uită în spatele dubiţei, unde o femeie scotea amortizorul de la arma de calibru mic. Ea stătuse ascunsă într-un compartiment secret din podeaua dubei. Zgomotul provenit de la scanerul poliţiei îi acoperise ieşirea.

— Gloanţe dum-dum de calibru mic, care nu ies din corp. Asta înseamnă mai puţină mizerie, spuse ea.

Simmons zâmbi.

— Exact cum a spus şi omul, chestia asta e tare serioasă.

Luă de la agentul mort microfonul şi alimentatorul acestuia şi le aruncă departe, în pădure, apoi plecă în direcţia opusă clădirii pompelor funebre. Opt sute de metri mai jos, o luă pe drumul de ţară prăfuit. Abandonară cadavrul agentului Richards într-o râpă de lângă drum. Simmons îi spusese adevărul agentului: drumul era perfect pentru ieşirea rapidă din acel ţinut. O sută de metri mai departe şi, după două curbe, ajunseră la un hambar abandonat, al cărui tavan începuse să se prăbuşească şi ale cărui uşi erau larg deschise. Simmons băgă maşina în hambar, coborî şi închise uşile. Înăuntru mai era o maşină, o furgonetă albă.

Femeia coborî prin spatele maşinii. Nu mai arata deloc ca o văduvă. Era tânără, blondă, zveltă, dar voinică şi agilă, îmbrăcată în blugi şi un tricou alb. Folosise destul de multe nume în scurta ei viaţa de până atunci, şi acum îşi spunea Tasha. Pe cât de periculos era Simmons, Tasha îl întrecea cu mult. Ea avea acea trăsătură esenţială pentru un criminal: nu avea nici cea mai mică urmă de conştiinţă.

Simmons îşi scoase uniforma, pe sub care purta blugi şi tricou. Apoi, dintr-un compartiment al dubei, luă o trusă de machiaj şi începu să îşi scoată peruca, perciunii, sprâncenele şi toate celelalte elemente ale deghizării sale. Simmons stătuse ascuns în piedestalul din lemn de sub coşciugul lui Bill Martin; şi, după ce ajutase la căratul lui John Bruno, intrase în rolul poliţistului Simmons.

Din dubă ei scoaseră o cutie mare în care se afla Bruno. Pe cutie scria că ar conţine echipament de comunicare, în cazul în care ar fi interesat pe cineva. Lângă geamul din spate al dubei se găsea o cutie mare de scule. Îl luară pe Bruno şi îl puseră în compartimentul de scule căptuşit, unde existau găuri de aerisire în lateral şi în plafon, şi îl încuiară acolo.

Apoi încărcară câţiva baloţi de fân în compartimentul de marfa al furgonetei, astfel încât să acopere cea mai mare parte a cutiei de scule. Săriră în cabină, îşi îndesară pe cap pălăriile şi ieşiră din hambar, îndepărtându-se pe altă cărare plină de buruieni şi de noroi spre drumul principal aflat la trei kilometri depărtare.

Trecură pe lângă o coloană de maşini de poliţie şi dube de intervenţie care se îndreptau, fără îndoială, către locul unde avusese loc răpirea. Unul dintre poliţiştii tineri chiar zâmbi spre fata drăguţă de pe locul pasagerului din furgonetă. Tasha îl privi languros şi chiar îi făcu discret cu mâna. Cei doi îşi continuară drumul, cu candidatul la preşedinţie răpit şi aflat în stare de inconştienţă în spatele maşinii.

La trei kilometri mai în faţă, se afla bătrânelul care stătea pe băncuţă în faţa clădirii pompelor funebre când John Bruno şi toţi ceilalţi sosiseră acolo. După ce terminase cu cioplitul, scăpase la mustaţă de blocajul ordonat de Michelle Maxwell. Acum era singur în maşina veche, marca Buick Riviera. Primi veştile de la colegii lui, care-l anunţară că Bruno este la loc sigur şi că singura victimă fusese un agent de la Serviciul Secret destul de ghinionist încât să aibă încredere într-un om despre care crezuse fără urmă de îndoială că era inofensiv.

După atâta timp şi muncă, în sfârşit, totul se pusese în mişcare. Nu se putea abţine să nu zâmbească.

5

Automobilul Ford Explorer roşu se opri lângă o construcţie din bârne de cedru, ascunsă adânc în pădure. Locul avea o structură complicată şi aducea mai degrabă cu un han în miniatură decât cu o căbănuţă familială, chiar dacă era locuită de o singură persoană. Bărbatul ieşi şi se întinse, dezmorţindu-şi oasele. Era încă devreme şi soarele abia răsărise.

Sean King urcă treptele largi din lemn, făcute manual, şi descuie uşa căminului său. Se opri în spaţioasa bucătărie să-şi facă o cafea la filtru. Între timp, King se uită în jur, analizând fiecare colţişor, locul fiecărui butuc, proporţiile ferestrelor faţă de pereţi. El construise de unul singur acest loc în patru ani, între timp locuind într-o rulotă pe spaţiul acela de şase hectare aflat la aproape şaizeci de kilometri la vest de Charlottesville, în Munţii Blue Ridge.

Interiorul era mobilat cu fotolii din piele, canapele tapiţate groase, mese din lemn, covoare persane, lampadare din aramă, rafturi pentru cărţi, simple şi pline de o varietate de volume, picturi în ulei şi tempera, majoritatea executate de un artist local şi multe alte obiecte pe care omul le strânge de-a lungul vieţii. Şi, la patruzeci şi patru de ani, King trăise deja două vieţi. Nu avea nici cea mai mică dorinţă de a se inventa încă o dată.

Se duse sus, străbătu culoarul care parcurgea toată lungimea casei şi intră în dormitorul său. La fel ca restul casei, acesta era foarte organizat, lucrurile erau aranjate cu grijă şi niciun centimetru de spaţiu nu era irosit.

Se dezbrăcă de uniforma de ajutor de şerif şi se duse la duş, spălându-se de toată sudoarea acumulată într-o noapte la muncă. Se bărbieri, se spălă pe cap şi lăsă ca

apa fierbinte să-i înmoaie cicatricea de pe degetul mijlociu. Se obişnuise de mult să trăiască cu acest mic suvenir de pe vremea când fusese agent al Serviciului Secret.

Dacă ar mai fi lucrat în Serviciul Secret, în loc să trăiască în acea frumoasă casă, în mijlocul minunatei regiuni Virginia, probabil că s-ar fi înghesuit într-o casă caraghioasă de la periferie, aflată într-o comunitate cu construcţii identice, de lângă zona de centură a Washingtonului, şi ar mai fi fost încă însurat cu fosta lui soţie. Nu s-ar mai fi pregătit să meargă la prosperul său birou de avocatură. Cu siguranţă, nu ar fi lucrat ca ajutor de şerif voluntar o noapte pe săptămână pentru comunitatea în care trăia. Ar fi fost pe cale să sară în alt avion, să privească politicieni care zâmbesc, pupă copii şi mint, şi să aştepte răbdător momentul în care va încerca cineva să-i omoare obiectivul. Ce slujbă avusese! Şi inclusese toate zborurile lungi şi frecvente şi mâncarea gratuită pe care le putea suporta.

Se schimbă în costum cu cravată, se pieptănă, îşi bău cafeaua în solariul de lângă bucătărie şi citi ziarul. Prima pagină era ocupată cu răpirea lui John Bruno şi investigaţia pe care o desfăşura FBI-ul. King citi cu mare atenţie ştirea principală şi articolele care aveau legătură cu ea, sorbind cu nesaţ detaliile relevante. Deschise televizorul, comută pe canalul de ştiri şi ascultă cum un reporter relatează despre moartea agentului Serviciului Secret, Neal Richards. Lăsase în urmă o nevastă şi patru copii.

Era fără îndoială tragic, trist şi toate celelalte, dar cel puţin Serviciul Secret avusese grijă de cei rămaşi în viaţă. Familia lui Neal Richards avea tot sprijinul lor. Nu puteau înlocui pierderea, dar cel puţin făceau ceva.

Reporterul spunea că FBI-ul nu face niciun comentariu. „Bineînţeles că nu”, îşi spuse King; ei niciodată nu comentează nimic şi până la urmă cineva

împărtăşeşte un secret unui prieten care fuge la un amic de la *Post* sau *Times* şi toată lumea află. Şi totuşi, ceea ce se afla era de obicei eronat! Oricum ar fi, presa are apetitul unui căpcăun când miroase o ştire senzaţională şi nicio organizaţie nu-şi permite să o lase să moară de foame, nici măcar FBI-ul.

Se ridică şi se uită fix la femeia de pe ecran, care se afla în apropierea unui grup de bărbaţi pe un podium. King simţi imediat că ea era reprezentantul Serviciului Secret în toată povestea. Cunoştea bine specia. Femeia arăta ca un profesionist, calmă, cu o vigilenţă aparent lipsită de încordare, atât de cunoscută lui King. Şi mai era ceva în expresia ei, ceva ce el nu putu descifra. Era o nelinişte interioară care-i caracteriza pe toţi într-o oarecare măsură. Cu toate astea, mai era ceva: poate o sfidare subtilă?

„Serviciul Secret acordă tot sprijinul FBI-ului”, spusese unul dintre bărbaţi, dar bineînţeles că în paralel desfăşurau şi ei o anchetă internă. King ştia că Divizia de Interne a Serviciul Secret avea să desfăşoare ancheta, pentru că trecuse prin aceste momente la asasinarea lui Ritter. Descifrând limbajul birocratic, King îşi dădu seama că vina era deja atribuită, numai că se aştepta momentul propice pentru a se cădea la învoială asupra modului în care se va face publică teribila ştire. Apoi conferinţa de presă luă sfârşit şi femeia se îndreptă către o berlină neagră. Ea nu vorbea cu reporterii, din ordinul Serviciului Secret, afirmă crainicul, identificând-o ca fiind Michelle Maxwell, şeful serviciului de pază care îl pierduse pe John Bruno.

„Şi atunci de ce au plimbat-o prin faţa camerelor de filmat? se întreba King. De ce să fluturi halca de carne crudă prin faţa leului flămând?” Şi tot el îşi răspunse aproape imediat: „Pentru a se atribui un chip vinovatului”. Era conştient de abilitatea Serviciului Secret de a-şi proteja oamenii; şi alţi agenţi o făcuseră

lată altădată, fuseseră suspendaţi o perioadă şi apoi reintegraţi şi transferaţi pe undeva. Totuşi, acum se putea să existe şi oarece presiuni politice şi din această cauză să fie nevoie ca anumite capete să cadă.

„Iat-o, ea este, oameni buni! păreau a spune ei. Săriţi pe ea; deşi între timp noi ne vom continua investigaţia, asta să nu vă împiedice să vă desfăşuraţi!” King înţelese acum de ce femeia afişa aerul acela de aroganţă sfidătoare. Ştia exact ce se întâmpla. Asista la propria execuţie publică şi nu îi plăcea deloc.

King îşi sorbi cafeaua, mestecă o felie de pâine prăjită şi i se adresă femeii:

— Ei bine, poţi să te înfurii cât vrei, dar poţi să-ţi iei adio de la cariera ta, Michelle.

Pe ecran apăru o poză a lui Michelle în timp ce pe fundal se derulau mai multe informaţii despre aceasta. Urmase un liceu cu tradiţie în competiţiile de baschet şi în întrecerile de atletism, cu rezultate extraordinare şi în educaţie, după care absolvise facultatea din Georgetown în trei ani cu specializarea Criminalistică. Şi, ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, în timpul colegiului îşi îndreptase atenţia către alt sport şi câştigase medalia de argint la olimpiadă la o probă de canotaj. O atletă cu studii, ce putea fi mai înălţător? După un an ca ofiţer de poliţie în statul natal Tennessee, ea intrase în Serviciului Secret, urcând cu perseverenţă şi rapiditate pe scara ierarhică, culminând cu acest moment în care devenise ţap ispăşitor.

„Dar e un ţap ispăşitor tare chipeş, gândi King, apoi se miră. Chipeş?” Şi totuşi, avea ceva caracteristici masculine: forţa, felul aproape ţanţoş de a păşi, umerii impresionant de laţi – fără îndoială de la canotaj, linia fermă a maxilarului, care îi trăda încăpăţânarea. Şi totuşi, trăsăturile feminine erau şi ele prezente. Avea peste un metru şaptezeci şi cinci înălţime şi, în ciuda umerilor laţi, era zveltă şi avea curbe fine şi plăcute.

Părul negru, drept şi lung până la umeri, era în conformitate cu standardele Serviciului Secret, dar pieptănat totuşi cu stil. Avea pometii înalţi şi fermi, ochii verzi, luminoşi şi inteligenţi – clar că ochilor ălora le scăpau puţine. În Serviciul Secret era neapărat nevoie de astfel de ochi.

În ansamblu, nu era o frumuseţe clasică, dar Michelle fusese probabil tipul de fată mai rapidă şi mai inteligentă decât majoritatea băieţilor. În liceu, probabil că toţi băieţii se întrecuseră care să-i fure virginitatea. Dar, după cum arăta Michelle, el se îndoia că se întâmplase vreodată ceva altfel decât dictase ea.

— Ei bine, spuse el către televizor, există viaţă şi după o slujbă în Serviciul Secret. O poţi lua de la început şi îţi poţi reclădi viaţa. Poţi fi rezonabil de fericită, în ciuda tuturor aparenţelor. Dar nu vei uita niciodată. Îmi pare rău, Michelle Maxwell, dar vorbesc din proprie experienţă.

Se uită la ceas. Era timpul să se întoarcă la slujba sa adevărată, la întocmirea testamentelor şi a contractelor de închiriere şi la consultaţiile plătite cu ora. Nici pe departe la fel de incitant cât vechea sa ocupaţie, dar, în această etapă a vieţii lui, lui Sean King îi plăcea rutina plictisitoare. Avusese parte de suficient suspans cât să-i ajungă pentru câteva vieţi.

6

King îşi scoase Lexus-ul decapotabil din garaj şi se îndreptă către locul de muncă pentru a doua oară în ultimele opt ore. Drumul şerpuit îl purtă prin peisaje superbe, trecând prin regiuni sălbatice, unde nu era trafic mai deloc, până ajunse pe drumul din apropierea oraşului, unde numărul autovehiculelor crescu oarecum. Biroul său de avocatură era localizat pe strada care îşi merita numele, Main Street[1], singurul bulevard important din Wrightsburg, un mic orăşel relativ nou, situat la jumătatea drumului între oraşele mult mai mari şi mai importante, Charlottesville şi Lynchburg.

Parcă maşina în locul special amenajat din spatele clădirii albe de cărămidă cu două etaje ce adăpostea firma King & Baxter, Birou de Avocaţi şi Consilieri, după cum scria şi pe firma de la intrare. El optase pentru o carieră în drept şi se înscrisese la o facultate de Drept situată la jumătate de oră de casă, la Universitatea din Virginia, asta înainte de a se lăsa de studii, după numai doi ani, şi de a începe o carieră în Serviciul Secret. În acea vreme îşi dorea mai multă aventură decât puteau să-i ofere teancurile de cărţi de drept şi metoda socratică. Ei bine, avusese parte de aventuri cu vârf şi îndesat.

După ce apele în cazul morţii lui Clyde Ritter se mai liniştiseră, King părăsise Serviciul Secret, îşi finalizase studiile şi îşi deschisese un cabinet de avocatură în Wrightsburg. Acum se extinsese la două birouri de avocatură şi viaţa lui începea să prindă contur. Era un avocat respectabil şi prietenul multora dintre mai-marii acelei regiuni. Îşi servea comunitatea ca ajutor de şerif voluntar şi în multe alte moduri. Era unul dintre cei mai

1 „Strada principală" (n. tr.)

doriţi burlaci din zonă, se vedea cu cine voia şi când voia. Avea o mulţime de prieteni, dar numai de câţiva era mai apropiat. Era mulţumit de slujba sa, se bucura de timpul liber şi nu-l irosea fără sens. Viaţa lui mergea pe un drum croit cu atenţie şi nu avea parte de evenimente spectaculoase. Şi el era foarte mulţumit aşa.

Când coborî din Lexus, o văzu pe femeie şi se gândi să intre imediat înapoi, dar ea îl zărise deja şi acum se apropia în grabă.

— Bună, Susan, spuse el în timp ce îşi luă servieta de pe scaunul din dreapta.

— Arăţi tare obosit, remarcă ea. Nu ştiu cum te descurci.

— Să mă descurc cu ce?

— Ziua avocat, iar noaptea poliţist.

— Ajutor de şerif, voluntar, Susan, şi numai o noapte pe săptămână. De fapt, cel mai palpitant lucru care s-a întâmplat azi-noapte a fost să cotesc pentru a nu călca un oposum cu camioneta.

— Pun pariu că atunci când lucrai în Serviciul Secret aveai parte de multe nopţi nedormite. Foarte pasionant, dar şi foarte obositor.

— Nu chiar, spuse el şi se îndreptă către intrarea în clădire.

Ea îl urmă.

Susan Whitehead avea puţin peste patruzeci de ani, era divorţată, atrăgătoare, bogată şi, se pare, hotărâtă să facă din el soţul numărul patru. King se ocupase de ultimul ei divorţ şi ştia deja care erau defectele cele mai mari ale femeii, ştia cât de răzbunătoare poate fi şi îl compătimea pe bietul soţ numărul trei. Acesta fusese un bărbat foarte timid şi retras, ţinut din scurt, care nu rezistase presiunii şi fugise în Las Vegas într-o escapadă de patru zile cu băutură, sex şi jocuri de noroc, care constituise începutul sfârşitului. Acum era un suflet mai sărac, dar cu siguranţă mai fericit. King nu era nici pe

departe interesat în a-i lua locul.

— Dau o mică petrecere sâmbăta viitoare şi speram să poţi veni şi tu.

El îşi verifică în minte agenda şi îşi dădu seama că sâmbăta era liber şi îi spuse fără să clipească:

— Îmi pare rău, am alte planuri, dar mulţumesc oricum. Poate altă dată.

— Ai multe planuri, Sean, spuse ea languros. Sper ca voi face şi eu parte din ele la un moment dat.

— Susan, nu este bine ca un avocat să se încurce cu unul dintre clienţii lui.

— Dar nu mai sunt clienta ta.

— Totuşi, nu este o idee bună. Crede-mă! Apoi ajunse la uşa de la intrare şi, înainte de a o deschide, îi ură: O zi bună în continuare!

Intră în clădire, sperând ca ea să nu-l urmărească. Aşteptă câteva secunde în holul clădirii şi răsuflă uşurat când văzu că ea nu intră după el, aşa că se îndreptă spre biroul lui. Era mai întotdeauna primul care sosea la muncă. Partenerul lui, Phil Baxter, era specialist în litigii, în timp ce King se ocupa de restul cazurilor: testamente, fonduri mutuale, imobiliare, contracte – cazurile clasice din care se făceau bani buni. Era destulă lume cu stare care se adăpostea în liniştitul Wrightsburg. Staruri de cinema, magnaţi, scriitori şi alte suflete bogate numeau acest ţinut „acasă”. Îl iubeau pentru frumuseţea lui, pentru discreţia, liniştea şi facilităţile locale care luau forma bunelor restaurante, a magazinelor, a vieţii culturale înfloritoare şi a unui centru universitar bine cotat la Charlottesville.

Phil nu era o persoană matinală – tribunalul se deschidea după ora zece –, dar muncea până târziu, spre deosebire de King, care în jur de ora cinci era deja acasă, unde lucra câte ceva în atelierul său, pescuia sau se plimba cu barca pe lacul de lângă casă, în timp ce Baxter încă muncea. Cei doi se completau perfect.

El deschise uşa şi intră. Recepţionera-secretară nu era acolo. Nu era încă ora opt.

Scaunul răsturnat într-o parte fu primul lucru care îi atrase atenţia, apoi obiectele care trebuiau să fie pe masa recepţionerei erau împrăştiate pe jos. Mâna i se duse instinctiv către tocul armei, numai că nu avea nici toc, nici armă. Tot ceea ce avea era codicilul unui testament pe care îl instrumentase pentru ziua aceea şi care nu îi putea intimida decât pe viitorii moştenitori. Apucă un prespapier greu de pe podea şi cercetă zona. Însă priveliştea îl împietri.

Era sânge pe podea, lângă uşa care ducea către biroul lui Baxter. Înainta, ţinând strâns prespapierul; cu cealaltă mână scoase celularul şi formă 911, vorbind încet cu dispecerul de serviciu. Întinse mâna spre clanţa uşii, dar se gândi mai bine şi folosi o batistă pentru a nu distruge eventualele amprente lăsate pe aceasta. Deschise foarte încet uşa, cu muşchii încordaţi, gata de atac, dar instinctele îi spuneau că va găsi locul gol. Se uită în întuneric şi apăsă cu cotul pe întrerupător.

Corpul se afla chiar în faţa lui King; în mijlocul pieptului era o singură gaură de glonţ, care ieşise prin spate. Nu era Phil Baxter. Era alt bărbat – pe care îl ştia foarte bine, de altfel. Iar moartea violentă a acestuia avea să cutremure existenţa liniştită a lui Sean King.

Răsuflă din nou, după ce până atunci îşi ţinu respiraţia, şi adevărul îl străfulgeră.

— O luăm de la capăt, mormăi el pentru sine.

7

Omul stătea în Buick-ul lui şi urmărea cum maşinile poliţiei soseau în faţa clădirii în care King avea biroul de avocatură, iar poliţiştii în uniformă intrau rapid înăuntru. Înfăţişarea lui se schimbase mult de când jucase rolul bătrânelului din faţa clădirii pompelor funebre în timp ce John Bruno era răpit. Costumul pe care îl purtase atunci era cu două numere mai mare, pentru a-l face să pară mic şi neînsemnat; dinţii murdari, favoriţii, sticla de alcool, cocoloşul pe care îl mesteca şi cioplitul, toate erau menite a atrage privirile asupra lui şi a lăsa o anumită impresie celui care îl vedea. Impresia avea să fie cum nu se poate mai eronată, dar acesta era şi scopul.

Era mai tânăr acum, poate chiar cu treizeci de ani. Asemenea lui King, el se recrease pe sine.

Mesteca un corn cu unt, sorbindu-şi cafeaua, şi studie liniştit reacţiile lui King când acesta descoperise cadavrul. Şocat la început, apoi furios, dar nu surprins – nu, chiar deloc, dacă se gândea mai bine.

În timp ce toate acestea îi treceau prin minte, deschise radioul, care era întotdeauna setat pe canalul local de ştiri, şi ascultă ştirile de la ora opt, care începură cu veşti despre răpirea lui John Bruno, capul de afiş pe toate canalele de ştiri din întreaga lume. Reuşise chiar să abată interesul americanilor de la problemele din Orientul Mijlociu şi de la campionatul de fotbal, cel puţin temporar.

Bărbatul îşi linse degetele de unt şi de seminţele de susan în timp ce asculta. Ştirea amintea de Michelle Maxwell, şeful echipei de pază şi protecţie din Serviciul Secret. Era trimisă în mod oficial în concediu administrativ, iar el ştia că asta înseamnă că era la un pas de a-şi îngropa cariera profesională.

Prin urmare, ea era scoasă din joc, cel puţin din punct de vedere oficial. Dar neoficial? De aceea îi memorase toate trăsăturile când trecuse pe lângă el în acea zi. Nu era imposibil ca la un moment dat să fie nevoit să dea ochii cu ea. Îi cunoştea deja toată povestea, dar, cu cât avea mai multe informaţii, cu atât mai bine. Putea fi genul de femeie care se închide în casă şi îşi plânge de milă sau genul care iese în faţă şi îşi asumă riscuri. Din puţinul pe care îl ştia despre ea, el înclina să creadă că se încadra mai degrabă în al doilea tipar.

Se concentră din nou la scena care se desfăşura sub ochii lui. Câţiva dintre localnici, care tocmai veneau la muncă sau îşi deschideau magazinele, se îndreptau curioşi spre clădirea ce adăpostea birourile de avocatură, în timp ce o altă maşină de poliţie sosea la faţa locului împreună cu maşina specială a criminaliştilor. Aceasta era clar o noutate pentru locuitorii din Wrightsburg. Oamenii în uniformă nu prea ştiau ce aveau de făcut. Era tare comic pentru tipul care îşi mânca în linişte cornul. Aşteptase prea mult ca toate astea să se întâmple; avea de gând să savureze în voie fiecare clipă. Şi nu era decât începutul.

O observă din nou pe femeia care stătea în faţa clădirii. O văzuse pe Susan Whitehead atunci când aceasta îl abordase pe King în parcare. O prietenă? O posibilă amantă era mai probabil, dedusese el din ceea ce văzuse mai devreme. Luă aparatul foto şi o imortaliză de câteva ori. Îl aşteptă pe King să iasă şi să ia puţin aer, dar probabil ca asta nu avea să se întâmple. King acoperea o arie întinsă atunci când patrula ca ajutor de şerif. Erau atât de multe drumuri secundare de străbătut, drumuri singuratice! Putea întâlni orice afară, în sălbăticie, în pădurea deasă îl putea aştepta mereu ceva neprevăzut. Şi totuşi, unde mai eşti în siguranţă în ziua de azi?

Într-o pungă de plastic aflată în portbagajul său se

afla un obiect foarte special, care avea să ajungă într-un loc foarte special. De fapt, acum era momentul oportun pentru a se întâmpla asta.

După ce aruncă ce îi mai rămăsese din micul dejun, ambală motorul şi porni cu zgomot Buick-ul său ruginit. O luă în jos pe stradă, aruncând o ultimă privire spre birourile lui King, şi făcu ironic un gest de încurajare. Şi, în timp ce trecu prin dreptul lui Susan Whitehead, care privea în continuare insistent spre clădirea unde erau birourile lui King, se gândi: „Ne mai vedem noi. Mai bine mai devreme decât mai târziu”.

Buick-ul dispăru cu viteză, lăsând în urmă un Wrightsburg cuprins de spaima.

Prima rundă era, oficial, terminată. El abia aştepta runda a doua.

8

Walter Bishop, un om foarte influent în Serviciul Secret, se plimba prin faţa lui Michelle Maxwell, care stătea la o măsuţă şi privea. Erau într-o mică sală de conferinţe în inima unei clădiri guvernamentale din Washington, plină de oameni veniţi în urma evenimentelor recente.

— Ar trebui să te simţi uşurată pentru că eşti numai suspendată, Maxwell, îi zise el peste umăr.

— O, da, sunt tare entuziasmată că mi-aţi luat arma şi insigna. Nu sunt proastă, Walter. Sentinţa în cazul meu a fost deja dată. Sunt eliminată.

— Investigaţia se află în desfăşurare – de fapt, abia a început.

— Sigur. Toţi aceşti ani din viaţa mea s-au dus pe apa sâmbetei.

El se roti către ea şi izbucni:

— Un candidat la preşedinţie a fost răpit chiar de sub nasul tău – premieră în istoria agenţiei. Felicitări! Ai noroc că nu te afli în faţa unui pluton de execuţie. În alte ţări, asta ai primi.

— Walter, nu crezi că şi eu simt la fel? Asta chiar mă omoară.

— Interesantă alegere de cuvinte. Neal Richards a fost un bun agent.

— Ştiu şi asta, replică ea. Crezi că ştiam că acel fals poliţist este implicat? Nu există nimeni în agenţie care să se simtă mai prost în legătură cu tot ce i s-a întâmplat lui Neal.

— Nu trebuia să-l laşi pe Bruno singur în camera aceea. Dacă ai fi urmat procedurile standard, toate astea nu s-ar fi întâmplat. În cel mai rău caz, trebuia să ţii uşa deschisă suficient cât să-ţi poţi supraveghea omul în permanenţă. Sub nicio formă nu trebuie să-ţi pierzi

omul din raza vizuală; dar tu ştii toate astea. Aceasta este regula 101 a Protocolului de Protecţie.

Michelle clătină din cap.

— Uneori, în timpul misiunilor, în mijlocul evenimentelor, eşti nevoit să faci anumite compromisuri pentru ca toată lumea să fie mulţumită.

— Nu este treaba noastră să facem lumea fericită. Treaba noastră e să menţinem lumea în siguranţă!

— Vrei să spui că asta este prima dată când un obiectiv a fost lăsat singur într-o încăpere din varii motive, în anumite momente, fără a fi însoţit de un agent?

— Nu. Spun că acum este pentru prima dată când o asemenea decizie a fost luată şi cineva a păţit ceva de genul ăsta. Este vorba de responsabilitate, Michelle. Nicio scuză nu va fi suficientă. Partidul lui Bruno ne-a sărit în cap. Unii nebuni chiar spun că Serviciul Secret a fost plătit să-l scoată pe Bruno din cursă.

— Dar asta este absurd!

— Noi doi ştim că este, dar, dacă suficienţi oameni spun aberaţia asta, se vor găsi mulţi alţii care vor începe să creadă.

Michelle stătuse pe marginea scaunului în timpul schimbului de replici; acum se rezema de spătar şi se uită cu calm la bărbat.

— Ca să-ţi fie clar, îmi asum răspunderea pentru cele întâmplate, aşa că niciunul dintre oamenii mei nu ar trebui să aibă de suferit. Ei au urmat ordinele mele. A fost decizia mea şi am greşit.

— Frumos din partea ta să spui asta. Voi vedea ce pot face în acest sens. El făcu o pauză, apoi adăugă: Presupun că nu te gândeşti să-ţi dai demisia.

— Nu, Walter, chiar nu am de gând. Şi, dacă vrei să ştii, îmi angajez un avocat.

— Bineînţeles că aşa vei face. Doar suntem în America. Aici orice ratat poate angaja un avocat şi apoi

chiar să câştige bani pentru că a fost incompetent. Cred că eşti foarte mândră.

Dintr-odată, Michelle fu nevoită să-şi reţină lacrimile, clipind, chiar dacă o parte din ea credea că merită un asemenea tratament.

— Nu fac decât să mă apar, Walter, exact aşa cum ai face şi tu în locul meu.

— Da. Bineînţeles.

Bărbatul îşi vârî mâinile în buzunare şi privi spre uşă, în semn că este liberă să plece. Michelle se ridică.

— Pot să-ţi cer o favoare?

— Bineînţeles că poţi cere. Se pare că tupeul tău nu cunoaşte limite.

— Nu eşti primul care sesizează asta, spuse ea cu calm, iar el aşteptă continuarea fără a-i mai da vreo replică. Vreau să ştiu cum merge investigaţia.

— FBI-ul se ocupă de investigaţie.

— Ştiu, dar trebuie să informeze şi Serviciul Secret.

— Aşa este, iar informaţiile sunt numai pentru cei care lucrează pentru Serviciul Secret.

— Şi vrei să spui că pentru mine nu?

— Ştii ce, Michelle?! Atunci când Serviciul Secret a început să recruteze femei, am manifestat un mare scepticism legat de asta. Vreau să spun că se cheltuiesc o grămadă de bani cu antrenarea agentei şi apoi, dintr-odată, ea se căsătoreşte şi face copii, şi trebuie să se retragă din activitate. Tot antrenamentul, timpul şi banii se duc pe apa sâmbetei.

Lui Michelle nu-i venea să creadă că aude asta, dar rămase tăcută.

— Dar când ai venit tu în echipă, am gândit că fata asta e făcută pentru Serviciul Secret. Erai femeia agent exemplară. Cea mai bună şi cea mai inteligentă.

— Şi cea de la care toţi aveau cele mai mari pretenţii.

— Aici fiecare agent poartă povara pretenţiilor mari, nu se acceptă nimic mai prejos de perfecţiune. El făcu o

pauză, apoi adăugă: Ştiu că dosarul tău era fără pată înainte de asta. Ştiu că erai într-o ascensiune extrem de rapidă. Ştiu că erai un agent bun, dar ai stricat totul, noi am pierdut un obiectiv, iar un agent şi-a pierdut viaţa. Nu este drept faţă de tine, dar asta este. Nici pentru ei nu a fost drept. El făcu din nou pauză, privind în gol. Vei putea rămâne în Serviciul Secret la un nivel inferior, dar nu vei uita niciodată ce s-a întâmplat acum. Toate astea te vor însoţi în fiecare minut al vieţii tale. Şi asta te va durea mai rău decât orice ar putea Serviciul Secret să-ţi facă. Crede-mă!

— Eşti foarte sigur pe tine când spui asta.

— Am fost cu Bobby Kennedy la Hotel Ambassador. Pe vremea aia eram un poliţist la început de carieră în Los Angeles, trimis să sprijine de la nivel local Serviciul Secret, când a apărut RFK. Am stat acolo şi am privit cum un posibil viitor preşedinte al ţării a sângerat până a murit pe podea. În fiecare zi de atunci mă întreb ce aş fi putut face ca să împiedic nenorocirea. Acesta a fost unul dintre principalele motive pentru care am intrat în Serviciul Secret câţiva ani mai târziu. Presupun că am vrut să mă revanşez cumva pentru ceea ce s-a întâmplat atunci. Privirea lui o întâlni pe a ei. Nici până în ziua de azi nu consider că am făcut suficient. Şi nu, nu uiţi niciodată.

9

Cum presa era adunată toată la uşa casei ei din zona de suburbie a Virginiei, Michelle se cază la un hotel în Washington. Se folosi de timpul liber pentru a spiona un pic, luând un prânz rapid cu o prietenă, care, întâmplător, era agent FBI. Serviciul Secret şi FBI-ul nu aveau niciodată contact direct. Într-adevăr, în lumea organizaţiilor federale, FBI-ul părea o gorilă de patru sute de kilograme în comparaţie cu celelalte agenţii. Oricum, lui Michelle îi plăcea să le tot reamintească prietenilor din FBI că acesta fusese fondat de şapte foşti agenţi ai Serviciului Secret.

Amândouă erau membre ale FFF, adică Femei în Forţele Federale. Aceasta era o formă de organizare care ţinea congrese şi întruniri anuale şi, deşi colegii bărbaţi o luau în derâdere, FFF îi fusese de mare ajutor lui Michelle în momentul în care fusese nevoită să se confrunte la serviciu cu probleme legate de faptul că era femeie. Prietena ei era vizibil neliniştită în legătură cu acea întâlnire, dar Michelle fusese aceea care o ajutase să câştige o medalie de argint la olimpiadă, iar acest lucru dăduse naştere unei legături ce cu greu ar fi putut fi ruptă.

În timp ce-şi savura salata Caesar şi ceaiul cu gheaţă, Michelle primi toate informaţiile legate de investigaţie. Simmons făcea parte din serviciul de pază al firmei de pompe funebre, chiar dacă nu trebuia să fie la lucru în acea zi. De fapt, clădirea era păzită numai noaptea. Simmons – bineînţeles că nu acesta era numele lui adevărat – dispăruse. Documentele din arhiva companiei se dovediră a fi inutile. Niciuna dintre informaţiile pe care le deţineau despre Simmons nu era reală: numărul asigurării sociale era furat, permisul de conducere şi recomandările erau false, toate făcute foarte

profesionist. Fusese angajat de mai puţin de o lună. Aşadar, Simmons se dovedise a fi o pistă falsă.

— Când a venit alergând, am crezut că este un agent începător şi nepriceput, pe care l-am pus imediat la treabă. Nici măcar nu i-am percheziţionat camioneta. Bruno probabil că era ascuns în ea. I-am făcut jocul fără să vreau. I-am creat ocazia ideală de a-l ucide pe unul dintre oamenii mei.

În culmea disperării, Michelle îşi acoperi faţa cu palmele. Făcând un efort, reuşi să-şi revină şi îşi îndesă în gura o furculiţă plină de salată, mestecând cu o asemenea încrâncenare încât începură să o doară dinţii.

— Înainte să apuce să mă suspende, auzisem că au scos glonţul din Neal Richards. Era un dum-dum. Probabil că nu-l vor putea identifica nici dacă vor pune mâna pe arma cu care s-a tras.

Prietena ei fu de acord şi îi spuse că găsiseră dubiţa abandonată într-un hambar. Fusese verificată de amprente şi alte urme, deocamdată, fără niciun rezultat.

Mildred Martin, soţia decedatului, fusese găsită acasă, făcându-şi de lucru prin grădină. Plănuia să meargă la priveghi mai târziu în acea zi, împreună cu familia şi prietenii; nu ea îl sunase pe John Bruno să-l cheme în clădirea pompelor funebre. Soţul ei fusese consilierul juridic al lui Bruno şi erau apropiaţi. „Dacă acesta voia să vină să-l vadă pe decedat, era liber să o facă”, le spuse ea anchetatorilor.

— Şi totuşi, de ce Bruno şi-a decalat programul în ultima clipă ca să se ducă să-l vadă pe Martin? se întrebă Michelle. Ne-a luat prin surprindere cererea lui.

— Oamenii lui au spus că a primit un telefon de la Mildred Martin în acea dimineaţa, prin care îl ruga să vină la pompele funebre să-l vadă pe răposatul ei soţ. Şi, după cum declarase Dickers, şeful de campanie, Bruno devenise cam agitat după primirea acelui telefon.

— Păi, tocmai îi murise un prieten apropiat.

— Dar Dickers spune că Bruno ştia deja de moartea lui Martin.

— Aşadar, crezi că nu era vorba numai de asta?

— Ei bine, ea a ales un moment al zilei când nu prea era lume în clădire. Şi alte câteva lucruri pe care le-a spus Bruno după ce a primit telefonul îl fac pe Dickers să creadă că a avut şi alte motive pentru a face acea vizită decât să-şi prezinte condoleanţele.

— Şi acesta ar fi şi motivul pentru care a insistat să rămână singuri în camera aceea?

Prietena ei aprobă din cap.

— Ei, asta depinde de ce avea de spus văduva; presupun că Bruno voia să discute cu ea în particular.

— Dar Mildred Martin a spus că ea nu a sunat.

— Cineva s-a dat drept ea, Michelle.

— Şi dacă Bruno nu ar fi venit? Apoi îşi răspunse singură la întrebare: Atunci pur şi simplu ar fi plecat. Şi, dacă aş fi intrat acolo cu ei, atunci poate că nu ar mai fi încercat nimic şi Neal Richards… Vocea ei se stinse uşor. Ce altceva mai avem?

— Noi ne gândim că toate astea au fost plănuite cu mult timp înainte. Vreau să spun că trebuiau să coordoneze multe variabile şi au executat totul fără greşeală.

— Trebuie să fi avut informatori chiar în interiorul echipei de campanie a lui Bruno. Cum altfel ar fi putut să-i cunoască programul?

— Ei bine, o posibilitate ar fi fost să intre pe site-ul oficial al campaniei lui Bruno. Evenimentul către care se îndrepta Bruno înainte de a face ocolul pe la pompele funebre era plănuit de ceva vreme.

— La naiba! Şi doar le-am spus să nu-i pună agenda electorală pe internet. Ştii că o chelneriţă de la vreun hotel prin care am trecut putea cunoaşte mai multe decât noi despre traseu, doar auzindu-i vorbind pe membrii echipei de campanie? Nouă ne spuneau doar în

ultima clipă care era traseul.

— Sincer, cu toate astea, eu nu ştiu cum de puteţi să vă faceţi treaba!

Michelle se uită la ea cu insistenţă.

— Şi mentorul lui Bruno care a murit într-un moment care le convenea de minune! Vreau să spun că moartea lui a declanşat tot lanţul de evenimente.

Femeia aprobă din cap.

— Bill Martin era în vârstă, avea cancer în fază terminală şi a murit noaptea în somn. În aceste circumstanţe, nu s-a întocmit niciun raport medico-legal şi nu a fost efectuată nici autopsia. Medicul a semnat certificatul de deces. În orice caz, după asta corpul a fost deshumat şi s-au făcut analizele toxicologice post-mortem.

— Şi ce au găsit?

— O mare cantitate de Roxanol, morfină lichidă, pe care o lua pentru durere, şi un litru de lichid de îmbălsămare, printre altele. Nu existau componente gastrice, pentru că stomacul fusese curăţat la îmbălsămare. Nimic spectaculos.

Michelle se uita atentă la prietena ei.

— Şi totuşi, nu pari prea convinsă.

Aceasta ridică din umeri.

— Lichidele de îmbălsămare pătrund în toate vasele de sânge importante, în cavităţi şi în organe, aşa că e dificil de spus cu precizie. Dar, având în vedere circumstanţele, medicul legist a luat probe şi din creierul mic, unde în mod normal nu are cum să ajungă lichidul de îmbălsămare, şi a găsit urme de metanol.

— Metanol! Dar parcă este unul dintre elementele care compun lichidul de îmbălsămare, nu? Dacă lichidul de îmbălsămare a ajuns acolo?

— Ăsta e un motiv de îngrijorare. Şi, în cazul în care nu ştiai, există mai multe tipuri de lichide de îmbălsămare. Cele scumpe au în componenţă mai puţin

metanol şi mai multă formaldehidă. Iar cele ieftine, cum a fost şi în cazul lui Martin, au mult metanol în formă pură. Pe lângă asta, metanolul mai poate fi găsit în multe alte lucruri, cum ar fi vinul şi alcoolul. Se ştia că Martin era un băutor înrăit. Asta ar putea explica urmele găsite; legistul nu a putut fi sigur. În concluzie, pentru un om ca Martin, care era în fază terminală a bolii, nu era nevoie de o doză prea mare de metanol ca să-l ucidă. Ea scoase un dosar şi-l răsfoi. Autopsia a mai relevat şi deteriorarea organelor, membrane mucoase micşorate, stomac cu forme neregulate – toate semnele intoxicaţiei cu metanol. Şi, cu toate astea, cancerul se întinsese prin tot corpul şi Martin mergea la chimioterapie şi la tratamente cu radiaţii. Una peste alta, legistul a avut mult de furcă. Cauza probabilă a decesului a fost insuficienţa circulatorie, dar ar fi putut exista o mie de alte motive pentru ca un om atât de bolnav să moară, în afară de insuficienţa circulatorie.

— Şi totuşi, să omori pe cineva cu metanol, ştiind că va fi apoi îmbălsămat fără autopsie, mi se pare foarte ingenios, spuse Michelle.

— De fapt, este un motiv serios de îngrijorare.

— Dar trebuie să fi fost omorât, spuse Michelle. Doar nu ar fi aşteptat să moară din cauza bolii şi să-i ducă apoi corpul în clădirea pompelor funebre tocmai atunci când avea să treacă pe acolo Bruno. Ea făcu o pauză. Există o listă a suspecţilor?

— Nu pot spune. Investigaţia se află în desfăşurare şi deja ţi-am dezvăluit prea multe. E posibil să trebuiască să dau un test la poligraf din cauza asta, eşti conştientă, nu?

Când veni nota de plata, Michelle se grăbi să o înşface. În timp ce ieşeau, prietena ei o întrebă:

— Ce ai de gând să faci acum? O vei lăsa mai moale? Vei căuta un alt post?

— Partea cu lăsatul mai moale, da; cea cu căutatul de

muncă, nu încă.

— Atunci?

— Nu-mi voi abandona cariera de agent în Serviciul Secret fără luptă.

Prietena ei o privi cu îngrijorare.

— Ştiu privirea asta. La ce te gândeşti?

— Mă gândesc că tu eşti de la FBI şi poate e mai bine să nu ştii. Cum ai spus şi tu, poate vei fi nevoită să dai testul cu poligraful.

10

Cea mai urâtă zi din viaţa lui Sean King fusese 26 septembrie 1996, ziua în care Clyde Ritter murise în timp ce el, agentul de la Serviciul Secret, era atent la altceva. Din păcate, a doua cea mai urâtă zi din viaţa lui King era tocmai aceasta. Biroul lui era plin de poliţişti, de agenţi federali şi de personal tehnic, care puneau o mulţime de întrebări şi primeau prea puţine răspunsuri. În mijlocul acestei agitaţii, ei luaseră deja amprentele lui King, ale lui Phil Baxter şi ale secretarei; spuneau că pentru a le elimina de pe lista celor suspecte. Dar, de fapt, King ştia mai bine că nu acesta era adevăratul motiv.

Presa locală sosise deja. Din fericire, el îi cunoştea personal, şi ziariştii îi acceptară răspunsurile vagi fără prea multe comentarii. Presa naţională va sosi şi ea foarte curând, deoarece asasinarea unui om era un eveniment care dădea bine în orice grupaj de ştiri. King bănuia lucrul acesta, şi suspiciunile îi fură confirmate când un contingent de agenţi din Serviciul de Şerifi ai SUA apăru la uşa biroului său.

Omul ucis, Howard Jennings, fusese angajat al biroului său de avocatura pe post de documentarist, corector, supraveghetor al arhivei fondurilor de investiţii şi om bun la toate. Biroul lui se afla la parterul clădirii. Era liniştit, muncitor şi introvertit. Nu se ocupa cu nimic deosebit. Totuşi, avea o caracteristică specială.

Jennings era membru WITSEC, mai bine cunoscut sub denumirea de programul de protecţie a martorilor. În vârstă de patruzeci şi opt de ani şi cu o diplomă în contabilitate, Jennings (bineînţeles că acesta nu era numele lui real) fusese până mai deunăzi contabilul unei reţele criminale care opera în zona Vestului Mijlociu. Aceştia erau specializaţi în operaţiuni de recuperare,

şantaj şi spălare de bani, incendieri, bătăi, desfigurări şi crime ocazionale pentru a-şi atinge scopurile. Acest caz atrăsese atenţia la nivel naţional din cauza cruzimii metodelor organizaţiei şi a complexităţii situaţiei.

Jennings întrezărise rapid calea cea dreaptă şi ajutase la băgarea după gratii a celor mai periculoşi dintre membri. Însă câţiva scăpaseră totuşi de braţul lung al legii şi de aceea Jennings intrase sub protecţia WITSEC.

Acum el era un cadavru, iar ăsta era doar începutul problemelor lui King. Fost agent federal cu un dosar impecabil, King mai colaborase cu WITSEC în anumite cazuri ce necesitau colaborarea între Serviciul de Şerifi şi Serviciul Secret. Când Jennings venise la interviul pentru slujbă şi King îi verificase trecutul, el suspectase că Jennings era înscris în program. Nu ştia cu siguranţă; era clar că Serviciul de Şerifi nu avea să dezvăluie identitatea unuia dintre oamenii săi, dar King avea îndoielile lui, pe care nu le împărtăşise niciodată nimănui. Suspiciunile erau alimentate de numărul mic de referinţe din trecutul lui Jennings, de parcă nici n-ar fi avut un trecut.

King nu era suspectat în cazul uciderii lui Jennings – aşa i se spusese – ceea ce însemna că, probabil, se afla în capul unei liste cu posibili vinovaţi. Dacă le-ar fi spus investigatorilor că îl suspecta pe Jennings ca făcând parte din WITSEC, atunci, în cel mai scurt timp, s-ar fi aflat în boxa acuzaţilor. Aşa că se decise ca măcar pentru moment să facă pe prostul.

Petrecu tot restul zilei încercând să-l liniştească pe partenerul său de afaceri. Baxter era un bărbat mare şi zdravăn, fost jucător de fotbal american la UVA, care petrecuse câţiva ani pe tuşă în NFL[2], înainte de a deveni un temut avocat pledant. Totuşi, fostul sportiv nu era obişnuit ca morţii să-i zacă în propriul birou. Aceasta era

2 National Footbal League, principala ligă de fotbal american (n. tr.)

o formă de „moarte subită” cu care nu era deloc obişnuit. King, pe de altă parte, petrecuse ani întregi în Serviciul Secret muncind împotriva celor mai temute forme de crimă organizată. Şi fusese nevoit chiar să ucidă oameni. Deci era mai bine antrenat pentru a avea de-a face cu o crimă decât partenerul lui de afaceri.

King îi dădu secretarei, Mona Hall, liber restul zilei. Mona era tipul de femeie sensibilă şi nevrotică, şi n-ar fi reacţionat prea bine la vederea sângelui şi a cadavrului. În orice caz, era renumită a fi o foarte bună răspânditoare de bârfe, iar telefonul ei era probabil deja înroşit şi circulau o droaie de supoziţii despre crima care avusese loc în birourile firmei King & Baxter. Într-o comunitate atât de mică precum Wrightsburg, asta putea constitui subiect de bârfă timp de luni de zile, dacă nu chiar ani.

Cu birourile închise pentru investigaţiile desfăşurate de agenţii federali, King & Baxter se mutase temporar în casele partenerilor. În seara aceleiaşi zile, cei doi avocaţi cărară în propriile maşini cutii cu acte, dosare şi alte documente. În timp ce masivul Phil Baxter se îndepărta spre casă cu la fel de masivul său SUV, King se sprijini de capota maşinii şi privi spre birou. Cu toate luminile aprinse, investigatorii munceau încă de zor, scotocind fiecare colţişor pentru a găsi indicii referitoare la persoana care îl împuşcase pe Howard Jennings. King admira panorama ce cuprindea munţii din spatele clădirii. Acolo sus era casa lui, un loc pe care îl construise pe ruinele vieţii anterioare. Fusese o bună terapie pentru el. Dar acum?

Se îndreptă spre casă, întrebându-se ce îi va mai rezerva ziua de mâine. Mâncă o farfurie de supă de pui în timp ce se uită la ştirile locale. Erau poze cu el pe ecran şi informaţii despre fosta lui carieră în Serviciul Secret, inclusiv despre ruşinoasa lui retragere, despre cariera lui de avocat în Wrightsburg şi speculaţii legate

de moartea lui Howard Jennings. Închise televizorul şi încercă să se concentreze asupra dosarelor pe care le adusese acasă. Cu toate astea, nu reuşea să se adune deloc şi, în cele din urmă, rămase în biroul său, înconjurat de lumea lui de cărţi juridice şi hârţogăraie plictisitoare, stând şi privind în gol. Cu o tresărire, ieşi din transă.

Se schimbă în pantaloni scurţi şi tricou, luă o sticla de vin roşu şi un pahar de plastic şi coborî pe docul acoperit din spatele casei. Ajuns acolo, urcă pe şalupa de şase metri acostată alături de barca lungă de patru metri, cu vele, şi skijet-ul, plus un caiac şi o canoe. Cu o lărgime de aproape un kilometru şi circa 13 kilometri lungime, presărat cu numeroase golfuleţe, lacul era foarte popular printre pescari şi iubitorii de sporturi de apă; apele adânci şi limpezi erau pline de tot felul de peşti, mai mari şi mai mici. Vara era pe sfârşite, iar turiştii de sezon plecaseră.

Coborî şalupa în apă, o porni şi aprinse farurile. Apoi plecă în trombă şi parcurse vreo trei kilometri, respirând aerul umed şi lăsându-se stropit de valuri. Intră într-un golfuleţ nelocuit, opri motorul, aruncă ancora, scoase sticla de vin şi-şi turnă în pahar, contemplându-şi viitorul sumbru.

Când se vor răspândi veştile cum că o persoană încadrată în programul WITSEC fusese asasinată în biroul lui, King va fi din nou în atenţia întregii naţiuni, lucru de care îi era groază. Data trecută, un ziar de scandal susţinuse chiar că el fusese mituit de o organizaţie politică violentă şi radicală să se uite în altă parte când fusese asasinat Clyde Ritter. Cum legea calomniei funcţiona în Statele Unite, el dăduse în judecată ziarul şi făcuse o înţelegere destul de avantajoasă. Câştigase suficient cât să-şi construiască viaţa cea nouă, dar nu ştersese nici pe departe amintirea celor întâmplate. Cum ar fi putut?

Aşezându-se pe marginea bărcii, se descălţă, se dezbrăcă şi se aruncă în apa întunecată, unde rămase câteva clipe, şi apoi ieşi la suprafaţă trăgând adânc aer în piept. Apa lacului era chiar mai caldă decât aerul de afară.

Cariera lui în Serviciul Secret fusese ruinată atunci când un post local difuzase caseta cu asasinarea lui Clyde Ritter. Apărea clar faptul că el se uitase în altă parte mai mult decât ar fi trebuit atunci când politicianul fusese asasinat. Imaginea îl arăta pe asasin cum scoate arma, o îndreaptă spre Ritter, trage şi îl doboară, toate în timp ce King privea parcă hipnotizat în altă parte. Se vedea clar cum chiar şi nişte copii din public reacţionează când îl vad pe asasin cum scoate arma, înainte ca agentul King să realizeze ce se întâmplă.

Presa hotărâse să-l jupoaie de viu pe King, bineînţeles alimentată de protestul zgomotos al oamenilor din echipa lui Ritter şi de dorinţa de a nu fi bănuiţi că ar fi fost împotriva unui candidat deloc popular.

Ar fi putut să reproducă mai toate titlurile care ţinuseră capul de afiş la acea vreme: „Agentul care închide ochii când candidatul este ucis”; „Un agent veteran o sfecleşte”; „Dormind în post”. Sau titlul care, în alte circumstanţe, l-ar fi amuzat copios: „Aşadar, de aceea agenţii poartă ochelari de soare”. Cel mai rău fusese abandonul colegilor săi agenţi.

Căsnicia lui se destrămase ca urmare a evenimentelor, dar, de fapt, scârţâia de mai multă vreme. King era mai mult pe drumuri decât acasă, uneori plecând în mai puţin de o oră de la chemare, fără a şti când sau dacă se mai întoarce. În aceste circumstanţe îşi iertase nevasta când aceasta avusese prima aventură extraconjugală, chiar şi a doua. A treia oară însă, s-au despărţit. Şi când ea fusese de acord cu divorţul aproape instantaneu, după ce toată lumea lui se

prăbuşeşte, nu se poate spune că el suferise prea mult.

Şi totuşi, supravieţuise şi îşi reclădise viaţa. Dar acum?

Încet, se urcă din nou la bordul ambarcaţiunii, se înfăşură într-un prosop şi conduse înapoi. În loc să se ducă direct în docul lui, King opri motorul şi luminile, şi trase barca într-un golf mic aflat în apropierea casei sale. Coborî încet ancora ca să nu i se împotmolească barca în noroiul de acolo. În apropierea casei zări o rază de lumină care se mişca de colo-colo. Avea vizitatori. Poate că erau reporteri care adulmecau locul. Sau poate că asasinul lui Howard Jennings venise să termine treaba.

11

King vâslise uşor până la mal, se îmbrăcase şi acum pândea din spatele unor tufişuri. Lumina se mişca în continuare înainte şi înapoi, de parcă cineva se deplasa în partea de est a proprietăţii sale. King îşi croi drum către intrarea casei, ascuns de un zid de verdeaţă. Pe aleea de acces era parcat un BMW albastru decapotabil pe care nu-l recunoştea. Primul impuls fu să se ducă direct la maşina, însă se hotărî ca mai întâi să facă rost de o armă. Cu un pistol mare şi drăguţ în mână s-ar fi simţit mult mai bine.

Se strecură încet în casa cufundată în beznă, luă pistolul şi ieşi pe o uşă laterala. Raza de lumină dispăruse, şi asta îl alarmă. Îngenunche şi ascultă cu atenţie. Un zgomot de crengi rupte ajunse până la el. Venea din dreapta lui, de la nici trei metri depărtare; apoi auzi zgomot de paşi. Trase adânc aer în piept; pistolul era pregătit, cu predica trasă.

Se aruncă spre adversar, îl lovi în stomac, apoi îl dărâmă, punându-i pistolul în faţă.

Numai că nu era un el, ci o ea! Şi avea un pistol în mână, care era îndreptat spre el. Ţevile celor doua arme aproape se atingeau.

— Ce naiba faci aici? întreba el nervos după ce văzu cine era.

— Dacă te-ai da jos de pe mine, poate că aş avea suficient aer cât să-ţi spun, izbucni ea.

Nu se grăbi să o elibereze, iar când ea întinse mâna cerându-i astfel să o ajute, el o ignoră total.

Era îmbrăcată cu o fustă, bluză şi o jachetă scurtă. Fusta i se ridicase aproape de tot în urma impactului. Se ridică şi se aranjă.

— Este un obicei de-al tău să îţi ataci toţi vizitatorii? întrebă ea cu răceală în timp ce îşi punea pistolul la loc

în tocul de la brâu şi se scutura de praf.

— Cei mai mulţi dintre vizitatorii mei nu se furişează.

— Nu a răspuns nimeni la uşă.

— Aşa că pleci şi vii altă dată. Nu te-a învăţat mama ta că aşa se procedează?

Ea îşi încrucişă braţele la piept.

— E ceva vreme de când nu ne-am mai văzut, Sean.

— Chiar? Nici nu mi-am dat seama, căci am fost ocupat să-mi refac viaţa.

Ea se uita în jur.

— Asta se vede! Frumos loc ai aici!

— Ce cauţi aici, Joan?

— Am venit să văd ce face un prieten vechi care are probleme.

— Da? Şi despre cine este vorba?

Ea zâmbi cu nevinovăţie.

— O crimă în biroul tău. Asta înseamnă probleme, nu?

— Sigur că da. Dar eu mă referem la partea cu prietenul vechi.

Ea făcu un semn cu capul spre casă.

— Tocmai am făcut un drum lung. Auzisem ceva de ospitalitatea sudistă. Crezi că poţi să-mi faci şi mie o demonstraţie?

În schimb, lui King îi trecu prin minte să tragă un foc peste capul ei. Totuşi, singura cale de a afla ce punea la cale Joan Dillinger era să o asculte.

— La ce fel de ospitalitate te referi?

— Ei bine, e aproape ora nouă seara şi nu am mâncat nimic. Hai să pornim de la premisa asta şi să vedem ce putem face, spuse ea.

— Apari pe neaşteptate după atâţia ani şi te aştepţi ca eu să-ţi fac de mâncare? Ştii că ai tupeu?!

— Dar asta nu ar trebui să te mai surprindă, nu-i aşa?

În timp ce el pregătea masa, Joan exploră zona principală a casei, cu paharul de gin în mână. Se urcă pe

tejgheaua din bucătărie, exact lângă locul în care el pregătea mâncarea.

— Ce-ţi mai face degetul? îl întrebă ea.

— Mă doare numai când sunt cu adevărat enervat de ceva. E un fel de inel care îmi indică starea psihică. Şi, dacă vrei să ştii, în momentul ăsta mă doare de mor.

Ea ignoră acest ultim comentariu.

— Acest loc este spectaculos. Am auzit că l-ai construit chiar tu.

— Mi-am făcut de lucru.

— Nu ştiam că eşti tâmplar.

— Mi-am câştigat existenţa pe perioada studiilor făcând diverse lucruri pentru oameni care-şi puteau permite. Şi mi-am zis, ce naiba, hai să fac ceva şi pentru mine!

Mâncară la masa din bucătărie, care avea vedere spre lac şi băură o sticla de vin roşu din pivniţa lui. În alte circumstanţe, ar fi putut fi o reuşită cină romantică.

După masă, îşi luară paharele de vin şi se duseră în livingul cu tavan înalt şi cu pereţii din sticlă. Când văzu că ea tremură de frig, King aprinse focul în şemineu şi îi aruncă o pătură. Stăteau unul în faţa celuilalt, pe canapele din piele. Joan îşi scoase pantofii cu toc şi îşi încrucişă picioarele sub ea, acoperindu-le cu pătura. Ridică paharul către el.

— Cina a fost excelentă. Ea adulmecă buchetul vinului. Şi văd că vinurile din colecţia ta sunt dintre cele mai bune.

— Bine, burta ţi-e plină, eşti ameţită. De ce ai venit până aici?

— Atunci când se întâmplă ceva extraordinar de interesant, cum ar fi anchetarea unui fost agent secret pe motiv de crimă, toată lumea este interesată.

— Şi te-au trimis pe tine iscoadă?

— Sunt aici din proprie iniţiativă.

— Deci este o vizită neoficială? Sau eşti aici numai ca

să spionezi pentru agenţie?

— Aş caracteriza-o ca fiind neoficială. Aş vrea să aud versiunea ta.

King strânse cu putere paharul în mână, înfrângându-şi dorinţa de a-l arunca înspre ea.

— Nu am nicio versiune a mea. Omul muncea pentru mine de puţin timp. A fost ucis. Azi am aflat că era în programul de protecţie a martorilor. Nu ştiu cine l-a ucis. Sfârşitul poveştii.

Ea nu-i răspunse, doar se uită gânditoare către foc. Apoi se ridică, se duse în faţa şemineului şi îngenunche, trecându-şi palmele peste lespedea de piatră.

— Tâmplar *şi* cioplitor în piatră?

— Pe asta am cumpărat-o. Îmi cunosc limitele.

— Asta e bine. Cei mai mulţi bărbaţi pe care îi ştiu nici nu admit că au aşa ceva.

— Mulţumesc. Dar tot aş dori să aud de ce te afli aici.

— Nu are de-a face cu Serviciul Secret, are de-a face numai cu noi doi.

— Dar nu exista „noi doi”.

— Dar a existat. Am lucrat împreună ani de zile. M-am culcat cu tine. Dacă ar fi fost altele circumstanţele, poate chiar am fi avut mai mult decât o relaţie. Şi îmi place să cred că, dacă aş fi fost eu în locul tău şi dacă un om aflat în programul de protecţie a martorilor ar fi fost ucis la mine în birou, şi tu ai fi venit să mă ajuţi.

— Cred că te înşeli.

— Ei bine, eu de asta sunt aici. Am vrut să ştiu că eşti bine.

— Mă bucur că situaţia mea nefericită ţi-a provocat declanşarea unor sentimente aşa nobile.

— Sarcasmul nu ţi se potriveşte deloc, Sean.

— Este târziu şi ai de condus mult înapoi până în Washington.

— Ai dreptate. Este un drum mult prea lung, de fapt. Apoi adăugă: Se pare că ai destule camere aici. Se ridică

şi se aşează aproape de el pe canapea, enervant de aproape. Pari destul de în formă pentru a fi recrutat în Trupele de Recuperare a Ostaticilor din FBI, remarcă ea admirativ, plimbându-şi privirea peste constituţia lui atletică de 1,86 metri.

El clătină din cap.

— Sunt prea bătrân pentru cascadorii de genul acesta. Am genunchii paradiţi, umărul cu probleme şi aşa mai departe.

Ea îşi luă privirea de la el şi îşi dădu o şuviţă de păr după ureche.

— Tocmai am împlinit patruzeci de ani.

— Priveşte partea bună. Nu este sfârşitul lumii.

— Nu pentru un bărbat. Patruzeci de ani pentru o femeie nemăritată nu este prea plăcut.

— Dar arăţi bine. Arăţi bine şi pentru treizeci, şi pentru patruzeci, plus că ai şi cariera.

— Nu credeam că voi rezista atât.

— Ai rezistat mai mult decât mine.

Ea puse paharul de vin pe masă şi se întoarse către el.

— Dar nu ar fi trebuit.

După care urma o linişte stânjenitoare.

— S-a întâmplat acum mulţi ani, spuse el în final. Ce-a fost a fost.

— Se pare că nu. Văd cum mă priveşti.

— La ce te aşteptai?

Ea ridică din nou paharul şi îl goli dintr-o înghiţitură.

— Habar n-ai cât de greu a fost pentru mine să vin aici. M-am răzgândit de zeci de ori. Mi-a luat o oră să mă decid cu ce să mă îmbrac. A fost mai stresant decât să-l păzesc pe preşedinte la o inaugurare.

Nu o mai auzise niciodată vorbind astfel. Ea era întotdeauna cea mai sigură pe sine. Ea le ţinea piept tuturor colegilor bărbaţi, de parcă ar fi fost unul dintre ei.

— Îmi pare rău, Sean. Nu cred să-ţi mai fi spus

vreodată asta.

— Până la urmă a fost vina mea. Caz închis.

— Foarte drăguţ din partea ta.

— Pur şi simplu nu am nici timpul, nici energia să port ranchiună. Nu este chiar aşa de important pentru mine.

Ea se încălţă, se ridică de pe canapea şi îşi puse jacheta.

— Ai dreptate, este târziu şi ar trebui să plec. Îmi pare rău că ţi-am întrerupt minunata viaţă. Şi îmi cer scuze că am fost atât de îngrijorată pentru tine încât să vin până aici.

King vru să vorbească, ezită şi, când ea se îndreptă către uşă, spuse:

— Ai băut prea mult, nu poţi conduce în siguranţă noaptea pe drumurile astea. Camera de oaspeţi este în capătul scărilor în dreapta. Pijamalele sunt în şifonier şi ai baie separată. Cine se scoală primul face cafeaua.

Ea se întoarse.

— Eşti sigur? Nu eşti obligat să faci asta.

— Ai încredere în mine, ştiu asta. Nu ar trebui să fac asta. Ne vedem dimineaţă.

Ea se uită la el cu o expresie care spunea: „Eşti sigur că nu vei veni să mă vezi înainte de dimineaţă?”

El se întoarse şi se depărtă.

— Tu unde te duci? îl întrebă ea.

— Am ceva de lucru. Somn uşor.

Joan se duse afară şi îşi luă bagajul din maşină. Când se întoarse, el nu mai era acolo. Dormitorul principal era la celalalt capăt al culoarului. Ea se duse până acolo şi aruncă o privire înăuntru. Era întuneric. Şi pustiu. Se strecură încet în camera ei şi închise uşa.

12

Mâinile şi picioarele lui Michelle Maxwell se mişcau cu maximă eficienţă, cel puţin aşa se autoevalua ea după cele mai joase standarde de după zilele de glorie de la olimpiadă. Vâsla ei tăia apele râului Potomac în timp ce soarele răsărea şi aerul greu promitea că nu va fi o zi prea răcoroasă. Chiar acolo, în Georgetown, îşi începuse cariera în canotaj. Muşchii şi articulaţiile îi ardeau din cauza efortului depus. Depăşise toate ambarcaţiunile care erau pe apă, veliere, caiace, canoe, chiar şi una care avea un motor cu cinci cai-putere.

Trase barca într-unul dintre locurile special amenajate, se aplecă şi inspiră cu putere oxigenându-şi sângele, lucru care îi dădea o senzaţie plăcută. Jumătate de oră mai târziu, se afla în Land Cruiser-ul ei, îndreptându-se spre hotelul în care se mutase, aproape de Tysons Corner, în Virginia. Era încă devreme şi traficul era redus – relativ redus, pentru o zonă în care la ora 5 dimineaţa se creau deja blocaje pe autostradă. Făcu un duş şi se îmbrăcă în tricou şi pantaloni scurţi. Fără ciorapi sau pantofi incomozi se simţea minunat. Se întinse, îşi frecă mâinile şi picioarele, şi comandă mâncare de la room-service, nu înainte de a-şi pune un halat. În timp ce mânca clătite, suc de portocale şi cafea, se uita la televizor, mutând de pe un canal pe altul, în căutare de ştiri despre dispariţia lui Bruno. Ironia sorţii: ea fusese agentul principal în teren în acea zi, iar acum urmărea ştirile pe CNN. Se opri când văzu pe ecran un bărbat care îi păru cunoscut. El era în Wrightsburg, Virginia, înconjurat de echipele de ştiri şi era evident nemulţumit de asta.

Îi trebuiră câteva momente ca să-şi dea seama, dar până la urmă îl recunoscu. Bărbatul era Sean King. Ea intrase în Serviciul Secret cu vreun an înainte de

asasinarea lui Ritter. Michelle nu ştiuse niciodată ce se întâmplase cu Sean King şi nici nu o interesase vreodată cu adevărat. Dar acum, că auzise detaliile morţii lui Howard Jennings, începuse să-şi dorească să afle mai multe amănunte. În parte, era o chestiune pur fizică. Sean King era un bărbat care arata foarte bine: înalt şi bine făcut, cu părul negru, acum uşor grizonat la tâmple. „Trebuie să aibă vreo patruzeci şi ceva de ani", calculă ea. Avea o faţă care arăta mai bine cu riduri – avea un farmec pe care probabil nu-l avusese la 20 sau la 30 de ani, când probabil era mult prea drăguţ. Şi, cu toate astea, nu trăsăturile lui o intrigau cel mai mult. În timp ce asculta detaliile schematice ale asasinării lui Jennings, îi atrăsese atenţia ceva ciudat legat de asta, ceva ce încă nu putea defini.

Deschise un exemplar din *Washington Post,* care îi fusese adus în cameră, şi, în timp ce parcurgea paginile, găsi un articol informativ legat de crimă. Articolul cuprindea şi amănunte din trecutul lui King – tragedia declanşată de moartea lui Ritter şi ceea ce urmase. După ce citi articolul şi se uită la tipul de pe ecran, simţi o legătură viscerală cu el. Amândoi greşiseră când se aflau în misiune şi asta îi costase pe amândoi enorm. Se pare că Sean King îşi refăcuse radical viaţa. Michelle se întreba dacă ea ar fi putut face asta tot aşa de bine cum reuşise el.

Avu o clipa de inspiraţie şi telefonă unui om de încredere din Serviciul Secret. Tânărul nu era agent. Lucra în serviciul administrativ. Fiecare agent operativ trebuia să-şi creeze legături puternice la serviciul administrativ, pentru că acolo se aflau oamenii care ştiau cum să se descurce cu birocraţia care copleşise cele mai multe agenţii guvernamentale. El era un mare admirator al lui Michelle şi ar fi făcut tumbe pe holurile instituţiei dacă ea ar fi acceptat să bea o cafea cu el. Aşa că ea acceptă. Preţul era că el urma să-i aducă nişte

copii după anumite materiale. Ezitase la început – nu voia să aibă necazuri –, dar reuşise ea să-l convingă. De asemenea, reuşise să-l determine să încetinească procesul de suspendare a ei din agenţie, în aşa fel încât să mai poată accesa baza de date a Serviciului Secret folosindu-şi numele şi parola cel puţin încă o săptămână.

Se întâlniră într-o cafenea din centrul oraşului, unde ea luă documentele de la el şi îl îmbrăţişă în semn de recunoştinţă, zăbovind suficient de mult cât să fie sigură că o va mai ajuta şi altă dată. Când intrase în Serviciul Secret, ea nu renunţase la statutul de femeie. La un anumit nivel, acesta nu era decât un instrument. De fapt, folosită cu isteţime, aceasta putea deveni mai periculoasă decât arma din dotare.

În timp ce se întorcea la maşină, ea auzi o voce. Se întoarse şi văzu că era un agent peste care trecuse fără milă în ascensiunea ei profesională – evident că venise să savureze decăderea ei.

— Cine ar fi crezut? începu el inocent. Steaua ta era în ascensiune vertiginoasă. Nici acum nu-mi explic cum de ai lăsat să se întâmple aşa ceva, Mick. Adică, să laşi un tip singur într-o cameră pe care nu ai verificat-o cu adevărat. La ce dracu' te-ai gândit?

— Se pare că nu am gândit, Steve.

El o bătu pe umăr un pic mai tare decât era nevoie.

— Hei, nu te îngrijora, nu vor permite ei ca agentul lor minune să cadă. Vei fi transferată, poate chiar o vei păzi pe Lady Bird prin Texas. Sau poate familia Ford. Poate aşa vei sta şase luni în Palm Spring şi şase în Vail, şi vor fi numai zile uşoare. Dacă ar fi fost vorba de unul dintre fraierii de noi, ne-ar fi tăiat capetele şi ar fi uitat de noi. Dar cine a spus că viaţa e dreaptă?

— S-ar putea să ai o surpriză. S-ar putea ca eu după toate astea să nu mai am nimic de a face cu Serviciul Secret.

El zâmbi mulţumit.

— Poate că există un Dumnezeu, până la urmă. Hei, ai grijă de tine, îi mai aruncă el întorcându-se.

— A, Steve? El se întoarse din nou. Presupun că ai primit circulara care spunea că vor face curăţenie în computerele din agenţie săptămână viitoare. Poate ar fi mai bine să ştergi toată pornografia pe care ai adunat-o de pe internet – ştii tu, site-ul pe care tot intri la serviciu. Ţi-ar păta reputaţia. Şi, cine ştie, poate află şi soţia ta. Şi, dacă tot suntem la subiectul ăsta, chiar merita să rişti atâta pentru nişte sâni mari şi un fund mic? Nu ţi se pare că te comporţi de parcă ai avea şaişpe' ani?

Zâmbetul lui Steve dispăru; îi arată degetul mijlociu şi plecă. Michelle nu se putu stăpâni să nu zâmbească tot drumul până la hotel.

13

Michelle împrăştie pe pat toate documentele, trecându-le pe fiecare în revistă cu infinită meticulozitate şi luându-şi notiţe. Îi era clar că King avea un dosar fără pată şi o lungă listă de laude în cariera lui din Serviciul Secret – asta până în ziua fatidică în care, pentru o clipă de neatenţie din partea lui, Clyde Ritter plătise cu viaţa.

La începutul carierei, King fusese rănit în timpul unei arestări care mersese prost. Omorâse doi oameni, după ce încasase un glonţ în umăr. Şi, ani buni mai târziu, îl ucisese pe asasinul lui Ritter, dar câteva secunde prea târziu. În total, omorâse trei oameni în cariera lui. Michelle trăsese mii de gloanţe în sala de antrenament, dar în scurta perioadă cât lucrase în poliţia din Tennessee nu avusese prilejul să împuşte pe cineva. Uneori, chiar se întreba ce simţi în momentele acelea, dacă te schimbă, dacă te face să fii prea nesăbuit sau prea atent în munca ta.

Asasinul lui Clyde Ritter era profesor la Colegiul Atticus. Profesorul Arnold Ramsey nu era cunoscut ca reprezentând o ameninţare şi nu avea nicio legătură cu vreo grupare politică radicală, deşi se aflase ulterior că era un critic virulent al lui Ritter. Lăsase în urma o soţie şi o fiica. „Halal moştenire îi lăsase fiicei sale!” îşi zise Michelle. Ce putea să spună atunci când venea vorba despre familia ei? „Bună, tatăl meu a fost un asasin politic, la fel ca John Wilkes Booth şi Lee Harvey Oswald. A fost ucis de Serviciul Secret. Tatăl tău cu ce se ocupă?” Nimeni altcineva nu fusese arestat în legătură cu acest caz. Concluzia oficială fusese că Ramsey acţionase singur.

Terminând pe moment cu documentele, Michelle luă caseta video care făcea parte din înregistrările oficiale.

O introduse în aparatul video de sub televizor şi îl porni. Se aşeză şi privi scena cu întâlnirea din holul hotelului din timpul campaniei lui Ritter. Înregistrarea fusese făcută de un post de televiziune local şi reprezentase lovitura fatală pentru King. În ciuda eforturilor imense ale agenţiei ca acest tip de eveniment să nu se mai repete, se luase hotărârea ca această casetă să nu fie arătată noilor recruţi. „Probabil din cauza situaţiei jenante”, se gândi Michelle.

Se încordă când îl văzu pe Clyde Ritter cum intră plin de sine în camera ticsită de oameni împreună cu stafful de campanie. Ea ştia puţine despre Ritter, doar că îşi începuse cariera ca predicator la televizor şi că făcuse o avere din asta. Mii de oameni din toate colţurile ţării îi trimiseseră bani, mai mulţi sau mai puţini. Erau numeroase voci care spuneau că numeroşi oameni, în special văduve bogate, îi dăduseră toţi banii pe care îi aveau în schimbul promisiunii că vor ajunge în rai. Însă nu exista nicio dovadă clară a acestui fapt şi scandalul se stinsese. După ce abandonase viaţa cvasireligioasă, candidase şi fusese ales în congres din partea unui stat din sud – ea nu-şi mai amintea care. Votase foarte ciudat în chestiunile legate de problemele rasiale şi de libertăţile civile, iar convingerile lui religioase puneau capac la toate. Cu toate astea, era iubit în statul lui şi existau destui votanţi dezamăgiţi de platformele electorale ale marilor partide, iar Ritter candida independent la preşedinţie. Această mare ambiţie sfârşise cu un glonţ în inimă.

Imediat lângă Ritter se afla şeful lui de campanie. Michelle verificase şi dosarul acestuia. Sidney Morse. Fiul unui influent avocat din California şi al unei moştenitoare, Sidney Morse fusese, lucru ciudat, dramaturg şi regizor înainte de a-şi îndrepta calităţile artistice spre scena politică. Îşi făcuse o reputaţie naţională prin conducerea unor mari campanii

electorale – transformându-le în adevărate spectacole media, cu multe efecte speciale, de sunet şi lumină –, care, deşi lipsite de substanţă, aveau o rată de succes uimitor de mare. „Asta spune mai multe despre naivitatea votanţilor moderni decât despre calitatea candidaţilor”, era de părere Michelle.

Morse devenise un „depanator” de probleme profesionist, schimbând scena politică fără nicio remuşcare atunci când banii îi dictau asta. Se alăturase cauzei lui Ritter atunci când campania începuse să ia amploare şi avea nevoie de un cârmaci. Morse avea reputaţia de a fi strălucit, viclean şi, atunci când era nevoie, nemilos. Toată lumea era de acord că făcuse pentru Ritter o campanie aproape perfectă. Şi, peste toate, se distrase la culme zdruncinând puterea politică prin intermediul acestui „zeu atotputernic al partidelor mărunte”. În orice caz, Morse devenise un paria politic după asasinarea lui Ritter şi viaţa lui intrase în cădere liberă. Cu aproape un an de zile în urmă, din cauza problemelor psihice, Morse fusese internat într-o clinică specială, unde probabil îşi va petrece tot restul zilelor.

Michelle încremeni din nou când îl văzu pe King în spatele candidatului. Ea numără în gând agenţii din cameră. Nu erau chiar atât de mulţi. Ea avusese de trei ori mai mulţi pentru paza lui Bruno. King era singurul agent din apropierea lui Ritter. Se întrebă cine făcuse planul ăla jalnic.

Avidă să cunoască istoria agenţiei, Michelle aflase că misiunile Serviciului Secret evoluaseră de-a lungul timpului. Fusese nevoie de moartea a trei preşedinţi, Lincoln, Garfield şi McKinley, pentru ca membrii congresului să ia măsuri semnificative în legătura cu securitatea prezidenţială. Teddy Roosevelt se bucurase de prima securitate serioasă din partea Serviciului Secret, după asasinarea lui McKinley, cu toate că lucrurile nu erau atât de complicate pe vremea aceea.

Chiar şi în 1940, Harry Truman, vicepreşedintele nou ales al lui Franklin Roosevelt, nu avea atribuit nici măcar un agent de pază al Serviciului Secret până când unul dintre asistenţii săi remarcase furios că nu este posibil ca o persoană aflată atât de aproape de a deveni cel mai puternic om din lume să nu beneficieze măcar de protecţia unui om înarmat din partea Serviciului Secret.

Pe parcursul întâlnirii înregistrate pe caseta, ea îl văzu pe agentul King făcând totul ca la carte, privirea fiindu-i atentă în toate părţile. Serviciul Secret îi antrena serios. Odată, concuraseră cu alte servicii federale de protecţie şi pază pentru a vedea care dintre ele era cea mai bună în a-şi da seama când cineva minte. Serviciul Secret câştigase fără drept de apel. Pentru Michelle motivul era clar. Un agent de protecţie îşi petrecea o mare parte din antrenament încercând să-şi dea seama ce gândeşte sau intenţionează cineva numai după limbajul trupului.

Şi apoi veni momentul. Atenţia lui King păru atrasă de ceva în dreapta lui. Michelle era atât de intrigată de ceea ce i-ar fi putut distrage atenţia lui King, încât nici nu observa momentul în care Ramsey scoase pistolul şi trase. Ea tresări la zgomotul făcut de armă şi realiză că i se întâmplase acelaşi lucru ca lui King – atenţia îi fusese distrasă. Derulă înapoi caseta şi privi cu atenţie cum Ramsey îşi strecoară mâna în haină, mişcare parţial acoperită de un semn electoral pe care îl ţinea în mână. Nu aveai cum să vezi arma decât atunci când o îndrepta către candidat şi trăgea. King se retrase rapid, ca şi cum glonţul ar fi trecut prin corpul lui Ritter şi l-ar fi lovit în mână. În timp ce Ritter se prăbuşea, mulţimea izbucnise într-o isterie totală. Cameramanul dădu impresia că se prăbuşise în genunchi, şi Michelle nu mai putea vedea decât trunchiuri şi picioare care alergau haotic. Ceilalţi agenţi fuseseră împinşi spre marginea încăperii de către

mulţimea înspăimântată. Totul durase câteva secunde, căruia ei i se părură o eternitate. Apoi cameramanul trebuie să se fi ridicat din nou în picioare, pentru că acum îl vedea iarăşi în imagine pe Sean King.

Cu sângele şiroind pe mână, King avea arma scoasă, îndreptată către Ramsey, care încă mai ţinea pistolul în mână. Este o reacţie perfect umană să tresari, să intri în panică şi să te laşi la pământ, nemişcat, atunci când se trag focuri de armă. Antrenamentele din Serviciul Secret te pregăteau să suprimi acest instinct. Când un necunoscut trage focuri de arma, te mişti! Apuci obiectivul şi pleci de acolo cât poţi de repede, de cele mai multe ori cărând efectiv persoana după tine. King nu făcuse asta, în principal din cauză că, presupunea Michelle, el avea în faţă un om înarmat.

King trase o dată, de două ori, cu un calm aparent; din câte îşi putu da seama Michelle, nu scoase niciun cuvânt. Apoi Ramsey se prăbuşi; King pur şi simplu rămase acolo, uitându-se în jos spre candidatul mort, în timp ce alţi agenţi reuşiră până la urmă să ajungă până în faţă şi să-l scoată pe Ritter, să-l scoată din încăpere – la ei antrenamentul dădu roadele aşteptate – lăsându-l pe King singur acolo, să înfrunte furtuna.

Michelle ar fi dat orice să ştie ce gândea omul în acele momente.

Derulă caseta şi privi din nou toată întâmplarea. Se auzi „pac” exact atunci când Ramsey trase cu arma. Dar mai fusese un sunet înainte de acesta. Derula din nou caseta şi asculta cu mare atenţie. Era un fel de „bip” sau un „clang”, sau un „ding”. Asta era. Un *ding!* Şi venea din direcţia în care privise King înainte de tragedie. Şi ei i se părea că aude un sunet slab ca un fâşâit sau ca un hârşâit.

Ea se gândi rapid. Un „ding” într-un hotel putea însemna sosirea unui lift. Iar sunetul hârşâit puteau fi uşile liftului care se deschideau. Planul încăperii în care

fusese împuşcat Ritter arăta existenţa mai multor lifturi. Dacă o uşă de lift se deschisese, ce văzuse King atât de interesant acolo? Şi, dacă zărise ceva, de ce nu spusese nimic? Şi de ce nimeni altcineva nu văzuse nimic?

Şi, mai ales, de ce nimeni nu remarcase ceea ce ea observase după ce privise numai de câteva ori caseta? Dar de ce era ea aşa de interesată de ceea ce i se întâmplase lui Sean King în urmă cu opt ani? Cu toate astea, era interesată. După zile întregi de vegetare, voia să facă în sfârşit ceva. Avea nevoie de acţiune. Hotărându-se în grabă, îşi făcu bagajul şi părăsi hotelul.

14

La fel ca Michelle Maxwell, King se trezise devreme şi era deja pe lac. Se afla într-un caiac şi mergea considerabil mai încet decât Michelle. Lacul era pustiu la ora aceea şi asemenea linişte nu mai puteai găsi la nicio altă oră. Era locul perfect pentru a gândi, şi el chiar avea nevoie să facă acest lucru. Cu toate astea, n-a fost să fie.

Îşi auzi numele strigat şi ridica privirea. Ea era acolo, pe terasa din spate a casei şi ţinea în mână o cană cu ceea ce el bănuia a fi cafea. Joan era îmbrăcată în pijamaua pe care el o ţinea în camera de oaspeţi. Vâsli înapoi spre mal cât de încet putu şi apoi o luă la pas spre uşa din spate, unde îl aştepta.

Ea îi zâmbi.

— Se pare că tu te-ai trezit primul şi totuşi nu era cafea făcută, dar nu-i nimic, eu sunt pregătită să-ţi acopăr spatele.

El accepta cafeaua şi se aşeză la masă la insistenţele ei de a pregăti micul dejun. O privi cum se fâţâie prin bucătărie în picioarele goale şi în pijama, jucând cu aplomb rolul de soţie fericită. El îşi aminti că Joan, cu toate că era unul dintre cei mai duri agenţi ai Serviciului Secret, putea fi foarte feminină, şi în momentele intime putea fi o adevărată bombă sexuală.

— Tot omletă le preferi?

— E bine, răspunse el.

— Corn, fără unt?

— Da.

— Doamne, eşti atât de previzibil!

„Cred că aşa e”, gândi el. Apoi se aventură în a pune şi el o întrebare.

— Ceva veşti în legătură cu cazul morţii lui Jennings sau eu nu am dreptul să aflu?

Ea încetă să mai spargă ouă.

— Asta e treaba FBI-ului, doar ştii lucrul ăsta.

— Agenţiile comunică între ele.

— Dar nu aşa cum o făceau până mai deunăzi, şi nici atunci nu era cine ştie ce.

— Prin urmare, nu ştii nimic, conchise el pe un ton acuzator.

Ea nu-i răspunse, în schimb, continuă să bată ouăle, apoi prăji pâinea şi pregăti masa cu tot dichisul: tacâmuri, şerveţele şi cafea. Apoi se aşeză în faţa lui, sorbind din sucul de portocale în timp ce el mânca.

— Nu mănânci nimic? întrebă el.

— Eu am grijă de silueta mea. Se pare că sunt singura care face asta.

Era doar imaginaţia lui sau ea tocmai îl pipăise cu piciorul pe sub masă?

— La ce te aşteptai? Că după opt ani vom sări în pat, aşa, pur şi simplu?

Ea îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă.

— În unele fantezii, da.

— Eşti nebună, ştii asta? Cu acte în regulă. El nu glumea.

— Şi am avut o copilărie atât de normală! Poate că sunt doar înnebunită după bărbaţii bine făcuţi.

Bine, de data asta era clar. Îl atinsese pe sub masă cu piciorul. Era foarte sigur de asta, pentru că piciorul ei era încă acolo şi se îndrepta spre anumite zone intime ale corpului său.

Ea se aplecă spre el. Privirea nu îi era plină de dorinţă; era ca a unui animal de pradă. Era clar că ea îl dorea, acolo, pe loc, în bucătărie, pe masă, peste „previzibila lui omletă”. Ea se ridică şi lăsă să-i cadă pantalonii de la pijama, dezvelind astfel o minusculă pereche de chiloţei albi. Apoi, încet şi deliberat, îşi desfăcu bluza de la pijama, aşteptând ca el să o oprească la fiecare nasture pe care îl deschidea. Dar nu

o opri. Doar o privi cum se dezbracă. Nu purta sutien. Joan lăsă bluza să-i cadă lui în poală şi, cu o mână, dădu jos toate farfuriile de pe masă.

— A trecut prea mult timp, Sean. Aşa că, hai să facem ceva în privinţa asta!

Ea se căţără pe masă chiar în faţa lui şi se lăsă pe spate, desfăcându-şi coapsele. Joan zâmbi în timp ce el se ridica şi o privi în toată splendoarea.

— Mă iei cu trucuri de-astea de doi bani? întrebă el.

— Ce vrei să spui?

El fixă cu privirea corpul de iluminat de pe tavan.

— Nu prea ţi-a ieşit faza cu lenjeria intimă.

— Nu-i timpul pierdut, domnule King.

Zâmbetul ei dispăru atunci când el ridică bluza de la pijama şi îi acoperi părţile intime.

— Mă duc să mă îmbrac. Aş aprecia dacă ai strânge mizeria de aici.

În timp ce se îndepărta, o auzi râzând zgomotos. Atunci când ajunse la capătul scărilor, ea îi strigă:

— În sfârşit, te-ai maturizat, Sean, sunt tare impresionată.

El dădu din cap, întrebându-se din ce spital de nebuni scăpase.

— Mulţumesc pentru micul dejun, îi răspunse el.

În timp ce King cobora din nou scările după ce făcuse un duş şi se îmbrăcase, cineva bătu la uşă. El privi pe fereastra şi fu foarte surprins să vadă o maşină de poliţie, o camionetă a şerifilor şi o dubiţă neagră. Deschise uşa.

Îl ştia pe Todd Williams, şeful poliţiei, de când fusese unul dintre ajutoarele sale voluntare. Todd părea agitat, în timp ce unul dintre agenţii FBI făcu un pas înainte şi îşi flutură legitimaţia în faţa lui Sean, de parcă ar fi mânuit un şiş.

— Sean King? Am înţeles că ai un pistol înregistrat pe

numele tău.

King aproba din cap.

— Sunt ajutor de şerif. Cetăţenii doresc să ne vadă înarmaţi în caz că este nevoie să împuşcăm niscaiva răufăcători. Şi?

— Şi am dori să vedem arma. De fapt, am dori să o luăm cu noi.

King îl privi aspru pe Williams, care se uita la el, ridică din umeri şi făcu un semnificativ pas înapoi.

— Aveţi mandat? întrebă King.

— Eşti un fost agent federal. Noi speram că vei colabora.

— Sunt şi avocat, şi noi nu suntem o specie prea cooperantă.

— Depinde de tine. Am mandatul chiar aici.

Când fusese agent, folosise şi el aceeaşi păcăleală. „Mandatul" lui de percheziţie era de obicei o fotocopie a ultimei pagini a ziarului *New York Times* împăturită cu grijă.

— Vreau să-l văd, ceru el.

Ei scoaseră mandatul şi era real. Voiau să-i ia revolverul din dotare.

— Pot întreba de ce?

— Poţi întreba, răspunse un agent.

Acum şeriful făcu un pas înainte. Avea în jur de cincizeci de ani, peste 1,90 înălţime şi constituţia unui boxer profesionist, cu umeri laţi, braţe lungi şi palme imense.

— Hai să terminam cu prostiile, bine? îi propuse el agentului FBI înainte de a se uita la King, Ei vor să vadă dacă gloanţele corespund cu cel scos din Jennings. Presupun că nu ai nicio problemă din punctul asta de vedere.

— Tu crezi că l-am împuşcat pe Howard Jennings în biroul meu, folosind pistolul din dotare? Crezi că aş face asta din lene sau din pricina că aş fi prea zgârcit să-mi

cumpăr un alt pistol?

— Eliminam doar posibilităţile, spuse el cu blândeţe. Cunoşti procedura. Ca agent în Serviciul Secret.

— Am fost. Am fost agent în Serviciul Secret, sublinie el, întorcându-se. Voi aduce arma.

Tipul imens puse una din mâini pe umărul lui King.

— Nu. Arată-le doar unde se află.

— Şi să-i las în casă ca să culeagă fără probleme dovezi pentru a construi cazul împotriva mea?

— Un om nevinovat nu are nimic de ascuns, ripostă agentul federal. De altfel, nu vor scotoci, pe cuvânt de cercetaş.

Un agent FBI îl urma pe King înăuntru. În timp ce mergeau de-a lungul holului, agentul păru surprins de mizeria din bucătărie.

— Câinele meu este tare sălbatic, explică King.

Omul dădu din cap.

— Eu am un labrador negru pe nume Trigger. Al tău ce este?

— O căţea pitbull pe nume Joan.

Intrară în camera lui, unde King deschise o cutie şi îl invită pe agent să inspecteze conţinutul. Omul luă pistolul, îl puse într-o pungă şi îl urmă pe King spre ieşire.

— Îmi pare rău pentru toate astea, Sean, spuse Todd. Ştiu că e o situaţie aiurea.

Lui King i se păru că bunul şef al poliţiei nu era prea sincer.

În timp ce agenţii se îndepărtau cu maşinile de casa lui King, Joan coborî scările complet îmbrăcată.

— Ce voiau?

— Făceau chetă pentru balul poliţiştilor.

— Ha, ha! Eşti suspect sau ce?

— Mi-au luat arma.

— Ai un alibi, nu?

— Am fost în tură. Nu am văzut pe nimeni şi nimeni

nu m-a văzut pe mine.

— Păcat că nu am fost aici mai devreme. Ţi-aş fi oferit un alibi pe cinste dacă ţi-ai fi jucat cărţile cum trebuie. Ea ridică mâna dreaptă, iar cea stângă o puse pe o Biblie imaginară. „Domnule judecător, domnul King este nevinovat deoarece atunci când s-a petrecut crima, eu îmi făceam de cap cu acuzatul pe masa din bucătărie.”

— Poate în visele tale.

— Chiar s-a întâmplat în visele mele. Dar acum cred că este prea târziu.

— Joan, fă-mi te rog un mare serviciu, ieşi afară din casa mea!

Ea făcu un pas în spate, căutându-i privirea.

— Doar nu eşti îngrijorat de povestea asta? Analiza balistică nu se va potrivi şi gata.

— Aşa crezi tu?

— Presupun că ai avut arma cu tine în timpul rondului.

— Bineînţeles că am avut-o. Praştia mi-e stricată.

— Glume. Tot timpul faci glume proaste când eşti foarte nervos.

— Un om este mort, Joan, în biroul meu. Nimic din toate astea nu este comic.

— Numai dacă l-ai omorât tu, pentru că nu văd cum ar fi putut arma ta să o facă. El nu răspunse, şi ea continuă: Este ceva ce nu ai spus poliţiei?

— Nu l-am omorât eu pe Jennings, dacă la asta te gândeşti.

— Nu la asta mă gândeam. Te cunosc prea bine.

— Ei bine, oamenii se schimbă. Unii chiar o fac.

Joan îşi luă geanta.

— Ar fi în regulă dacă ţi-aş mai face o vizită? Adăuga apoi în grabă: Dacă îţi jur că nu mai fac atâta deranj?!

Şi se uită la mizeria din bucătărie.

— De ce ai făcut-o? întrebă el.

— Acum opt ani am pierdut ceva important pentru

mine. În dimineaţa asta am încercat să recuperez totul, folosind o metodă care s-a dovedit a fi jenant de stupidă.

— Ce sens ar mai avea să ne vedem din nou?

— De fapt, vreau să te întreb ceva.

— Spune!

— Nu acum. Altă dată. Ţinem legătura.

După plecarea ei, King începu să facă ordine în bucătărie. În câteva minute totul era curat şi la locul lui. Numai de ar fi putut spune acelaşi lucru şi despre viaţa lui! În orice caz, avea impresia că multe lucruri se vor mai sparge până să se termine povestea asta.

15

Michelle luă avionul pentru un zbor scurt până în Carolina de Nord. Pentru că nu mai avea la ea insigna şi actele, în schimb, având permisul de portarmă, fusese nevoită să trimită la bagaje pistolul şi un mic cuţit pe care îl ţinea întotdeauna la ea, recuperându-le abia după aterizare. Politica de confiscare a tuturor armelor, care intrase în vigoare după 11 septembrie, se mai relaxase întrucâtva, deşi acum, că nu avea insigna, îi era mai greu. Michelle închirie o maşina şi conduse o oră până în orăşelul Bowlington, aflat la şaptezeci de kilometri est de graniţa cu Tennessee, la poalele munţilor Great Smoky. Cu toate acestea, descoperi în curând că nu rămăsese mai nimic din oraş. Producţia de textile ridicase localitatea în vremurile bune, îi explicase un bătrânel de la benzinăria unde oprise.

— Acum toate astea se produc pe nimic în China sau în Taiwan, se lamentă omul. Ce ne-a mai rămas? Mai nimic.

Îşi puncta comentariile din când în când scuipând tutun într-o găleată; înregistră la casă apa minerală pe care ea o cumpărase, apoi îi dădu restul. O întrebă de ce venise aici, dar ea îi răspunse vag:

— În trecere.

— Ei bine, doamnă, doar ca să ştiţi, nu prea mai aveţi ce vedea pe aici, pe la noi.

Michelle se urcă în maşină şi traversă oraşul în cea mai mare parte pustiu şi sărăcit. Văzu mulţi oameni în vârstă, odihnindu-se pe verandele dărăpănate sau mişcându-se greoi prin curţile mici, în paragină. Parcând în faţa locului pe care îl căuta, Michelle se întrebă de ce acum opt ani de zile Clyde Ritter găsise de cuviinţă să se oprească în localitatea aceasta în turul său de campanie. „Şi-ntr-un cimitir ar fi adunat mai

multe voturi.”

Situat la câţiva kilometri de centrul oraşului, hotelul Fairmount nu numai că avusese parte de vremuri mai bune, dar părea că se mai ţine într-un singur stâlp de rezistenţă. Structura se înălţa pe opt niveluri şi era împrejmuită de un gard de sârmă înalt de doi metri. Arhitectura locului era o combinaţie de stiluri. Clădirea avea peste o sută de ani şi părea să aibă pe ici, pe colo elemente specifice stilului gotic, cu turnuleţe şi balustrade false, în alte părţi având un aer mediteranean, cu pereţi văruiţi şi un acoperiş din ţiglă roşie. Michelle hotărî că urâţenia locului n-avea cum să fie exagerată. Până şi termenul de „elefant alb” nu descria clădirea întru totul.

Pe gard erau puse semne de „Trecerea interzisă” şi, cu toate acestea, nu văzu o gheretă de paznic sau vreun gardian care să supravegheze perimetrul. Într-o parte a hotelului, descoperi o gaură în gard. Totuşi, înainte să se strecoare înăuntru, se decise să meargă puţin în recunoaşterea zonei – aici pregătirea ei ca agent al Serviciului Secret îşi spunea cuvântul.

Terenul era relativ plan, cu excepţia zonei din spatele clădirii, unde se înclina în pantă până la gard. Michelle cântări din priviri unghiul pantei spre gard şi zâmbi. Doi ani la rând câştigase campionatele statale la săritura în lungime şi săritura în înălţime. Cu un avânt rezonabil, dacă vântul bătea cum trebuie, ar fi putut sări afurisitul de gard, folosindu-se de panta asta. Acum zece ani ar fi încercat, ca amuzament. Îşi continua plimbarea şi se hotărî să se îndrepte spre pădure. Auzind susurul unei ape curgătoare, pătrunse şi mai adânc în desişul pădurii.

Localiză în câteva minute sursa zgomotului. Merse până la buza unui deal prăpăstios şi se uită în jos. Erau cam zece metri până la apă. Râul nu era foarte lat, dar apele curgeau repede şi părea foarte adânc. Din mal se

iţeau câteva stânci, cu bolovani mici în jur. În timp ce privea firul apei, un pietroi se desprinse şi se rostogoli la vale, căzând cu un plescăit în apă, luat repede de curentul puternic al râului. O trecu un fior urmărind acest spectacol; nu-i plăcuseră niciodată înălţimile, aşa că se întoarse.

După ce se strecură prin gaura din gard, Michelle se îndreptă spre intrarea principală, masivă; dar era încuiată şi ferecată cu lanţuri. Trecând mai departe, descoperi o fereastra mare, spartă ceva mai încolo, pe partea stângă a clădirii, şi se strecură înăuntru. Presupunea că fusese tăiat curentul electric, astfel că venise dotată cu o lanternă. O aprinse şi începu să cerceteze locul. Trecea prin camere pline de praf, igrasie, mucegai, chiar şi şobolani, judecând după zgomotul de lăbuţe în alergare. Zări mese întoarse cu picioarele în sus, mucuri de ţigară, sticle de băutură goale şi prezervative aruncate pe jos. Părea că hotelul abandonat era folosit pe post de club de noapte pentru grupul foarte redus numeric de persoane sub 70 de ani care mai rămăseseră în Bowlington.

Adusese cu ea o copie a planurilor hotelului, inclusă în dosarul pe care i-l dăduse prietenul ei. Folosindu-se de acest document, se îndreptă spre holul de la intrare şi, de aici, spre încăperea în care Clyde Ritter fusese împuşcat mortal. Acum era lambrisată în mahon, cu candelabre de prost gust şi mochetă de culoarea vişinei putrede. Când închise uşa după ea, se lasă o linişte atât de profundă, încât Michelle se bucură să simtă pistolul prins în tocul de la curea. Modelul 357 pe care îl predase fusese înlocuit de un SIG feminin de 9 mm. Toţi agenţii federali aveau o armă personală, de rezervă.

Nu se afla aici doar pentru a-şi satisface curiozitatea morbidă. Erau câteva paralele interesante care o intrigau. Răpirea lui Bruno se petrecuse tot într-un orăşel obscur de provincie, nu departe de aici. Avusese

loc într-o clădire veche, mă rog, o clădire de pompe funebre, nu un hotel. Trebuie să fi fost cineva din interior care să aibă legătură cu conspiraţia împotriva lui Bruno, era sigură de asta. Şi, cu ceea ce descoperise până acum despre uciderea lui Ritter, devenea convinsă că şi în cazul acesta tot cineva din interior jucase un rol. Poate că tot ce avea să afle aici o va ajuta să-şi rezolve dilema; cel puţin aşa spera. Oricum, era mult mai bine decât să stea închisă într-o cameră de hotel, vegetând.

Se urcă pe o măsuţă din colţul încăperii şi consultă dosarul, care avea o diagramă detaliată a poziţiei tuturor actorilor din ziua fatidică. Sări de pe masă şi se aşeză în locul unde stătuse Sean King, Clyde Ritter aflându-se chiar în faţa lui. Îşi aruncă privirea prin cameră şi notă unde stătuse un agent al Serviciului Secret, apoi un altul, şi altul. Mulţimea se aflase în spatele unui cordon, iar Ritter dădea mâna cu oamenii, schimbând politeţuri. Diverşi membri ai echipei de campanie a lui Ritter erau împrăştiaţi prin toată încăperea. Sidney Morse era de cealaltă parte a cordonului, în faţa lui Ritter. Îl văzuse pe Morse şi pe caseta video. O rupsese la goană speriat, ca toţi ceilalţi, de altfel. Doug Denby, şeful staffului de campanie al lui Ritter, se aflase lângă uşă. Asasinul, Arnold Ramsey, stătuse undeva în spatele încăperii, dar înaintase încet până când ajunsese în faţa victimei. Purta o pancarta PEC, „Prieten cu Clyde”, şi, pentru ochiul format al lui Michelle, atunci când urmărise caseta video, nu părea un tip periculos.

Michelle privi în dreapta şi zări nişte lifturi. Se imagină în pielea lui Sean King pentru încă o clipă şi se uită în stânga şi-n dreapta, analizând camera în segmente precise, prefăcându-se că vorbeşte în microfonul de la guler, cu mâna întinsă, ca şi cum ar fi atins spatele lui Ritter, îmbrăcat în cămaşa transpirată. Apoi se uită spre dreapta, aşa cum făcuse King, şi

rămase cu privirea în acea direcţie la fel de mult ca el; numără secundele în minte.

Singurul lucru important în acea direcţie îl constituiau lifturile. Acel „ding” pe care îl auzise trebuie să fi venit de acolo.

Bufnitura o sperie atât de tare, încât îşi scoase pistolul şi îşi aţinti ochii spre toate colţurile încăperii. Răsufla aşa de greu şi tremura atât de tare, că fu nevoită să se aşeze pe podea, simţind brusc că i se face greaţă. Realiză imediat că o bufnitura nu era un zgomot neaşteptat pentru un hotel părăsit: probabil căzuse o bucată de tavan sau poate o veveriţă intrase în clădire şi se lovise de vreun obiect. Totuşi, momentul fusese teribil. Se minună de abilitatea lui King de a face faţă unei asemenea surprize şi de a-şi păstra prezenţa de spirit şi, rănit fiind, să scoată arma, împuşcându-l pe asasin. Oare ea ar fi putut să ignore durerea din braţ, haosul din jur, şi să tragă? Acum, că şi ea retrăise în parte aceeaşi situaţie, King crescuse în ochii ei.

Se adună, se uită din nou la lifturi, apoi în dosar. Citise o parte dintre rapoartele oficiale în avion, venind încoace, şi aflase că acest set de lifturi fusese închis, păzit de Serviciul Secret pe parcursul vizitei lui Ritter. Deci n-ar fi trebuit să se audă niciun „ding”. Şi totuşi, ea auzise acest zgomot. Iar atenţia lui King trebuie să fi fost atrasă de locul acela sau cel puţin în direcţia aceea. Deşi mai târziu el susţinuse că pur şi simplu îşi pierduse concentrarea, ea se întreba dacă nu cumva era mai mult de atât. Privi o fotografie a încăperii la momentul crimei. Mocheta fusese pusă ulterior. La momentul acela podeaua era goală – numai parchet. Se ridică, scoase cuţitul şi despică mocheta. După ce trase de mochetă, expunând un pătrat de unu pe unu, îndreptă fasciculul lanternei spre podeaua expusă.

Petele întunecate încă mai erau acolo. Era aproape imposibil să scoţi petele de sânge din lemn; era clar că

hotelul optase să le acopere pur şi simplu. „Sângele lui King şi al lui Clyde Ritter, îşi zise ea, amestecat pentru totdeauna.” Se apropie apoi de peretele lângă care stătuse King; glonţul care îl omorâse pe Clyde Ritter şi îl rănise pe King se înfipsese în perete, dar, evident, fusese scos de mult de acolo. Pereţii tapetaţi, martori ai uciderii lui Ritter, fuseseră acoperiţi cu lambriuri groase de mahon. Din nou, şi asta era un fel de muşamalizare, ca şi cum proprietarii hotelului ar fi putut şterge cumva ceea ce se întâmplase aici. Evident că asta nu funcţionase, căci hotelul fusese închis la scurtă vreme după moartea lui Ritter.

Păşi în zona de birouri printr-o uşă din spatele recepţiei. Unul dintre ziduri era acoperit de fişete voluminoase, iar pe birouri încă mai găseai pixuri, hârtii şi alte obiecte de papetărie, de parcă locul fusese abandonat în miezul zilei. Deschise unul dintre fişete şi fu surprinsă să vadă că era plin. Începu să răsfoiască prin dosare. Deşi, fără îndoială, la momentul crimei hotelul era dotat cu calculatoare, se pare că ţineau şi copii scrise, de rezervă. Asta făcea totul mai uşor. Folosind lanterna, găsi materialele din 1996, apoi pe cele din ziua în care Ritter vizitase locul. De fapt, singurele dosare de aici erau pentru 1996 şi începutul lui 1997. Michelle presupuse că hotelul se închisese la scurtă vreme după asasinarea lui Ritter şi nimeni nu se mai deranjase să golească fişetele. Dacă aceste înregistrări fuseseră confiscate în timpul anchetei care urmase, cu siguranţă că fuseseră returnate.

Grupul lui Ritter stătuse o singură noapte la Fairmount. King trecuse pe la recepţie odată cu anturajul lui Ritter. Înregistrările arătau că Sean King ocupase camera 304.

Urca pe scara principală până la etajul trei. Nu avea cheie, dar avea trusa cu şperaclu la ea, astfel că uşa cedă rapid. Ce chestii folositoare ştia să facă un agent

federal! Intră în cameră, aruncă o privire în jur şi nu găsi nimic deosebit: doar harababură. Zări o uşă de legătură cu camera de alături, 302. Intră şi acolo, descoperind acelaşi lucru ca în camera din care tocmai ieşise.

Revenind la parter, se pregătea să plece, când îi veni o idee. Se întoarse în zona de birouri şi caută dosarele angajaţilor. Din păcate, nu avu noroc. Se gândi o clipă, apoi, verificând planul hotelului, localiză oficiul administrativ şi se îndreptă într-acolo.

Camera era mare, cu rafturi pe margine, mese şi un birou. Michelle cercetă biroul, apoi fişetul care era lipit de unul dintre pereţi. Aici găsi ceea ce căuta: o listă cu numele şi adresele angajaţilor responsabili de curăţenie, pe o foaie de hârtie mucegăită, încreţită pe margini. Luă lista cu ea şi se înapoie în birou în căutarea unei cărţi de telefon, însă singura pe care o găsi era un exemplar vechi, probabil inutil. Ieşind afară, în întuneric, descoperi cu mirare că petrecuse peste două ore în incinta hotelului.

Trase la un han şi folosi cartea de telefon din camera ei pentru a verifica numele şi adresele cameristelor de pe listă. Găsi trei care încă mai locuiau în zonă – la aceleaşi adrese pe care le aveau înainte. Începu să dea telefoane. La primul număr nu-i răspunse nimeni, aşa că lăsă un mesaj. La celelalte două, răspunseră chiar fostele angajate. Michelle se recomandă drept producătoare de filme documentare care lucra la un proiect despre asasinate politice şi care acum lua interviuri persoanelor familiarizate cu crima Ritter. Destul de neobişnuit, ambele femei spuseră că ar fi fericite să apară într-un asemenea film. „Poate că nu e chiar aşa de neobişnuit, reflectă Michelle; ce altceva ai avea de făcut prin părţile astea?” Stabili întâlniri cu amândouă femeile pentru a doua zi. Apoi luă o cină frugală la un restaurant stil country-western, unde în

mai puţin de zece minute tipii cu pălării de cowboy începură să roiască în jurul ei. Complet plictisită în momentul în care cel de-al treilea tip încerca să o agaţe, continuă să ţină cheeseburgerul pe care îl molfăia cu o mână, arătând cu cealaltă arma de la şold; îl urmări pe potenţialul pretendent cum spală putina cu viteza luminii. „O, să fii atât de populară!” După cină, petrecu vreo două ore la ea în cameră revizuind întrebările pe care le va pune a doua zi celor două cameriste. În timp ce făcea asta, şi cea de-a treia femeie o sună şi fu şi ea de acord să îi vorbească. Mai târziu, aţipind, Michelle se întrebă unde avea să ajungă cu toate astea.

Afară, lângă hanul lui Michelle, opri bătrânul Buick, cu toba huruind, scuipând gaze nearse. Şoferul închise motorul şi rămase cu privirea aţintită asupra uşii camerei în care stătea Michelle. Se concentra atât de tare, încât părea că poate vedea prin ziduri, poate chiar în mintea tinerei agente de la Serviciul Secret.

Ziua de mâine promitea să fie una interesantă. Nu anticipase că Michelle Maxwell va veni aici pentru a realiza propria investigaţie, însă acum, că o făcuse, el trebuia să rezolve problema, cu delicateţe. Îşi construise lista de ţinte cu mare grijă şi nu voia să sporească acel număr fără o chibzuinţă serioasă. Cu toate astea, planurile puteau să se schimbe în funcţie de situaţiile neprevăzute; dacă Maxwell avea să devină o ţintă, asta rămânea de văzut.

Rămăseseră multe de făcut, şi o tânără agentă a Serviciului Secret putea deveni o sursă serioasă de probleme. Dezbătu în gând dacă să o ucidă acum, întinzând mâna după arma sa preferată. Când degetele se încleştară în jurul metalului rece, continuă să se gândească la acest aspect, apoi dădu drumul armei.

Prea puţin răgaz de pregătire şi prea multe complicaţii potenţiale ar fi ieşit de pe urma morţii ei

acum. Acesta nu era modul său de lucru. Aşa că Michelle Maxwell avea să se trezească şi mâine. Băgă Buick-ul în viteză şi se îndepărtă.

16

Primele două foste cameriste ale hotelului Fairmont pe care Michelle le interogă nu îi fuseseră deloc de ajutor. Asasinatul fusese cel mai important eveniment din viaţa oraşului şi a lor, aşa că în discuţia purtată cu „realizatoarea de filme” Michelle amândouă emiseseră o sumedenie de teorii fără a fi capabile să ofere informaţii utile. Michelle le ascultase politicos şi apoi plecase.

A treia casă la care se dusese era modestă, dar curată şi ordonată, la ceva distanţă de drumul principal. Loretta Baldwin o aştepta pe Michelle pe verandă. Era o negresă suplă, de peste şaizeci de ani, cu pometii înalţi, gura expresivă şi cu o pereche de ochelari cu ramă de metal care îi măreau ochii căprui, vii. Stătea dreaptă pe scaun şi avea o căutătură pătrunzătoare, care ar fi făcut mândria oricărui agent secret. Mâinile îi erau lungi şi cu venele foarte pronunţate. Când cele două femei îşi strânseră mâinile, strânsoarea femeii mai în vârstă o luă total prin surprindere pe atletica Michelle. Aceasta din urmă se aşeză pe un scaun lângă Loretta şi acceptă paharul cu ceai cu gheaţă pe care aceasta i-l oferi.

— Acest film pe care îi faci, dragă, este unul lung sau unul scurt?

— Este un documentar, deci scurt.

— Atunci presupun că nu mă aleg cu nimic.

— Ei bine, dacă interviul este inclus în documentar, atunci vei avea şi tu partea ta. Ne vom întoarce şi vom filma şi restul. Eu fac doar investigaţiile preliminare acum.

— Nu, scumpo, vreau să ştiu dacă este un angajament plătit?

— Oh, nu, nu este. Buget limitat.

— Păcat! Nu prea avem multe slujbe pe aici, înţelegi?

— Bănuiesc că aşa este.

— Înainte nu era aşa.

— Adică atunci când era hotelul deschis?

Baldwin dădu aprobator din cap şi începu să se balanseze cu scaunul înainte şi înapoi în briza uşoară. Temperatura aerului începuse să scadă, şi Michelle şi-ar fi dorit mai mult o cană de cafea fierbinte decât ceai cu gheaţă.

— Cu cine ai mai vorbit până acum? Când Michelle îi spuse, ea zâmbi şi apoi chicoti. Fetele alea nu au nici cea mai mică idee, mă înţelegi, nimic despre nimic. Micuţa domnişoară Julie ţi-a spus că a fost acolo când a fost împuşcat Martin Luther King Jr.?

— Da, a menţionat acest lucru. De fapt, mi-a părut un pic cam tânără pentru acele vremuri.

— Te cred şi eu. Ea l-a văzut pe Martin Luther King Jr. cum l-am văzut eu pe papa.

— Aşadar, ce-mi poţi spune tu despre acea zi de la hotel?

— Era o zi ca oricare alta. Cu excepţia faptului că ştiam că urma să vină el, bineînţeles. Mă refer la Clyde Ritter. Ştiam despre el de la televizor şi citesc zilnic ziarele. Modul lui de a gândi era mult mai apropiat de cel al lui George Wallace înainte ca acesta să afle calea mântuirii, dar părea să fie în regulă – ceea ce spune tot ce ai nevoie să ştii despre ţara asta. Apoi se uită fix la Michelle, şi în ochi i se putea citi o scânteie de voioşie. Ai o memorie aşa de bună? Sau poate că nu am de spus nimic din ceea ce poţi considera important să apară în documentar.

Michelle tresări şi apoi scoase un caiet de notiţe şi începu să mâzgălească. De asemenea, ea porni şi un reportofon pe care-l pusese pe masa din faţa lor.

— Te deranjează?

— Deloc. Oricine vrea să mă dea în judecată nu are decât, nu am niciun ban. Vezi, asta este poliţa de asigurare cea mai bună pentru un om sărac: nicio avere.

— Ce făceai în ziua aceea?

— Ca în oricare altă zi, curat în camere.

— La ce etaj lucrai?

— Etaje. Întotdeauna erau colegi care sunau că sunt bolnavi şi că nu pot veni. În cea mai mare parte a timpului aveam două etaje numai pentru mine. În acea zi am avut etajele doi şi trei. Atunci când am terminat treaba, părea că trebuia să o iau de la început.

Michelle se încordă când auzi asta. King stătuse la etajul trei.

— Deci nu erai la parter când a avut loc împuşcătura?

— Am spus eu asta? Michelle era confuză.

— Dar ai spus că făceai curat.

— Era vreo lege prin care se interzicea ca eu să cobor să văd ce era cu toată agitaţia aia?

— Erai în încăpere când a avut loc împuşcătura?

— Eram chiar afară, lângă uşă. Pe hol era un dulap de consumabile şi trebuia să iau ceva de acolo, înţelegi? Michelle aprobă din cap. Celor din conducere nu le convenea ca noi, cameristele să fim văzute în holul principal, înţelegi? De parcă nu ar fi dorit ca musafirii să ştie de existenţa noastră. Cum credeau ei că se menţine curat acel loc?! Înţelegi ce vreau să zic? Da, Michelle înţelegea. Ei bine, camera unde a fost împuşcat Ritter se numea Stonewall Jackson Room. Că nu aveam camere de genul Abraham Lincoln sau Ulysses S. Grant.

— Pot înţelege asta.

— Ei bine, am băgat capul pe uşă şi am văzut cum acel om strângea mâini şi vorbea simandicos, şi îi privea fix pe cei cu care discuta. Am citit undeva că înainte fusese predicator la televizor. Mi-am dat seama cum putea să obţină bani şi voturi – avea darul acesta. Dar din perspectiva unei persoane de culoare, el se potrivea perfect în Stonewall Jackson Room şi probabil că dormise în Jefferson Davis Penthouse Suite şi i-ar fi plăcut, şi la naiba dacă ar fi obţinut votul meu.

— Înţeleg şi asta. În afară de Ritter, ai mai observat pe cineva?

— Îmi amintesc că un poliţist bloca intrarea. A trebuit să mă uit pe lângă el. Îl puteam vedea pe Ritter, cum ţi-am spus, şi mai era cineva în spatele lui, foarte aproape de el.

— Agentul Sean King de la Serviciul Secret.

Baldwin se holbă la ea.

— Exact. O spui de parcă l-ai cunoaşte.

— Nu l-am întâlnit niciodată. Dar am făcut destule cercetări în legătură cu el.

Baldwin o măsură din priviri din cap până în picioare, lucru care o făcu pe tânără să roşească.

— Nu ai niciun inel pe deget. Ce, vrei să-mi spui că nu mai sunt bărbaţi liberi pe lumea asta care să aprecieze o frumuseţe ca tine?

Michelle zâmbi.

— Nu am un program de lucru fix şi muncesc mult. Bărbaţilor nu le place asta.

— La naiba, dragă, bărbaţilor nu le trebuie decât mâncare şi bere pe masă, să nu îi întrebe nimeni de lucrurile tâmpite pe care le fac, o droaie de timp liber şi un corp cald cu care să facă sex când vor ei şi să nu fie nevoie de discuţii după.

— Văd că ştii totul despre bărbaţi.

— De parcă ar fi şi greu să îţi dai seama de toate astea. Tăcu o clipă. Da, un bărbat cu adevărat chipeş. Când a tras cu arma, nu mai era aşa chipeş.

Michelle se încordă din nou.

— Ai văzut asta?

— Da. Totul a devenit un haos când Ritter a fost împuşcat. Nu îţi vine să crezi. Poliţistul din faţa mea s-a întors să vadă ce se întâmplă şi a fost imediat călcat în picioare de mulţimea de oameni speriaţi care încercau să iasă din camera. Eu am îngheţat. Am mai auzit focuri de armă în tinereţe, am şi tras cu arma ca să îi sperii pe

cei care îmi încălcau proprietatea. Dar asta a fost cu totul altceva. Apoi l-am văzut pe King cum îl împuşcă pe Ramsey. I-am văzut cum îl cară pe Ritter, dar omul era mort deja, se vedea cu ochiul liber. Şi apoi am stat şi m-am uitat la King cum lasă capul în pământ de parcă, de parcă…

— De parcă şi el ar fi murit atunci? sugeră Michelle.

— Exact aşa. De unde ştii?

— Cunosc pe cineva care a trăit o experienţă similară de curând. Ai auzit din întâmplare un sunet suspect înainte de asasinarea lui Ritter, ceva ce ar fi putut să-i distragă atenţia lui King?

Michelle intenţionat nu-i spuse că sunetul fusese un fel de „ding” scos de un ascensor, pentru că nu voia să o influenţeze pe Baldwin.

Bătrâna stătu o vreme pe gânduri, apoi clatină din cap.

— Nu, nu pot spune că am auzit ceva. Era mult zgomot. Îţi voi spune ce am făcut. Am fugit în direcţia opusă şi m-am ascuns în dulapul de provizii. Am fost atât de speriată, că nu am ieşit de acolo timp de o oră.

— Dar înainte de toate astea, poate că tu ai făcut curat în etajul trei?!

Baldwin o privi drept în faţă.

— De ce nu mă întrebi ce vrei de fapt să mă întrebi şi să mă scuteşti de toate discuţiile astea?

— Bine, ai făcut curat în camera agentului King?

Ea aprobă din cap.

— Toţi îşi achitaseră nota înainte de acel eveniment. Dar eu am notat numele tuturor celor de atunci. Da, am făcut curat în camera lui înainte ca toate evenimentele să se precipite şi crede-mă că a trebuit făcută ceva ordine, nu glumă.

O privi în ochi pe Michelle.

— De ce? Era un tip atât de dezordonat?

— Nu, dar fusese ceva activitate în noaptea dinainte

în camera lui, bănuiesc, spuse ea ridicând dintr-o sprânceană cu subînţeles.

— Activitate? întreba Michelle.

— Activitate.

Michelle stătuse pe marginea scaunului. Acum se lăsă pe spătar.

— Înţeleg.

— Arăta de parcă o turmă de animale sălbatice trecuseră pe acolo. Am găsit chiar şi o pereche de chiloţi de damă agăţaţi pe lustra. Nu ştiu şi nici nu mă interesează cum ajunseseră acolo.

— Ai idee cine a fost celălalt animal?

— Nu, dar mie mi se pare că nici nu trebuie să cauţi prea departe, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Ochii lui Michelle se îngustară în timp ce se gândea la ceea ce auzise.

— Da, înţeleg ce vrei să spui, zise ea. Deci nu ai observat pe nimeni urcând sau coborând cu ascensorul atunci când s-au întâmplat toate astea?

Baldwin o privi ciudat.

— Crede-mă, drăguţă, că nu am acordat atunci nicio atenţie vreunui ascensor.

Michelle se uită prin notiţele sale.

— Văd ca hotelul este închis acum.

— A fost închis la scurt timp după moartea lui Ritter. Publicitate negativă. Rău şi pentru mine, că nu am mai avut o slujbă stabilă ca aceea de atunci.

— Văd ca l-au înconjurat cu un gard.

Baldwin ridică din umeri.

— Oameni care vor să ia o bucăţică din locul acesta, băieţi care iau droguri şi care vin cu prietenele lor acolo să facă ştii tu ce.

— Sunt ceva planuri să fie redeschis?

Baldwin pufni zgomotos.

— Să-l dărâme, mai degrabă.

— Ai idee cine este proprietarul?

— Nu. Este doar o mare şi veche bucată de nimic. Cam aşa este tot oraşul ăsta.

Michelle îi mai puse câteva întrebări apoi îi mulţumi şi plecă, dar nu înainte de a-i lăsa nişte bani pentru ajutorul oferit.

— Să-mi spui când se difuzează. Îl voi urmări la televizor.

— Când şi dacă se va difuza, vei fi prima pe care o voi anunţa, îi răspunse.

Michelle se urcă în maşină şi plecă. Ştia că mai avea un loc în care trebuia să se oprească.

În timp ce pornea maşina, auzi zgomotul unei tobe de maşină gata să se dezmembreze şi, când ridică privirea, văzu un Buick ros de rugină care mergea lent pe şosea pe lângă ea, însă nu reuşi să-l observe pe şofer. Singurul ei gând fu că acea maşină era emblematică pentru tot acel oraş, amândouă fiind pe ducă.

Şoferul Buick-ului se uită pe furiş spre Michelle. Imediat ce Michelle porni maşina, omul o fixă pe Loretta Baldwin cum îşi număra banii zâmbind şi legănându-se în scaun. El înregistrase toată discuţia cu ajutorul unei antene amplificatoare de sunet ascunse în maşină şi le făcuse poze celor doua femei folosind o camera cu un obiectiv special. Discuţia lor fusese foarte interesantă şi totodată foarte lămuritoare. Deci Loretta, camerista, fusese în camera de provizii în ziua respectivă. Cine s-ar fi gândit, după toţi aceşti ani? Şi totuşi, trebuia să lase la o parte toate astea pentru moment. Întoarse încet maşina şi o urmări pe Michelle. Era sigur că se va întoarce la hotel. Şi, după ce ascultase discuţia celor două, ştia şi de ce.

17

King se afla în biroul lui răsfoind un dosar atunci când auzi zgomot de paşi în dreptul uşii. Nici partenerul lui, nici secretara nu urmau să vină în ziua aceea la serviciu, aşa că se ridică de pe scaun înarmat cu un cuţit de desfăcut scrisori şi se duse uşor către uşă şi o deschise.

Omul care se uita la el avea o înfăţişare sumbră. Era Todd Williams, şeful poliţiei din Wrightsburg, acelaşi şerif uriaş, însoţit de doi agenţi FBI. King îi conduse în camera de conferinţe de lângă biroul său.

Şeriful se aplecă în scaun. Îi spuse că numele lui era Jefferson Park şi că nu-i place să i se spună Jeff, ci Jefferson, dar el putea să-i spună „ajutor de şerif Parks".

— Şerifii federali sunt numiţi pe criterii politice. Ajutoarele de şerif fac toată treaba, spuse el.

Ţinea un pistol într-o pungă în care se adună probele.

— Acest pistol a fost ridicat de la tine din casă, spuse el, cu o voce joasă, lipsită de inflexiuni.

— Dacă spui tu asta…

— Este pistolul tău. Eticheta de preluare în custodie este intactă.

King îl privi fix pe Williams, care dădu din cap.

— Bine, spuse King. Şi vrei să mi-l dai înapoi pentru că…?

— Oh, nu. Nu ţi-l dăm înapoi, îl informă unul din agenţii FBI.

Parks continuă:

— Noi am scos glonţul care l-a omorât pe Jennings din peretele din biroul partenerului tău. Era puţin deformat. De asemenea, am găsit şi cartuşul. Glonţul care l-a ucis pe Jennings a fost tras din arma ta. Are toate semnele necesare identificării. Potrivire perfectă.

— Şi eu îţi spun că este imposibil.

— De ce?

— Lasă-mă să te întreb ceva. La ce oră a survenit decesul lui Jennings?

— Medicul legist a spus că între 1.00 şi 2.00, în noaptea dinainte ca tu să-l găseşti în biroul tău, replică Parks.

— La ora aceea îmi făceam rondul. Şi acest pistol a fost tot timpul la mine.

Unul din agenţii FBI îl privi cu un aer de superioritate.

— Să înţelegem că aceasta este o recunoaştere a vinovăţiei?

Privirea lui King exprima clar faptul că dorea să ignore acel ultim comentariu.

Parks îşi dădu seama şi spuse:

— Ţi-am urmărit mişcările din acea noapte. Maşina ta a fost văzută pe Main Street în jurul orei la care a fost ucis Jennings.

— Probabil că acolo am fost. Rondul meu cuprinde şi zona centrală a oraşului, deci e logic să mă fi văzut cineva. Dar nu aveţi un martor care să mă plaseze la locul crimei, deoarece nu am fost acolo.

Unul din agenţii FBI era gata să răspundă, când Parks îi puse o mână pe umăr:

— Acest aspect nu este unul pe care să-l discutăm cu tine acum, spuse Parks. Dar rezultatul examenului balistic este pozitiv şi, având în vedere trecutul tău, aceasta echivalează cu o amprentă.

— Nu, nu chiar atât de mult. Nu mă plasează pe mine la locul crimei.

— Ba, din contră, noi avem arma ta la locul crimei şi tu eşti prin apropiere. Astea sunt dovezi puternice.

— Dovezi neconcludente, replică King.

— Au fost date condamnări şi pentru mai puţin, ripostă Parks.

— Ar fi trebuit să-ţi facem testul de detectare a particulelor de metal atunci când am luat arma de la

tine, spuse unul din agenţii FBI.

— Nu ar fi fost de niciun folos, spuse King. Am umblat la pistol în noaptea dinaintea venirii voastre, deci ar fi fost găsite urme de metal pe palmele mele.

— Convenabil, remarcă agentul.

Parks îl fixă cu privirea pe King.

— Pot să te întreb de ce manevrai pistolul? Nu erai de serviciu.

— Am crezut că este un hoţ la mine în casă.

— Şi era?

— Nu. Doar o veche cunoştinţă.

Parks se uită la el ciudat, dar nu părea că avea de gând să urmărească acest fir.

— Poţi să-mi spui, te rog, care ar fi motivele mele? îl întrebă King.

— Omul muncea pentru tine. Poate că te fura sau poate că aflase că tu furai de la clienţi şi a încercat să te şantajeze. Ai aranjat să te vezi cu el şi l-ai omorât.

— Bună teorie, numai că el nu fura de la mine şi eu nu fur de la clienţii mei, pentru că nu am acces direct la fondurile lor. Poţi verifica.

— O, fii sigur că vom face asta, dar acestea nu sunt decât două dintre variante. Alta ar putea fi aceea că tu ai aflat cumva că Jennings era încadrat în programul de protecţie a martorilor şi ai spus lucrul acesta cui nu trebuia.

— Şi ei l-au omorât cu arma mea, care era la mine?

— Sau ai făcut-o tu, ca să încasezi recompensa de la ei.

— Deci eu sunt un asasin plătit.

— Ştiai că Jennings este în cadrul programului de protecţie a martorilor?

King ezită o secundă prea mult, cel puţin din punctul lui de vedere.

— Nu.

— Eşti de acord să faci un test la poligraf pentru asta?

— Nu sunt nevoit să răspund la această întrebare.

— Încercăm doar să te ajutăm, spuse Parks. Adică deja ai recunoscut că ai avut arma crimei la tine atunci când a fost asasinat Jennings.

— Ca să ştii, nici măcar nu mi-aţi citit drepturile, deci nu puteţi folosi împotriva mea nimic din ceea ce am spus până acum.

— Nu eşti arestat. Nu eşti acuzat de nimic, interveni unul din agenţii FBI. Deci noi nu avem obligaţia să-ţi citim nimic.

— Şi, dacă suntem chemaţi să depunem mărturie, nu vom face decât să repetăm ceea ce s-a vorbit aici în prezenţa noastră, spuse Parks.

— Vorbe goale, zise King. Şi nu cred că pentru voi se va face o excepţie, deoarece asta ar produce prejudicii. Aş obţine verdictul de eroare procedurală cât ai clipi.

— Nu practici drept penal, nu?

— Nu, de ce?

— Fiindcă tot ce ai spus acum sunt numai aiureli.

King nu mai era atât de sigur pe el. Parks făcea presiuni.

— Deci îţi retragi afirmaţia că aveai pistolul la tine în momentul în care a fost asasinat Jennings?

— Sunt arestat?

— Poate depinde de răspunsul tău la această întrebare.

King se ridică.

— Din acest moment, nu voi mai discuta cu voi decât în prezenţa avocatului meu.

Parks se ridică şi el şi pentru o clipă King avu impresia că omul cu o statură impresionantă se va apleca spre el şi-l va strânge de gât. Dar acesta zâmbi numai şi îi dădu punga cu pistolul unuia din agenţii FBI.

— Sunt sigur că ne vom mai întâlni, spuse el cu amabilitate. Numai să nu-ţi faci planuri de călătorie în afara zonei; altfel, voi fi tare mâhnit.

În timp ce aceştia plecau, King îl trase deoparte pe Williams.

— Todd, de ce e Parks cel care conduce ostilităţile? FBI-ul nu se dă la o parte pentru nimeni.

— Tipul care a murit era în programul de protecţie a martorilor. Parks este mare şi tare în cadrul Serviciului de Şerifi. Cred că el este cel care l-a plasat pe Jennings în zona asta. Şi este tare iritat că acesta este mort. Cred că a tras ceva sfori la Washington. Todd era vădit stingherit şi vocea îi era scăzută. Uite, eu nu cred nicio secundă că tu ai avea ceva de a face cu toată povestea asta…

— Şi urmează un „dar”.

Todd se simţea din ce în ce mai stingherit.

— Dar cred că ar fi fost cel mai bine să…

— Să mă autosuspend din activitatea de ajutor de şerif, până când lucrurile se vor lămuri?

— Apreciez înţelegerea ta.

După plecarea lui Todd, King se aşează la birou. Ceea ce îl deranja cel mai mult era faptul că nu fusese arestat pe loc. De fapt, ei aveau destule dovezi să construiască un caz solid împotriva lui. Şi cum de fusese folosit pistolul lui la asasinarea lui Jennings, când îl avusese în permanenţă la el? King se putea gândi numai la două scenarii; dar când îl străfulgera un gând, aproape că îi veni să dărâme zidul cu pumnul. Cum putuse fi atât de prost? *Joan Dillinger.*

Puse mâna pe telefon şi îşi suna un prieten din Washington. Omul era încă angajat al Serviciului Secret şi fusese de partea lui King în toată povestea cu Ritter. După câteva politeţuri personale şi profesionale, King îl întrebă ce mai face Joan Dillinger.

— Chiar nu am nici cea mai vagă idee.

— Oh, am crezut că voi doi colaboraţi destul de strâns.

— Ei bine, aşa a fost până a plecat.

— A plecat? A plecat de la biroul din Washington?

— Nu, a plecat de la Serviciul Secret.

King aproape scăpă receptorul din mână.

— Joan nu mai lucrează în Serviciul Secret?

— A plecat acum un an. A plecat să ofere consultanţă pentru firmele private de securitate. Şi face o groază de bani din asta, din câte am auzit. Şi probabil că are nevoie de toţi banii, ştii doar că îi place să trăiască pe picior mare.

— Ai un număr de telefon de-al ei? întrebă King şi apoi notă informaţiile.

Prietenul lui continuă:

— Presupun că ai auzit de problemele noastre. Chiar e păcat. Maxwell era bună, un adevărat model pentru noi.

— Am văzut-o la televizor. Simt că e făcută ţap ispăşitor, nu e aşa? Am devenit expert în aşa ceva.

— Comparativ cu ce a făcut ea, ce ai făcut tu a fost floare la ureche. Maxwell a luat o decizie greşită. Ea conducea o misiune de protecţie, tu erai doar unul dintre agenţi.

— Hai fii serios, câte dormitoare am păzit noi, unde câte un tip îşi făcea de cap cu o dama care nu era nevasta lui? Şi nici măcar nu ne-am sinchisit să le percheziţionăm. Şi în niciun caz nu am stat la doi paşi de patul lor, ca să nu-i pierdem din ochi.

— Dar nu s-a întâmplat nimic rău.

— Norocul nostru.

— Bine, nu voi mai intra în detalii, pentru că trebuie să am grijă de tensiunea mea arterială. O să iei legătura cu ea?

— Am o presimţire că o voi vedea tare curând.

18

Michelle se strecură în hotelul Fairmount şi se duse direct la recepţie. King ocupase camera 304. Loretta Baldwin intuise că nu ar fi trebuit să caute prea departe şi verifică ocupantul camerei 302. Michelle îşi amintise că exista o uşă de legătură între camere.

— La naiba! exclamă ea când văzu numele J. Dillinger în dreptul camerei 302. Să fie vorba de Joan Dillinger?

Avusese câteva întâlniri scurte cu ea. Femeia urcase mult în ierarhia agenţiei, mai mult decât oricare dintre colegii ei, şi apoi renunţase brusc. Michelle îşi aminti că fusese tare intimidată de această doamnă, lucru care nu-i stătea în fire. Joan Dillinger avea reputaţia de a fi mai bună în situaţii de stres, mai tenace, mai cu tupeu decât oricine altcineva din agenţie, bărbat sau femeie. Ambiţioasă până la Dumnezeu, părăsise Serviciul Secret vrăjită de mirajul banilor din sectorul privat. Dar atâta timp cât fusese în agenţie, ea reprezentase unul dintre modelele lui Michelle.

Să fi fost Joan Dillinger celalalt protagonist al scenei sălbatice descrise de Loretta Baldwin? Fusese doamna de fier pe care ea o admirase atât, femeia ai cărei chiloţi de dantelă sfârşiseră pe lustra din camera lui Sean King? Fusese el atât de răvăşit de o partida de sex cu Joan, atunci când cu evenimentele legate de Ritter, încât nu putuse să se concentreze să-şi facă treaba? Michelle era sigură că fusese vorba de Joan, fiindcă în registru ea trecuse, la fel ca şi King, adresa sediului central din Washington al Serviciului Secret.

Michelle luă ambele fişe de registru şi se duse în Stonewall Jackson Room. Acolo se uită la uşa de unde Loretta Baldwin asistase la prima asasinare a unui politician candidat la preşedinţia Statelor Unite în aproape treizeci de ani. Se aşeză unde stătuse Loretta şi

închise uşa. Era din nou foarte linişte acolo, atât de linişte încât îşi putea auzi bătăile inimii.

Imediat ce părăsi camera şi se întoarse în hol, senzaţia dispăru. Auzi din nou sunetele obişnuite şi nu mai simţi atât de puternic bătăile inimii. Începu să se întrebe dacă nu cumva Stonewall Jackson Room era bântuită, probabil, de către un Clyde Ritter tare supărat. Traversă holul şi găsi dulapul în care se ascunsese Loretta. Era suficient de mare şi avea rafturi pe pereţi.

Michelle urcă pe scări spre etajul trei, luminându-şi drumul cu lanterna în cercuri largi. Ajunse şi intră în camera 302. Încercă să vizualizeze cum Joan Dillinger bătuse uşor la uşa lui King şi intrase. Poate după câteva pahare şi câteva bârfe legate de Serviciul Secret, chiloţii lui Joan ajunseseră pe lustră.

Ieşi pe coridor şi merse înapoi către scări. Se opri şi privi ghena pentru gunoi ce se afla în dreptul uneia dintre ferestre. Era evident că se apucase cineva să facă nişte lucrări acolo, dar la fel de evident era că se şi oprise. Se aplecă pe fereastră, obişnuindu-şi ochii cu lumina de afară. Dedesubt, ghena dădea direct într-un tomberon. Era plin cu resturi, în mare parte canapele vechi, draperii şi covoare, toate foarte degradate.

Se întoarse în hol şi se opri. Scările continuau să coboare spre subsol. Acolo nu putea fi nimic interesant pentru ea şi, după cum se poate vedea în toate filmele de groază cu bugete mici, nu trebuie să te aventurezi niciodată să cobori la subsol. Bine, dacă eşti cumva un agent secret înarmat. Îşi scoase pistolul din toc şi coborî. Acolo, covorul de pe hol era uzat, iar aerul umed mirosea a mucegai. Trecu de un loc, dar se întoarse. Deschise o uşă mică şi cercetă cu lanterna interiorul. Era unul mare. Nu putea să-şi dea seama dacă făcea legătura între toate cele opt etaje sau nu. Fairmount, îşi dăduse seama, era un hotel foarte vechi şi probabil că aceasta era modalitatea de a transporta în sus sau în jos

lenjeria şi alte lucruri voluminoase. Pe peretele alăturat, se aflau nişte butoane pentru pornire şi oprire, deci exista alimentare electrică şi mai era o funie ca măsură de siguranţă în caz că s-ar fi oprit curentul electric.

Ea continuă să coboare până ajunse în dreptul unui morman de moloz ce căzuse de la etajul superior. Locul acela era gata să se dărâme. Ar fi făcut bine să se grăbească cu buldozerele alea, că era posibil să nu mai aibă ce dărâma.

Michelle simţea nevoia de aer curat şi de lumina soarelui. Aşa că se grăbi în sus pe scări. Lumina o lovi chiar în ochi. O voce lătră în urechea ei:

— Stai! Paza hotelului. Sunt înarmat şi gata să trag.

Michelle ridica arma şi lanterna.

— Sunt agent al Serviciului Secret. Spuse automat chestia asta, uitând că nu mai are insigna sau orice element de identificare.

— Serviciul Secret? Foarte bine, eu sunt şeriful Matt Dillon.

— Poţi lua lanterna din ochii mei? întrebă ea.

— Pune arma pe podea, spuse vocea. Uşor şi cu grijă.

— Asta fac, replică Michelle. Numai să fii atent să nu apeşi pe trăgaci din greşeală şi să mă împuşti.

În timp ce se ridica în picioare, lumina se depărta din ochii ei.

— Ce cauţi aici? Asta este o proprietate privată.

— Serios? întreba ea inocent.

— Există un gard şi e plin de avertismente, doamnă.

— Păi, înseamnă că eu am venit prin altă parte.

— Ce treaba are Serviciul Secret aici? Apropo, ai ceva care să susţină afirmaţiile tale?

— Putem ieşi la lumina? Mă simt de parcă am mers prin deşert şase ore.

— Bine, dar să nu te apleci spre pistol. Îl iau eu.

Ieşiră din clădire, unde Michelle putu să se uite mai bine la bărbat. Era de vârsta a doua, cu părul scurt şi

grizonat, de talie mijlocie şi o uniformă de bodyguard.

El se holbă la ea în timp ce îşi ţinea pistolul în mâna stângă, iar cu dreapta puse pistolul ei la brâu.

— OK, urma să-mi araţi legitimaţia. Dar, chiar dacă lucrezi pentru Serviciul Secret, tot nu ai ce să căuta aici.

— Îţi aminteşti că, acum cam opt ani de zile, un politician pe nume Clyde Ritter a fost în acest hotel?

— Să-mi amintesc? Păi, ăla a fost evenimentul cel mai interesant din toată istoria blestematei ăsteia de aşezare.

— Ei bine, am venit aici ca să examinez locul. Sunt destul de nouă în agenţie şi asta era un studiu de caz pentru noi, învăţăceii, un exemplu negativ. Eram numai curioasă, voiam să văd locul cu ochii mei. Am venit tocmai din Washington şi am văzut că era închis hotelul, dar am presupus că nu este o tragedie să trag un pic cu ochiul.

— Presupun că poate fi adevărat. Şi legitimaţia ta?

Michelle stătu o clipă pe gânduri. În drum spre bărbie, mâna ei atinse o bucăţică de metal. Ea scoase din piept insigna Serviciului Secret şi o întinse spre el. Insigna aceea era folosită de agenţi pentru a se recunoaşte între ei. Culoarea acesteia era schimbată în permanenţă pentru a se evita falsificarea lor. Era o treabă atât de bine intrată în rutină, încât ea continua să-şi pună insigna în fiecare dimineaţa, chiar dacă era suspendată din Serviciul Secret.

Paznicul luă insigna şi o studie înainte de a i-o înapoia.

— Mi-am uitat legitimaţia şi toate actele la motelul în care stau, explica ea.

— Bine, presupun că este în regulă. E clar că nu arăţi ca un boschetar care intră în hoteluri părăsite.

Şi vru să-i restituie arma, dar se opri.

— Dar mai întâi arată-mi ce ai în geantă.

— De ce?

— Ca să văd ce ai acolo.

Ea îi înmânã geanta fără nicio tragere de inimă. În timp ce bărbatul se uita prin ea, Michelle întrebă:

— Şi cine este proprietarul hotelului?

— Ei nu spun celor ca mine lucruri de genul acesta. Eu doar îmi fac turele pe aici şi ţin afară persoanele neautorizate.

— Este în permanenţă cineva aici?

— Nu ştiu, eu sunt doar pe tura mea.

— Ce au de gând să facă cu locul asta, îl dărâmă?

— Habar n-am. Dacă mai aşteaptă mult, va cădea singur. Scoase din geanta ei fişele de înregistrare. Vrei să-mi spui ce ai gând să faci cu astea?

Ea încercă să arate cât mai inocent posibil.

— A, astea? Păi, îi cunosc pe oamenii trecuţi pe fişele astea. Au fost aici când au avut loc evenimentele. Am… am crezut că poate le-ar plăcea să le aibă ca suvenir, adăugă ea neconvingător.

El făcu ochii mari şi apoi spuse:

— Suvenir? Voi ăştia din instituţiile federale sunteţi tare ciudaţi!

Îi puse fişele la loc în poşetă şi îi dădu arma înapoi.

În timp ce Michelle se întorcea la maşină, paznicul o privi cum se îndepărtează. Mai aşteptă câteva minute, apoi intră înapoi în hotel. Zece minute mai târziu, ieşi din nou, de data aceasta înfăţişarea lui fiind total schimbată. Michelle Maxwell se mişca tare rapid. Ar putea să ajungă pe lista lui, dacă nu renunţa la genul ăsta de activitate. Tocmai de aceea se costumase în paznic, să afle ce ştia ea până acum. Cu siguranţă, cele două nume erau interesante, dar nici pe departe surprinzătoare: Sean King şi J. Dillinger. Ce pereche încântătoare! Omul cu Buick-ul se urcă în maşină şi plecă.

19

— Ajutor de şerif Parks, cu ce îţi pot fi de folos azi? Ce spui dacă prind asupra faptului ceva delincvenţi, fac muncă în folosul comunităţii şi apoi mergem fiecare pe la casele noastre?

King stătea pe verandă şi se uita la omul legii care cobora din maşină şi se îndrepta spre scări. Bărbatul masiv era îmbrăcat în blugi şi purta un hanorac pe care scria, ironic, FBI, iar pe cap avea o şapcă de baseball cu iniţialele DEA[3].

Ca răspuns la privirea lui King, Parks îi spuse:

— Am început să fac treaba asta de când eram poliţist în Washington, în anii ’70. Primesc astfel de lucruri de la toate agenţiile. Unele dintre puţinele avantaje pe care noi, oamenii legii, le avem. Pentru banii pe care mi-i dă, DEA are cele mai bune lucruri. El se aşează pe un scaun lângă King şi îşi frecă genunchii. Când am fost tânăr era mişto că eram masiv – vedetă de fotbal şi jucător de baschet în perioada liceului, cu marele avantaj de a avea toate majoretele la picioare. Am şi jucat ca să-mi plătesc studiile.

— Unde se întâmpla asta?

— Notre Dame. Nu am fost titular, dar am jucat în majoritatea meciurilor. Final palpitant. Eram mai bun la blocare decât la interceptare. Am reuşit doar o singură dată în carieră un touchdown, dar a fost super.

— Foarte impresionant.

Parks ridică din umeri.

— Acum, că nu mai sunt aşa de tânăr, nu mai e grozav deloc. E doar un mare ghimpe în coaste. Fie genunchii, fie şoldurile, fie umerii – orice parte anatomică vrei.

— Şi îţi plăcea să fii poliţist în capitala naţiunii

3 Drug Enforcement Administration – Trupele Antidrog (n. tr.)

noastre?

— Îmi place mai mult să fiu şerif. Alea erau timpuri ciudate. Se întâmplau multe porcării.

King ridică sticla de bere.

— Eşti destul de „în afara serviciului” ca să bei şi tu una?

— Nu, dar voi savura o ţigară. Trebuie să combat cumva acest aer curat de munte. Nasoală treabă! Nu ştiu cum suportaţi voi asta.

Parks scoase o ţigară de foi din buzunarul de la pieptul cămăşii şi o aprinse cu o brichetă metalică.

— Frumos loc ai aici!

— Mulţumesc. King îl privi cu grijă.

Dacă Parks se ocupa de investigarea morţii lui Howard Jennings pe lângă celelalte îndatoriri, atunci era un om tare ocupat şi prezenţa lui trebuie să fi avut un scop precis.

— Frumoasă afacere cu biroul de avocatură, frumoasă casă, frumos oraş. Un tip de treabă care munceşte din greu şi dă înapoi înzecit comunităţii.

— Te rog, mă faci să roşesc.

Parks dădu din cap.

— Bineînţeles, oameni de treabă şi de succes omoară alţi oameni tot timpul în ţara asta, deci asta nu face două parale pentru mine. Personal, nu-mi plac deloc oamenii de treabă. Mi se par nişte pămpălăi.

— Nu am fost dintotdeauna aşa de treabă. Şi nu e nevoie de prea multe ca să mă întorc la atitudinea de om al dracu’. De fapt, simt că mă apucă chiar acum.

— Asta e încurajator, dar să nu încerci să îmi intri în graţii.

— Şi ce mai om de treabă sunt eu? Arma mea s-a dovedit a fi arma crimei.

— Da, aşa este.

— Vrei să auzi teoria mea legată de acest lucru?

Parks se uită la ceas.

— Bineînţeles, dacă vrei să-mi dai şi mie o bere. Curios lucru, iată că tocmai am ieşit din tură.

King îi dădu o sticlă. Şeriful se lăsă pe spate în scaun, îşi puse picioarele pe balustradă şi pufăi cu poftă din ţigară.

— Teoria ta legată de armă? rosti el privind spre locul unde apunea soarele.

— Am avut-o cu mine atunci când Jennings a fost ucis. După cum spui, această armă l-a ucis pe Jennings.

— Până aici totul este limpede, spuse Parks. De fapt, îţi pot pune cătuşele chiar acum dacă vrei.

— Ei bine, din moment ce nu eu l-am omorât pe Jennings înseamnă că nu am avut arma cu mine.

Parks îl fixă cu privirea.

— Îţi schimbi declaraţia?

— Nu. Şase zile nu folosesc arma şi o ţin în dulap. Uneori, nici măcar nu încui dulapul.

— O idee cam idioată…

— Crede-mă, din momentul ăsta o să o pun într-o bancă.

— Continuă!

— Teoria numărul unu: cineva îmi ia arma şi pune alta similară în loc, pe care eu o iau cu mine în noaptea cu pricina. Aceeaşi persoană îl ucide pe Jennings, apoi pune arma la loc şi o ia pe cea falsă.

— Numerele de serie de pe arma pe care noi am testat-o corespund cu cele ale armei tale.

— Acesta este primul meu scenariu.

— Deci tu susţii că ţi-a luat cineva arma mai de mult, fiindcă trebuia să fi făcut asta pentru a realiza o copie fidelă, şi apoi a făcut înlocuirea cu scopul de a părea că arma ta l-a ucis pe Jennings?

— Asta e ceea ce susţin.

— Vrei să îmi spui că tu, un fost om al legii, nu-ţi cunoşti propria armă?

— Este o armă de nouă milimetri care se produce în

serie, şerifule. Nu e vreun model de muzeu cu diamante pe mâner. Am primit arma asta când am devenit ajutor de şerif. O port o dată pe lună, niciodată nu o scot din toc şi apoi uit de ea. Cine a făcut copia se pricepea, pentru că avea aceeaşi distribuţie a greutăţii şi priză a mânerului ca a mea.

— Şi de ce atâtea eforturi pentru a da vina pe tine?

— Păi, ucigaşii dau tot timpul vina pe alţii, nu? Adică, tocmai ăsta e scopul. Jennings lucra pentru mine. Poate că ei cred că oamenii vor spune, la fel ca tine, că eu l-am ucis pe Jennings pentru că l-am prins furând sau m-a prins pe mine furând. Motivul, arma crimei, niciun alibi. Scaunul electric mă aşteaptă.

Parks puse picioarele pe pământ şi se aplecă în faţă.

— Foarte interesant. Acum ascultă teoria mea! Jennings cunoştea mulţi tipi care îi doreau moartea. De aceea era integrat în program. Poate că tu ştiai că este în programul de protecţie a martorilor şi l-ai eliminat pentru o sumă frumuşică. Şi apoi cel care te-a angajat s-a răzbunat pe tine făcându-ţi înscenarea cu arma. Ce spui de asta?

Parks îl privi insistent.

— De fapt, şi varianta asta e posibilă, fu de acord King.

— Aha! Parks goli berea, trase din ţigară şi se opri. Cum te descurci cu hienele din presă?

— Nu e atât de rău pe cât mă aşteptam. Cei mai mulţi încă nu au descoperit unde locuiesc. Când o vor face, voi pune sârmă ghimpată la poalele dealului, voi instala pancarte şi voi trage în cei care îmi încalcă proprietatea.

— Iată ticălosul meu preferat.

— Ţi-am spus eu că sunt capabil de aşa ceva.

Parks coborî treptele şi se duse spre maşină. King îl strigă:

— Cum se face că nu sunt arestat?

Parks se opri lângă portiera maşinii.

— Ei bine, în principal, din cauză că eu cred că teoria ta numărul unu are ceva sâmbure de adevăr în ea. Poate că aveai la tine o copie a armei, în timp ce arma ta a fost folosită la uciderea lui Jennings.

— De fapt, nu credeam că îmi vei accepta teoria atât de uşor.

— O, dar nu am spus că nu ai fi putut pune chiar tu să fie ucis şi apoi să fi schimbat arma. Totuşi, scenariul meu favorit rămâne ăla conform căruia tu l-ai ucis pentru recompensă şi cel care te-a angajat ţi-a făcut o înscenare. Se uită în pământ câteva secunde. În toată istoria programului de protecţie a martorilor niciun martor care a urmat cu stricteţe indicaţiile nu a fost ucis. Era unul dintre punctele forte ale acestui sistem în faţa potenţialilor martori. Acum nu mai beneficiem de avantajul ăsta. Şi s-a întâmplat în schimbul meu. Eu l-am plasat pe Jennings aici şi mă simt responsabil pentru moartea lui. Şi, ca să ştii, dacă descopăr că tu eşti de vină, voi alege personal puşcăria pe care o vei înfunda şi voi avea grijă să ceri singur pedeapsa capitală. Parks deschise portiera şi atinse cozorocul şepcii lui cu inscripţia DEA. Acum, îţi urez o seară bună!

20

În ziua următoare, King părăsi Wrightsburg-ul devreme, luptându-se cu traficul infernal din orele de vârf în nordul Virginiei şi ajungând în Reston, Virginia, în jurul orei zece. Clădirea de zece etaje cu birouri era relativ nouă şi pe jumătate ocupată. O firma de internet închiriase tot locul cu câţiva ani în urma şi, în ciuda faptului că nu avea producţie şi deci nici profit, o mobilase din belşug şi apoi, incredibil, rămăsese fără bani. Spaţiul era frumos, cu magazine şi restaurante în apropiere de Reston Town Center. Clienţi bine îmbrăcaţi intrau şi ieşeau din magazinele scumpe. Oameni care se luptă să ajungă acolo unde au treabă prin traficul aglomerat. Totul inspira multă energie. Cu toate astea, King nu voia decât să termine treaba pentru care venise, apoi să se întoarcă în împrejurimile idilice din Blue Ridge.

Ultimul etaj al clădirii era ocupat acum de o firmă cunoscută simplu drept Agenţia, nume înregistrat pentru scopuri comerciale, probabil, mai mult pentru a face în ciudă CIA-ului. Agenţia a fost una dintre primele firme de investigaţie şi securitate din ţară. King urcă cu liftul special, făcând cu mâna unei camere de supraveghere care era îndreptată către el, şi fu întâmpinat în micuţa cameră de aşteptare de lângă holul principal de un tip care părea a fi înarmat şi gata să-şi folosească arma. King fu percheziţionat şi obligat să treacă printr-un detector de metale înainte de a i se permite să intre în hol. Totul era tare bine pus la punct şi nu era nimeni acolo în afară de o femeie în spatele unui birou, care îi luă numele şi sună la telefon.

Fu escortat înapoi de către un tânăr bine îmbrăcat, cu umeri laţi şi păr negru buclat, purtând căşti de emisie-recepţie şi afişând o anumită aroganţă. Acesta deschise

uşa şi îl lăsă pe King să intre, apoi plecă, închizând uşa în urma lui. King cercetă cu privirea încăperea. Era un birou pe colţ, cu patru ferestre, care aveau geamuri-oglindă, deşi singurele fiinţe care puteau trage cu ochiul din afara, având în vedere că erau la ultimul etaj, erau păsările şi tipii care zboară cu avioanele periculos de jos. Senzaţia predominantă aici era una de linişte, lăsând o impresie de bunăstare, fără ca acest lucru să fie ostentativ.

Când o uşă laterală se deschise şi ea intră, King nu ştiu dacă să o salute sau să sară să o strângă de gât.

— Sunt profund îndatorată că ai înfruntat traficul acesta infernal ca să vii aici să mă vezi, spuse Joan.

Purta un costum negru care o avantaja – nu că ar fi existat prea multe alegeri care să nu o pună în valoare. Totuşi, croiala suplă a costumului şi tocurile de zece centimetri o făceau să pară mai înaltă decât era în realitate.

— Mulţumesc că mă primeşti.

— Aşa este corect, având în vedere cât de mult m-ai văzut tu pe mine în ultima vreme. Dar am fost tare mirată să aud că ai venit aici.

— Ei bine, acum suntem chit. Fiindcă, nici nu pot să-ţi spun ce şoc a fost pentru mine să aflu că nu mai lucrezi pentru Serviciul Secret.

— Nu ţi-am spus atunci când am venit la tine acasă?

— Nu, Joan, lucrul acesta ai uitat, întâmplător, să-l menţionezi.

Ea se aşeză pe o canapea mică de piele şi îl invită şi pe el să se aşeze. Pe masa din faţa lor era o tavă cu ceşti de cafea. Ea turnă, în timp ce King se aşeză.

— Nu vreau ouă şi nici corn. Şi nici chiloţei de dantelă, adăugă el.

Fu foarte surprins atunci când femeia se înroşi la auzul remarcii sale.

— Să ştii că încerc să alung din minte aceste gânduri,

spuse ea încet.

El sorbi din cafea şi se uită în jur.

— Uau, ia te uita la locul ăsta! În Serviciul Secret aveam măcar birouri?

— Nu, din cauză că nu aveam nevoie de ele. Fie că mergeam repede cu maşinile…

— Fie ne aflam pe undeva prin ţară, asigurând paza vreunui obiectiv sau a vreunei personalităţi.

Ea se lăsă pe spate şi se uită în jur.

— Este frumos, dar nu sunt de prea mult timp pe aici. De obicei, sunt într-un avion pe undeva.

— Cel puţin ai ocazia să zbori cu avioane comerciale sau private. Transporturile militare sunt greu de suportat şi-ţi dau dureri de spate, de fund şi de stomac. Şi am zburat destul şi aşa.

— Îţi aminteşti când am zburat cu Air Force One[4]? întrebă ea.

— Nimeni nu poate uita aşa ceva.

— Îmi este dor de toate astea.

— Dar acum faci mult mai mulţi bani.

— Presupun că şi tu.

El îşi schimbă centrul de greutate şi mută ceaşca dintr-o mână în alta.

— Ştiu că eşti ocupată, aşa că voi trece direct la subiect. Un şerif federal pe numele lui Jefferson Parks a venit să mă vadă. El conduce investigaţiile în cazul uciderii persoanei care se afla în programul de protecţie a martorilor. El a fost cel care a venit şi mi-a luat arma atunci când erai şi tu la mine.

Joan părea foarte interesată.

— Jefferson Parks?

— Îl cunoşti?

— Numele îmi sună foarte cunoscut. Deci ţi-au luat arma. Şi rezultatul examenului balistic te-a disculpat?

---

4 Avionul personal al preşedintelui Statelor Unite ale Americii (n. tr.)

— De fapt, nu. S-a potrivit perfect. Arma mea l-a ucis pe Howard Jennings.

King se gândise mult la cum avea să pună problema, fiindcă voia să testeze reacţia femeii. Ea aproape că vărsă cafeaua de uimire. Fie devenise o actriţă desăvârşită, fie era cât se poate de sinceră.

— Nu se poate! izbucni ea.

— Asta am spus şi eu. Dar, din fericire, am discutat personal cu Parks şi am ajuns la un fel de scenariu: cineva a reuşit să folosească arma mea la această crimă în timp ce eu credeam că o am asupra mea.

— Cum?

King îi prezenta pe scurt teoria legată de înlocuirea armei. El se gândise la început să nu îi spună nimic, dar se decisese în cele din urmă că era mai bine să audă şi ea, pentru că voia să vadă cum va reacţiona, mai ales pentru declaraţia pe care urma să o dea.

Joan se gândi la asta mai mult decât considera King că ar fi fost nevoie.

— Asta ar fi necesitat planificare şi îndemânare, spuse ea într-un final.

— Şi acces în casa mea. Ar fi trebuit să pună la loc arma în cutie înainte de apariţia poliţiei care urma să o ridice, ştii tu, aşa cum au făcut, de fapt, atunci când erai tu la mine.

El terminase cafeaua din cană şi îşi turnă din nou, în timp ce Joan îl privea încurcată. Se oferi să-i umple şi ei cana, dar ea refuză.

— Deci ai venit până aici să-mi spui asta! Ce, crezi că ţi-am înscenat eu totul? întrebă Joan nervoasă.

— Îţi spun doar că a făcut-o cineva şi îţi mai spun şi cum cred că a reuşit.

— Puteai să-mi spui asta şi la telefon.

— Da, aş fi putut, dar tu mi-ai făcut o vizită şi voiam să-ţi întorc onoarea. Cel puţin am sunat înainte.

— Nu ţi-am înscenat eu asta, Sean!

— Atunci toate problemele mele s-au terminat. Să-l sun pe Parks să-i dau vestea cea mare.

— Ştii ce, uneori poţi fi un mare măgar.

El puse cana de cafea jos şi veni foarte aproape de ea.

— Lasă-mă să-ţi spun ceva. Am avut un om mort în biroul meu şi a fost ucis cu arma mea. Nu am niciun alibi şi, în plus, am pe cap un şerif isteţ care pare că înghite varianta prezentată de mine, dar tot nu e convins de nevinovăţia mea. Şi e genul de om care nu ar vărsă nicio lacrimă de milă dacă eu aş fi închis pentru tot restul vieţii sau dacă aş primi injecţia letală. Şi, colac peste pupăză, tu vii la mine în vizită şi omiţi să-mi spui că nu mai lucrezi pentru Serviciul Secret. Faci mare circ cu cerutul de scuze, te porţi frumos, iar rezultatul este că eu te las să stai la mine peste noapte. Faci tot posibilul să mă seduci pe masa din bucătărie pentru un motiv care mie îmi este de neînţeles, dar nu cred că a fost vorba de o mâncărime care a durat opt ani şi pe care voiai să o scarpini acum. Ai fost singură în casa mea în timp ce eu eram pe lac şi arma mea se dovedeşte în mod misterios a fi arma crimei exact a doua zi, când a fost ridicată de poliţie. Acum, Joan, poate că sunt mai suspicios decât restul lumii, dar ar trebui să fiu la terapie intensivă, respirând printr-un tub, ca să nu fiu paranoic atunci când vine vorba de povestea asta.

Ea îl privi cu un calm enervant.

— Nu ţi-am luat eu arma. Nu ştiu pe nimeni care să o fi făcut. Nu am nicio dovadă a vreunui fapt de acest gen. Ai cuvântul meu de onoare.

— Asta da uşurare!

— Nu ţi-am spus atunci cum că aş mai fi încă în Serviciul Secret. Tu doar ai presupus.

— Nu ai spus că nu mai eşti! izbucni el.

— Nu ai întrebat. Apoi adăugă: Şi nu eram mândră de asta.

King era confuz.

— Ce?

— Ai spus că am făcut tot posibilul să te seduc. Să ştii că nu am făcut chiar tot posibilul.

Amândoi stăteau rezemaţi acum, părând că au rămas fără cuvinte sau fără suflu, sau poate fără amândouă.

— Bine, conchise el, oricare ar fi jocul tău cu mine, joacă-l în continuare. Nu voi face puşcărie pentru moartea lui Jennings, pentru că nu l-am ucis eu.

— Nici eu, şi nu încerc să te trag pe sfoară. Ce motiv aş avea?

— Păi, dacă aş şti asta, nu aş mai fi acum aici, nu-i aşa? King se ridică. Mulţumesc pentru cafea. Data viitoare să nu mai pui aşa multă cianură, mă balonează.

— Cum ţi-am spus şi mai devreme, eu am venit la tine cu un scop precis. El o privi uimit. Dar nu am avut ocazia să intru în subiect. Se pare că revederea ta după atâţia ani a avut un impact mult mai mare decât am bănuit.

— Care era scopul?

— Să-ţi fac o propunere. Şi adăugă rapid: O propunere *de afaceri.*

— Aşa?

— În legătură cu John Bruno, replică ea.

Ochii lui se micşorară.

— Ce treabă ai cu un candidat la preşedinţie dispărut?

— Datorită mie, firma a fost angajată de către partidul lui John Bruno ca să afle ce s-a întâmplat cu el. În locul onorariului obişnuit, eu am negociat altă înţelegere. Cheltuielile noastre suplimentare sunt acoperite, dar am acceptat o taxă zilnică mult mai mică. În orice caz, există posibilitatea unui bonus serios.

— Un fel de recompensă pentru găsitor?

— Una de milioane de dolari, ca să fiu mai exactă. Şi, din moment ce eu am făcut înţelegerea şi cum politica firmei spune că mănânci ce vânezi, eu personal primesc şaizeci de procente.

— Şi cum ai reuşit asta?

— Ei bine, după cum ştii, am avut o carieră strălucită în Serviciul Secret. Şi, de când sunt aici, am dus la bun sfârşit mai multe cazuri foarte delicate, inclusiv eliberarea unui director de la o firmă din Fortune 500, care fusese răpit.

— Felicitări! Ciudat, nu am auzit niciodată de asta.

— Ei bine, ne place să nu ne facem remarcaţi. Oricum, pentru cunoscători noi suntem un nume mare.

— Milioane, zici? Nu credeam că există candidaţi de mâna a treia cu un buget atât de mare.

— O mare parte din bani vin din asigurările făcute. Plus că nevasta lui provine dintr-o familie foarte bogată. De altfel, toată campania lui era foarte bine alimentată financiar. Şi, din moment ce nu mai au niciun candidat, vor să mă plătească pe mine, iar eu nu am nicio problemă cu asta.

— Dar cazul lui Bruno se află sub jurisdicţie federală.

— Şi ce dacă? FBI-ul nu deţine monopolul în rezolvarea crimelor. Şi, din fericire, oamenii lui Bruno nu au încredere în guvern. În cazul în care nu ai citi ziarele, unii dintre ei cred chiar că Serviciul Secret este implicat în dispariţia lui.

— Tot ei spuneau probabil aşa ceva şi despre mine în cazul Ritter, şi este la fel de absurd acum, cum a fost şi atunci, interveni King.

— Dar asta este o minunată oportunitate pentru noi.

— Noi? Şi care este, mai exact, rolul meu în toată povestea asta?

— Dacă mă ajuţi să-l găsesc pe Bruno, îţi dau patruzeci la sută din partea mea. Va fi o cifră cu şase zerouri.

— Nu sunt bogat, dar chiar nu mă interesează banii, Joan.

— Pe mine da. Am părăsit Serviciile Speciale înainte să am o vechime de douăzeci şi cinci de ani, aşa că nu

mă pot baza pe banii din pensie. Sunt aici de doi ani şi am făcut mult mai mulţi bani şi am pus cea mai mare parte deoparte, dar nu prea mă distrez. Cât am stat în Serviciul Secret, am muncit cât pentru patruzeci de ani. Eu văd în viitorul meu plaje, un catamaran şi cocktailuri, şi misiunea asta îmi va garanta împlinirea acestor vise. Şi poate că tu nu ai nevoie de bani, dar tot ai nevoie să se întâmple ceva bun în viaţa ta. Ca ziarele să te prezinte ca pe un erou, nu ca pe un tip ruinat.

— Deci acum tu eşti agentul meu de PR?

— Cred că ai nevoie de unul, Sean.

— De ce eu? Tu ai toate calităţile necesare pentru asta.

— Cei mai mulţi dintre cei cu experienţă sunt supăraţi că am făcut afacerea asta şi nu vor să coopereze deloc. Au mai rămas doar cei tineri, semidocţi şi foarte slabi la munca de teren. În al patrulea an al tău în Serviciul Secret ai spart cea mai mare reţea de falsificatori din emisfera nordică muncind singur în biroul tău din Louisville, Kentucky. Ăsta e talentul investigativ de care am nevoie. Şi, de asemenea, ai un mare avantaj că locuieşti la numai două ore de locul în care Bruno a dispărut.

El se uită în jur.

— Nici măcar nu lucrez aici.

— Pot folosi pe oricine doresc eu în investigaţia asta.

El clătină din cap.

— Nu am mai făcut treaba asta de ani de zile.

— E exact ca mersul pe bicicletă, zise ea, aplecându-se spre el şi privindu-l insistent. Ca şi mersul pe bicicletă, Sean. Am nevoie de tine dacă vreau banii aia. Şi îi vreau!

— Am propriul birou de avocatură.

— Fă o pauză! Dacă îl găseşti pe Bruno, lucrurile se vor rezolva mai repede. Priveşte-o şi altfel! Este incitant. Este diferit. Se poate să nu mai fie ca pe vremuri. Dar

poate va fi ca în vremurile de acum. Mâna ei o atinse uşor pe a lui. Cumva, era un gest mult mai seducător decât toată cascadoria pe care o făcuse la el în bucătărie. Şi poate îmi arăţi cum se navighează cu un catamaran, pentru că nu am nici cea mai vagă idee, mai adăugă Joan încet.

21

Loretta Baldwin făcea baie şi lăsa ca apa fierbinte să-i scoată frigul din oase. În baie era întuneric; aşa îi plăcea ei, ca în pântecele mamei, reconfortant. Chicoti; nu putea să se abţină, de fiecare dată când se gândea la fata aia care trecuse pe acolo pretinzând că face un film despre viaţa lui Clyde Ritter, de parcă i-ar păsa cuiva. Fata era probabil vreun ofiţer de poliţie sau vreun detectiv particular, deşi nu înţelegea de ce s-ar mai interesa cineva de Clyde Ritter. Şi totuşi, Loretta a luat toţi banii oferiţi, până la ultimul cent. Aşa cum făcuse în toţi anii ăştia. Ea spusese adevărul; răspunsese strict la întrebările pe care i le pusese fata; numai că aceasta nu pusese întrebările cum trebuia. De exemplu, nu a întrebat ce văzuse din dulap. Cât de frică îi fusese când scosese lucrul ăla din hotel, şi totuşi nimeni nu o observase în tot acel haos. Ea era numai una dintre multele cameriste, invizibilă de-a dreptul. Şi ea cunoştea ieşiri din hotel pe care nici Serviciul Secret nu le cunoştea.

La început, ea se gândise să se ducă la poliţie cu ceea ce găsise şi văzuse, dar mai apoi a decis să nu o facă. De ce să se amestece în ceva atât de complicat? Obosise să tot piardă timpul făcând curat după alţii. Şi de ce i-ar fi păsat de Clyde Ritter? Era mult mai bine că un om ca el se afla acolo unde era acum, în mormânt, decât să tot împrăştie otravă în jur.

Aşa că o făcuse. Trimisese un bilet şi o fotografie acelei persoane, spunându-i ce văzuse şi arătându-i ce avea în posesie, şi aranjase ca banii să îi fie trimişi. Asta se şi întâmplase, şi ea păstrase tăcerea, iar persoana pe care o şantaja nu reuşise să-i afle identitatea. Fusese şireată, folosise mai multe căsuţe poştale, nume false şi un prieten apropiat care murise între timp, pentru a-şi

şterge urmele. Nu fusese lacomă. Nu erau foarte mulţi bani, dar, cum nu mai avusese nicio slujbă de ceva timp, banii deveniseră o problemă, iar sursa asta de venit era chiar la fix, o ajuta să-şi ţină casa, să-şi cumpere ceva lucruri frumoase, să plătească facturile, să-şi ajute familia. Da, totul era în regulă.

Iar acea fată nu se gândise deloc să întrebe; totuşi, cum ar fi putut să ştie? Şi, chiar dacă ar fi ştiut, Loretta ar fi minţit, exact cum făcuse şi acea fată, căci, dacă ea era producătoare de filme documentare, Loretta era Lena Horne[5]. Gândul o făcu să râdă atât de tare, că aproape se înecă.

După ce îşi reveni, gândurile ei deveniră mai negre. Banii nu mai veneau, dar nu putea să mai facă nimic. Toate lucrurile trebuie să se sfârşească la un moment dat. Dar ea nu fusese o mare cheltuitoare. Pusese ceva bani deoparte, ştiind că cloşca ei cu ouă de aur nu va trăi veşnic. Putea să se mai descurce un timp şi poate că până atunci va apărea alta găină. Fata aia îi dăduse bani. Era un început. Loretta Baldwin era o optimistă incurabilă.

Telefonul sună, surprinzând-o. Oasele ei erau deja încălzite; deschise ochii şi vru să se ridice din cadă. Poate că era altă găină cu ouă de aur care o sună.

Dar nu mai ajunse la telefon.

— Îţi aminteşti de mine, Loretta?

Bărbatul era deasupra ei, cu un ţăruş metalic cu un capăt aplatizat în mână.

Ea ar fi ţipat, dar el o împinse sub apă, forţând-o cu obiectul acela metalic. Pentru o femeie în vârstă cum era Loretta, era destul de puternică, dar nu suficient. Ochii ei rămaseră deschişi, corpul fiindu-i cuprins de spasme. Ea apucă ţăruşul metalic şi apa se împrăştie pe podea. În final, ea fu nevoită să respire, plămânii i se

5 Lena Calhoun Horne (născuta la 30 iunie 1917), cântăreaţă americană de succes (n. tr.)

umplură cu apă şi totul se sfârşi repede.

El scoase ţăruşul şi îi studie trăsăturile. Corpul ei contorsionat stătea pe fundul căzii, fixându-l cu ochii aceia morţi. Telefonul se opri din sunat, casa fiind din nou cuprinsă de linişte. El ieşi din cameră pentru un minut, îi găsi agenda şi se întoarse în baie. Scoase banii pe care Michelle îi dăduse, cinci bancnote de douăzeci de dolari puse cu grija în interior.

Ridică din apă corpul Lorettei folosind ţăruşul metalic. Îi deschise gura cu mâna înmănuşată şi îndesă acolo banii. Apoi îi închise gura şi îi dădu drumul la loc. Corpul ei se scufundă din nou, capetele bancnotelor de douăzeci de dolari ieşindu-i din gură. Nu era o imagine deloc frumoasă, dar el se gândi că era cea mai potrivită pentru sfârşitul unui şantajist.

Apoi pierdu ceva timp cotrobăind prin lucrurile ei, căutând obiectul incriminatoriu pe care ea îl luase cu ani în urmă, dar acesta nu se afla acolo. Să-i fie refuzat după tot acest timp? Poate că Loretta va fi aceea care va râde la urma. Cu toate astea, zăcea moartă în cadă, cu banii îndesaţi în gură. Aşadar, cine râdea totuşi?

El îşi lua ţăruşul şi ieşi exact pe unde intrase.

Buick-ul porni şi se îndepărtă trosnind din toate încheieturile. Acest capitol din viaţa lui, care scăpase de sub control, luă sfârşit. Ar fi trebuit să-i trimită un bilet de mulţumire lui Michelle Maxwell, probabil printre multe altele. El nu ar fi avut de unde să ştie identitatea femeii dacă tânăra nu ar fi trecut pe acolo punând tot felul de întrebări. Loretta Baldwin nu făcea parte din planul original, fusese numai o ocazie care îi picase din cer şi era prea bună ca să nu profite.

Îşi terminase pentru moment socotelile cu mica provincie Bowlington. Îi ură Lorettei Baldwin o frumoasă eternitate în iad pentru păcatele ei. Fără îndoială că se va mai întâlni cu ea la un moment dat şi probabil că atunci o va mai omorî o dată.

Ăsta da gând!

22

King lansă cu indiferenţă undiţa în apă şi o trase uşor înapoi. Stătea pe docul lui; soarele era sus pe cer de numai o oră. Peştii nu trăgeau, dar lui nu-i păsa. Lanţul de munţi părea că îi urmăreşte încercările nereuşite cu o atenţie preocupată.

Fără îndoială că Joan avusese o serie de motive complexe pentru care îi făcuse propunerea aceea. Care dintre ele l-ar fi putut motiva pe el, în afară de compensaţia financiară? Probabil, niciunul. Schemele lui Joan păreau că urmăresc numai interesele ei. Cel puţin el ştia cum stăteau lucrurile cu femeia asta.

În ceea ce-l privea pe Jefferson Parks, King nu mai era aşa de sigur. Şeriful părea sincer, dar putea foarte bine să fie doar o impresie; era o metodă foarte folosită de către oamenii legii, King ştia asta. Şi el jucase acest joc atunci cât fusese în Serviciul Secret. King nu avea nicio îndoială că acela care îl omorâse pe Howard Jennings va avea de-a face cu toată furia acestui munte de om. King nu voia decât să fie sigur că nu va deveni el ţinta.

Un val de apă clipoci la atingerea de unul dintre pilonii docului; el se uită de unde vine sunetul. Caiacul aluneca deasupra suprafeţei apei, iar femeia trăgea din greu la rame. Era suficient de aproape încât el să-i observe muşchii bine definiţi ai umerilor şi ai braţelor. În timp ce ea încetini şi se apropie de el, ceva din trăsăturile ei îi părură cunoscute.

Apoi se uită în jur uimită, de parcă nu ar fi fost conştientă de cât de aproape era de mal.

— Bună, îi strigă ea şi îi făcu imediat cu mâna.

El nu răspunse la salut făcând din mână, doar dădu din cap. Şi lansă din nou undiţa, special mai aproape de ea.

— Sper că nu te deranjez din pescuit, spuse ea.

— Asta depinde de cât de mult stai.

Ea se ridică. Purta pantaloni negri supraelastici şi muşchii ei păreau cabluri de oţel pe sub piele. Îşi eliberă părul care era strâns în coadă şi îşi şterse faţa cu un prosop, după care se uită în jur.

— Mamă, ce frumos este aici!

— Ăsta e şi motivul pentru care oamenii vin aici, spuse el cu precauţie. Şi de unde anume ai apărut? întrebă el, făcând eforturi mari să-şi dea seama de unde o ştie.

Ea indică sudul.

— Am condus până la intrarea în parcul naţional şi acolo am intrat în apă.

— Asta înseamnă doisprezece kilometri de mers pe apă! exclamă el.

Femeia nici măcar nu respira greu.

— Fac asta destul de des.

Caiacul ei se apropie şi mai mult. King o recunoscu în cele din urmă. Îi fu greu să-şi ascundă mirarea.

— Ai dori o ceaşcă de cafea, agent Maxwell?

Ea păru surprinsă pentru un moment, apoi îşi dădu seama că ar fi fost inutil şi prostesc să se prefacă, având în vedere circumstanţele.

— Dacă nu este un deranj prea mare.

— Ca de la un agent căzut în dizgraţie la altul, niciun deranj.

O ajută să acosteze caiacul în doc. Ea observă ambarcaţiunile lui legate la mal şi spaţiile de depozitare ataşate de fiecare. Barca cu motor, caiacul, Sea-Doo şi alte ambarcaţiuni ale lui King străluceau de curăţenie. Unelte, funii, tot felul de obiecte şi de ustensile erau aranjate cu grijă.

— Un loc pentru tot şi totul la locul lui? spuse ea.

— Aşa îmi place, replică King.

— Eu sunt un pic mai dezordonată.

— Îmi pare rău să aud asta.

Se îndreptară către casă.

Ajunşi înăuntru, el turnă cafea şi se aşezară la masa din bucătărie. Michelle îşi pusese un pulover cu Harvard şi o pereche de pantaloni de trening asortaţi.

— Credeam că ai fost la Georgetown! spuse King.

— Am primit treningul atunci când am făcut un antrenament pentru olimpiadă pe râul Charles din Boston.

— Exact. Olimpiada. Ocupată femeie!

— Aşa îmi place.

— Totuşi, acum nu mai eşti atât de ocupată. Adică, dacă ai timp dimineaţa pentru sporturi de apă şi pentru vizite pe la foşti agenţi ai Serviciului Secret…

Ea zâmbi.

— Deci nu accepţi că prezenţa mea aici este numai o coincidenţă?

— Te-a dat de gol treningul. El mi-a spus că sperai să cobori din caiac la un moment dat, înainte să te întorci la maşină. Şi, mai mult, mă îndoiesc că ai vâsli doisprezece kilometri, olimpică sau nu, fără să ştii sigur că sunt acasă. Am primit câteva telefoane la care mi s-a închis în nas în dimineaţa asta la interval de jumătate de oră între ele. Lasă-mă să ghicesc, ai un telefon mobil în barcă.

— Se vede că ai fost investigator.

— Mă bucur că am putut fi acasă ca să te întâmpin. Nu aş fi vrut să hoinăreşti singură pe aici. Au mai fost unii care au făcut chestia asta, şi nu prea mi-a plăcut.

Ea coborî ceaşca.

— Mi-am pus unele întrebări în ultima vreme.

— Serios? Foarte bine.

— Am fost în Carolina de Nord, într-un mic loc numit Bowlington. Cred că ai auzit de el. Şi el puse cana jos. Fairmount este încă în picioare, dar este închis.

— După părerea mea, puteau să-l şi dărâme.

— Întotdeauna m-am întrebat ceva. Poate mă poţi

lamuri tu.

— Voi face tot posibilul, răspunse sarcastic King. Adică, oricum nu am mare lucru de făcut, deci lasă-mă să te ajut!

Ea ignoră tonul lui.

— Dispunerea agenţilor în cazul lui Ritter. Aţi avut puţine forţe, lucru pe care îl pot înţelege. Dar modul în care voi v-aţi poziţionat a fost un dezastru total. Tu erai singurul agent din apropierea lui.

King sorbi din cafea şi îşi privi mâinile.

— Ştiu că tot ce îţi spun acum îţi provoacă amintiri dureroase, spuse Michelle cu un ton de scuză. Am apărut aici şi îţi pun atâtea întrebări. Spune-mi să plec şi o voi face.

Până la urmă, King dădu din cap.

— La naiba! Doar şi tu simţi acum gustul înfrângerii din cauza răpirii lui Bruno. Într-un fel, asta ne face fraţi de sânge.

— Într-un fel.

— Ce înseamnă asta? spuse el mirat. Că eu am făcut-o mai lată decât tine şi tu nu vrei ca imaginea ta să fie asociată cu mine?

— De fapt, eu consider că am greşit mai mult decât ai făcut-o tu. Eu eram şeful echipei. Am scăpat obiectivul din ochi. Nu a fost nicio împuşcătură. Nu am apucat să împuşc pe nimeni atunci când clădirea parcă s-a prăbuşit pe mine. Tu ţi-ai pierdut concentrarea pentru o clipă. Probabil că ai făcut un lucru impardonabil pentru un agent al Serviciului Secret, dar eu am greşit de la un cap la altul. Eu cred că *tu* nu ar trebui să doreşti să fii asociat cu imaginea mea.

Expresia de pe faţa lui King se mai îmblânzi, iar vocea îi deveni mai calmă.

— Noi am avut atunci mai puţin de jumătate din agenţii desemnaţi. Asta fusese, în parte, alegerea lui Ritter şi a guvernului. El nu era prea iubit, şi toată

lumea ştia că avea şanse extrem de mici să câştige alegerile.

— Dar Ritter nu ar fi vrut cât mai mulţi agenţi posibili?

— El nu prea avea încredere în noi, răspunse simplu King. Noi eram reprezentanţii administraţiei actuale. Chiar dacă era membru în congres, era un outsider – mult pe dinafară, cu o platformă politică ciudată şi cu simpatizanţi radicali. Credea chiar că îl spionăm şi pe el, jur. În consecinţă, ne ţinea cu totul în ceaţă. Schimba itinerarul în ultima clipa, fără să ne ceară părerea; lucrul acesta îl înnebunea pe Bob Scott, şeful echipei care-i asigura securitatea.

— Sunt sigură de asta. Dar asta nu a reieşit din raportul oficial.

— De ce ar fi reieşit? Aveau pe cine să tragă la răspundere. Sfârşitul poveştii.

— Dar asta nu justifică măsurile slabe de securitate care au fost luate în acea zi.

— Ritter părea că se înţelege cu mine. Nu ştiu de ce. Convingerile noastre politice erau clar diferite. Dar eu eram respectuos, făceam câteva glume şi, dacă e să estimez gradul de încredere, aş putea spune că în mine avea cea mai mare încredere. În consecinţă, când eram eu de serviciu, tot timpul îl apăram. În afară de asta, lui nu-i plăcea să aibă agenţi prin preajmă. Era convins că oamenii îl iubeau. Că nimeni nu voia să-i facă vreun rău. Probabil că acest fals sentiment de siguranţă venea din vremea în care era predicator. Şeful de campanie, un tip pe nume Sidney Morse – de altfel, un tip tare isteţ şi căruia îi plăcea tare mult acel aranjament – era mult mai cu picioarele pe pământ. Ştia că erau destui oameni care voiau să-l elimine pe candidat. Morse întotdeauna a dorit să plaseze cel puţin un om în preajma lui. Dar restul agenţilor erau dispersaţi în perimetru.

— Fapt destul de inutil atunci când s-a tras cu arma şi

mulţimea s-a panicat.

— Ai văzut caseta, am înţeles.

— Da. Dispunerea agenţilor nu a fost vina ta. M-aş fi aşteptat ca şeful securităţii să facă presiuni mai mari.

— Bob Scott era un fost soldat, luptase în Vietman, fusese chiar prizonier de război. Era un băiat bun, dar, după mine, a ales cauzele greşite pentru care să lupte. În acea vreme avea destul de multe probleme în viaţa personală. Soţia lui intentase divorţ cu câteva luni înainte de asasinarea lui Ritter. El a vrut să iasă din programul de pază şi securitate şi să se întoarcă la activitatea de investigaţii. Cred că regreta tot timpul faptul că părăsise armata. I se potrivea mult mai bine uniforma decât costumul. Uneori îi saluta pe oameni cu mâna la chipiu şi folosea măsurile temporale ca un soldat, chiar dacă, după cum ştii, în Serviciul Secret se foloseşte timpul standard. El prefera viaţa aia.

— Ce s-a ales de el?

— Şi-a dat demisia din Serviciul Secret. Eu am încasat mai toate loviturile, dar, după cum ai aflat, unda de şoc s-a oprit la şeful securităţii. S-a retras la timp, deci pensia lui a fost asigurată. Am pierdut legătura cu el. Nu era el tipul care să-mi trimită felicitări de Crăciun. Făcu o pauză, apoi continuă: Şi, uneori, cam trăgea la măsea.

— Scotea repede pistolul? Nu este un lucru neîntâlnit la un soldat. Cele mai multe agenţii au parte şi de astfel de oameni.

— Bob avea o problemă. Era un adevărat fanatic al celui de al doilea amendament[6].

— El a fost prezent la evenimentele din hotel?

— Da. Uneori, el se ducea cu echipa înainte şi verifica locaţiile viitoare, dar acum decisese să stea în Bowlington. Nu ştiu de ce anume. Era un oraş în care nu

6 Amendamentul din Constituţia americană referitor la dreptul de a purta armă al cetăţenilor americani (n. tr.)

prea aveai ce să faci.

— L-am văzut pe Sidney Morse pe caseta; era chiar lângă Ritter.

— Întotdeauna era. Ritter avea obiceiul să piardă noţiunea timpului, şi Morse îi ţinea evidenţa.

— Am auzit că Morse era o adevărată forţă a naturii.

— Era. Când a început campania, un tip pe nume Doug Denby era şeful de campanie al lui Ritter şi, de fapt, cel care făcea jocurile. Când campania a început să ia amploare, Ritter a avut nevoie de cineva care să-l însoţească permanent. Morse a fost candidatul perfect. Toată campania a fost reînsufleţită când a apărut el. Era un tip gras cu un motor care nu se oprea niciodată, flamboiant şi teatral. În permanenţă molfăia batoane de ciocolată din mâna stângă, şi în mâna dreaptă ţinea mobilul la care vorbea, răcnea ordine, aranjând lucrurile cu mass-media. Nu cred că dormea vreodată. Denby era în linia a doua pentru Sidney Morse. La naiba, cred că Ritter era intimidat de el!

— Cum se înţelegeau Morse şi Bob Scott?

— Nu erau ei chiar tot timpul de acord, dar era în regulă. După cum spuneam, Bob trecea printr-un divorţ urât, iar Morse avea un frate mai mic – cred că îl chema Peter – care era implicat în ceva lucruri necurate, şi asta îl tulbura mult pe Sidney. Aşa că el şi Scott aveau câte ceva în comun. Se înţelegeau destul de bine. Însă Morse şi Doug Denby nu se aveau prea bine. Doug era adeptul cugetărilor profunde, tipul sudistului de modă veche şi cu nişte viziuni potrivite acum cincizeci de ani. Morse era spirt, tipul de pe coasta de vest, maestrul de ceremonii, care îl punea pe Ritter în ochii publicului, în toate talk-show-urile, regizând o întreagă operaţiune. Foarte rapid, sclipirea a devenit mai importantă decât ideologiile implicate. Ritter oricum nu avea nicio şansă să câştige alegerile, dar avea destul de mulţi admiratori – deloc neobişnuit pentru un predicator la TV. Astfel, cu

cât chipul şi numele lui erau mai mediatizate, cu atât îi plăcea mai mult. Din câte mi-am dat seama, principala strategie a lor era să-i zdruncine pe cei mari – şi chiar reuşiseră asta, mulţumită lui Morse – şi să facă apoi aranjamente cu ei. Iar Ritter făcea tot ceea ce îi spunea Morse.

— Presupun că lui Denby nu i-a convenit prea mult. Ce s-a întâmplat cu el?

— Cine ştie? Oare unde se duc foştii şefi de cabinet?

— Bănuiesc că, dacă ai fost de serviciu de dimineaţă, probabil că te-ai culcat devreme în noaptea de dinainte?

King o fixă cu privirea pentru un moment destul de lung.

— După ce am ieşit din tură, m-am dus la sala de forţă a hotelului cu câţiva colegi, am luat o cină devreme şi da, m-am culcat. De ce eşti atât de interesată de aceste amănunte, agent Maxwell?

— Te rog, spune-mi Michelle. Te-am văzut la televizor după asasinarea lui Jennings. Am auzit despre tine în Serviciul Secret. După ce am păţit eu, am avut un impuls să aflu mai multe despre ce ai păţit tu. Am simţit o oarecare legătură.

— Halal legătură!

— Care au fost ceilalţi agenţi atribuiţi lui Ritter?

El o privi fix.

— De ce?

Ea îi răspunse cu o expresie tare inocentă întipărită pe chip.

— Ei bine, poate îi cunosc pe unii dintre ei. Aş putea să merg să vorbesc cu ei. Să văd cum s-au descurcat cu ceea ce s-a întâmplat.

— Sunt sigur că toate astea sunt undeva într-un dosar. Du-te şi caută!

— Aş scuti mult timp dacă mi-ai spune tu.

— Nu-i aşa?

— Bine, a fost Joan Dillinger în echipa care asigura

securitatea?

La auzul acestor cuvinte, King se ridică şi se duse la fereastră, privind pierdut câteva momente. Când se întoarse, o privi încruntat.

— Ai microfon? Ori te dezbraci şi îmi arăţi că nu, ori sari înapoi în barcă şi pleci de aici.

— Nu am niciun microfon. Dar, dacă este nevoie, mă dezbrac. Sau pot sări în apă. Chestiile electronice şi apa nu se prea împacă, adăugă ea împăciuitoare.

— Ce vrei de la mine?

— Aş dori un răspuns la întrebarea mea. A fost Joan distribuită în acea misiune?

— Da! Dar în altă tură decât mine.

— Ea a fost în hotel în acea zi?

— Se pare că ştii deja toate detaliile, aşa că nu înţeleg de ce mă mai întrebi.

— Deci să presupun că răspunsul este da.

— Presupune ce vrei!

— Aţi petrecut noaptea împreună?

— Următoarea întrebare, şi gândeşte-te bine ce întrebi, pentru că poate fi ultima.

— Bine, imediat după ce a fost tras focul de armă, cine a fost în lift când s-au deschis uşile?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ba ştii. Am auzit un „ding” chiar înainte ca Ramsey să deschidă focul. Te-a distras. Se presupune că acele lifturi au fost scoase din funcţiune în prealabil. Cine sau ce a fost în spatele acelor uşi ţi-a acaparat toată atenţia. De aceea a reuşit Ramsey să scoată arma şi să tragă fără ca tu să observi. Am făcut ceva investigaţii legate de asta în Serviciul Secret. Oamenii care au văzut caseta video au auzit şi ei acel zgomot. Nu am găsit nimic în consemnările oficiale, dar am dat ieri câteva telefoane. Ei te-au întrebat ce s-a întâmplat. Tu ai spus că ai auzit ceva, dar nu ai văzut nimic. Ai sugerat imediat cum că ar fi fost o defecţiune la unul dintre

lifturi. Şi ei nu au mai insistat cu întrebările, pentru că aveau deja un ţap ispăşitor. Dar eu sunt convinsă că te uitai la ceva. Sau, mai bine zis, la cineva.

Drept răspuns, King deschise uşa din faţă şi îi indică drumul afară.

Ea se ridică şi puse cafeaua pe masă.

— Ei bine, măcar am apucat să-ţi pun întrebările. Chiar dacă nu am primit răspuns la toate.

În timp ce trecu pe lângă el, se opri şi spuse:

— Ai dreptate. Noi doi rămânem legaţi în istorie prin titulatura de agenţi care au făcut-o de oaie. Eu nu sunt obişnuită cu asta. Am excelat în tot ceea ce am făcut. Pun pariu că şi tu eşti la fel.

— La revedere, agent Maxwell! Îţi doresc numai bine.

— Îmi pare rău că prima noastră întâlnire a decurs în felul ăsta.

— Prima şi să sperăm că e şi ultima.

— A, încă ceva. Chiar dacă acest lucru nu a fost consemnat oficial, eu sunt sigură că tu ai pus la socoteală şi posibilitatea ca acea persoană care te-a distras să fi făcut acest lucru înadins pentru ca Ramsey să poată să scoată arma şi să tragă.

King nu spuse nimic.

— Ştii ce, e interesant, spuse ea privind în jur.

— Se pare că pentru tine multe lucruri sunt interesante, răspunse el ţâfnos.

— Acest loc, zise ea, arătând spre tavanul înalt, stâlpi de susţinere sclipitori, podelele lăcuite, totul curat şi aliniat. Este frumos. Perfect chiar.

— Sigur nu eşti prima persoana care spune asta.

— Da, continuă ea de parcă nu l-ar fi auzit. Este frumos şi ar trebui să fie comod şi cald. Se întoarse şi se uită la el. Dar nu este. Este foarte practic, de fapt, nu? Este special amenajat, de parcă totul ar fi făcut ostentativ de către cineva care a simţit nevoia să controleze totul şi, făcând asta, i-a ucis sufletul sau nu a

pus niciun pic de suflet în ea. Îşi puse mâinile în jurul corpului. Da, foarte rece.

Apoi îşi luă privirea de la el.

— Îmi place aşa, spuse el.

Ea îl scrută din priviri.

— Chiar aşa e, Sean? Ei bine, eu cred că înainte nu erai aşa.

El privi cum picioarele ei lungi străbătură cu paşi energici distanţa până la barcă. Ea lăsă uşor barca pe apă şi în scurt timp abia se mai vedea. Abia atunci King trânti uşa în urma ei. În timp ce se îndreptă spre masă, observă ceva sub cana ei de cafea. Era cartea ei de vizita de agent al Serviciului Secret. Pe verso, îi scrisese numărul de telefon de acasă şi numărul de mobil. Primul lui impuls fu să o arunce la gunoi. Dar totuşi nu o făcu. Rămase în mână cu cartea de vizită, în timp ce Michelle se micşora din ce în ce mai mult şi dispăru de tot din câmpul lui vizual după o meandră a lacului.

23

John Bruno stătea pe micul pat de campanie privind pierdut spre tavan, un singur bec de 25 de waţi luminând camera. Becul stătea aprins timp de o oră, apoi se oprea. După aceea, urma să se aprindă pentru zece minute şi apoi să se stingă definitiv; niciodată nu fusese un ciclu regulat. Era enervant şi debusolant, şi menit a-l scoate din minţi. Îşi îndeplinea scopul.

Bruno era îmbrăcat într-un costum gri-cenuşiu şi avea o barbă de câteva zile, pentru că niciun paznic sănătos la minte nu i-ar fi oferit unui ostatic un aparat de ras. Igiena zilnică o făcea cu ajutorul unui prosop şi al unui lighean cu apă, care era schimbat în timp ce el dormea; mesele îi erau oferite în mod neregulat printr-o despărţitură din uşă. Nu avusese ocazia să-l vadă pe niciunul dintre răpitori şi nu avea nici cea mai mică idee unde ar putea fi sau cum ajunsese acolo. Când încercase să discute cu persoana care îi aducea mâncare prin uşă, nu primise niciun răspuns, aşa că în cele din urmă renunţase.

Observase că mâncarea era deseori condimentată cu ceva droguri, fiindcă îi provoca stări de somnolenţă puternică şi, ocazional, halucinaţii. Pe de altă parte, dacă nu mânca, putea muri de foame, aşa că prefera să mănânce. Nu îi era permis să părăsească celula, iar aria lui de mişcare era constituită din zece paşi în faţă şi zece paşi în spate. Făcea flotări şi genuflexiuni pe podeaua rece pentru a-şi păstra forţele. Nu avea nici cea mai vagă idee dacă este supravegheat şi, chiar dacă ar fi fost aşa, nu ar fi contat prea mult pentru el. Se gândise la un moment dat la posibilităţile pe care le avea de a evada, dar îşi dăduse seama că evadarea era imposibilă. Şi când se gândea că totul începuse cu Mildred Martin sau mai degrabă cu un impostor, în acea clădire a

pompelor funebre. Pentru a mia oară îşi făcu procese de conştiinţa pentru că nu o ascultase pe Michelle Maxwell. Şi apoi, fiind un mare egocentric, o bodogăni pe Michelle pentru că nu fusese mai convingătoare şi nu insistase să intre cu el în acea cameră.

Nu putea spune cu siguranţă de câtă vreme era ostatic. Îi luaseră toate obiectele personale, inclusiv ceasul, pe când se aflase în starea de inconştienţă. Nu putea înţelege de ce fusese răpit. Motivele nu puteau avea legătură decât cu două ipostaze ale sale – cea de politician şi cea de fost procuror. Nici nu îi trecuse prin cap o altă explicaţie. Sperase la început într-o operaţiune rapidă de salvare, dar acum nu se mai putea baza pe aşa ceva Era clar că oamenii care îl răpiseră ştiau foarte bine ce fac. Nu mai putea decât să spere într-un miracol, dar, cu timpul, se risipea şi ultima sa fărâmă de speranţă. Se gândise la nevasta şi la copiii lui şi la campania prezidenţială şi se împăcase cu ideea că viaţa lui putea lua sfârşit acolo, fără ca trupul său să fie găsit vreodată. Şi totuşi, era nedumerit de ce îl mai ţineau în viaţă.

Se rostogoli pe burtă – nu mai suporta nici măcar lumina aceea slabă.

Persoana care stătea în celula de la capătul coridorului se afla acolo de mult mai mult timp decât John Bruno. Disperarea din ochi şi alura gârbovită semnalau faptul că nu mai avea multe speranţe. Mânca, stătea, dormea ştiind că, probabil, la un moment dat, va surveni moartea. Acesta era sumbrul viitor. Omul începu să tremure şi se înveli mai bine în pătură.

În altă parte a imensului subteran, un bărbat se ocupa cu diverse lucruri foarte interesante. În contrast cu disperarea prizonierilor, nivelul lui de energie şi de speranţe era foarte ridicat.

Trăgea focuri de armă, în reprize, într-o siluetă umană

atârnată de o ţintă, la vreo treizeci de metri depărtare, într-o cameră izolată fonic. Fiecare foc atingea o zonă vitală. Era cu siguranţă un trăgător de o valoare incontestabilă.

Bărbatul apăsă pe un buton şi ţinta o porni spre el pe linia motorizată. El puse o ţintă nouă, apăsă un buton şi aceasta se îndreptă spre poziţia cea mai îndepărtată din poligonul de tragere. Îşi puse un încărcător nou în pistol, îşi puse ochelarii de protecţie şi căştile, ţinti şi trase paisprezece focuri în mai puţin de douăzeci şi cinci de secunde. Când ţinta reveni la poziţia iniţială, el zâmbi. Nici măcar un foc nu ratase ţinta. Apoi puse arma deoparte şi părăsi poligonul de tragere.

Următoarea cameră în care intră era mai mică şi foarte diferită faţă de cea de tragere. Era plină de rafturi din tavan până la podea, pe care erau puse tot felul de detonatoare, fire pentru sisteme explozive şi tot felul de alte tipuri de echipamente folosite de cei care au de gând să arunce în aer diverse lucruri cât mai eficient posibil. În mijlocul camerei era o masă de lucru mare, la care el începu să meşterească la tot felul de fire, rezistenţe, temporizatoare, detonatoare şi explozivi de tip C-4, construind dispozitive destinate distrugerii în masă. Şi în această îndeletnicire manifesta aceeaşi atenţie la detalii pe care o avusese în poligonul de tragere.

Fredona diverse melodii în timp ce lucra.

O oră mai târziu, intră în altă camera care era aranjată cu totul diferit faţă de celelalte două. Cineva care nu ar fi văzut celelalte camere pline cu arme şi explozibili ar fi putut spune că nu era nimic periculos în acel loc. Era o camera de artist căreia nu-i lipsea nimic pentru a pune în valoare spiritul creator, poate doar lumina naturală. A avea lumină naturală într-un loc atât de adânc îngropat sub pământ era imposibil. Totuşi, lumina artificială de acolo era acceptabilă.

Pe un perete erau prinse rafturi cu haine grele şi bocanci, caschete speciale, mănuşi groase, lanterne roşii, topoare, butelii de oxigen şi alte echipamente de acest gen. Nu avea încă nevoie de ele, dar era bine să fie pregătit. Dacă s-ar fi grăbit acum, ar fi fost un dezastru. Răbdarea era de aur. Şi totuşi, aştepta cu nerăbdare momentul când totul avea să capete contur, când va veni momentul să spună că succesul este al lui. Da, răbdare.

Se aşeză la una dintre mesele de lucru şi pentru următoarele două ore munci foarte concentrat, vopsind, tăind, montând şi reglând fin o serie de opere care nu vor fi niciodată expuse într-un muzeu şi nici măcar nu vor intra în posesia vreunui colecţionar. Totuşi, pentru el erau mult mai importante decât orice capodoperă din orice epocă. În fond, toată această muncă era capodopera lui şi, ca orice capodoperă, necesitase ani întregi de muncă.

El îşi continuă truda, numărând secundele până când opera lui va fi, în sfârşit, finalizată.

24

Michelle lucra la laptop, navigând prin baza de date a Serviciului Secret, şi găsise ceva lucruri interesante. Era foarte concentrată şi absorbită şi totuşi, atunci când telefonul mobil sună, ea sări imediat, şi răspunse. Pe ecran scria ID „apelant necunoscut”, dar răspunse oricum, cu speranţa că era King. Şi chiar el era. Primele lui cuvinte fură tare încurajatoare.

— Unde vrei să ne întâlnim? întrebă ea drept răspuns la întrebarea lui.

— Unde locuieşti?

— La o pensiune mică şi demodată aflată cam la şase kilometri de Route 29.

— La Winchester? întrebă el.

— Exact.

— Drăguţ loc. Sper că te distrezi.

— Acum da.

— Există un han pe nume Sage Gentelman cam la doi kilometri de locul unde te afli acum.

— Am trecut pe lângă el în drum. Arată mai mult a club.

— Asta este. Ne întâlnim la masă. Douăsprezece şi jumătate e bine?

— Nu aş rata întâlnirea asta pentru nimic în lume. Şi, Sean, îţi mulţumesc mult că m-ai sunat.

— Nu-mi mulţumi până nu auzi despre ce este vorba.

Se întâlniră pe veranda largă a unei case în stil victorian. King era îmbrăcat sport, cu helancă pe gât verde şi pantaloni largi bej; Maxwell purta o fustă lungă dreaptă şi un pulover alb. Pantofii cu toc înalt pe care îi purta o făceau să fie numai cu vreo doi centimetri mai scundă decât King. Părul ei negru i se revărsa pe umeri şi chiar se şi machiase puţin, lucru pe care de obicei nu-l făcea. Munca în Serviciul Secret nu îi dădea ocazia

pentru astfel de cochetării. Totuşi, fiindcă obiectivul participa uneori şi la evenimente mai protocolare, garderoba unui agent şi prestaţia acestuia trebuiau să fie la înălţime, lucru care nu era întotdeauna uşor. De aceea, o veche zicală a agenţiei spunea: „Îmbracă-te de milioane din salariul de funcţionar”.

King arată către Toyota Land Cruiser de culoare albastru-închis cu portbagaj deasupra din parcare.

— Este a ta?

Ea aprobă din cap.

— Sunt pasionată de diferite sporturi în aer liber şi maşina asta poate merge oriunde şi poate căra oricât.

— Eşti agent în Serviciul Secret. Când ai tu timp pentru aşa ceva?

Se aşezară la o masă mai retrasă. Localul nu era prea plin şi ei se bucurau de toată discreţia pe care ţi-o poate oferi un loc public.

Când chelnerul sosi să întrebe dacă sunt pregătiţi să comande, Michelle răspunse pe loc:

— Da, domnule.

King zâmbi, dar nu spuse nimic până când chelnerul nu plecă.

— Mi-au trebuit ani buni să scap de acest obicei.

— Ce obicei? întreba ea.

— Să spun tuturor „domnule”. De la chelneri la preşedinţi.

Ea ridică din umeri.

— Presupun că niciodată nu mi-am dat seama că fac asta.

— De ce s-o fi făcut? Îţi intră în sânge. Alături de alte lucruri. King păru că se gândeşte la ceva. Un lucru legat de tine mă intrigă.

Un zâmbet mic înflori pe faţa ei.

— Numai unul? Sunt tare dezamăgită.

— De ce o tipă atât de inteligentă şi de agreabilă ca tine a ales o astfel de meserie? Nu că ar fi ceva în

neregulă cu asta. Dar mie mi se pare că ai fi putut avea şi alte oportunităţi.

— Este ceva ereditar, cred. Tatăl, fraţii, unchii şi mai toţi verii mei sunt poliţişti. Tatăl meu este şeful poliţiei, în Nashville. Am vrut să fiu prima femeie din familie care să facă asta. Am făcut un stagiu de un an ca ofiţer de poliţie în Tennessee şi am decis să rup tradiţia familiei şi m-am înscris în Serviciul Secret. Am fost acceptată, iar restul este istorie.

După ce chelnerul le aduse mâncarea, Michelle se năpusti asupra ei, în timp ce King încă mai zăbovea asupra paharului cu vin.

— Să înţeleg că ai mai fost aici, remarcă ea printre înghiţituri.

El aprobă din cap în timp ce îşi termină vinul, un Bordeaux, şi începu să mănânce.

— Aduc aici clienţi, prieteni, alţi avocaţi. Există în zona asta şi alte locuri, dacă nu la fel, poate chiar mai bune. Sunt însă bine ascunse prin zone retrase şi neumblate.

— Eşti un avocat pledant?

— Nu. Testamente, tutelă, afaceri.

— Îţi place?

— E suficient cât să-mi plătească facturile. Nu este cea mai interesantă meserie din lume, dar se poate şi mai rău.

— Este frumos aici. Pot înţelege de ce ai ales locul acesta pentru a te retrage.

— Are părţile lui atractive, dar şi limitele lui. Aici, uneori poţi avea iluzia că eşti ferit de tot stresul şi tumultul restului lumii.

— Dar au tendinţa să te urmărească, nu?

— Exact în momentul în care crezi că-ţi poţi uita trecutul şi poţi începe o viaţă nouă.

— Dar tu reuşeşti.

— Reuşisem. La timpul trecut.

Ea se şterse la gura cu un şerveţel.

— Aşadar, de ce ai vrut să mă vezi?

King ridică paharul gol.

— Ce ai spune să bei cu mine? Doar nu eşti în timpul serviciului.

Ea ezită, apoi aprobă din cap.

Un minut mai târziu, ei îşi beau vinul şi, după ce terminară de mâncat, King sugeră să se mute la micul bar al restaurantului. Aici, ei se cufundară în scaunele din piele, trezindu-se înconjuraţi de aroma de ţigări de foi şi pipe, totul fiind învăluit de mirosul cărţilor vechi legate în piele de pe rafturile din lemn de nuc, aşezate în linie de-a lungul pereţilor. Camera era toată numai a lor şi King ridică paharul de vin, privind prin el în lumina ce intra pe fereastră, apoi mirosi buchetul înainte de sorbi o mică înghiţitură.

— Marfă de calitate, spuse Michelle după ce bău cu nesaţ.

— Mai lasă-l zece ani şi nu-ţi vei mai da seama că este acelaşi vin.

— Nu ştiu prea multe despre asta, altceva decât că poate fi cu dop cu filet sau cu dop de plută.

— Acum opt ani şi eu eram la fel. De fapt, berea era specialitatea mea. Şi era mai potrivită pentru portofelul meu.

— De când ai plecat din Serviciul Secret ai trecut de la bere la vin?

— Multe alte schimbări au survenit în viaţa mea de când am plecat din Serviciul Secret. Un prieten de-al meu era pasionat de vinuri şi el m-a învăţat tot ceea ce ştiu. Am abordat o metodă graduală, am început cu vinurile franţuzeşti, trecând apoi la cele italieneşti, chiar şi la vinuri albe de California, chiar dacă el era un pic mai snob când era vorba de vinul alb. Pentru el vinurile roşii erau cele adevărate.

— Hm, mă întreb dacă eşti singurul cunoscător de

vinuri care a omorât oameni. Adică, mi se pare că nu prea merge una cu cealaltă.

El lăsă paharul jos şi se uită la ea cu o expresie amuzată.

— Ce, dragostea pentru vinuri îţi pare pedantă şi plictisitoare? Ştii cât de mult sânge s-a vărsat din cauza vinului?

— Te referi în timp ce-l consumau sau atunci când se vorbea despre el?

— Contează? Morţii sunt morţi, nu?

— Tu ştii asta mult mai bine decât mine.

— Dacă tu crezi că a ucide un om este un lucru la fel de simplu ca a pune siguranţa pistolului după ce l-ai folosit să tragi în cineva, să ştii că nu e deloc aşa.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. E ca şi cum ţi-ai pune siguranţa la suflet?

El puse paharul pe măsuţă.

— Ce spui de un schimb de informaţii?

— Evident că sunt interesată.

— *Quid pro quo.* Serviciu contra serviciu.

— Şi cine începe?

— Voi simplifica eu lucrurile. Voi spune eu primul.

Michelle se lăsă pe spate.

— Sunt curioasă, de ce?

— Cred că putem spune că şi tu ai fost implicată fără voie într-un coşmar, la fel cum am fost eu acum opt ani.

— Da. Ai spus că suntem fraţi de sânge.

— Joan Dillinger a fost în hotel în noaptea aceea.

— În camera ta?

King dădu din cap.

— Este rândul tău.

Michelle se gândi câteva momente.

— Bine. Am vorbit cu una dintre cameristele de la hotel care erau de serviciu când Ritter a fost asasinat. Numele ei este Loretta Baldwin.

King o privea nedumerit auzind asta.

— Loretta spune ca a făcut curat în camera ta în dimineaţa aceea. Şi a găsit o pereche de chiloţei negri din dantela pe lustră. Făcu o pauză, apoi reluă, cu o faţă foarte serioasă: Presupun că nu erau ai tăi. Nu pari tipul care să poarte dantelă.

— Nu. Şi negru nu este culoarea mea preferată de lenjerie intimă.

— Nu erai căsătorit atunci?

— Despărţiţi. Nevasta mea avea prostul obicei de a se culca cu alţi bărbaţi atunci când eu nu eram în oraş, ceea ce se întâmpla mai tot timpul. Cred că începuseră să-şi aducă periuţele de dinţi şi pijamalele. Mă simţeam în plus.

— E bine că acum poţi glumi pe tema asta.

— Dacă m-ai fi întrebat acum opt ani, m-aş fi supărat tare. Timpul nu vindecă, te face doar să nu-ţi mai pese.

— Aşa că ai avut, ce, o escapadă cu Joan Dillinger?

— De fapt, atunci mi s-a părut a fi ceva mai mult. Tare stupid, dacă stai să te gândeşti. Joan nu era acel tip de femeie.

Michelle se aplecă în faţă.

— Legat de lift…

King o întrerupse.

— Rândul tău din nou. Am obosit să-ţi tot atrag atenţia.

Michelle suspină şi se lăsă pe spate.

— Bine, Dillinger nu mai este în Serviciul Secret.

— Asta nu se pune. Ştiam deja. Altceva?

— Loretta Baldwin mi-a spus că s-a ascuns în dulapul cu provizii din capătul holului în faţa încăperii unde a fost omorât Ritter.

King păru interesat.

— De ce?

— Era speriată de moarte şi a fugit. Toată lumea făcea acelaşi lucru.

— Nu toată lumea, spuse King cu răceală. Eu am cam

rămas pe loc.

— Acum, legat de lift.

— De ce vrei să ştii despre asta? întrebă el tăios.

— Fiindcă se pare că te-a captivat! Atât de mult încât nici nu ţi-ai dat seama că în faţa ta se afla un asasin – până când a tras.

— Mi-am pierdut concentrarea, atât.

— Nu te cred. Am auzit zgomotul de pe casetă. Şi a sunat ca şi cum tocmai ar fi sosit un lift. Şi cred că, atunci când uşile s-au deschis, cineva sau ceva ţi-a atras atenţia şi nu ţi-ai dezlipit privirea până când Ramsey nu a tras. Ea făcu o pauză, apoi adaugă: Şi din moment ce lifturile au fost închise de către Serviciul Secret, bănuiala mea este că a fost vorba de un agent, altfel cine mai putea face asta fără să fie oprit? Şi pun pariu că a fost vorba de agentul Joan Dillinger. Şi, de asemenea, mai pun pariu că tu o acoperi, dintr-un motiv sau altul. Eşti bun să-mi spui ce este greşit în raţionamentul meu?

— Chiar dacă este adevărat ceea ce spui, nu mai contează. A fost greşeala mea, şi Ritter a murit. Nicio scuză nu poate fi invocată. Ar fi trebuit să ştii asta până acum.

— Dar dacă ai fost distras cu rea-voinţă, atunci lucrurile se schimbă.

— Nu a fost vorba de aşa ceva.

— Cum de ştii asta? Ce alt motiv mai putea avea cineva să fie în acel moment în acel loc chiar când Ritter urma să fie ucis? Şi tot ea îşi răspunse la întrebare: Fiindcă el ştia că uşile liftului se vor deschide în acel moment şi mai ştia că acea persoană avea puterea să te zăpăcească, dându-i ocazia să-l împuşte pe Ritter, de aceea. El a aşteptat liftul ca să poată trage.

Ea se lăsă pe spătarul scaunului, cu privirea plină nu atât de triumf, cât de sfidare, ca atunci când participase la conferinţa de presă pe care el o văzuse la televizor.

— Asta este imposibil. Crede-mă! A fost numai cea mai mare coincidenţă nefericită.

— Sunt sigură că nu vei fi prea surprins dacă ţi-aş spune că nu te cred pe cuvânt.

El rămase tăcut pentru un moment, un moment prea lung, aşa că Michelle se ridică.

— Uite ce, mulţumesc pentru masă şi pentru lecţia de înţelepciune. Dar nu-mi poţi spune că un tip inteligent ca tine nu se uită în fiecare dimineaţă în oglindă şi se întreabă cum ar fi fost dacă.

În timp ce se pregătea să plece, începu să-i sune telefonul mobil. Răspunse.

— Da? Da, eu sunt. Cine? A, da, am vorbit cu ea. Cum aţi aflat numărul acesta? De pe cartea mea de vizita? A, bine. Nu înţeleg de ce mă sunaţi pe mine.

Ea ascultă puţin şi apoi se făcu dintr-odată palidă.

— Nu ştiam. Dumnezeule, îmi pare rău! Când s-a întâmplat asta? Înţeleg. Bine, mulţumesc. Aveţi un număr la care vă pot suna? Deschise poşeta şi scoase un pix şi o foaie, notă numărul de telefon şi se aşează uşor pe fotoliul din piele de lângă King.

El o privi întrebător.

— Eşti în regulă? Nu pari a fi.

— Nu, nu sunt în regulă.

El se aplecă spre ea şi îi puse protector mâna pe umărul care tremura.

— Ce s-a întâmplat, Michelle? Cine era la telefon?

— Femeia cu care am vorbit, aceea care lucra la hotel.

— Camerista, Loretta Baldwin?

— Era fiul acesteia. Mi-a găsit numele pe o carte de vizită pe care i-am lăsat-o ei.

— De ce, a păţit ceva Loretta?

— Este moartă.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost ucisă. I-am pus o mulţime de întrebări despre uciderea lui Ritter şi acum ea este moartă. Nu vreau să

cred că o crima a dus la cealaltă, dar nici nu pot să nu cred că nu există nicio legătură.

King se ridică atât de brusc, încât o sperie şi o întrebă:

— Ai destulă benzină în rezervor?

— Da, răspunse ea, privindu-l confuz. De ce?

King părea că vorbeşte singur:

— Îmi voi decala tot programul de la birou; trebuie să-i anunţ pe cei de acolo.

— Să-i anunţi? Pe cine să anunţi, ce?

— Că nu-i voi putea primi pe clienţi. Că plec undeva.

— Unde pleci?

— Nu, nu doar eu – noi. Mergem la Bowlington, Carolina de Nord, să aflăm ce s-a întâmplat cu Loretta Baldwin.

El se întoarse şi porni către uşă. Michelle nu-l urmă; rămăsese pe loc uluită.

King se întoarse către ea.

— Care este problema?

— Nu cred că vreau să mă mai întorc acolo.

King veni înapoi şi se postă în faţa ei, săgetând-o cu privirea.

— Tu ai apărut din neant şi ai început să-mi pui o mulţime de întrebări foarte personale. Ai vrut răspunsuri şi ţi le-am dat. Bine, acum sunt şi eu oficial interesat. Făcu o scurtă pauză, apoi lătră: Să mergem, agent Maxwell! Nu avem toată ziua la dispoziţie!

Michelle sări în picioare.

— Da, domnule, spuse ea automat.

25

Când se sui în maşina ei, King observă cu repeziciune interiorul şi nu-şi putu ascunde dezgustul. El ridică de jos un ambalaj de ciocolată care i se lipise de pantof şi care mai avea încă o bucată de ciocolată înăuntru. Bancheta din spate era plină de obiecte aşezate alandala: echipament de schi nautic şi de zăpadă, vâsle, haine de sport, încălţări de sport, câteva fuste şi rochii, jachete şi bluze şi o pereche de dresuri încă nedespachetată. Erau acolo treninguri, cărţi, *Paginile Aurii* din regiunea de nord a Virginiei, cutii de suc şi un energizant, o puşcă marca Remington şi o cutie cu gloanţe. Şi toate astea erau numai ceea ce King putea vedea. Cine ştie ce alte lucruri se mai ascundeau în maşină; mirosul puternic de banane stricate era ucigător.

Se uită la Michelle.

— Notează undeva să nu mă inviţi niciodată la tine.

Ea îl privi şi zâmbi.

— Ţi-am spus că sunt dezordonată.

— Michelle, asta este mult peste noţiunea de dezordonat. Asta este un tomberon de gunoi mobil; asta este o anarhie totală pe patru roţi.

— Atât de filosofic! Şi spune-mi Mick.

— Preferi Mick în loc de Michelle? Michelle sună atât de elegant şi de sobru! Mick sună a nume de boxer care din cauza băuturii a ajuns portar la un hotel, îmbrăcat în uniformă cu medalii false pe piept.

— Serviciul Secret este o lume a bărbaţilor. Ca să răzbeşti, trebuie să faci ca ei.

— Condu-i o tură cu maşina ta şi nu vei mai fi confundată cu o femeie niciodată, chiar dacă numele tău ar fi Gwendolyn.

— Bine, am înţeles. Şi ce ai dori, mă rog, să găseşti

acolo?

— Dacă aş şti asta, probabil că nici nu m-aş mai duce până acolo.

— Vei vizita hotelul?

— Nu sunt sigur. Nu am mai fost în zonă de când s-au întâmplat evenimentele.

— Înţeleg ce simţi. Nici eu nu sunt sigură că vreau să mai pun piciorul în clădirea aia a pompelor funebre.

— Apropo de asta, ceva veşti noi despre dispariţia lui Bruno?

— Nimic. Nicio cerere de răscumpărare, nicio solicitare, nimic. De ce să îţi dai osteneala să-l răpeşti pe John Bruno, să ucizi un agent al Serviciului Secret şi poate chiar şi pe cel căruia Bruno îi aducea condoleanţele, şi apoi să nu faci nimic?

— Exact, Bill Martin, decedatul. Mă gândeam eu că trebuie să fi fost ucis.

Ea se uită la el uimită.

— De ce?

— Nu era posibil ca ei să fi plănuit tot acest scenariu şi să fi sperat că omul va da ortul popii exact după planurile lor. Iar invers nu ar fi avut cum să facă. Tipul moare şi apoi ei pun totul la cale în numai câteva zile, schema coincizând cu trecerea lui Bruno pe acolo. Nu, neapărat trebuie să-l fi ucis şi pe el.

— Sunt impresionată de analiza ta. Am auzit că erai cel mai tare.

— Am fost la serviciul de investigaţii mult mai mult decât am fost în cel de pază şi protecţie. Toţi agenţii se luptă din răsputeri să ajungă în serviciul de pază şi protecţie, mai ales să ajungă să-l apere pe preşedinte, şi, odată ajunşi acolo, abia aşteaptă să se întoarcă la serviciul de investigaţii.

— De ce crezi că se întâmplă asta?

— Ore inumane, nu ai control asupra vieţii tale. Doar să stai şi să aştepţi să se tragă vreun foc de armă. Am

urât destul de mult chestia asta, dar nu am avut altă posibilitate.

— Ai fost distribuit pentru POTUS[7]?

— Da. Mi-a luat ani buni ca să ajung acolo. Am petrecut doi ani la Casa Albă. A fost grozav în primul an şi apoi nu a mai fost aşa de bine. Erau numai călătorii de serviciu, aveai de-a face cu cele mai orgolioase persoane din lume care te tratau mai rău decât pe grădinarul Casei Albe. Mi-au plăcut în mod special membrii staffului de campanie care aveau mintea unor copii de doisprezece ani şi nu puteau deosebi o gaură din asfalt de propriul fund şi care ne băteau la cap cu tot ce-ţi poate trece prin minte. Destul de ironic este faptul că tocmai terminasem o misiune când am fost desemnat pentru paza lui Ritter.

— Hei, este foarte încurajator să aud asta, având în vedere cât m-am chinuit şi eu să ajung acolo.

— Nu spun să nu încerci să faci asta. Să zbori cu Air Force One este într-adevăr un lucru foarte incitant. Şi să-ţi spună preşedintele Statelor Unite ale Americii ce treabă bună faci este tare frumos. Spun numai să nu-ţi faci iluzii. În multe privinţe, nu se deosebeşte cu nimic de alte misiuni. Pe când, în serviciul de investigaţii, ai ocazia chiar să-i prinzi pe răufăcători. Făcu o pauză, uitându-se pe fereastra. Apropo de investigaţii, Joan Dillinger tocmai s-a întors în viaţa mea şi mi-a făcut o propunere foarte interesantă.

— Ce fel de propunere?

— Să o ajut să-l găsească pe John Bruno.

Michelle aproape că ieşi de pe carosabil.

— *Ce?*

— Firma ei a fost angajată de către oamenii lui Bruno ca să-l găsească.

— Iartă-mă, dar ea nu ştie că de investigaţia asta se

7 President of the United States – Preşedintele Statelor Unite ale Americii (n. tr.)

ocupă FBI-ul?

— Şi? Oamenii lui Bruno pot să angajeze pe oricine vor ei.

— Dar de ce să te implice şi pe tine?

— Mi-a turnat o poveste pe care eu nu prea o cred. Deci nu ştiu de ce.

— Şi ai de gând să participi?

El se uita la ea.

— Tu ce crezi? Ar trebui să o fac?

Ea îl privi fix.

— De ce mă întrebi pe mine?

— Se pare că tu aveai anumite suspiciuni în ceea ce o priveşte pe femeia asta. Dacă ea a fost implicată în uciderea lui Ritter şi acum este amestecată în altă problema legată de un candidat, nu găseşti acest lucru fascinant? Deci să o fac sau nu… *Mick?*

— Primul meu impuls ar fi că nu, nu ar trebui să o faci.

— De ce? Pentru că e posibil să se întoarcă totul împotriva mea?

— Da.

— Şi al doilea impuls, care sunt sigur că este mult mai egoist şi mai ascuns decât primul?

Michelle îl privi, îi observă figura care avea o expresie amuzată şi îi aruncă un zâmbet nevinovat.

— Bine, al doilea meu impuls ar fi să o faci.

— Pentru că atunci voi avea informaţii din interior în ceea ce priveşte investigaţia. Şi aş putea să-ţi spun tot ceea ce aflu.

— Ei bine, nu chiar tot. Dacă tu şi Joan aţi reaprins flacăra dragostei, nu aş dori să aflu mai multe amănunte.

— Nu-ţi face probleme. Văduva neagră îşi devorează partenerul. Prima dată abia am scăpat.

26

La două ore după ce părăsiseră Wrightsburg-ul, ajunseseră la casa Lorettei. Nu era nicio maşină a poliţiei în apropiere, dar banda galbenă cu ajutorul căreia sigilaseră locul crimei era întinsă în faţa uşii de la intrare.

— Presupun că nu putem intra, spuse ea.

— Se pare că nu. Dar fiul ei?

Ea scoase numărul de telefon din poşetă şi sună. Bărbatul răspunse şi ea aranjă să se întâlnească la cafeneaua din oraş. Michelle era gata să părăsească zona casei Baldwin, când King o opri.

— Aşteaptă-mă o secundă.

Coborî repede din maşină şi merse înainte, şi înapoi pe stradă, şi apoi se duse după un colţ, ieşind din raza vizuală a lui Michelle. Câteva minute mai târziu, se întoarse din spatele casei lui Baldwin şi se aşeză lângă ea.

— Ce a fost asta? întrebă ea.

— Nimic. Loretta Baldwin are un loc frumos aici.

În timp ce mergeau către centrul oraşului, putură observa mai multe echipaje de poliţie situate la diverse intersecţii, poliţiştii cercetându-i cu mare atenţie pe ocupanţii flecarei maşini. Deasupra observară un elicopter care survola zona.

— Mă întreb ce se întâmplă, spuse Michelle.

King porni radioul şi prinse un post local de ştiri. Astfel, aflară că doi indivizi evadaseră dintr-un penitenciar din apropiere şi în zonă fuseseră desfăşurate dispozitive de poliţie masive.

Când ajunseră la cafenea, Michelle era gata să parcheze, când deodată se opri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă King.

Ea arătă către o stradă lăturalnică unde erau parcate

două maşini de poliţie.

— Nu cred că ei caută vreun evadat. Suntem traşi pe sfoară.

— Bine, sună-l din nou pe fiu. Spune-i că nu ai avut nimic de a face cu moartea mamei lui, dar, dacă vrea să vorbească, o poate face la telefon.

Michelle îl aprobă, băgă maşina în viteză şi plecă. Când ajunseră într-un loc destul de ferit, opriră maşina. Ea îl sună pe fiul Lorettei şi îi spuse ce convenise cu King.

— Tot ceea ce vreau să ştiu este cum a fost ucisă.

— De ce ţi-aş spune? replică acesta. Tu ai vizitat-o pe mama, apoi ea a fost ucisă.

— Dacă aş fi avut ceva de-a face cu moartea ei, crezi că aş fi lăsat în urma mea propria carte de vizita?

— Nu ştiu, poate că eşti mai ciudată.

— Am venit să discut cu mama ta despre ce ştia ea în legătură cu uciderea lui Ritter de acum opt ani. Ea mi-a spus că ştia foarte puţine.

— De ce vrei să afli despre asta?

— Sunt interesată de istoria Americii. Sunt poliţiştii cu tine în momentul asta?

— Care poliţişti?

— Nu mă prosti! Sunt? Da sau nu?

— Nu.

— Bine, atunci voi presupune că mă minţi în legătură cu asta. Uite ce zic. Eu cred că faptul că am vorbit cu mama ta despre uciderea lui Ritter a determinat pe cineva să o omoare.

— Ritter? Asta e curată nebunie. L-au ucis pe cel care a făcut asta.

— Poţi fi atât de sigur că a lucrat singur?

— Cum naiba să pot fi sigur?

— Exact. Revenind, cum a fost ucisă mama ta? La celălalt capăt al firului se lăsă liniştea. Michelle se decise să încerce o altă abordare. Am stat de vorbă cu

mama ta puţin timp, dar cu siguranţă mi-a plăcut ce am văzut. Era plină de energie şi spunea întotdeauna ce avea în minte. Era foarte înţeleaptă şi avea un caracter puternic.

— Aşa a fost, spuse fiul. Şi du-te la dracu'!

El închise telefonul.

— La naiba, spuse Michelle. Am crezut că l-am păcălit.

— Ba ai reuşit. Va suna înapoi. Dă-i timp, trebuie să-i păcălească pe poliţişti.

— Sean, tocmai mi-a spus să mă duc la dracu'.

— Deci nu este cel mai subtil om din lume. Este bărbat. Ai răbdare. Noi nu putem face mai multe acţiuni odată, cum reuşiţi voi femeile; noi putem face lucrurile numai pe rând.

După numai treizeci de minute, telefonul sună din nou. Michelle se uită la el.

— Cum de ai ştiut?

— Bărbaţii sunt înnebuniţi după o voce bună la telefon. Şi tu ai spus exact ceea ce trebuia despre mama sa. Mamele sunt slăbiciunea noastră.

— Bine, spuse fiul la telefon, au găsit-o înecată în cadă.

— Înecată? Şi cum au ştiut că nu este un accident? Poate a avut un infarct.

— Erau bani îndesaţi în gură şi casa era răscolită toată. Eu nu numesc asta un accident.

— Casa devastată şi bani vârâţi în gură? repetă Michelle, şi King ridică din sprâncene.

— Da, o sută de dolari. Cinci bancnote de douăzeci. Eu am găsit-o. Am sunat-o în noaptea aceea şi nu mi-a răspuns. Eu locuiesc cam la şaizeci de kilometri distanţă. M-am dus să văd ce se întâmplase. La naiba! Şi am văzut-o în halul ăla.

Vocea i se pierdu.

— Îmi pare rău. Şi îmi pare rău pentru că nu am

întrebat cum te cheamă.

— Tony. Tony Baldwin.

— Tony, îmi pare rău. Am vizitat-o pe mama ta ca să vorbesc cu ea despre moartea lui Ritter. Eram interesată de cum s-au petrecut atunci evenimentele. Am aflat că era acolo în acea zi şi că încă mai locuieşte în Bowlington, şi m-am dus să o vizitez. Am mai vorbit şi cu alte două cameriste. Îţi pot spune numele lor. Asta a fost tot ce am făcut, îţi jur.

— Bine, pot spune că te cred. Ai vreo idee cine a făcut asta?

— Nu încă, dar, începând de acum, prioritatea mea numărul unu este să aflu asta.

Ea îi mulţumi, închise şi se întoarse către King.

— Bani îndesaţi în gură, spuse el gânditor.

— Banii mei, zise Michelle nefericită. I-am dat acea sută de dolari, cinci de douăzeci, pentru că mi-a răspuns la întrebări.

King îşi frecă bărbia.

— Bine, nu jaful a fost motivul. Altfel nu ar fi lăsat banii. Dar a răscolit casa. Acea persoană căuta ceva.

— Dar să-i vâri bani în gură. Doamne, e înfiorător!

— Poate nu a intenţionat să facă neapărat ceva înfiorător, ci mai degrabă a vrut să lase un mesaj.

Ea îl privi curioasă.

— Ce fel de mesaj?

— Poate unul fatal pentru ei doi. Cine s-ar fi gândit?

— Despre ce vorbeşti?

— Nu-ţi pot spune.

— De ce nu-mi poţi spune?

— Fiindcă nu m-am gândit destul la asta, de-aia. Este modul în care operez eu.

Michelle ridică din umeri a frustrare.

— Bine, eşti atât de enervant!

— Mulţumesc, mă străduiesc. King privi afară pe fereastră pentru o vreme şi apoi spuse: Bine, suntem

într-un oraş mic şi în curând nu ne vom mai putea ascunde prezenţa aici, mai ales cu atâţia poliţişti în zonă. Hai să mergem să găsim un loc unde să ne cazăm. Aşteptăm până târziu în noapte înainte să dăm lovitura.

— Lovitura, unde?

El îi aruncă o privire.

— Pot fi la fel de nostalgic ca orice om normal.

Michelle îl privi încruntată.

— Avocaţii chiar nu sunt în stare să răspundă direct la întrebări?

— Bine, cred că este timpul să facem o vizită la hotelul Fairmount. Asta este destul de direct pentru tine?

27

Se apropiară de hotel prin spate, având grijă să rămână aproape de liziera adâncă. Erau îmbrăcaţi la fel şi se mişcau sincronizat. Aşteptară puţin lângă copaci, cercetând toată zona ca să nu fie cineva prin preajmă. Satisfăcuţi, plecară, străbătând repede porţiunea de teren dintre copaci şi gardul hotelului. Îl escaladară sărind în partea cealaltă. Unul din ei scoase un pistol, şi atunci se apropiară de intrarea din spate a hotelului. Acolo găsiră o uşă pe care o forţară să se deschidă. În momentul următor, dispărură înăuntru.

King şi Michelle parcară la o distanţă considerabilă faţă de hotelul Fairmount, străbătând pe jos restul drumului. În timp ce se apropiau de clădire, se ascunseră de un elicopter al poliţiei care cerceta zona chiar deasupra lor.

— Este tare incitant! exclamă Michelle când ieşiră de sub protecţia copacilor şi se îndreptară către hotel. Ştii, e ca şi cum am fi trecut de partea cealaltă a legii, într-un fel.

— Da, este un moment fascinant. Numai gândeşte-te, aş fi putut fi acum acasă cu un pahar de Viognier, în faţa unui foc plăcut, citind Proust, în loc să mă strecor prin împrejurimile Bowlington-ului, în Carolina de Nord, adăpostindu-mă de elicopterele poliţiei.

— Te rog, spune-mi că nu obişnuieşti să citeşti Proust în timp ce bei vin, spuse ea.

— Bine, numai dacă nu este nimic interesant pe ESPN[8].

Când ajunseră în apropierea hotelului, King cercetă

8 Entertainment and Sports Programming Network – reţea americană de televiziune prin cablu ce transmite sport 24 de ore din 24. (n. tr.)

cu mare atenţie împrejurimile.

— Locul ăsta mi-a dat întotdeauna impresia că ar fi putut fi proiectat de Frank Lloyd Wright dacă ar fi consumat heroină.

— E cam urât, fu de acord Michelle.

— Numai ca să înţelegi ce simţ al esteticului avea Clyde Ritter – el considera că Fairmount este frumos.

Gaura din gard pe care o folosise Michelle în vizita anterioară fusese acoperită, aşa că fură nevoiţi să escaladeze gardul. King se uită cu oarecare invidie cum Michelle sări gardul cu o uşurinţă de care el nu era capabil. Avusese dreptate. Aproape căzu de pe gard încercând să sară în partea cealaltă, şi unul din picioare îi rămăsese agăţat de o bucată de sârmă. Ea îl ajuta să coboare fără să facă niciun comentariu şi îl conduse cu grijă până la zidul clădirii. Intrară prin acelaşi loc pe care îl folosise şi ea data trecută.

Ajunşi înăuntru, ea scoase o lanternă, dar King ridică un braţ în semn de atenţionare.

— Stai puţin. Ai spus că era un paznic aici.

— Da, dar nu l-am zărit când am venit.

King se uită la ea mirat.

— De fapt, dacă îmi amintesc bine, ai spus că a doua oară ai dat peste el aici, dar că prima dată nu era nimeni.

— Poate că-şi făcuse rondul prin partea cealaltă a clădirii. Probabil că ei doar patrulează prin zonă.

— Da, probabil, spuse King.

Îi făcu semn să aprindă lanterna şi înaintară către hol.

— Stonewall Jackson Room este chiar la capătul holului, spuse ea.

— O, da? Nici nu ştiam.

— Îmi pare rău Sean. Pentru tine a trecut atâta timp, iar eu tocmai am fost pe-aici.

— Lasă, spuse el. Doar fac pe ticălosul.

— Vrei să intri acolo acum?

— Poate mai târziu. Este ceva ce vreau să verific mai întâi.

— Debaraua în care a stat ascunsă Loretta Baldwin?

— Minţile strălucite gândesc la fel. În scurt timp, te vei apuca de băut vin bun şi vei începe să citeşti literatură de calitate. Şi poate, doar poate, asta te va determina să-ţi faci curăţenie în maşină, dacă vei avea un an sau doi liberi pentru asta.

Se duseră apoi la debara şi deschiseră uşa. Luând lanterna de la Michelle, King intră şi începu să privească prin jur. Cercetă cu grijă un spaţiu îngust din spate, apoi se întoarse către ea.

— Loretta era mică?

— Aproape ca un schelet.

— Deci ar fi putut să ajungă aici în spate fără greutate. Nu a spus cumva unde anume s-a ascuns aici?

— Nu, dar ar fi putut sta oriunde.

King dădu din cap.

— Dacă aş fi o persoană înspăimântată în mijlocul unui asasinat, înconjurată de panică şi strigăte, cu oameni alergând haotic în jurul meu, şi dacă aş fugi ca să mă ascund într-o debara, cred că m-aş adăposti cât mai adânc posibil. Este un fel de instinct, ca şi cum ai trage pătura peste cap. Ea nu ar fi avut cum să ştie în acel moment ce se întâmplă. Din punctul ei de vedere, un tip cu o armă ar fi putut să se ascundă şi el aici şi… se opri privind spre locul unde era posibil să se fi ascuns Loretta.

— Ce este, Sean?

El scutură din cap.

— Nu sunt sigur.

Ieşi din debara şi închise uşa.

— Bine, unde mergem acum? întrebă Michelle.

El trase adânc aer în piept.

— Către Stonewall Jackson Room.

Când ajunseră, Michelle privi tăcută, luminând calea

pe care înainta, în timp ce King măsura cu precizie fiecare colţ al camerei, cercetându-l cu atenţie. Apoi se uită la locul în care stătuse în urmă cu opt ani. Oftând din nou, King merse şi se poziţionă exact în locul respectiv, repetând gestul pe care îl făcuse atunci, stând cu mâna pe o cămaşa transpirată imaginară a lui Clyde Ritter.

King era acum înapoi în septembrie 1996, privind către o mulţime de oameni imaginari, potenţiali creatori de probleme, copii care erau pupaţi, către forfota membrilor din echipă şi reacţia lui Ritter. Se surprinse chiar mormăind ceva în microfonul lui imaginar, transmiţând informaţii. Privi la ceasul din spate, chiar dacă acum nu mai era acolo, şi oricum nu ar fi avut cum să-l vadă în întuneric. Numai încă trei minute şi întâlnirea avea să se termine. Era uimitor, acum că se gândea. Dacă Ramsey ar fi întârziat sau dacă Ritter ar fi încheiat evenimentul mai devreme, toate astea nu s-ar mai fi întâmplat. Cât de diferită ar fi fost viaţa lui King!

Nu era conştient de lucrul acesta, dar privirea îi era aţintită către lift. Auzea întruna un „ding”. În mintea lui, uşile se deschideau iar şi iar. Era ca şi cum ar fi fost înghiţit cu totul într-un uriaş vid.

Bang-ul îl zgudui cu putere, făcându-l să-şi ducă mâna la tocul pistolului şi să scoată o armă imaginară, iar privirea îi căzu pe corpul lui Ritter care era întins pe jos. Apoi privi către locul unde era Michelle făcând lumină cu lanterna, după ce tocmai închisese uşa cu putere.

— Scuze, spuse ea, am vrut doar să văd ce reacţie vei avea. Presupun că era mai bine să nu o fac.

— Ar fi fost mai bine, răspunse el cu fermitate.

Ea se apropie şi rămase lângă el.

— La ce te gândeai?

— Te-ar surprinde prea tare dacă ţi-aş spune că nu ştiu foarte bine?

— Spune cu voce tare, poate fi important.

El se gândi câteva momente.

— Ei bine, îmi aduc aminte că m-am holbat la Arnold Ramsey. El avea o expresie total diferită de cea pe care ar trebui să o aibă un om care tocmai a comis o crimă. Nu părea speriat sau sfidător, sau furios, sau nebun.

— Cum arăta, atunci?

King o privi.

— Părea surprins, Michelle, de parcă nu se aştepta să-l ucidă pe Ritter.

— Bine, dar asta chiar nu are niciun sens. Tocmai ucisese un om. Îţi mai aminteşti şi altceva?

— După ce au luat corpul lui Ritter, îmi aduc aminte că Bobby Scott a venit la mine să vadă dacă sunt rănit.

— Având în vedere circumstanţele, a fost un gest remarcabil.

— Ei bine, el nu avea idee de ceea ce se întâmplase. Ştia numai că avea un agent rănit. De restul a aflat mai târziu.

— Altceva?

King studie podeaua.

— Mai târziu, când mă escortau afară, Bobby şi Sidney Morse mergeau umăr la umăr pe coridor. Cu ei mai era un tip pe care nu l-am recunoscut. Morse avea un metru şaptezeci şi cinci şi o sută douăzeci şi cinci de kilograme, în mare parte grăsime, şi Bobby Scott avea un fizic de puşcaş marin mare cât bradul, şi se certau. În alte împrejurări, imaginea asta m-ar fi făcut să râd.

— De ce se certau?

— Ritter era mort şi era vina lui Scott – sunt sigur că asta auzea Bobby de la Morse.

— I-ai mai văzut pe cei doi de atunci?

— L-am văzut numai pe Bobby la o audiere oficială care a avut loc după evenimente. Nu am mai vorbit cu ei în particular. Mi-am tot propus să-l sun şi să-i spun cât de rău îmi pare de cele întâmplate. Dar nu am făcut-o niciodată.

— Am citit undeva că Sidney Morse a fost internat într-un spital de boli mintale.

— Da. Nu cred că i-a pasat prea mult de Ritter şi de politica lui. Pentru Morse totul era un spectacol, o mare producţie. Pe vremea aceea era implicat în industria spectacolelor. Şi l-am auzit spunând că, dacă reuşeşte să propulseze un tip ca Ritter în lumina reflectoarelor la nivel naţional, asta l-ar face pe el – Morse – o legendă.

Michelle se uită în jur şi o trecu un frison.

— Este aşa de linişte aici, încât îmi aminteşte de un mormânt.

— Ei bine, într-un fel şi este. Doi oameni au murit aici.

— Mă bucur că nu au fost trei.

„Oare nu au fost mai mulţi?" se întrebă King în gând.

Ea trasă o linie pe podea cu raza de lumina de la lanternă.

— Banda care delimita mulţimea era aici, nu?

King aprobă din cap.

— Deci este ceva spaţiu de la acel perete până aproape de peretele unde este liftul. Şi pe înregistrarea video am văzut că se alerga haotic. Îţi mai aminteşti cine a pus banda acolo?

— Cred că o persoană din Serviciul Secret.

— Poate şeful echipei, Bob Scott?

— Mă îndoiesc că Bob se amesteca în detalii atât de insignifiante.

— Deci de unde ştii că au pus-o cei din Serviciul Secret?

El ridica din umeri.

— Cred că nu am cum să ştiu. Ştiu numai că eu şi Ritter eram în spatele acelei benzi.

— Exact. Ea îi dădu lanterna lui King şi se poziţionă unde stătuse el şi se uită către lift. Bine, cu banda acolo şi tu aici, erai singurul din cameră care vedea liftul. Asta îmi pare ceva premeditat. Şi, apropo, liftul ţi-a distras atenţia atunci.

— Lasă liftul în pace! sări el. De ce naiba sunt aici acum? Ritter era un nemernic. La naiba, mă bucur că a murit!

— El era totuşi un candidat la preşedinţie, Sean. Nici mie nu mi-a plăcut de John Bruno, dar l-am păzit pe om ca şi cum ar fi fost preşedintele ţării.

El îi replică tăios:

— Nu e nevoie să-mi ţii prelegeri despre standardele Serviciului Secret. Eu păzeam preşedinţi pe când tu încă trăgeai la vâslele unei bărci pentru o bucată de metal.

Michelle întrebă încet:

— A-ţi face de cap cu alt agent toată noaptea dinaintea unui eveniment important este tot unul dintre standardele Serviciului Secret? Căci dacă este, atunci eu am ratat acel capitol din manual.

— Da, este chiar lângă regula care spune să nu laşi protejatul niciodată singur într-o cameră. Presupun că ai ratat şi acea regulă, ripostă el.

— Sper că Joan a meritat acest sacrificiu.

— Loretta Baldwin ţi-a spus despre chiloţeii de pe lustră, aşa că trage singură concluziile.

— Aceea a fost o decizie greşită. Nu m-aş fi culcat cu tine înaintea unui asemenea eveniment, indiferent cât de tentant ar fi fost. Nu că aş fi fost tentată.

— Mulţumesc. Asta e bine de ştiut… Mick.

— De fapt, continuă Michelle, să fii distras de ceva anume mi se pare mai acceptabil decât că ţi-ai făcut de cap toată noaptea dinaintea evenimentului.

— Asta este tare interesant. Acum, vrei să verificăm locul acesta sau vei continua să analizezi deciziile pe care le-am luat eu în viaţă?

— Ştii ce? De ce nu plecăm noi de aici? spuse ea brusc. Deodată mi s-a făcut silă de atmosfera asta.

Ea se depărtă, iar King, dând dezaprobator din cap, o urmă încet.

La ieşirea din cameră, ea dispăruse deja din câmpul lui vizual. King o strigă şi agită lumina lanternei în întuneric până o găsi.

— Michelle, aşteaptă-mă. E sinucidere curată să încerci să ieşi de aici fără lumină.

Ea se opri; stătea cu mâinile încrucişate şi se uita fix la el. Apoi încremeni şi întoarse capul în altă direcţie. King întrezări ceva în întuneric, şi Michelle ţipă. El se grăbi să ajungă la ea în timp ce cei doi indivizi intrară în raza de lumină a lanternei şi se năpustiră asupra lui Michelle.

— Fii atentă! strigă King apropiindu-se în fugă de ei.

Înainte să-i ajungă, o arma zbură cât acolo în urma unei lovituri precise aplicate de Michelle. Apoi, piciorul ei stâng stâlci faţa celuilalt individ, şi acesta se izbi de un perete, prăbuşindu-se apoi la podea. Ca un dansator care exersează o coregrafie complicată, ea se aplecă spre celalalt tip şi îi aplică o lovitură la rinichi. Ambii bărbaţi încercară să se ridice, dar ea îl lovi pe unul cu cotul în ceafă, în timp ce King îl lovi pe celălalt cu lanterna în cap.

Respirând greu, el se uită la Michelle cum caută în geantă două perechi de ciorapi de dama supraelastici pe care îi foloseşte foarte ingenios să-i lege pe cei doi. Femeia nici măcar nu transpirase. Ea se uită la King care era tare nedumerit.

— Centura neagră. Patru dani, îl lămuri ea.

— Bineînţeles, spuse King. El plimbă lumina lanternei peste cei doi care încă mai erau îmbrăcaţi în salopetele albastru-închis. Se pare că sunt prietenii noştri, evadaţii. Presupun că nu au găsit nimic altceva de îmbrăcat.

— Sun eu la poliţie, să le fac o favoare. Anonim bineînţeles.

Ea scoase telefonul.

— Hei, Michelle?

— Da?

— Vreau să ştii că mă simt tare în siguranţă având o femeie atât de puternică să mă apere.

După ce sună la poliţie, Michelle şi King se îndreptară către maşina ei, ajungând la ea chiar în momentul în care pe deasupra trecu elicopterul poliţiei în drum spre hotel. Michelle urmări cu privirea traseul aparatului şi apoi văzu cum luminile străbăteau pădurea. Apoi îl observă şi tresari.

Pe marginea drumului, se afla o camionetă în care stătea un bărbat. Într-o clipă, lumina dispăru, şi bărbatul la fel. Michelle auzi camioneta pornind şi plecând.

Michelle sări în maşina, strigând după King să se grăbească.

— Ce este? întrebă el, închizând portiera, în timp ce ea scotocea după chei.

— Era un om într-o camionetă. Nu l-ai văzut?

— Nu, nu l-am văzut.

— N-ai auzit camioneta plecând?

— Cu tot zgomotul scos de elicopter? Cine era?

— Arăta altfel, fiindcă trebuie să fi fost deghizat când l-am văzut prima oară – şi poate că şi acum era deghizat –, dar i-am văzut ochii clar. Ochii nu mint. Era el, pot jura.

— Cine?!

— Ofiţerul Simmons, agentul de pază de la pompele funebre, omul care l-a răpit pe Bruno şi l-a ucis pe Neal Richards.

King o privi bulversat.

— Eşti sigură?

Ea băgă maşina în viteză.

— Destul de sigură.

Întoarse vehiculul şi era gata să înceapă urmărirea camionetei, când vreo câteva maşini de poliţie le blocară dintr-odată calea.

Michelle lovi volanul cu pumnul.

— La naiba, ce moment şi-au găsit să apară!

În timp ce portiera uneia dintre maşini se deschise şi un poliţist ieşi, King clatină din cap şi spuse:

— Nu este poliţia locală, Michelle.

Omul se apropie de locul şoferului şi îi făcu semn lui Michelle să deschidă geamul. Aceasta se conformă, iar bărbatul se aplecă şi se uită la ea, apoi la King.

— Vreţi să coborâţi din maşina? întrebă Jefferson Parks.

28

Interogatoriul se întinse pe parcursul întregii nopţi. Poliţia refuză să asculte rugăminţile lui Michelle de a o lăsa să se ducă să-l urmărească pe omul pe care îl văzuse în camionetă. Era clar că ei aveau alte priorităţi şi, când ea încercă să le explice că acela este omul care îl răpise pe John Bruno, feţele lor căpătară expresii foarte sceptice.

— Este de ajuns, spuse ferm şeriful.

Apoi urmă o foarte neplăcută oră în care mândria lui Michelle avu de suferit din cauza agentului Walter Bishop de la Serviciul Secret. După ce aflase de reţinerea ei de către poliţia din Carolina de Nord, venise special pentru a-i trage o săpuneală.

Bishop tună:

— Am crezut că faptul că ţi-am reamintit cât de norocoasă eşti că mai lucrezi în Serviciul Secret o să aibă un efect asupra ta. Acum aflu că eşti implicată în treburi care nu te privesc. Nu văd cum ai putea să strici lucrurile mai mult decât ai făcut-o până acum. El se uită către King. O, dar aici m-am înşelat, fiindcă acum umbli cu unul dintre legendarii rataţi ai Serviciului Secret. Aţi putea fonda un club, un club al rataţilor. ÎI ai deja aici pe regele lor. Nu este aşa, Sean?

King avusese mai multe dispute cu Bishop pe vremea când lucra în Serviciul Secret, şi acesta fusese una dintre vocile cele mai ferme atunci când se hotărâse crucificarea lui King. Anii care trecuseră nu schimbaseră deloc sentimentele fostului agent.

— Fii atent, Walt, îl avertiză King. Am câştigat un proces de calomnie şi pot câştiga unul de defăimare şi cât îmi va plăcea să-ţi pun boaşele pe jar nici nu-ţi imaginezi!

— Îţi voi mânca ficaţii! mârâi Bishop.

— Nu mai lucrez pentru Serviciul Secret, aşa că păstrează-ţi acest teatru ipocrit pentru cineva căruia chiar îi pasă, dacă găseşti pe cineva.

— Nu poţi vorbi cu mine în felul acesta!

— Mai degrabă vorbesc cu o grămadă de rahat decât să-mi mai irosesc vreun minut vorbind cu un cap sec ca tine! ripostă violent King.

— Eu nu am lăsat niciodată un candidat la preşedinţie să moară pentru că aveam capul înfipt în fund!

— Tu ai tot timpul capul vârât în fund! Cel puţin eu mai ieşeam să iau aer.

Şi de aici calitatea conversaţiei se degradă vertiginos, la un nivel atât de jos, încât toată lumea se opri să-i asculte, inclusiv deţinuţii.

Michelle nu mai auzise pe nimeni vorbind în felul acela cu Walter Bishop şi se chinuia din răsputeri să nu izbucnească în râs la unele dintre lucrurile care ieşeau din gura lui King. Era ca şi cum acumulase în el muniţie verbală timp de opt ani.

După ce Bishop se întoarse ca o furtună la Washington, Jefferson Parks şi şeriful local se alăturară lui Sean şi lui Michelle în timp ce sorbeau cafeaua luată de la automat.

— Aşadar, ce cauţi aici? îl întreba King pe Parks.

Acesta era vizibil supărat.

— Ţi-am spus să nu părăseşti jurisdicţia. Şi apoi omul meu îmi spune nu numai că ai fost în alt stat, ci chiar ai început să adulmeci prin oraşul în care a încasat-o Clyde Ritter. Şi peste toate astea am primit un mesaj cum că partenera ta aici prezentă – indică spre Michelle – este implicată în uciderea unei femei din partea locului. Acum, încă o dată: ai părăsit jurisdicţia, deşi eu ţi-am spus să nu o faci, pentru că…

King îşi ieşi din pepeni.

— Nu eram arestat. Şi doar nu am luat primul avion către Fiji cu toţi banii din pensie. Am plecat până în

Carolina de Nord într-o camionetă plină de echipament sportiv şi batoane de ciocolată pe jumătate mâncate. Mare brânză!

— Şi am fost norocoşi să-i găsim pe evadaţi şi să-i capturăm, spuse Michelle. V-am ajutat cu treaba asta.

— Vă suntem recunoscători, spuse şeriful, dar, de asemenea, aş dori să înţeleg mai bine legătura ta cu doamna Baldwin. Noi nu am mai avut crime pe aici, mă rog, până la Clyde Ritter, şi nu-mi place deloc ce se întâmplă.

Michelle mai descrise încă o dată conversaţia pe care o avusese cu Loretta.

Şeriful îşi frecă bărbia şi îşi aranjă pantalonii.

— Ei bine, nu-i pot da de cap. Loretta nu pare să-ţi fi spus ceva care să implice pe cineva.

— Exact. Michelle minţi un pic, omiţând partea cu chiloţeii negri de dantelă şi amănuntele despre ce se petrecuse noaptea în camera lui King, şi pentru asta King îi trimise o privire plină de mulţumire. Deci nu sunt sigură că exista vreo legătură cu întâlnirea dintre noi două. Se poate să fie o nefericită coincidenţă.

— Şi banii din gura ei spuneai că sunt de la tine?

Michelle aprobă din cap.

— Cel puţin aşa cred. I-am dat o sută de dolari în hârtii de douăzeci pentru că mă ajutase. Ea făcu o pauză, apoi adăugă: Nu am nimic de-a face cu moartea ei.

Şeriful dădu din cap.

— Am verificat deja alibiul tău. Oamenii şi-au adus aminte că te-au văzut prin Virgina în momentul în care Loretta era ucisă.

— Şi care a fost motivul? întrebă Parks. El ridică mâinile când ceilalţi îl priviră. Ceea ce tocmai aţi descris este o crimă fără motiv. Numai dacă doamna n-avea nişte duşmani de care voi nu ştiţi. Sau poate este o crimă la întâmplare, dar, instinctul îmi spune că nu este.

Banii din gură: asta este ceva personal.

Şeriful scutură din cap.

— Loretta Baldwin era ultima persoană care să aibă duşmani. Adică, bine, avea o limbă cam ascuţită şi bârfa care ieşea din gura ei te uimea de-a dreptul, deşi de cele mai multe ori o nimerea. Dar erau treburi minore. Nimic pentru care să merite să omori pe cineva.

— Ei bine, nu poţi şti niciodată, spuse King. Ce îţi pare ţie fără importanţă pentru altul poate fi foarte important.

Şeriful dădu din cap, dar nu părea deloc convins.

— Poate. El se opri. Bine, am mărturiile voastre. Sunteţi liberi să plecaţi.

Când se pregăteau să plece, Michelle se duse la şerif.

— Ştii cine este patronul de la Fairmount?

— Ultima oară când am auzit, parcă îl cumpărase o companie japoneză care dorea să-l transforme într-un club country cu teren de golf. Începu să râdă. Se pare că nu şi-au făcut temele. Hotelul are destul teren, dar în cea mai mare parte este mlăştinos. Şi oamenii de prin părţile astea nu au văzut niciodată cum arată un teren de golf.

— Cunoşti numele firmei care asigură paza hotelului?

El păru nedumerit.

— Ce pază a hotelului?

Michelle îşi ascunse surprinderea şi i se alătură lui King şi lui Parks.

— Cum ai ajuns aici atât de repede? îl întreba King.

— Oamenii mei vă urmăreau.

— Ascultă-mi sfatul, asta este o risipă de resurse.

— Da, a fost al naibii de plictisitor până acum.

Michelle interveni:

— Şerifule, este ceva ce s-a întâmplat în seara asta. Nu are nicio legătură cu moartea Lorettei Baldwin, dar cred că are legătură cu răpirea lui John Bruno.

— Bruno? Parks păru încurcat. Ce are a face Bruno cu

asta?

Michelle îi spuse despre omul pe care îl văzuse.

El dădu din cap.

— Cum poţi fi sigură că era el? Abia dacă ai putut să-l vezi într-o lumină slabă.

— Sunt agent al Serviciului Secret. Să citesc şi să memorez feţele oamenilor face parte din munca mea curentă.

Parks tot era sceptic.

— Ei bine, atunci spune-le celor de la FBI. Este cazul lor. Eu doar încerc să aflu cine mi-a omorât unul dintre martori. El se uită fix la King. Şi, de asemenea, să-l supraveghez pe omul acesta, dar îmi face viaţa grea, murmură el.

— Tu vrei ca eu să stau şi să aştept cu mâinile în sân cât timp tu aduni suficiente dovezi să mă spânzuri?

— Am suficiente dovezi să te arestez, dacă vreau. Aşa că nu mă întărâta! Le zâmbi celor doi. Deci vă întoarceţi în Virginia?

— Păi, eu m-am cam săturat de bunul şi liniştitul Bowlington, răspunse King.

29

— Să înţeleg că nici tu nu mă crezi.

Era dimineaţa devreme, şi Michelle şi King se întorceau pe drumul ce ducea spre Wrightsburg.

— În legătura cu ce? întrebă King.

— Simmons! Omul pe care l-am văzut în camionetă.

— Te cred. Ai văzut ce ai văzut.

Ea se uită la el cu surprindere.

— Păi, e clar că Parks nu m-a crezut, aşa că tu de ce ai face-o?

— Fiindcă un agent al Serviciului Secret nu uită niciodată o faţă.

Ea zâmbi.

— Ştiam eu că îmi place să te am prin preajmă. Şi, uite, mai este o chestie. Se pare că nu există nicio firmă care să asigure paza hotelului Fairmount. Deci tipul care m-a oprit pe mine era un fals paznic.

King părea foarte preocupat.

— Michelle, putea foarte bine să fi fost acelaşi tip care a ucis-o pe Loretta.

— Ştiu. Am evitat un glonţ atunci.

— Cum arăta tipul?

Michelle îl descrise.

— Poate fi oricine. Nimic distinctiv.

— Probabil că asta s-a şi intenţionat. Deci alt drum înfundat? Se pare că e o temă recurentă în cazul ăsta.

Mai târziu în aceeaşi dimineaţă, se îndreptau pe aleea către casa lui King. Când ajunseră la capăt, King se făcu negru la faţă.

— La dracu! exclamă el privind înainte.

În faţa casei lui era Joan Dillinger, tare nervoasă. Michelle o văzu şi ea.

— Stimata doamnă Dillinger nu pare prea fericită.

— Ştiu că o bănuieşti, dar fii calmă. Este o doamnă foarte isteaţă.

Michelle aprobă din cap.

King coborî din maşină şi se îndreptă către Joan.

— Te-am sunat, îi aruncă ea.

— Am fost plecat din oraş, îi explică King.

Ea începu să spună ceva când Michelle coborî din Land Cruiser.

Privind suspicioasă către King şi înapoi la Michelle, întrebă:

— Tu eşti agentul Maxwell?

— Da. Ne-am mai întâlnit cu ceva ani în urmă, pe vremea când lucrai în Serviciul Secret.

— Bineînţeles. Şi tu ai devenit vedetă în ziare în ultima vreme.

— Exact, spuse Michelle. Apariţii de care m-aş fi lipsit.

— Sunt sigură. Ce surpriză să te întâlnesc aici, spuse Joan în timp ce îl privi fix pe King. Nici nu ştiam că tu şi Sean vă cunoaşteţi.

— Este o chestie recentă, o lămuri King.

— Aha! Joan o atinse pe Michelle pe cot. Michelle, ne scuzi un pic? Am ceva foarte important de discutat cu Sean.

— O, nicio problemă. Sunt destul de obosită oricum.

— Sean are efectul acesta asupra multor femei. Se poate spune chiar că este dăunător sănătăţii.

Cele două femei se angajară într-o confruntare de priviri.

— Mulţumesc pentru pont, dar pot să-mi port singură de grijă, spuse Michelle.

— Sunt sigură. Dar, dacă te întâlneşti cu adversarul potrivit, e posibil să fii eliminată din joc.

— De fapt, asta nu mi s-a întâmplat niciodată.

— Nici mie. Se spune că prima dată este memorabil.

— Voi ţine minte asta. Poate că şi tu ai face bine să nu uiţi.

— La revedere, Michelle, spuse Joan. Şi mulţumesc mult că m-ai lăsat să ţi-l iau pe Sean de pe cap, adăugă ea ironic.

— Da, mulţumesc Mick, murmură King.

Michelle plecă, şi King urcă treptele, cu Joan în spatele lui. Putea simţi ura ei cum îi sufla în ceafă. Condamnatul care mergea la ultima lui masă era analogia cea mai potrivită cu situaţia lui.

Înăuntru, Joan se aşează la masa din bucătărie, în timp ce King punea apă la fiert pentru un ceai. Expresia de pe chipul lui Joan era plină ce furie.

— Îmi explici şi mie ce e cu tine şi Michelle Maxwell?

— Deja ţi-am spus. Ea este un fenomen recent în viaţa mea.

— Nu cred în fenomene ca ăsta. Ea îl pierde pe Bruno şi apoi apare la uşa ta?

— Ce-ţi pasă?

— Ce îmi pasă? Eşti nebun? Eu investighez dispariţia lui Bruno şi tu apari cu şeful misiunii care este suspendat pentru că l-a pierdut.

— Ea m-a căutat pentru că amândoi am pierdut candidaţi la preşedinţie şi voia să facem schimb de experienţă. Asta este tot. Bruno nu intră în ecuaţia asta.

— Scuză-mă că spun asta, dar radarul meu de minciuni îmi dă semnale că stă să explodeze.

— Ăsta e adevărul, acceptă-l sau nu. El ridică o ceaşcă goală. Ceai? o întrebă politicos. Arăţi de parca ai avea nevoie. Am Earl Grey, cu mentă sau clasicul Lipton.

— Dă-l naibii de ceai! De unde veneaţi voi doi? se interesă ea.

King păstră tonul calm al vocii.

— O, am călătorit cu opt ani în urmă.

— Ce?

— Am făcut o plimbare în urmă în tunelul amintirilor.

— Opt ani în urma? Ea îl privi nedumerită. Aţi fost în Bowlington?

— Bravo! Zahăr şi frişcă?

— Pentru ce naiba ai fost acolo?

— Iartă-mă, dar nu cred că eşti îndreptăţită să afli.

Joan lovi cu pumnul în masă.

— Termină cu prostiile, Sean, şi spune-mi!

El se opri şi o privi fix.

— Nu este treaba ta, numai dacă îmi spui că ai avut vreun interes în uciderea lui Ritter de care eu nu ştiu.

Ea se uită la el îngrijorată.

— Ce naiba vrea să însemne asta?

— De ce nu îmi spui tu ce înseamnă?

Joan se aşează, trase aer în piept şi îşi trecu mâna prin păr.

— Ştie că am petrecut noaptea aceea împreună la hotel?

— Nu contează ce ştie sau nu. Asta este între noi doi.

— Tot nu îmi dau seama încotro se îndreaptă toate astea, Sean. De ce răscoleşti totul?

— Poate că nu ştiu de ce. Şi poate că nu vreau să aflu, aşa că să o lăsăm baltă. Ce a fost a fost, nu? Lasă-l pe nenorocitul de Ritter să se odihnească în pace, bine? Prepară ceaiul şi îi înmână cana. Uite, cu mentă, bea!

— Sean…

El o apucă de mână şi se apropie de ea.

— Bea-ţi ceaiul.

Vocea sa foarte joasă şi privirea intensă părură să o calmeze. Ea luă cana şi sorbi nişte ceai.

— Este bun, mulţumesc.

— Cu plăcere. Acum, în ceea ce priveşte oferta legată de John Bruno. Să spunem că accept. Care este primul pas al parteneriatului nostru?

Joan tot părea foarte supărată, dar scoase un dosar din geanta ei şi îl răsfoi. Trase cu putere aer în piept, după care spuse:

— Avem nevoie de fapte. Prin urmare, am întocmit o lista cu persoanele care trebuie intervievate. Ea întinse

o foaie de hârtie pe care King o cercetă. Va trebui să te duci la locul faptei şi să faci cercetări.

King trecu în revistă lista de nume.

— Bine, destul de completă. Toată lumea de la doamna Bruno, la doamna Martin, la colonelul Mustard şi la valet. El se opri la un nume de pe lista şi se uită la ea. Sidney Morse?

— Se bănuieşte că este într-un institut de boli mintale din Ohio. Verifică şi asta. Presupun că îl vei recunoaşte, nu?

— Nu cred că-l voi uita vreodată. Există ceva teorii?

— Datorită interesului manifestat, să înţeleg că răspunsul tău este pozitiv?

— Este un poate. Teorii?

— Bruno avea o mulţime de duşmani. Se poate să fie deja mort.

— Dacă ar fi aşa, investigaţia ar înceta înainte de a începe.

— Nu, înţelegerea cu oamenii lui Bruno este să afle ce s-a întâmplat cu el. Eu iau banii chiar dacă este găsit viu sau mort.

— Bună negociere! Văd că nu ţi-ai pierdut talentul.

— Munca este la fel de grea chiar dacă este mort. De fapt, este mult mai problematică decât dacă este viu. Ei mă plătesc pentru rezultate, indiferent care ar fi acestea.

— Bine, am înţeles. Vorbeam despre teorii.

— Una din părţi a pus să fie răpit pentru a-l înlătura din alegeri. Asta pot înţelege. Bruno reuşise să strângă ceva voturi, iar dacă era înlăturat, s-ar fi dus la alt candidat.

— Uite, eu nu cred că un mare partid politic l-a răpit pe Bruno. Poate în altă ţară asta se putea întâmpla, dar nu aici.

— De acord. Este un pic trasă de păr.

King sorbi din ceai şi propuse:

— Hai să ne întoarcem la infracţiuni mai convenţionale, vrei?

— L-au răpit pentru bani, şi cererea de răscumpărare urmează să apară.

— Sau o bandă de delincvenţi pe care el a arestat-o pe vremea când era procuror l-a răpit.

— Dacă este aşa, nu-i vom mai găsi niciodată corpul.

— Ceva suspecţi pe pista asta?

Joan dădu din cap.

— M-am gândit că ar putea fi, dar, de fapt, nu este aşa. Trei dintre cele mai mari organizaţii pe care el le-a distrus nu aveau legături afară. El a dat pe mâna justiţiei câteva bande locale în Philadelphia, după ce a plecat din Washington, dar se pare că acestea operau pe o rază de câteva cartiere din oraş, fără metode prea sofisticate în afară de arme, cuţite şi telefoane mobile. Ei nu ar fi avut nici pregătirea şi nici resursele să pună la cale o operaţiune de răpire chiar de sub nasul Serviciului Secret.

— Bine, i-am eliminat din lista suspecţilor pe duşmanii de pe vremea când era procuror şi pe cei din lumea politică, şi am rămas numai cu motivaţia pur financiară. Crezi că ar fi meritat riscul asumat din partea răpitorilor?

— De unul singur, nu. Cum spuneam, familia lui este bogată, dar nu suficient. Puteau să plătească un milion de dolari, nimic mai mult.

— Ei bine, par a fi mulţi bani, dar un milion de dolari nu mai este de ajuns.

— O, aş vrea să aflu şi eu cum e, spuse Joan. Ea aruncă o privire în dosar. Partidul lui Bruno are fonduri, dar există totuşi motivaţii mult mai importante decât asta.

— Şi unele dintre ele nu sunt păzite de Serviciul Secret.

— Exact. Dacă acela care l-a răpit pe Bruno a făcut-o

pentru…

King completă:

— Pentru a demonstra că o poate face? Pentru a arăta că poate surclasa Serviciul Secret?

— Da.

— Trebuie să fi avut informaţii din interior. Cineva din echipa lui Bruno.

— Am ceva idei şi pe această pistă. Va trebui să le verificăm.

— Minunat! Dar acum mă voi duce să fac un duş rapid.

— Presupun că examinarea trecutului tău este o treabă murdară, spuse ea cu subînţeles.

— Să ştii că da, ripostă el în timp ce urca treptele.

Ea strigă după el:

— Eşti sigur că vrei să mă laşi singură aici? Poate îţi strecor în şifonier o bombă atomică şi atunci să vezi probleme.

King se duse în dormitorul său, luă un halat de baie, porni duşul şi începu să se spele pe dinţi. Se întoarse să închidă uşa – lui Joan puteau să-i vină tot felul de idei.

În timp ce puse mâna pe uşă, simţi că aceasta este mai greu de mişcat ca de obicei. Era mult mai grea, de parcă ar fi avut o greutate pe ea. Adrenalina îi ajunse la cote alarmante; trase cu putere şi se dădu rapid în spate, privind curios. Inerţia şi greutatea făcură ca uşa să se trântească zgomotos. Dar el nici măcar nu observă. Era concentrat asupra a ceea ce făcuse ca uşa să se îngreuneze atât.

Văzuse destule lucruri ciudate în viaţa lui. Totuşi, priveliştea ce i se înfăţişa, cu fosta persoană publică şi clientă a lui, Susan Whitehead, agăţată de uşa băii, cu ochii morţi aţintiţi asupra lui şi un mare cuţit înfipt în piept, aproape că-l doborî la pământ.

30

O oră mai târziu, King stătea pe trepte în timp ce echipa de investigaţii ridica trupul neînsufleţit al lui Susan Whitehead. Şeful de poliţie Williams veni la el.

— Noi am terminat aici, Sean. Se pare că a fost ucisă în jurul orei cinci a acestei dimineţi. La acea oră ea îşi făcea obişnuita plimbare, după cum mi s-a spus, şi noi bănuim că a fost luată atunci şi ucisă pe loc. Din acest motiv nu este deloc sânge la tine în baie. A sângerat în altă parte. Este ceva ce îmi poţi spune?

— Nu am fost aici. Tocmai m-am întors din Carolina de Nord.

— Nu asta am vrut să spun. Nu vreau să sugerez că tu ai fi ucis-o pe doamna Whitehead.

Era destul de puternic accentul pe acel „tu”, încât King se ridică şi spuse:

— Şi nici nu am pus pe nimeni să o omoare, dacă asta vrei să sugerezi.

— Îmi fac meseria, Sean. Am pe cap o serie de crime acum, şi în acest moment nimeni nu este mai presus de bănuială. Sper că poţi înţelege asta. Ştiu că doamna Whitehead este clienta ta.

— Era clienta mea. M-am ocupat de ultimul ei divorţ, atâta tot.

— Cred că… trebuie să te întreb asta fiindcă, ei bine, oraşul vorbeşte. King îl privea cu nerăbdare. Se spune că tu şi doamna Whitehead eraţi împreună. Eraţi?

— Nu. Se prea poate ca ea să fi vrut o relaţie, dar eu nu.

Williams merse mai departe.

— Era asta o problemă pentru tine? Adică, ştiu cum pot fi femeile. Destul de copleşitoare.

— Ea a vrut să fie ceva între noi, dar eu nu. Nimic mai simplu.

— Şi asta este tot? Eşti sigur?

— Ce anume încerci să faci aici? Să construieşti supoziţia conform căreia eu am pus să fie omorâtă femeia asta pentru că nu am vrut să mă văd cu ea? Să fim serioşi!

— Ştiu că pare o nebunie, dar lumea vorbeşte.

— Mai ales pe aici.

— Şi doamna Whitehead era o persoană foarte influentă. Avea mulţi prieteni.

— Mulţi prieteni plătiţi.

— Nu aş spune asta dacă aş fi în locul tău, Sean, chiar nu aş face-o.

El ridică hârtia cu mesajul înfipt în pieptul nefericitei Whitehead. Era pus într-o pungă pentru dovezi.

— Ai vreo idee despre asta?

King se uită la hârtie şi dădu din cap.

— Numai că este de la cineva care a fost de faţă la asasinarea lui Ritter sau care ştie foarte multe despre asta. Dacă aş fi în locul tău, le-aş da-o celor de la FBI.

— Mulţumesc pentru sfat.

În timp ce Williams se depărta, King îşi frecă tâmplele şi îşi închipui că face baie în whisky şi că bea jumătate din el. Telefonul sună. Era partenerul lui în afaceri, Phil Baxter.

— Da, e adevărat, Phil. E moartă, chiar aici în casa mea. Ştiu, m-a speriat îngrozitor. Uite, am nevoie să rezolvi tu unele treburi pentru mine la birou. Eu… Ce spui? Expresia feţei lui King se întunecă subit. Ce tot spui, Phil? Vrei să ieşi din afacere? Pot să te întreb de ce? Înţeleg. Bineînţeles, dacă asta este ceea ce doreşti… Tu fă ceea ce ai de făcut.

Închise telefonul.

Aproape imediat telefonul lui sună din nou. Era secretara lui, Mona Hall, care voia să-i aducă la cunoştinţă demisia ei. Era prea speriată ca să mai lucreze pentru el, se plângea ea. Apăreau cadavre la tot

pasul. Şi oamenii sugerau că el ar fi implicat cumva, nu că ea ar crede asta, dar, ei bine, unde iese fum…

După ce închise, o mână îi atinse umărul. Era Joan.

— Alte probleme?

— Partenerul meu de la firma de avocatură dă înapoi cât poate de repede şi secretara mea tocmai l-a însoţit în retragerea lui. În afară de asta, toate sunt în regulă.

— Îmi pare rău, Sean.

— Uite, la ce pot să mă aştept? Cadavrele apar peste tot în jurul meu. La dracu, şi eu aş fugi.

— Eu nu fug nicăieri. De fapt, am nevoie de tine mai mult decât oricând.

— Păi, e plăcut să aibă cineva nevoie de tine.

— Stau pe aici câteva zile cât aranjez vreo două interviuri şi mai fac ceva cercetări. Dă-mi un telefon, dar fă-o repede! Dacă nu ai de gând să lucrezi cu mine, voi fi nevoită să merg mai departe. Am un avion privat la dispoziţie. Vreau să te ajut să treci peste asta şi cred că munca este soluţia cea mai bună.

— De ce, Joan? De ce mă ajuţi?

— Poţi să spui că este răscumpărarea unei greşeli mai vechi.

— Nu îmi datorezi nimic.

— Îţi datorez mai mult decât îţi închipui. Acum văd asta foarte clar.

Ea îi atinse bărbia, apoi plecă. Telefonul sună din nou, şi King ridică receptorul.

— Da? răspunse el răstit.

Era Michelle.

— Am auzit. Ajung acolo în jumătate de oră. El rămase tăcut. Eşti în regulă, Sean?

El se uita pe fereastră privind cum Joan se depărtează.

— Sunt bine.

King făcu un duş rapid în baia pentru oaspeţi şi apoi

se aşează la biroul din cabinetul lui. Se încruntă, extrem de concentrat, în timp ce scria, din memorie, cuvintele din biletul găsit pe corpul lui Whitehead.

> Déjà-vu, domnule Kingman. Încearcă să-ţi aminteşti, dacă poţi, unde erai în cea mai importantă zi a vieţii tale. Ştiu că eşti un tip inteligent, dar un pic cam ruginit, aşa că probabil vrei un indiciu. Iată-l: 1032AM09261996. Dar trebuie să fii în stare să rezişti, să te ţină curelele. Abia aştept să ne întâlnim din nou.

10.32 a.m. Pe 26 septembrie 1996, erau ora şi data exactă la care Clyde Ritter fusese ucis. Ce putea însemna asta? Era atât de concentrat, încât nici nu o auzi când intră.

— Sean, eşti bine?

El tresări pe scaun şi scoase un strigăt de surpriză. Michelle ţipă şi ea şi se dădu în spate.

— Doamne, ce m-ai speriat! exclamă ea.

— Eu te-am speriat pe tine? La naiba, femeie, nu ai auzit de bătutul la uşă?

— Am bătut. Asta am făcut în ultimele cinci minute, nu a răspuns nimeni. Ea se uită la bucata de hârtie. Ce este asta?

El se calmă şi o lămuri:

— Un bilet de la cineva din trecutul meu.

— Cât de departe în trecut?

— Data de 26 septembrie 1996 îţi spune ceva?

Era clar că îi spunea. După o mică ezitare, el îi înmână biletul. Ea termină de citit şi se uită la el.

— Cine putea să-l fi lăsat?

— Persoana care a lăsat corpul lui Whitehead în baia mea. Au venit împreună la pachet. Presupun că persoana care a scris biletul a vrut să fie sigură că-l voi citi.

— A fost ucisă aici?

— Nu. Poliţia crede că a fost luată dimineaţa devreme, ucisă, şi apoi cadavrul a fost adus aici.

Ea se uită în jos la bucata de hârtie.

— Poliţia ştie despre asta?

El aprobă din cap.

— Ei au originalul. Eu am făcut copia asta.

— Ai vreo bănuială în legătură cu cine a scris chestia asta?

— Da, dar niciuna dintre teorii nu are niciun sens.

— Joan mai era aici când ai găsit cadavrul?

— Da, dar ea nu are nimic de-a face cu asta.

— Ştiu, Sean. Nu voiam să sugerez asta. Cum ai lăsat lucrurile cu ea?

— O voi suna, îi voi spune că mă mai gândesc la propunerea legată de John Bruno şi că o voi suna eu mai încolo.

— Şi acum ce?

— Ne întoarcem în Bowlington.

Michelle păru surprinsă.

— Credeam că ai terminat cu hotelul Fairmount.

— Am terminat. Dar vreau să ştiu cum putea să se întreţină o cameristă şomeră şi cine i-a vârât bani în gură!

— Dar nu ştii dacă există vreo legătură cu uciderea lui Ritter.

— O, dar ştiu. Şi ultima întrebare este cea mai tare. Ea îl privi curioasă. Pe cine a văzut Loretta Baldwin în debaraua aceea?

31

— Îţi mulţumesc că ai fost de acord să ne întâlnim, spuse Joan.

Jefferson Parks stătea în faţa ei pe scaun, la masă, la hanul la care era cazată Joan. El o privi cu precauţie.

— A trecut ceva vreme.

— Şase ani, spuse ea. Cazul în care ne-am unit forţele în Michigan. Serviciul Secret şi Serviciul de Şerifi au avut privilegiul să care bagajele FBI-ului.

— După cum îmi amintesc, ai dat totul în vileag şi ai bătut toba ca toţi să afle că tu ai făcut-o.

— Aşa sunt de când mă ştiu. Dar dacă ar fi fost un bărbat, meritele ar fi venit fără tăgadă.

— Haide, chiar crezi asta?

— Nu, Jefferson, chiar *ştiu* asta. Să îţi înşir o mie de motive? Îmi stau pe limbă.

— Împreună cu o tonă de venin, murmură Parks. Apoi spuse cu voce tare: Deci voiai să mă vezi?

— Cazul Howard Jennings? spuse Joan.

— Ce este cu el?

— Mă întrebam în ce stadiu s-a ajuns. Ca o favoare profesională.

— Nu pot vorbi cu tine despre o anchetă în desfăşurare. Ştii asta

— Dar tu îmi poţi spune anumite lucruri care nu sunt confidenţiale sau care nu ar afecta ancheta, dar pe care totuşi nu le ştie toată lumea.

Parks ridică din umeri.

— Nu sunt sigur că ştiu la ce te referi.

— De exemplu, nu l-ai arestat pe Sean King, probabil deoarece, în ciuda anumitor dovezi circumstanţiale care par să-l incrimineze, tu nu crezi că este vinovat. Şi probabil că ai indicii care te direcţionează în altă parte. Şi nu avea cum să o ucidă pe Susan Whitehead fiindcă

nu era în oraş la ora aceea. De fapt, eu cred că tocmai tu eşti alibiul lui.

— Cum de ştii asta?

— Sunt investigator, deci am investigat, spuse Joan.

— Nu trebuie neapărat ca persoana care l-a ucis pe Howard Jennings şi aceea care a ucis-o pe Susan Whitehead să fie una şi aceeaşi. Crimele pot să nu aibă nicio legătură între ele.

— Nu cred asta şi nici tu. Mie mi se pare că aceste crime sunt în acelaşi timp diferite şi extrem de asemănătoare.

Parks dădu din cap plictisit.

— Ştiu că tu eşti foarte deşteaptă şi eu sunt foarte prost, dar cu cât vorbeşti mai mult, cu atât înţeleg mai puţin din ceea ce spui..

— Hai să presupunem că Jennings nu a fost ucis pentru că era încadrat în programul de protecţie a martorilor. Hai să presupunem că a fost ucis pentru că muncea pentru Sean King.

— De ce?

Ea ignoră întrebarea.

— Susan Whitehead a fost ucisă în altă parte şi apoi adusă în casa lui King. În niciunul dintre cazuri nu exista dovezi puternice pentru a-l incrimina pe King şi, de fapt, în cazul Whitehead dovezile sunt exact invers: el are un alibi.

— Pe care nu l-a avut în cazul Jennings, şi arma lui a fost arma crimei, riposta şeriful.

— Da, el ţi-a explicat teoria cu schimbatul armei, cu care se pare că ai fost de acord.

— Nu-ţi pot spune nimic. Uite una dintre teorii: Jennings a fost ucis de unul dintre tovarăşii lui răufăcători şi apoi au încercat să-i însceneze lui King toată treaba. Arma lui, lipsa de alibi, cadavrul în birou, scenariu clasic de înscenare.

— Totuşi, cum puteau fi siguri? se întrebă Joan.

— Siguri de ce?

— Siguri că Sean nu va avea un alibi în acea noapte? Era foarte posibil să aibă o urgenţă sau cineva care să-l fi văzut în momentul în care Jennings a fost ucis.

— Numai dacă nu cumva ştiau ce face de obicei în timpul turelor şi au aşteptat ca el să ajungă în centrul oraşului ca apoi să-l omoare pe Jennings. El a fost zărit pe acolo atunci când a avut loc crima.

— Da, a fost zărit, dar dacă ar fi primit un telefon sau s-ar fi întâlnit cu cineva în acest timp, tot planul se ducea de râpă.

— Şi asta ce înseamnă pentru noi? întrebă Parks.

— Asta ar însemna că făptaşilor nu le-ar fi păsat dacă Sean este arestat sau nu pentru crimă. Şi din experienţă cunosc faptul că persoanele care fac asemenea scenarii sunt foarte rar atât de neglijente. Dacă ei şi-au dat atâta silinţa să fure pistolul lui Sean, să-i facă o copie identică, cu care să înlocuiască originalul, şi cu arma lui să comită crima, apoi să facă schimbul la loc, atunci ei ar fi ales şi momentul cel mai bun pentru a comite crima, în aşa fel încât Sean să nu aibă nicio şansă de a scăpa de acuzare. Criminalii sunt rareori atât de schizofrenici.

— Ei bine, King ar fi putut chiar el să gândească scenariul acesta tocmai pentru a ne deruta şi a scăpa de acuzaţii.

— Şi motivul ar fi să-şi strice viaţa frumoasă pe care tocmai şi-o clădise aici?

— Bine, am prins ideea, dar de ce atâta interes în a discuta acest subiect?

— Eu şi Sean am lucrat împreună. Îi datorez asta. Aşa că, dacă vrei să cauţi criminalul, fă-o în altă parte.

— Ai idee unde?

Joan privi în altă parte.

— Presupun că fiecare are idei.

Şi astfel ea puse capăt întâlnirii.

După ce Parks plecă, Joan scoase bucata de hârtie din poşetă. Reuşise să-l convingă pe unul dintre ajutorii de şerif să-i dea şi ei o copie a biletului găsit asupra corpului lui Susan Whitehead, în timp ce şeriful şi King aveau alte treburi. După ce îl citi în întregime, scoase din poşetă altă bucată de hârtie pe care o păstrase toţi anii ăştia. O despături cu grijă şi privi atentă la cele câteva cuvinte scrise pe ea.

Biletul pe care îl ţinea în mână era acela pe care ea crezuse, la momentul respectiv, că i-l lăsase Sean în camera din hotelul Fairmount în dimineaţa în care Ritter fusese ucis. După furtunoasa noapte în care făcuseră dragoste, ea rămăsese să doarmă la el în cameră, în timp de King intrase de serviciu. Când se trezise, ea văzuse un bilet şi făcuse exact cum scria în el, chiar dacă acţiunile implicau un anumit risc profesional. La urma urmelor, ea era tot timpul dispusă să rişte. La început, crezuse că fusese o sincronizare greşită, o sincronizare dezastruoasă. Apoi se întrebase ce avusese de gând să facă Sean în acea dimineaţă. Nu spusese nimic din toate astea la vremea respectivă pentru un motiv foarte simplu: i-ar fi ruinat cariera. Acum, această nouă întorsătură a evenimentelor punea totul într-o nouă lumină.

Întrebarea era: Ce avea să facă?

32

După ce se urcă în Land Cruiser-ul lui Michelle, King privi în jur, surprins.

— Ai făcut curat în maşină.

Ea răspunse cu nonşalanţă:

— O, doar am strâns câte un lucru ici-colo…

— Michelle, străluceşte de curăţenie şi mai şi miroase bine.

Ea strâmbă din nas.

— Erau ceva banane vechi. Nu ştiu cum ajunseseră aici.

— Ai făcut toate astea pentru că te-am bătut eu la cap?

— Glumeşti? Ştii şi tu cum e, am avut nişte timp liber.

— Oricum, apreciez gestul. Şi apoi ideea îl lovi deodată. Ce ai făcut cu toate lucrurile de aici? Pentru că nu ai ajuns pe acasă.

Ea păru ruşinată.

— Probabil că nu vei dori să vezi camera mea de la han.

— Nu, probabil că nu.

Ajunseră la Bowlington şi se întâlniră cu Tony Baldwin. Cu acordul lui şi al şerifului, ei cercetară casa Lorettei Baldwin.

— Din ce trăia mama ta? Ajutor social? întrebă King în timp ce se uita prin casă.

— Nu, avea numai şaizeci şi unu de ani, răspunse Tony.

— Muncea?

Tony clătină din cap în timp ce King privea în jur la mobilă şi la covoare; totul era curat şi nou. Bucătăria era utilată cu aparatură modernă şi în garaj era un model nou de Ford.

King se holbă la Tony.

— Mă dau bătut. O susţineai tu financiar sau a avut o rudă bogată care a murit?

— Eu am patru copii. Abia dacă am ce să le dau de mâncare.

— Lasă-mă să ghicesc: Ea îţi trimitea bani ţie?

Tony părea stânjenit.

— Hai Tony, interveni Michelle, noi încercam doar să găsim persoana care i-a făcut asta mamei tale.

— Bine, bine, da, ea avea ceva bani. De unde nu prea am idee şi nici nu voiam să întreb. Când ai o grămadă de guri de hrănit, calul de dar nu se caută la dinţi, nu?

— Ea ţi-a spus vreodată de unde ar fi putut proveni acei bani? Tony clătină din cap. Apoi King continuă: Când a fost prima dată când ai observat că a început să aibă bani?

— Nu sunt sigur. Adică mi-a trimis bani pentru prima oară cu ani buni în urmă.

— Cât de mulţi ani? Gândeşte-te bine, este foarte important.

— Poate acum şase sau şapte ani.

— Când a încetat să mai muncească la hotelul Fairmount?

— A fost închis la puţin timp după asasinarea lui Ritter.

— Ea a mai muncit undeva de atunci?

— Nimic stabil, şi în ultimii ani deloc. A făcut munci mizerabile toată viaţa. Era timpul să o lase mai moale, spuse el defensiv.

— Deci mama ta nu a menţionat nimic despre provenienţa banilor? Ceva prieteni sau alte rude cu care ea ar fi putut vorbi?

— Sunt ruda cea mai apropiată pe care o are. Prieteni, nu ştiu. Ea a avut un singur prieten adevărat, Oliver Jones, dar el este mort acum. Este posibil să-i fi spus lui.

— Putem vorbi cu familia lui?

— Nu avea. El a trăit mai mult decât toţi din familia lui. A murit acum câţiva ani.

— Nu-ţi mai vine în minte nimic altceva?

Tony se gândi bine, şi expresia feţei lui se schimbă.

— Ei bine, Crăciunul trecut mama a spus ceva un pic cam straniu.

— Ce anume?

— În ultimii cinci sau şase ani, ea a trimis tot timpul cadouri frumoase copiilor. Numai Crăciunul trecut nu. Fata mea mai mică, Jewell, a întrebat-o pe bunica ei cum se face că nu le-a mai trimis cadouri, nu-i mai iubea? Ştiţi cum sunt copiii. Iar mama i-a spus ceva de genul: „Scumpo, toate lucrurile bune au şi un sfârşit”, sau ceva de genul asta.

Michelle şi King se priviră cu subînţeles. King zise:

— Presupun că poliţia a cercetat casa în amănunt.

— De sus până jos, dar nu au găsit nimic.

— Nicio urmă de cecuri, niciun cupon de depozit, plicuri vechi care să sugereze poate de unde veneau banii?

— Nimic de genul ăsta. Mamei mele nu-i plăceau băncile. Ea avea numai bani în numerar.

King privea pe geam în curtea din spatele casei.

— Se pare că mamei tale îi plăcea mult grădinăritul.

Tony zâmbi.

— Iubea florile. Muncea mult în gradină, atunci când avea timp. Veneam în fiecare săptămână să o ajut. Petrecea uneori ore întregi acolo numai privind florile. Tony începu să spună ceva, apoi făcu o pauză şi întrebă: Vrei să mergi să te uiţi la ele? King dădu din cap, dar Tony adăugă rapid: Vezi, astăzi era ziua în care veneam şi o ajutam să culeagă buruienele. Adică ştiu că ea nu mai este, dar era un lucru foarte important pentru ea.

Michelle zâmbi şi spuse pe un ton compătimitor:

— Şi eu iubesc grădinile, Tony.

Dădu din cap spre King.

— Da. Şi eu sunt un împătimit al grădinilor, spuse King fără prea mult entuziasm.

În timp ce Tony Baldwin smulgea câteva buruieni dintr-unul dintre răsaduri, Michelle şi King se plimbară, admirând florile.

— Sursa secretă de bani a Lorettei a apărut imediat după asasinarea lui Ritter, conchise King.

— Exact. Te gândeşti la şantaj?

El aprobă din cap.

— Deşi mă întreb cum a reuşit Loretta să şantajeze pe cineva numai pentru că l-a văzut sau a văzut-o în acea debara.

— Asta dacă a intrat acolo din aceleaşi motive, pentru că era speriat?

— Numai că trebuie să fie mai mult decât atât. Îţi mai aminteşti când ne-am uitat în debara şi eu am spus că probabil s-a înghesuit undeva în spate? Am presupus asta pentru că oricând putea intra acolo cineva cu o armă…

Se opri şi o privi cu ochii mari.

— Ce vrei să spui? Că poate ea a văzut pe cineva intrând acolo cu un pistol?

— Sau cu altceva. Din ce alt motiv ar fi devenit suspicioasă? Probabil că erau mulţi oameni care fugeau să se ascundă.

— Dar de ce cu o armă?

— De ce nu? Un tip care încearcă să ascundă o armă într-o debara de provizii după un atentat este mai verosimil decât unul care încearcă să ascundă o pereche de ochelari sau un portofel cu bani. O armă este automat incriminatoare. L-ar face să pară părtaş la complot. Bine, să spunem că tipul are o armă asupra lui. Lui îi este frică să iasă afară cu arma, fiindcă ar putea fi oprit şi percheziţionat. Deci, când iadul se dezlănţuie, el aleargă şi se ascunde în debara, fără să ştie că Loretta

este acolo. E posibil să fi plănuit de la început să ascundă arma acolo. E posibil să fi plănuit să vină mai târziu să o ia sau chiar să lase poliţia să o găsească dacă era curăţată de amprente sau alte urme incriminatorii. Aşa că ascunde arma între prosoape sau ce o mai fi fost acolo şi pleacă. Loretta iese din ascunzătoare şi o ia. Poate că iniţial voia să o ducă la poliţie, şi mai târziu a recurs la şantaj. Din moment ce lucra în hotel, ea a putut să iasă din clădire printr-o ieşire nesupravegheată de poliţie sau a ascuns arma în altă parte, de unde a luat-o mai târziu.

Michelle analiză această posibilă desfăşurare a evenimentelor.

— Bine, deci ea are arma şi l-a văzut pe tip, şi, dacă ea nu ştia cine este tipul, nu era aşa greu de aflat. Ea îl contactează anonim, probabil cu o poză a armei şi unde se afla atunci când l-a văzut, şi mai apoi începe să încaseze plăţile. Merge, Sean, este o explicaţie posibilă.

— Şi de aceea casa era vraişte. Încercau să găsească arma.

— Chiar crezi că Loretta o ţinea undeva pe aici?

— L-ai auzit pe Tony: femeii nu-i plăceau deloc băncile. Era probabil genul de femeie care simte nevoia să aibă lucrurile importante aproape de ea, ca să le poată atinge.

— Deci marea întrebare este: Unde se află arma acum? Poate că ucigaşul a găsit-o.

— Poate e mai bine să scotocim şi noi casa centimetru cu centimetru.

— Asta nu are sens. Numai dacă este un compartiment secret undeva; să fie ascunsă într-un perete este puţin probabil.

— Asta aşa e.

Privirea lui King rătăci prin grădină. Se opri într-un loc, trecu mai departe şi apoi reveni în acel loc. Mergea de-a lungul rândului cu hortensii. Şase roz şi una în

mijloc albastră.

— Frumoase hortensii, spuse King.

Tony veni mai aproape, scuturându-şi pământul de pe mâini.

— Da, mama iubea hortensiile astea, poate chiar mai mult decât trandafirii.

King îl privi curios.

— Interesant. A spus vreodată de ce?

Tony era încurcat.

— Poftim?

— De ce îi plăceau mai mult hortensiile decât trandafirii?

— Sean, chiar crezi că lucrurile astea sunt relevante? întrebă Michelle.

Tony îşi frecă bărbia.

— Ei bine, acum că ai menţionat asta, ea mi-a spus de mai multe ori ca pentru ea acele hortensii sunt nepreţuite.

King o privi fix pe Michelle, apoi se uită la hortensia albastră şi exclamă:

— La naiba!

— Ce este? întrebă Michelle.

— Ar fi un noroc chior. Dar s-ar putea să fie asta. Repede, Tony, ai o lopată?

— O lopată? De ce?

— Întotdeauna am avut o curiozitate legată de hortensiile roz şi de cele albastre.

— Nu este nimic special la ele. Uneori, oamenii cred că provin din specii diferite, dar nu este aşa. Adică, poţi avea şi roz, şi albastre numai prin simpla modificare a pH-ului solului. Există anumite substanţe care se găsesc pe piaţă şi care fac ca solul să fie mai bogat în anumite substanţe, mai acid sau mai alcalin – sulfat de aluminiu, aşa cred că-i spune. Sau pur şi simplu pui nişte fier în pământ, cum ar fi conserve goale, cuie ruginite sau altele. Asta ar face ca din roz să devină albastre.

— Ştiu, Tony, tocmai de aceea am nevoie de o lopată.

Tony aduse unealta din garaj şi King se apucă de săpat în jurul hortensiei albastre. Nu-i luă mult până ce dădu de ceva dur. Şi un pic mai târziu scoase de acolo un obiect.

— Bună sursă de fier, spuse King ţinând în mână un pistol ruginit.

33

King şi Michelle se opriră la un mic restaurant pentru o gustare rapidă după ce îl lăsaseră mut pe sărmanul Tony în grădina mamei sale.

Michelle spuse:

— Bine, sunt în mod oficial impresionată de ambele aptitudini ale tale, de detectiv şi de grădinar.

— Norocul nostru că fierul este o componentă a oţelului, altfel nu am fi găsit arma.

— Am înţeles partea cu şantajul şi cu motivul asasinării Lorettei. Dar tot nu înţeleg de ce i-a îndesat banii în gură.

King urmări cu degetul buza ceştii de cafea.

— Am lucrat odată într-o misiune în colaborare cu FBI în Los Angeles, unde Mafia rusească extorca bani de la toţi oamenii de afaceri pe o rază de doi kilometri pătraţi şi pe lângă asta mai era implicată şi într-o înşelătorie financiară, asta fiind motivul participării noastre. Aveam nişte turnători infiltraţi în reţeaua lor; o parte din bani proveneau de la noi – la foc răspunzi cu foc, nu? Ei bine, ne-am găsit la un moment dat toţi turnatorii găuriţi de gloanţe în portbagajul unei maşini cu nişte ghemotoace îndesate în gură. Când le-am scos chestiile alea din gură, am observat că erau bani, probabil aceiaşi bani cu care i-am plătit noi. Mesajul era clar: vorbeşti, atunci mori şi mănânci banii pe trădarea care te-a omorât.

— Deci banii din gura Lorettei sunt simbolici? Ultima plată făcută de cel şantajat?

— Aşa interpretez eu.

— Stai un pic. Fiul ei a spus ca banii au încetat să mai vină cam acum un an de zile. Dar dacă persoana mai era prin preajmă ca să o ucidă pe Loretta, atunci de ce a încetat să o plătească? Şi de ce a acceptat ea asta? Adică de ce nu s-a dus la poliţie atunci?

— Trecuseră şapte ani. Ce avea să le spună poliţiştilor? Că a suferit de amnezie şi că tocmai şi-a amintit totul, şi că, apropo, uite pistolul?

— Ei bine, poate că omul şantajat şi-a dat seama şi el şi de-asta n-a mai plătit. Poate că s-a gândit că puterea ei de a-l mai şantaja dispăruse.

— În orice caz, se pare că foarte recent cineva a aflat că Loretta este aceea care îl şantaja şi ea a plătit cu viaţa.

Michelle păli dintr-odată şi îşi frânse mâinile.

— Când am vorbit cu Loretta, ea a menţionat că a fost în acea debara, dar nu a spus niciodată că ar fi văzut pe cineva. Doar nu crezi…?

King înţelese preocuparea ei.

— Cineva se poate să fi auzit conversaţia voastră sau a spus ea mai târziu cuiva.

— Nu, a fost ucisă atât de repede după ce am vorbit cu ea, încât ucigaşul trebuie să ne fi auzit vorbind. Dar eram singure pe veranda casei. Totuşi, cineva a auzit. Grozav, acum eu sunt motivul pentru care ea este moartă.

King îi luă mâna într-a lui.

— Nu, nu este adevărat. Persoana care a ţinut-o cu capul sub apă în cadă este cea din cauza căreia este moartă acum.

Michelle închise ochii şi scuturâ din cap. King spuse cu fermitate:

— Ascultă-mă, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu Loretta, dar dacă ea şantaja persoana care a ucis-o, intrase într-un joc periculos. Ea s-ar fi putut duce la poliţie cu mulţi ani în urmă.

— Ăsta e motivul pentru care noi trebuie să o facem.

— Vom face asta, chiar dacă seria a fost ştearsă şi arma este într-o stare precară. Poate că băieţii de la FBI pot desluşi totuşi ceva. Este un birou teritorial al lor aici în Charlottesville. O să-l lăsăm acolo când ajungem

acasă.

— Şi acum ce facem?

— Dacă a ascuns cineva o armă în debaraua de produse a hotelului Fairmount atunci când Clyde Ritter a fost ucis, asta ce îţi spune?

Brusc, îşi dădu şi ea seama.

— Că, probabil, Arnold Ramsey nu lucra singur.

— Exact. Şi acesta este motivul pentru care noi ne ducem acolo chiar acum.

— Unde?

— La Colegiul Atticus. Unde Arnold Ramsey era profesor.

34

Frumoasele străzi pavate, mărginite de copaci, şi clădirile elegante acoperite de iederă ale micului Colegiu Atticus nu păreau locul care să adăpostească un asasin politic.

— Nu am auzit niciodată de această şcoală până la moartea lui Ritter, spuse Michelle în timp ce conducea Land Cruiser-ul pe strada principală a campusului.

King aprobă din cap.

— Nu mi-am dat seama cât era de aproape de Bowlington. Se uită la ceas. Nu ne-a luat decât o jumătate de oră să ajungem aici.

— Ce preda Ramsey?

— Ştiinţe politice cu accent pe legea electorală, cu toate că interesul lui personal erau teoriile politice radicale.

Michelle se uită la el cu mirare. El îi explică:

— După ce Ritter a fost ucis, eu m-am preocupat să-mi iau doctoratul în Arnold Ramsey. O privi fix pe Michelle. Dacă ucizi un tip, cel puţin poţi să aloci nişte timp pentru a-l studia.

— Asta sună cam dur, Sean.

— Nu a fost intenţionat. Am vrut să ştiu doar de ce un profesor de colegiu cu o reputaţie frumuşică ar ucide un candidat un pic cam dus şi care avea şi puţine şanse de izbândă şi să îşi sacrifice întreaga viaţă pentru asta.

— Presupun că această cercetare a fost făcută în amănunt.

— Nu atât de în amănunt cât s-ar fi făcut dacă ar fi fost vorba de un candidat serios. Pe de altă parte, toată lumea voia ca totul să se încheie cât mai repede.

— Şi ancheta oficială a tras concluzia că Ramsey a acţionat singur.

— Bazându-ne pe ceea ce am descoperit atunci,

aparent a fost o concluzie corectă. Privi către fereastră. Nu ştiu, a trecut atât de mult timp de atunci! Nu sunt sigur că vom găsi ceva folositor.

— Ei bine, oricum suntem aici acum, aşa că hai să profitam de asta! Poate vedem ceva ce alţii au ratat. La fel cum ai făcut cu hortensia albastră.

— Dar poate descoperim ceva ce e mai bine să rămână nedescoperit.

— Nu am crezut niciodată că ăsta e un lucru bun.

— Tu vrei întotdeauna ca adevărul să iasă la iveală?

— Tu nu?

King ridică din umeri.

— Eu sunt avocat. Du-te şi întreabă un om adevărat.

Fura plimbaţi de la o persoană la alta, de la un departament la altul, până când ajunseră în biroul lui Thornton Jorst. Era un om de statură medie, echilibrat, care părea să aibă puţin peste cincizeci de ani. O pereche de ochelari cu rama groasă şi tenul palid îi dădeau un aer foarte profesional. Se pare că fusese un bun prieten şi coleg al răposatului Arnold Ramsey.

Jorst stătea în spatele unui birou dezordonat, plin cu vârf de cărţi deschise, grămezi cu pagini de manuscrise şi un computer portabil acoperit simbolic cu lucruri foarte puţin tehnice, gen creioane colorate şi foi de blocnotes. Rafturile care acopereau pereţii biroului gemeau sub greutatea cărţilor impresionant de groase. King se uita la diplomele de pe perete, când Jorst îşi aprinse o ţigară.

— Vă deranjează? Sanctuarul unui profesor a rămas ultimul loc în care acesta se poate relaxa.

King şi Michelle aprobară amândoi din cap.

— Am fost tare surprins să aflu că aţi venit să mă întrebaţi de Arnold.

— În mod normal, noi v-am fi sunat înainte pentru a ne face o programare oficială, spuse King.

— Dar eram în zonă şi am decis pe moment că este o ocazie prea bună ca să nu profităm de ea, adăugă Michelle.

— Îmi pare rău, nu am reţinut numele dumneavoastră?

— Eu sunt Michelle Stewart, şi el este Tom Baxter.

Jorst îi privi pe King.

— Îmi cer scuze, dar îmi păreţi tare cunoscut.

King zâmbi.

— Toată lumea îmi spune asta; este din cauză că am o faţă atât de comună.

— Este ciudat, spuse Michelle, dar chiar mă uitam la dumneavoastră şi mă gândeam că v-am mai văzut undeva, doctore Jorst, dar nu pot să-mi dau seama exact unde.

— Apar destul de frecvent la posturile locale de televiziune, mai ales acum că se apropie alegerile, spuse repede Jorst. Îmi place anonimatul meu, dar din când în când nu strică un sfert de oră de faimă. Îşi drese glasul şi apoi adăugă: Am înţeles că faci un fel de documentar despre Arnold sau aşa ceva?

Michelle se lăsă pe spătar şi luă un aer savant.

— Nu numai despre el, despre motivaţiile asasinatelor politice în general, dar cu accent pe cazul acesta. Ipoteza este că există destule deosebiri între oamenii care iau în vizor politicieni. Unii fac asta pentru că sunt instabili mintal sau simt o ură profundă pentru persoanele respective. Iar alţii o fac din convingeri filosofice sau pentru că sunt convinşi că fac un bine. Ei chiar văd în asta un act de patriotism.

— Şi vreţi să aflaţi de la mine în care dintre aceste categorii se încadra Arnold?

— Fiindu-i prieten şi coleg, este evident că aţi putut trage o concluzie, spuse King.

Jorst îl privi prin perdeaua de fum de ţigară.

— Motivaţia pe care a avut-o Arnold pentru a deveni

asasin m-a intrigat de-a lungul anilor. Totuşi, nu pot spune că el se încadrează în vreunul dintre cazurile prezentate.

— Ei bine, poate că, dacă cercetăm trecutul lui şi perioada care a precedat săvârşirea acelei acţiuni, am putea să tragem o concluzie, sugeră Michelle.

Jorst se uită la ceas.

— Îmi pare rău, spuse Michelle, aveţi cursuri?

— Nu, de fapt sunt într-un an sabatic. Încerc să termin o carte. Aşa că spuneţi.

Michelle scoase un carneţel şi un pix.

— De ce nu am începe cu un mic istoric al lui Ramsey? propuse ea.

Jorst se lăsă pe spate şi privi către tavan.

— Arnold a dat trei lovituri succesive la Barkeley: B.A.[9], M.A.[10], Ph.D.[11] A fost mereu primul în clasă. De asemenea, a mai găsit timp să protesteze împotriva Războiului din Vietnam, şi-a ars ordinul de încorporare, a participat la marşuri pentru drepturile omului, a fost arestat, şi-a riscat viaţa, toate astea. A avut de departe cele mai bune scrisori de acreditare dintre toţi profesorii de aici.

— Era popular printre studenţi? întrebă King.

— În mare parte a fost. Oricum mult mai popular decât sunt eu printre ai mei. Jorst chicoti. Sunt mult mai exigent decât mult regretatul meu coleg.

— Convingerile sale politice difereau mult de cele ale lui Ritter? se interesă Michelle.

— 99% dintre americani sunt în aceeaşi categorie şi mulţumesc lui Dumnezeu că este aşa. Ritter era un predicator care apărea la televizor şi pretindea bani de la oamenii deziluzionaţi din toată ţara. Cum un om ca

9 Bachelor of Arts: diploma de licenţă în arte şi ştiinţe (n. tr.)

10 Master of Arts: diploma de masterat în arte şi ştiinţe (n. tr.)

11 Doctor of Philosophy: cea mai înaltă distincţie acordată de către o universitate studenţilor (n. tr.)

acela a putut candida la preşedinţia Statelor Unite ale Americii? M-a făcut să-mi fie ruşine pentru ţara mea.

— Se pare că opiniile lui Ramsey s-au prins şi de dumneavoastră, observă King.

Jorst tuşi şi chicoti.

— Cu siguranţă că împărtăşeam părerile lui Arnold la adresa lui Clyde Ritter ca potenţial preşedinte. Însă şi aici ne deosebeam drastic – eu nu aş fi recurs niciodată la metodele lui pentru a-l împiedica să mai candideze.

— Deci Ramsey se manifesta mai zgomotos când era vorba de convingerile sale?

— Foarte. Jorst stinse ţigara şi imediat aprinse alta. Îmi aduc aminte cum se plimba prin biroul meu şi îşi frângea mâinile, deplângând starea în care ajunsese spiritul civic al cetăţenilor care permiteau ca unul ca Ritter să candideze la alegeri.

— Dar trebuia să fi ştiut că Ritter nu avea nicio şansă să câştige.

— Nu asta era problema. Ceea ce nu se vedea atât de bine erau înţelegerile care se făceau în culise. Ritter ajunsese să reprezinte o cifră critică în sondaje, şi asta îi făcea foarte nervoşi şi pe republicani, şi pe democraţi. El atinsese cote care îi permiteau să primească fonduri federale pentru campanie şi spaţiu la televiziuni. Şi, orice aţi spune despre Ritter, făcuse un joc bun. Era foarte volubil şi exprima voinţa unui segment din populaţie. Şi, de asemenea, trebuie să înţelegeţi faptul că, pe lângă candidatura lui propriu-zisă, avea şi legături cu diferiţi candidaţi independenţi care aspirau la diferite funcţii din mai multe state mari. Acest lucru putea avea repercusiuni dramatice pentru partidele mari.

— Cum aşa? întrebă King.

— În mai multe runde de alegeri din ţară, el îi divizase pe votanţii partidelor mari, ceea ce a avut ca efect faptul că deţinea controlul asupra rezultatelor a aproape

treizeci de procente din sufragii. Şi când ai atâta influenţă pe arena politică, ei bine…

— Ai ocazia să fixezi tu preţul? sugeră King.

Jorst aprobă din cap.

— Care era preţul lui Ritter oricine putea ghici. După moartea lui, s-a ales praful de partidul lui. Marile partide au evitat atunci un glonţ periculos. Scuzaţi-mă pentru nefericita alegere a cuvintelor. Dar eu chiar cred că Arnold s-a gândit că, dacă Ritter nu este oprit, atunci el ar fi putut distruge tot ceea ce însemna America.

— Şi asta era ceva ce Ramsey cu siguranţă nu voia să se întâmple, spuse King.

— Evident că nu, având în vedere faptul că l-a împuşcat pe om, spuse sec Jorst.

— A vorbit vreodată de posibilitatea ducerii la îndeplinire a unui astfel de plan?

— Am spus şi autorităţilor de atunci, nu. Da, a venit aici şi a deplâns politica lui Ritter, dar cu siguranţă nu a făcut nicio ameninţare sau de genul asta. Adică, asta este libertatea de exprimare. El avea dreptul la o opinie.

— Dar nu avea dreptul să ucidă pentru ea.

— Nici măcar nu ştiam că are o armă.

— Mai era apropiat şi de alţi profesori de aici? întrebă Michelle.

— Nu chiar. Arnold îi intimida pe cei mai mulţi dintre ei. Şcolile ca Atticus nu prea au parte de profesori de categorie grea.

— Prieteni în afara colegiului?

— Niciunul de care să ştiu eu.

— Dar dintre studenţi?

Jorst îl privi pe King.

— Scuză-mă, dar asta sună mai mult a investigaţie asupra personalităţii lui Arnold decât a documentar despre motivele pentru care l-a ucis pe Clyde Ritter.

— Poate este câte puţin din fiecare, interveni Michelle repede. Adică, vreau să spun că este greu să înţelegi

motivaţia fără să înţelegi omul şi cum şi-a desfăşurat planul de a-l asasina pe Ritter.

Jorst se gândi un pic, apoi ridică din umeri.

— Dacă a recrutat studenţi pentru a-l ajuta, eu nu ştiu nimic.

— Era căsătorit la momentul morţii? întrebă Michelle.

— Da, dar era despărţit de soţia sa, Regina. Au avut şi o fată, Kate. Se ridică şi se duse la un raft cu fotografii şi luă una pe care le-o întinse celor doi, comentând: Familia Ramsey. În vremurile bune.

King şi Michelle priviră poza de familie.

— Regina Ramsey este foarte frumoasă, remarcă Michelle.

— Da, a fost.

King îl privi uimit.

— A fost?

— Este moartă. S-a sinucis. Nu cu mult timp în urmă.

— Nu am auzit de asta, spuse King. Spuneaţi că erau despărţiţi?

— Da. Regina trăia într-o casă mai mică din apropiere la timpul morţii lui Arnold.

— Ei împărţeau custodia fetei? întreba Michelle.

— Exact. Nu ştiu precis care ar fi fost aranjamentul după un eventual divorţ. După ce a murit el, bineînţeles că întreaga custodie i-a revenit Reginei.

— De ce s-au despărţit? întrebă Michelle.

— Nu ştiu. Regina era foarte frumoasă şi extrem de realizată ca actriţă în tinereţe. În colegiu urmase specializarea teatru, de fapt. Dacă nu mă înşel, asta urma să fie cariera ei; apoi l-a întâlnit pe Arnold, s-a îndrăgostit şi toate s-au schimbat. Sunt sigur că a avut mulţi peţitori, dar ea îl iubea pe Arnold. O parte din mine crede că ea s-a sinucis pentru că nu a mai putut trăi fără el. Făcu o pauză şi continuă cu vocea scăzută: Am crezut că este fericită atunci, dar se pare că nu era aşa.

— Dar văd că nu a putut trăi nici cu el, comenta King.

— Arnold se schimbase. Cariera lui academică era în declin, îşi pierduse entuziasmul de a mai preda. Era deprimat. Poate că acea melancolie a afectat căsnicia lor. Dar când Regina l-a lăsat, depresia s-a adâncit şi mai tare.

— Deci poate că împuşcându-l pe Ritter a încercat să-şi recapete tinereţea, spuse Michelle. Schimba lumea şi intra în cărţile de istorie ca martir.

— Poate. Din păcate, asta l-a costat viaţa.

— Care a fost reacţia fetei când a aflat de moartea lui?

— Kate a fost devastată. Îmi amintesc că am văzut-o în ziua asasinatului. Nu voi uita niciodată expresia de şoc de pe faţa ei. Şi apoi, câteva zile mai târziu, am văzut totul la televizor. Acea casetă blestemată de la hotel. A arătat totul: tatăl ei împuşcându-l pe Ritter şi apoi agentul împuşcându-l pe el. Am văzut şi eu. A fost oribil şi... Jorst se opri şi-l privi intens pe King. Expresia feţei sale se schimbă treptat şi apoi se ridică de la birou. Nu te-ai schimbat prea mult, agent King. Acum, nu ştiu exact ce se întâmplă aici, dar nu apreciez deloc faptul că am fost minţit. Şi vreau să ştiu acum care este scopul acestei vizite şi al acestor întrebări.

King şi Michelle se priviră, apoi King zise:

— Uite, domnule Jorst, fără prea multe explicaţii, am făcut recent unele descoperiri care indica faptul că Arnold nu a operat singur în acea zi. A mai fost un asasin sau, mai bine spus, un posibil asasin în hotel.

— Asta este imposibil. Dacă ar fi fost aşa, atunci s-ar fi descoperit până acum.

— Poate că nu, spuse Michelle. Nu dacă oameni importanţi au dorit păstrarea tăcerii în acest caz. Aveau deja criminalul.

— Şi pe agentul care a greşit, adăugă King.

Jorst se aşeza la loc.

— Eu… eu nu pot să cred asta. Ce noi dovezi? întrebă el îngrijorat.

— Nu putem spune acum, îi mărturisi King. Dar dacă noi am bătut atâta drum până aici, atunci puteţi fi sigur că sunt dovezi clare.

Jorst scoase o batistă şi se şterse pe faţă.

— Ei bine, presupun că s-au întâmplat lucruri şi mai stranii. Adică, uită-te la Kate Ramsey!

— Ce este cu Kate? întreba repede Michelle.

— A făcut colegiul aici, la Atticus. A fost una dintre elevele mele. Te-ai fi gândit că acesta este ultimul loc în care să dorească să vină. Era sclipitoare, la fel ca tatăl ei; ar fi putut să se ducă oriunde voia. Dar ea a venit aici.

— Unde este acum? întreba King.

— E stagiară în Richmond la Centrul Universitar Commonwealth pentru Politici Publice din Virginia. Au acolo un puternic Departament de ştiinţe politice. Eu i-am dat scrisorile de recomandare.

— Care este impresia dumneavoastră, îl urăşte pe tatăl ei pentru ce a făcut?

Jorst se gândi mult înainte de a răspunde la această întrebare.

— Îşi iubea tatăl. Şi totuşi, este posibil să-l urască pentru că a lăsat-o singură, preferând să urmărească idealuri politice în detrimentul dragostei pentru ea. Nu sunt psihiatru, dar asta este o bănuială a mea. Că doar aşchia nu a sărit departe de trunchi.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Michelle.

— Merge la manifestaţii, scrie scrisori de protest, face lobby pe lângă guvern şi lideri politici, şi scrie articole în diverse ziare, exact ca tatăl ei.

— Deci este posibil să-l fi urât pentru că a lăsat-o singură, dar acum este o copie fidelă a lui.

— Aşa se pare.

— Iar relaţia ei cu mama? întreba King.

— Destul de bună. Cu toate că, a învinovăţit-o poate, într-o oarecare măsură, pentru tot ce s-a întâmplat.

— Pentru că nu a fost acolo pentru bărbatul ei? Că, dacă ar fi fost cu el, nu s-ar mai fi dus să-l împuşte pe Ritter? întrebă King.

— Da.

— Şi nu aţi mai văzut-o pe Regina Ramsey după moartea lui? întrebă Michelle.

— Nu, am întâlnit-o, spuse el repede, apoi ezită un pic. La înmormântare şi cât a fost Kate studentă aici, de alte câteva ori.

— Care a fost cauza morţii ei, vă mai amintiţi?

— O supradoză de medicamente.

— Ea s-a recăsătorit? întrebă King.

Jorst deveni un pic palid.

— Nu. Nu s-a recăsătorit. Apoi îşi reveni repede şi observă privirile curioase ale celor doi. Mă scuzaţi, dar sunt amintiri dureroase pentru mine – au fost prietenii mei.

King studie mai bine feţele oamenilor din poză. Kate Ramsey părea să aibă în jur de zece ani în poză. Trăsăturile ei trădau inteligenţă şi părea foarte iubitoare. Stătea între părinţii ei, ţinându-i pe amândoi de mână. O familie frumoasă şi iubitoare. Cel puţin la suprafaţă.

Dădu poza înapoi.

— Mai este altceva ce ne-ar mai putea fi de folos?

— Nu chiar.

Michelle îi dădu o carte de vizită cu numerele ei de telefon.

— În cazul în care vă mai amintiţi ceva, îi explică ea.

Jorst se uită la cartea de vizită.

— Dacă este adevărat ceea ce spuneţi, că a mai fost un asasin, care anume a fost rolul lui? Era de rezervă în cazul în care Ramsey rata?

— Sau, murmură King, mai era cineva care trebuia să

moară în acea zi?

35

Când sunară la Centrul Universitar Commonwealth pentru Politici Publice din Richmond, lui King şi lui Michelle li se răspunse că domnişoara Kate Ramsey nu era momentan acolo, dar că va veni în câteva zile. Aşa că se întoarseră la Wrightsburg, unde King intră într-o băcănie din centrul oraşului.

— Se pare că îţi datorez o cină cu dichis şi o sticlă din cel mai bun vin, explică King, după ce te-am plimbat după mine peste tot.

— Ei bine, a fost mult mai distractiv decât să stai în pragul uşii cu pistolul în mână, în timp ce politicienii se luptă pentru voturi.

— Bravo! Începi să înveţi.

King se opri deodată privind fix pe fereastră, evident gândindu-se la ceva.

— OK, ştiu privirea asta. Ce îţi mai trece prin cap? întrebă Michelle.

— Îţi aminteşti ce a spus Jorst despre Atticus? Că este o şcoală norocoasă că a venit acolo cineva de talia lui Ramsey, dar absolvenţii de Berkeley şi experţi naţionali nu pică din senin în locuri ca Atticus în fiecare zi?!

— Da. Şi?

— Ei bine, m-am uitat pe diplomele lui Jorst atârnate pe pereţi. A fost în şcoli decente, dar nu erau nici măcar în primele douăzeci. Şi eu presupun că nici ceilalţi profesori din departament nu erau supervedete ca Ramsey, motiv pentru care probabil că erau intimidaţi de el.

Michelle dădu din cap în semn că a înţeles.

— Atunci de ce un profesor şi expert de talia lui Ramsey a ajuns la Atticus?

King o privi fix.

— Exact. Dacă ar fi să ghicesc, atunci aş spune că

Ramsey avea ceva de ascuns. Poate din zilele când protesta. Poate din acest motiv a şi fost părăsit de nevastă.

— Dar nu s-ar fi aflat ceva după asasinarea lui Ritter? Trebuie să fi verificat cineva trecutul lui.

— Da, dar nu şi dacă avea o acoperire solidă. Şi se întâmplase cu mult înaintea asasinării. Iar anii şaizeci au fost vremuri tulburi.

În timp ce rătăceau prin magazin adunând cumpărături pentru cină, Michelle observă şoaptele şi privirile pe care le îndreptau unii cumpărători către King. La casă, King bătu pe umăr persoana din faţa sa, care se chinuise atât să-i ignore prezenţa.

— Ce mai faci, Charles?

Omul se întoarse şi se albi ca varul la faţă.

— O, Sean, da, bine. Dar tu? Adică…

Bărbatul era vizibil stânjenit de propria întrebare, totuşi King continua să zâmbească.

— Nasol, Charles, doar nasol. Dar sunt sigur că pot conta pe tine, nu? Doar te-am scos dintr-o încurcătură financiară acum câţiva ani, îţi aminteşti?

— Ce? O, eu… o, Martha mă aşteaptă afara. La revedere.

Charles ieşi în grabă ducându-se la maşina de familie, un Mercedes condus de o distinsă doamnă cu părul alb, care cască gura de uimire când acesta îi povesti de întâlnirea din magazin. Apoi demară în trombă.

În timp ce Michelle şi King îşi duceau pungile cu cumpărături la maşină, ea spuse:

— Sean, îmi pare rău pentru toate astea.

— Hei, viaţa bună trebuie să aibă şi un sfârşit.

Ajunşi acasă la King, el prepară o cină fastuoasă care începu cu salată Caesar şi chifteluţe de crab ca aperitive, urmat de muşchi de porc cu ciuperci şi sos de ceapă Vidalia şi garnitură de piure de cartofi cu usturoi.

La desert se delectară cu ecleruri cu ciocolată. Mâncară pe terasa ce dădea spre lac.

— Aşadar, ştii să găteşti, dar eşti disponibil şi pentru petreceri? glumi ea.

— Dacă preţul este corect, răspunse el.

Michelle ridică paharul cu vin.

— Arată bine.

— Ar fi şi cazul, este de prima mână. A stat în pivniţa mea şapte ani. Este una dintre cele mai dragi sticle ale mele.

— Sunt onorată.

Sean se uita spre apă.

— Ce spui de o tură pe lac mai târziu?

— Întotdeauna sunt amatoare de sporturi de apă.

— Sunt nişte costume de baie în camera de oaspeţi.

— Sean, trebuie să înveţi ceva despre mine: eu niciodată nu plec de acasă fără să am la mine echipamentul sportiv.

Cu King în şaua ski-jetului mare şi roşu de tip Sea-Doo 4TEC şi Michelle în spatele lui, înconjurându-l cu braţele în jurul taliei, merseră cam patru kilometri, şi acolo King aruncă o mică ancoră. Rămaseră pe Sea-Doo, şi King se uită în jur.

— Mai ai răbdare şase săptămâni şi culorile acestui loc vor deveni de neuitat, spuse King. Şi îmi mai place cum arată munţii în clipa în care soarele se ascunde după ei.

— Bine, este timpul să ardem ce am pus pe noi după cina asta.

Michelle îşi scoase vesta de salvare şi restul echipamentului, rămânând în costumul de înot roşu.

King se pomeni holbându-se la ea, cu gura căscată; deja peisajul frumos al munţilor nu-l mai captiva.

— Este vreo problemă? întrebă Michelle uitându-se la el.

— Nicio problemă aici, replică imediat King privind

iute în altă parte.

— Ultimul scapă turma. Ea sări în apă, apoi ieşi la suprafaţă. Intri şi tu?

El se dezbrăcă la rândul lui, sări şi ajunse lângă ea. Michelle privi către mal.

— Cât de departe crezi că este?

— Cam o sută de metri. De ce?

— Mă gândesc să mă înscriu la triatlon.

— De ce nu mă miră, oare?

— Hai să facem întrecere, îl provocă ea.

— Nu prea suntem în aceeaşi categorie.

— Eşti cam îngândurat, nu crezi?

— Nu, adică nu am nicio şansă.

— De unde ştii asta?

— Tu ai participat la olimpiadă, eu sunt un avocat de vârsta a doua cu genunchii paradiţi şi un braţ sensibil de când am fost împuşcat făcând cascadorii pentru ţară. Aş fi bucuros dacă aş concura împotriva bunicii tale care să aibă greutăţi prinse la picioare.

— Mai vedem. S-ar putea să te surprinzi singur. Unu, doi, trei şi!

Ea porni, cu braţele tăind frumos apa caldă şi liniştită.

King înotă în urma ei şi, surprinzător, parcurse distanţa destul de repede. De fapt, când ajunseră aproape de mal, erau umăr la umăr. Michelle începu să râdă atunci când el o ajunse şi o prinse de picior în joacă. Când ajunseră la mal, erau la egalitate. King se lăsă pe spate şi trase aer în piept cu atâta nesaţ, de parcă nu ar fi fost suficient în atmosferă ca să-i ajungă.

— Ei bine, chiar că m-am surprins singur, spuse el printre gâfâituri. Apoi se uită la Michelle. Ea nici măcar nu respira greu. Şi atunci îşi dădu seama. La naiba, tu nu te-ai forţat deloc.

— Ba da. Bine, a trebuit să ţin cont de diferenţa de vârstă şi de restul.

— Ei bine, până aici ţi-a fost!

El sări în picioare şi se duse în fugă către ea, în timp ce ea se îndepărta, ţipând. Totuşi, ea râdea atât de tare, încât King nu avu nicio problemă să o ajungă uşor din urmă. O ridică pe un umăr, o duse unde era apa mai mare şi îi dădu drumul. Ea ieşi la suprafaţa încă râzând.

— Asta pentru ce a fost?

— Ca să îţi arăt că, în ciuda faptului că am trecut de patruzeci de ani, încă nu sunt mort.

Ajunşi înapoi, în timp ce fixa ski-jetul la doc, el întrebă:

— Cum de ai ajuns de la baschet şi atletism la canotaj olimpic?

— Îmi plăcea mai mult să alerg decât să joc baschet, dar îmi lipsea spiritul de echipa. În colegiu, un coleg de-al meu era canotor şi el m-a iniţiat. Se pare că am avut un talent înnăscut pentru sportul ăsta. Pe apă se părea că motorul meu nu cedează niciodată; eram ca o maşină. Şi mi-a plăcut întotdeauna faptul că, atunci când intru în apă, las toate problemele la mal. Eram cel mai tânăr membru al echipei. Când am încercat prima dată, nimeni nu mi-a dat nicio şansă. Dar le-am demonstrat că s-au înşelat.

— Cred că ai petrecut o bună perioadă din viaţă făcând asta. Mai ales în Serviciul Secret.

— Nu a fost totul numai lapte şi miere.

— Nu sunt aşa un bun cunoscător al sporturilor. Care a fost proba ta la canotaj?

— Patru plus unu, adică patru femei la vâslă şi un cârmaci care stabilea ritmul. Concentrarea este absolută.

— Cum a fost la olimpiadă?

— Cea mai antrenantă şi mai extenuantă perioadă a vieţii mele. Am fost atât de stresată, încât am vomitat înainte de prima cursă. Dar când am câştigat argintul şi am fost la un centimetru de aur, am avut senzaţia că nu există alt sentiment mai înălţător pe lume. Eram practic

un copil şi am simţit că ajunsesem la apogeul vieţii mele.

— Încă mai crezi asta?

Ea zâmbi.

— Nu. Eu sper că tot ce este mai frumos se află încă în viitor.

Făcură duş şi se îmbrăcară cu nişte haine uscate. Când Michelle coborî, King se uita pe nişte notiţe la masa din bucătărie.

— Citeşti ceva interesant? întreba ea în timp ce îşi aranja părul ud.

El ridică privirea.

— Discuţia noastră cu Jorst. Mă întreb dacă ştie mai multe decât spune. Şi, de asemenea, mă mai întreb ce am putea afla de la Kate Ramsey.

— Dacă va dori să stea de vorbă cu noi.

— Exact. El căscă. Ne vom gândi mâine la asta. A fost o zi lungă.

Michelle se uită la ceas.

— Este târziu. Cred că ar fi mai bine să plec.

— Uite, poate ar fi mai bine să stai aici peste noapte, ce spui? Poţi dormi în camera de oaspeţi, acolo unde ai făcut duş, adăugă el repede.

— Am unde dormi. Nu trebuie să-ţi fie milă de mine. Sunt fată mare.

— Îmi este milă de tine pentru că toată mizeria care era în maşina ta este acum în camera de la motel. E posibil să fie şi ceva viu pe acolo. Ar putea ieşi noaptea să te mănânce. El zâmbi şi apoi spuse încet: Rămâi aici.

Ea îi întoarse zâmbetul şi îi arunca o privire foarte sugestivă – deşi ar fi putut să fie efectul vinului pe care tocmai îl băuse.

— Mulţumesc, Sean. Chiar sunt foarte obosită. Noapte bună.

El o privi cum urca uşor treptele. Picioarele lungi şi puternice, fundul frumos şi ferm, apoi corpul i se continua cu umerii olimpici şi mai sus gâtul lung şi,

bine… La naiba! În timp ce ea dispăru în camera de oaspeţi, el scoase un oftat şi încercă disperat să-şi scoată din minte imaginea care-l obseda.

Apoi cercetă toate camerele, pentru ca toate uşile şi ferestrele să fie închise. Se gândea să ia legătura cu o companie de securitate ca să-i instaleze o alarmă. Niciodată nu îşi imaginase că va fi nevoit să facă asta aici. De cele mai multe ori, nici măcar nu încuia uşile. Ce se mai schimbaseră lucrurile!

Se opri în capul scărilor şi se uită spre camera de oaspeţi. Înăuntru era o tânără frumoasă întinsă pe pat. În cazul în care nu se înşela prea tare, dacă ar deschide uşa şi ar intra, aceasta i-ar îngădui să petreacă noaptea acolo. Şi totuşi, la cât de norocos fusese în ultima vreme, tot la fel de bine ar fi putut să primească un glonţ într-un loc sensibil. Rămase pe gânduri câteva clipe. Chiar voia să înceapă ceva cu femeia asta? Având în vedere ce se întâmplase? Răspunsul, oricât de greu i-ar fi fost să accepte, era unul singur. Străbătu holul şi intră în propria cameră.

Afară, aproape de poalele dealului, pe drumul spre casa lui King, era oprit vechiul Buick, cu luminile stinse şi motorul oprit. Ţeava de eşapament fusese reparată, pentru că acum şoferul nu mai dorea să fie auzit. Portiera se deschise, omul coborî şi privi spre silueta întunecată a casei. Portierele din spate ale maşinii se deschiseră şi ele – coborâră alţi doi oameni: „ofiţerul Simmons” şi partenera sa criminală, Tasha. Simmons era un pic mai nervos, pe când Tasha părea pregătită de acţiune. Omul cu Buick-ul părea pur şi simplu preocupat. El se uită către ceilalţi doi şi dădu din cap. Apoi toţi se îndreptară spre casă.

36

King fu trezit din somn de o mână care îi acoperea gura. Văzu mai întâi arma, şi apoi faţa.

Michelle duse un deget la gură, dându-i de înţeles să nu scoată niciun sunet, şi îi şopti în ureche:

— Am auzit nişte zgomote. Cred că este cineva în casă.

King se îmbracă, arată cu degetul spre uşă şi o privi întrebător.

— Cred că în spatele casei, la parter. Ai idee cine ar putea fi?

— Da, poate cineva îmi mai lasă un cadavru.

— Ai ceva de valoare în casă?

El clătină din cap şi apoi se opri.

— La naiba! Arma de la Loretta! Este închisă în dulapul din birou.

— Chiar crezi că…?

— Da, chiar cred.

Ridică receptorul să sune la poliţie, dar îl puse repede înapoi în furcă.

— Nu-mi spune, zise ea. E mort?

— Unde e mobilul tău?

Ea scutură din cap.

— Cred că l-am lăsat în maşină.

Coborâră uşor la parterul casei, ascultând toate zgomotele ce ar fi putut trăda prezenţa unui intrus. Era linişte şi întuneric.

Persoana putea fi oriunde, privind şi aşteptând momentul prielnic pentru a lovi.

King o privi pe Michelle şi şopti:

— Neliniştită?

— Este un pic cam sinistru. Tu ce faci când lucrurile se complică?

— Mă duc şi-mi iau o arma mai mare decât a

adversarului.

Zgomotul veni dinspre scările care duceau spre nivelul inferior.

Michelle îl privi.

— Bine, eu aş prefera să nu existe o confruntare. Nu ştim câţi sunt sau cât de bine sunt înarmaţi.

— De acord. Dar trebuie să luam pistolul. Ai cheile de la maşină?

Ea le ridică.

— Mult înaintea ta.

— Eu conduc. Vom suna la poliţie îndată ce plecăm de aici.

Acoperit de ea, King se strecură în birou şi luă cutia cu pistolul, nu înainte de a se asigura că acesta mai este încă înăuntru. Se duseră încet spre ieşirea din casă.

Se suiră în Land Cruiser şi King puse cheia în contact. O lovitură îl izbi din spate şi căzu pe volan, apăsând astfel pe claxon.

— Sea… strigă Michelle, dar vocea ei fu retezată, împreună cu aerul pe care îl respira, când laţul din piele i se strânse în jurul gâtului şi îi intră în carne.

Ea încercă să-şi bage degetele pe sub el, dar acesta intrase prea mult în piele. Foarte rapid, plămânii parcă îi explodară, ochii îi ieşiră din orbite; creierul parcă îi luă foc. Cu coada ochiului, îl văzu pe King căzut pe volan, cu sângele şiroind pe gât în jos. Apoi simţi cum laţul se răsuceşte şi se strânge şi mai mult şi o mâna apăru şi luă pistolul ruginit. Portiera din faţă a maşinii se deschise, apoi se închise la loc, şi paşii se auziră cum se depărtează, lăsând-o să moară.

Laţul se tot strângea şi Michelle puse picioarele pe bord încercând să-şi arcuiască corpul pentru a putea să se depărteze puţin de persoana care făcea tot posibilul să o omoare. Căzu la loc pe spate; abia mai răsufla. Zgomotul claxonului îi exploda în urechi; priveliştea cu King inconştient şi plin de sânge făcea ca situaţia să i se

pară şi mai disperată. Se arcui din nou şi izbi cu capul în spate, în faţa strangulatorului. Îl auzi cum strigă de durere şi simţi laţul slăbind, dar numai puţin. Imediat încercă să ajungă în spate la agresor, să-l prindă de păr, să-l zgârie sau să-i scoată ochii. Era în sfârşit posibil să-l apuce pe atacator de păr şi trase cât putu de tare, dar presiunea pe gâtul ei era aceeaşi. Ea îi zgârie şi îi sfâşie faţa, însă capul îi fu tras pe spate – aproape că îi fu dat peste scaun. Avu impresia că şira spinării îi pocnise şi deveni moale, alunecând în faţă.

Putea simţi respiraţia persoanei care o ucidea, care făcea toate eforturile să o elimine. Pe faţa îi apărură lacrimi de disperare şi de agonie.

Răsuflarea era chiar la urechile ei.

— Mori, mârâi el. Mori odată!

Tonul lui zeflemitor îi dădu energie. Cu un ultim efort, Michelle strânse degetele în jurul armei. Ţinti în spate prin spătar; arătătorul găsi trăgaciul. Abia mai avea putere să facă asta, şi totuşi găsi rezerva necesară de energie ca să tragă. Se ruga să nu rateze. Nu ar mai fi avut a doua şansă.

Arma se declanşă şi glonţul sfâşie scaunul. Auzi impactul cu carnea şi apoi un horcăit înfundat şi laţul slăbi imediat, căzând. Eliberată, Michelle trase o gură mare de aer în piept. Ameţită şi fiindu-i rău de la stomac, ea deschise portiera şi se aruncă la pământ.

Auzi portiera din spate deschizându-se. Omul se dădu jos ţinându-şi mâna pe rana însângerată. Ea ridică arma, dar el deschise uşa la maximum, izbind-o şi doborând-o la pământ. Înnebunită de furie, Michelle sări înapoi şi ţinti chiar în momentul în care celălalt încerca să fugă.

Totuşi, înainte să poată trage vreun foc, ea căzu în genunchi şi simţi că leşină. Când privi în sus, vederea îi era atât de înceţoşată, creierii îi zvâcneau atât de tare, încât i se păru că vede trei oameni fugind. Trase şase focuri de arma; toate în locul unde credea ea că este

tipul celui care încercase să o ucidă.

Toate focurile rataseră cu mult. Alesese imaginea greşită în care să tragă.

Paşii se îndepărtară în grabă şi la scurt timp după aceea se auzi o maşină cum porneşte şi pleacă, ridicând în urmă praf şi pietriş.

Cu răsuflarea tăiată, Michelle se prăbuşi la pământ.

37

Zgomotosul claxon al maşinii atrase într-un final atenţia unui poliţist care patrula prin zonă şi care îi descoperi pe King şi pe Michelle în stare de inconştienţă. Ei fură duşi la spitalul UVA din Charlottesville. King îşi reveni primul. Rana de la cap sângerase mult, dar craniul se dovedise suficient de tare şi nu suferise răni majore. Recuperarea lui Michelle avea să dureze mai mult şi fusese anesteziată pentru a i se îngriji rănile. Când ea se trezi, King era alături, cu capul bandajat.

— Doamne, ce rău arăţi, îi spuse ea cu vocea slăbită.

— Asta este tot ce merit după ce am stat pe scaunul ăsta ore întregi aşteptând ca prinţesa să se trezească? „Doamne, ce rău arăţi”?!

— Îmi pare rău. Este minunat să-ţi văd chipul. Nu eram sigură că mai trăieşti.

El cercetă urmele de pe gâtul ei umflat.

— Cine a făcut asta chiar nu s-a jucat. Ai văzut ceva?

— Nu. Era un bărbat, atâta tot. L-am împuşcat.

— Unde l-ai nimerit?

— Într-o parte, cred.

— Poliţia aşteaptă să dai o declaraţie. Eu am dat-o deja. FBI-ul şi şeriful Parks sunt şi ei aici. Eu i-am pus în temă cu teoria legată de armă şi de faptul că Loretta şantaja pe cineva.

— Mă tem că nu le pot spune multe.

— Trebuie să fi fost cel puţin doi: unul care să ne scoată din casă şi celălalt care ne-a aşteptat în maşină. Au fost siguri că vom lua pistolul cu noi. I-am scutit de efortul de a-l mai căuta prin casă. Cineva probabil că ne-a urmărit când am fost la Loretta acasă. Probabil că ne-au văzut dezgropând pistolul şi s-au hotărât să-l ia înapoi.

— Au fost trei, atunci, fiindcă doi erau în maşină. Ea făcu o pauză, apoi întrebă: Au luat pistolul, nu-i aşa?

— Da. De-a dreptul stupid când te gândeşti. Ar fi trebuit să ducem pistolul la FBI imediat ce l-am găsit, dar nu am făcut-o, aşa că asta e. Oftă şi puse mâna pe umărul ei. A fost cât pe ce, Michelle, cât pe ce.

— Am luptat cât am putut.

— Ştiu că aşa ai făcut. Ăsta este motivul pentru care sunt acum în viaţă. Îţi sunt dator.

Înainte ca Michelle să apuce să răspundă, uşa se deschise şi intră un bărbat tânăr.

— Agent Maxwell? Scoase legitimaţia de la Serviciul Secret. Imediat după ce eşti externată şi stai de vorba cu poliţia, mă vei însoţi înapoi la Washington.

— De ce? întreba King.

Tânărul îl ignoră.

— Doctorii spun că ai noroc că mai eşti în viaţă.

— Nu cred că norocul are ceva de-a face cu povestea asta, interveni King.

— De ce să mă întorc la Washington? întrebă Michelle.

— Din acest moment eşti repartizată la un birou la sediul din Washington.

— Aici e mâna lui Walter Bishop, spuse King.

— Nu pot spune că este adevărat.

— De aceea o spun eu.

— Voi fi aici când eşti gata să mergem.

Bărbatul dădu din cap scurt spre King şi ieşi din cameră.

— Păi, a fost distractiv cât a durat, spuse King.

Ea se întinse şi îi luă mâna într-a ei, strângând-o.

— Hei, mă voi întoarce. Nu voi lăsa ca tu să ai parte de toată distracţia.

— Acum odihneşte-te, bine?

Ea dădu din cap.

— Sean? El o privi. Despre noaptea trecută, înotatul

în lac şi restul. A fost distractiv. Cred că amândoi aveam nevoie de asta. Poate vom mai repeta experienţa cândva.

— La naiba că da! Îmi place la nebunie să te arunc în apă.

King tocmai străbătea holul după ce se despărţise de Michelle, când o femeie îi tăie calea. Joan era în acelaşi timp supărată şi îngrijorată.

— Tocmai am auzit. Eşti bine?

Ea se uită la capul lui bandajat.

— Sunt bine.

— Şi agentul Maxwell?

— Bine şi ea. Mulţumesc de întrebare.

— Eşti sigur că eşti bine?

— Sunt bine, Joan!

— OK, calmează-te!

Intraseră într-o cameră unde se vedeau câteva scaune. Se aşezară, şi Joan îl privi, cu o faţă serioasă.

— Am auzit că ai descoperit un pistol în grădina acelei femei.

— Cum naiba ai aflat asta? Abia le-am spus poliţiştilor.

— Lucrez în sectorul privat, dar nu mi-am lăsat talentul de investigator la Serviciul Secret. Aşa e?

El ezită.

— Da, am găsit un pistol.

— Şi de unde crezi tu că provenea?

— Am teoriile mele, dar nu am dispoziţia necesară să le împărtăşesc acum.

— Ei bine, atunci să-ţi spun eu o teorie de-a mea. Această femeie care a fost cameristă la hotelul Fairmount, avea un pistol ascuns în grădină şi are parte de o moarte violentă, cu un pumn de bani îndesaţi în gură. Ea şantaja persoana al cărei pistol îl găsise. Şi acea persoană poate fi implicată în asasinarea lui Ritter.

El o privi uimit.

— Care naiba sunt sursele tale?

— Îmi pare rău, dar acum nici eu nu mai am chef să împărtăşesc nimic. Deci ai luat pistolul, ai pierdut pistolul şi ai fost la un pas să fii ucis.

— Michelle a păţit-o mult mai rău decât mine, de fapt. Pe mine doar m-au doborât. Se pare că au făcut tot posibilul ca pe ea să o omoare.

Ea îl privi într-un mod ciudat.

— Crezi că toate astea au vreo legătură cu răpirea lui John Bruno? întrebă ea dintr-odată.

El păru surprins.

— Cum ar putea? Numai pentru că Ritter şi Bruno au fost amândoi candidaţi la preşedinţie? E un pic cam forţat.

— Poate că da. Dar lucrurile complexe au tendinţa de a avea un miez foarte simplu.

— Mulţumesc pentru lecţia de detectivistică. Cu siguranţă nu o voi uita.

— Poate că tu ai nevoie de nişte lecţii pentru începători. Tu eşti cel care stă în preajma femeii care l-a pierdut pe Bruno.

— Nici ea nu l-a pierdut pe Bruno, cum nici eu nu l-am lăsat pe Ritter să fie împuşcat.

— Cert este că eu investighez dispariţia lui John Bruno şi în acest moment toată lumea este suspectă, cu atât mai mult prietena ta Michelle.

— Minunat, dar ea nu este prietena mea.

— Bine, mai exact ce este?

— Eu doar urmez nişte piste şi ea mă ajută.

— Grozav! Mă bucur că te-ai aliat cu cineva, din moment ce se pare că pe mine m-ai îndepărtat de tot. Şi Maxwell îţi oferă o recompensă de un milion de dolari dacă rezolvi cazul sau numai o hârjoneală în pat?

El se apropie de ea.

— Nu-mi spune că eşti geloasă.

— Poate că sunt, Sean. Dar, în ciuda acestui fapt, cred că merit un răspuns la oferta mea.

King privi în direcţia camerei lui Michelle, dar întoarse privirea când Joan îl atinse pe braţ.

— Am nevoie să încep munca la cazul asta. Şi nu se ştie niciodată, poate aflăm şi adevărul despre Clyde Ritter.

El o privi sfidător.

— Da, poate aşa se va întâmpla, ripostă el.

— Deci eşti alături de mine? Trebuie să ştiu. Chiar acum.

După un moment, el dădu aprobator din cap.

— Sunt.

38

Zburară cu avionul privat la Dayton, Ohio, şi apoi merseră cu maşina la un sanatoriu de boli mintale care se afla cam la jumătate de oră spre nord. Joan sunase înainte şi luase toate aprobările pentru a-l vizita pe Sidney Morse.

— Nu a fost atât de dificil pe cât mă aşteptam, îi spuse ea lui King în drum spre sanatoriu. Cu toate că, atunci când i-am spus femeii cu cine voiam să discutăm, a râs. A spus că ne putem duce, dar că nu ne va ajuta la nimic.

— De când este Morse aici? întrebă King.

— Cam de un an. A fost internat de familie. Mai bine zis, de fratele lui, Peter Morse. Cred că el era tot ce-i mai rămăsese din familie.

— Credeam că Peter Morse avea probleme cu poliţia. Şi nu cumva se şi droga?

— Se drogase este timpul verbal corect. Nu a fost niciodată la închisoare, probabil datorită influenţei fratelui său. Se pare că şi-a revenit şi, când fratele lui a luat-o razna, l-a internat într-un spital de boli mintale.

— De ce în Ohio?

— Înainte de a fi internat, Sidney locuia cu fratele lui aici. Se pare că acesta era atât de dus, încât nu mai putea trăi singur.

King dădu din cap.

— Ca să vezi ironia sorţii! În mai puţin de zece ani, tipul care era în vârful aisbergului a ajuns internat într-un spital de nebuni.

Puţin mai târziu, King şi Joan stăteau într-o mică încăpere din clădirea aceea întunecată. Vaietele, plânsetele şi urletele se strecurau pe holuri. Oameni ale căror minţi o luaseră razna de mult timp umblau acum pe coridoare în cărucioare cu rotile. Într-o sală de

recreere de lângă recepţie, un mic grup de pacienţi priveau o emisiune la televizor. Infirmierele, doctorii şi personalul auxiliar se mişcau uşor pe holuri în halatele lor albe, de parcă toată energia le fusese înghiţită de acest loc deprimant.

King şi Joan aşteptară până ce omul fu adus în cărucior de către un îngrijitor. Tânărul dădu din cap spre ei.

— Acesta este Sid.

Tânărul îngenunche în faţa lui Morse şi îşi puse mâinile pe umerii acestuia.

— Bine, Sid, aceşti oameni sunt aici ca să stea de vorbă cu tine, OK, mă auzi? Este în regulă, doar vorbeşte cu ei.

Îngrijitorul rânji la ultimele cuvinte. Se opri, şi Joan îl întrebă:

— Ăăă, este ceva ce ar trebui să nu facem în prezenţa lui, ceva ce trebuie să evităm?

Omul zâmbi, dezvelind un rând de dinţi strâmbi.

— Nu cu Sid. Nu contează.

King nu-şi putea lua ochii de la epava de om din faţa lui care, în urmă cu opt ani, punea la cale cea mai impresionantă campanie din politica americană. Morse slăbise puţin, dar tot era robust. Părul îi fusese ras şi avea o barbă scurtă, pe alocuri încărunţită. King îşi amintea că avusese o privire pătrunzătoare ca un laser, căreia nu-i scăpa nimic. Acum acei ochi erau morţi. Fusese Sidney Morse, dar acum nu mai era decât carcasa.

— Care este diagnosticul? întreba el.

— Că nu va pleca niciodată de aici, acesta este verdictul, spuse îngrijitorul, care se prezentase drept Carl. Mintea lui este în totalitate şi ireversibil dusă, pierdută. Uite, eu o să fiu afară pe hol. Veniţi şi mă chemaţi când terminaţi cu el, le mai spuse şi apoi pleca.

Joan îl privi pe King.

— Nu pot să cred că este el, spuse ea. Ştiu că reputaţia şi cariera lui au primit o grea lovitură după uciderea lui Ritter, dar nu puteai bănui că va ajunge aici.

— Poate că s-a întâmplat treptat. Şi presupun că se pot întâmpla multe în opt ani de zile. Adică, uită-te la mine. El a fost devastat după moartea lui Ritter. Nimeni nu l-a mai vrut. A devenit depresiv. Şi poate că fratele său mai mic l-a pus să ia droguri mai tari cât timp au stat împreună. Îmi amintesc că în campania de atunci Sidney a spus că problemele fratelui său cu drogurile i-au creat şi lui mari probleme. Spunea că fratele său era foarte creativ când venea vorba să facă rost de bani pentru a-şi satisface viciul. Un mare escroc.

King îngenunche în faţa lui Morse.

— Sidney, Sidney, îţi aminteşti de mine? Sunt Sean King. Agentul Sean King, adăugă el.

Nicio reacţie. Un fir de salivă i se ivi la colţul gurii şi-i atârnă de buză. King o privi pe Joan.

— Tatăl lui era un foarte cunoscut avocat, spuse el, iar mama lui fusese moştenitoarea unei averi fabuloase. Mă întreb unde sunt toţi banii ăia?!

— Poate sunt folosiţi pentru a-l ţine aici.

— În niciun caz, asta este o instituţie de stat, nu un sanatoriu privat sofisticat.

— Atunci, poate fratele lui are controlul asupra lor. Presupun că amândoi au moştenit părţi egale. Şi cui îi pasă de fraţii Morse? Eu sunt aici pentru a-l găsi pe John Bruno.

King se întoarse să-l privească din nou pe Morse. Omul nu se mişcase.

— Doamne, uite-te la cicatricele pe care le are pe faţă.

— Automutilare. Uneori asta vine odată cu dezechilibrul mintal.

King se ridică dând din cap.

— Hei, ai jucat jocul cu el? se auzi o voce piţigăiată.

Amândoi se întoarseră şi îl priviră pe omul scund şi slab care stătea în spatele lor cu un iepure zdrenţăros de pluş în mână. Trăsăturile lui erau atât de mici, că arăta ca un spiriduş. Purta un halat vechi şi aparent nimic altceva. Joan îşi feri privirea.

— Jocul? întrebă din nou omul, care se uita la ei cu o privire copilărească. L-aţi jucat deja?

— Ce, cu el? întrebă King, arătând spre Morse.

— Eu sunt Buddy, spuse omul, şi acesta este tot Buddy, zise el ridicând iepurele zdrenţăros.

— Ne pare bine de cunoştinţă, Buddy, răspunse King. Şi apoi, privind la iepure: De două ori chiar. Deci îl cunoşti pe Sid?

Buddy dădu viguros din cap.

— Jucaţi jocul.

— Jocul, da, de ce nu îmi arăţi şi mie? Poţi face asta?

Din nou Buddy dădu din cap şi zâmbi. Fugi în colţul camerei unde se găsea o cutie cu lucruri. Scoase o minge de tenis şi se întoarse la ei.

Se aşeza în faţa lui Morse şi ţinu mâna cu mingea sus.

— Bine, acum arunc…

Puterea de concentrare a lui Buddy păru să se piardă şi rămase acolo ţinând mingea în mână împreună cu iepurele, cu gura căscată şi ochii inexpresivi.

King îi veni în ajutor:

— Mingea. Arunci *mingea,* Buddy.

Buddy reveni la viaţă.

— Bine, acum arunc mingea.

Făcu un gest tipic jucătorilor profesionişti de baseball, dezvelind din anatomia sa mult mai mult decât ar fi dorit atât King, cât şi Joan să vadă. Dar aruncă mingea încet şi fără forţă.

Mingea se îndrepta direct spre capul lui Morse. O secundă înainte de a-l lovi, mâna dreaptă a lui Morse se ridică şi prinse mingea. Apoi căzu la loc, cu palma încă strânsă în jurul mingii. Buddy ţopăi un pic, apoi făcu o

plecăciune.

— Jocul, întări el.

Se duse la Morse încercând să recupereze mingea, dar degetele lui Morse rămăseseră încleştate pe ea. Buddy se întoarse către ei cu o faţa patetică.

— Niciodată nu mi-o dă înapoi. Este rău! Rău, rău, rău!

Carl băgă capul înăuntru.

— Este totul în regulă? A, hei, Buddy!

— Nu-mi mai dă mingea înapoi, se plânse Buddy.

— Nicio problemă. Calmează-te!

Carl se duse, luă mingea din mâna lui Morse şi i-o dădu lui Buddy. Acesta se întoarse spre King şi întinse mingea.

— Este rândul tău.

King se uită la Carl, care zâmbi şi spuse:

— Este în regulă. Este numai un gest reflex. Doctorii au un termen lung care îl defineşte, dar este singurul lucru pe care îl face Morse. Celorlalţi le place mult.

King aruncă uşor mingea către Morse, şi acesta o prinse din nou.

— Vine cineva în vizită la el? îl întrebă Joan pe Carl.

— Fratele obişnuia să vină, dar nu l-am mai văzut de mult timp. Cred ca Sid a fost mare mahăr pe vremuri, pentru că acum mulţi ani au venit nişte ziarişti să facă un reportaj. Dar nu i-a ţinut mult când au văzut în ce stare era. Acum nu mai vine nimeni. Acum doar stă în scaunul acela.

— Şi prinde mingea, completă Joan.

— Exact.

În timp ce plecau, Buddy veni în fugă după King şi Joan. Avea mingea de tenis în mână.

— Poţi să iei asta dacă vrei. Eu am mai multe.

King luă mingea.

— Mulţumesc, Buddy.

Buddy ridică iepurele.

— Mulţumeşte-i şi lui Buddy.
— Mulţumesc, Buddy.
El o privi pe Joan şi ridică iepurele şi mai sus.
— Pupă-l pe Buddy!
King o înghionti pe Joan cu cotul.
— Haide că e drăguţ.
— Ce, nici măcar nu apuc să mănânc mai întâi?
Joan pupă iepurele pe obraz, apoi spuse:
— Deci eşti prieten bun cu Sidney? Adică Sid.
Buddy dădu din cap atât de tare, încât se lovi cu bărbia în piept.
— Camera lui este chiar lângă a mea. Vrei să vezi?
King o privi pe Joan.
— Suntem aici.
— Unde merge suta, merge şi mia, spuse ea ridicând din umeri.
Buddy o luă pe Joan de mână şi îi conduse pe hol. King şi Joan nu erau siguri că aveau voie în acea parte a spitalului fără să fie însoţiţi de un îngrijitor, dar nimeni nu îi opri.
Buddy se opri în faţa unei camere şi lovi uşa cu palma.
— Asta este camera mea! Vreţi să vedeţi? E ca lumea.
— Bineînţeles, spuse Joan. Poate ai mai mulţi Buddy aici.
Buddy deschise uşa şi imediat apoi o închise.
— Nu-mi place să se uite lumea la lucrurile mele, spuse el, privindu-i agitat.
King scoase un oftat lung.
— Bine, Buddy, casa ta, regulile tale.
— Asta este camera lui Sid?
Joan indica una dintre uşile alăturate din stânga celei a lui Buddy.
— Nu, asta.
Buddy deschise uşa din dreapta.
— Este în regulă, Buddy? întrebă King. Putem intra?
— Este în regulă, Buddy? Putem intra? repetă Buddy

privindu-i pe cei doi cu un zâmbet mare pe faţă.

Joan cercetă holul şi observă că nu era nimeni care să îi vadă.

— Cred că este în regulă, Buddy. De ce nu stai tu afară să păzeşti uşa?

Ea se strecură înăuntru, urmată îndeaproape de King. Buddy rămase la uşă, privind panicat în stânga şi în dreapta. Intrară şi se uitară prin camera spartană.

— Decăderea lui Sidney Morse a fost lungă şi totală, comentă Joan.

— De obicei aşa se întâmplă, spuse King în timp ce examina camera.

Mirosul de urină era foarte puternic. King se întreba cât de des se schimbau cearşafurile acolo. Într-un colţ, era o masă mică. Pe ea se aflau nişte fotografii fără rame. King le ridică.

— Se pare că nu sunt obiecte contondente pe aici, cum ar fi sticlă sau metal.

— Morse nu pare capabil de sinucidere, ca de nimic altceva, de altfel.

— Nu poţi şti niciodată – poate înghiţi oricând o minge de tenis şi să se înece.

King examină pozele. Una dintre ele era cu doi copii la vârsta de zece ani. Unul avea o bâtă de baseball.

— Fraţii Morse. Aici par a fi în liceu. Ridică o altă poză. Şi presupun că aceştia erau părinţii lor.

Joan i se alătură şi privi fotografiile.

— Mama lor pare să fi fost tipul de casnică.

— Casnică, dar bogată. Asta face diferenţa pentru mulţi oameni.

— Tatăl era tare arătos.

— După cum spuneam, avocatul de succes.

Joan luă poza şi o ţinu sus.

— Amândoi băieţii semănau cu tatăl lor. Sidney era robust şi atunci, dar arăta bine. Peter era şi el arătos… bine clădit, cu aceiaşi ochi ca fratele lui. Studie modul

ferm în care acesta ţinea bâta de baseball. Probabil că a fost atlet în liceu, a atins apogeul la optsprezece ani şi de acolo a urmat căderea. Droguri şi infracţiuni.

— Nu ar fi pentru prima oară.

— Ce vârstă ar avea Peter acum?

— Un pic mai tânăr decât Sidney, deci undeva până în şaizeci de ani, poate.

Ea privi chipul lui Peter.

— Un fel de Ted Bundy[12]. Arătos şi fermecător, şi ţi-ar lua gâtul într-o secundă dacă nu eşti atent.

— Îmi aminteşte de o anumită femeie pe care o cunosc eu.

Într-un colţ se afla o cutie mică. King se duse acolo şi cotrobăi prin ea. Erau acolo articole decupate din ziare vechi şi îngălbenite de vreme. Cele mai multe cu relatări despre cariera lui Sidney Morse.

Joan privea peste umărul lui.

— Frumos din partea fratelui său să-i aducă aceste articole. Chiar dacă Sidney nu are cum să le citească.

King nu răspunse. Răsfoia în continuare paginile. Ridică unul dintre articole.

— Acesta vorbeşte despre începuturile carierei lui Morse ca scenarist. Îmi aduc aminte că mi-a povestit că punea în scena tot felul de piese elaborate, dar nu cred că a făcut prea mulţi bani din asta.

— Nu cred că l-a interesat prea mult acest aspect. Fiul unei mame bogate îşi putea permite asta.

— Ei bine, la un moment dat a abandonat totul şi a început să muncească pentru a-şi câştiga existenţa. Una peste alta, poţi spune că a pus la cale campania lui Ritter ca pe o piesă de teatru.

---

12 Theodore Robert Bundy (24 noiembrie 1946 – 24 ianuarie 1989), ucigaş în serie din America care, între 1974 şi 1979, a ucis numeroase femei în Washington, Utah, Colorado şi Florida. Numărul total al victimelor sale este necunoscut. El a mărturisit 30 de crime; se estimează a fi peste 100. (n. tr.)

— Mai este ceva înainte de a declara pista Sidney Morse înfundată? întrebă ea.

— Nu ar trebui să ne uităm sub pat? întrebă King.

Joan îl privi dispreţuitor.

— Asta este treabă de bărbat.

King ridică din umeri şi se aplecă apoi cu grijă să privească sub pat. Se ridică rapid.

— Ei bine? întreba ea.

— Nu vrei să ştii. Hai să plecăm iute de aici!

În timp ce părăseau camera, Buddy era chiar la uşă, aşteptându-i.

— Mulţumim pentru ajutor Buddy, spuse Joan. Ai fost o dulceaţă.

El o privi pe Joan emoţionat.

— Pupat Buddy?

— L-am pupat deja pe Buddy, îi reaminti ea politicos.

Buddy păru imediat gata să plângă.

— Nu, acest Buddy, arată el către sine.

Joan rămase cu gura căscată şi se uită la King, evident căutând ajutor.

— Îmi pare rău, asta este treabă de fată, spuse el rânjind.

Joan îl privi pe pateticul Buddy, trase aer în piept, îl trase brusc spre ea şi îi trase un pupat zdravăn pe buze micuţului om.

Se întoarse, se şterse la gură şi i se plânse lui King:

— Câte trebuie să fac pentru un milion de dolari!

Şi apoi se îndepărtă.

— Pa, Buddy, spuse King şi plecă şi el.

Un Buddy foarte fericit dădea frenetic din mână şi spunea:

— Pa, Buddy.

39

Avionul privat aterizează în Philadelphia şi treizeci de minute mai târziu King şi Joan ajungeau în apropierea casei lui John şi Catherine Bruno, într-o suburbie selectă. Când trecură pe lângă casele de cărămidă acoperite cu iederă şi înconjurate de grădini impresionante, King o privi pe Joan.

— Aşadar, aici sunt vechile fonduri?

— Numai din partea nevestei. John Bruno a crescut într-o familie săracă în Queens, apoi s-a mutat în Washington. A făcut Facultatea de Drept din Georgetown şi apoi a lucrat ca procuror în Washington imediat după licenţă.

— Ai mai întâlnit-o până acum pe doamna Bruno?

— Nu. Voiam să fii şi tu cu mine. Prima impresie, ştii tu…

O menajeră de origine spaniolă îmbrăcată într-o uniformă apretată, purtând un şorţ cu volănaşe şi afişând o atitudine umilă, îi conduse într-o cameră de zi foarte spaţioasă. Femeia aproape că făcu o plecăciune când ieşi din cameră. King scutură din cap văzând acest spectacol demodat şi apoi îşi îndreptă atenţia către femeia scundă care intrase în cameră.

Catherine Bruno ar fi fost o excelentă primă doamnă, fu prima lui impresie. Era scundă, avea până în patruzeci şi cinci de ani, era rafinată, distinsă, sofisticată – chintesenţa ideii de „sânge albastru” şi de bune maniere. A doua impresie fu aceea că era prea plină de ea. Aceasta în principal pentru că atunci când vorbea cu cineva se uita peste umărul respectivului, de parcă nu ar fi vrut să irosească preţioasa ei privire pe o persoană dintr-o clasă socială inferioară aristocraţiei. Nici măcar nu îl întrebă pe King de ce are capul

bandajat.

Joan oricum acapară repede toată atenţia femeii. Întotdeauna avusese darul de a isca furtună într-un pahar de apă. King se forţă să-şi ascundă un zâmbet când partenera lui începu:

— Timpul nu trece în favoarea noastră, doamnă Bruno. Poliţia şi FBI-ul au făcut tot ceea ce trebuiau să facă, dar rezultatele lor au fost neglijabile. Cu cât soţul dumneavoastră rămâne mai mult timp dispărut, cu atât scad şansele de a-l aduce înapoi în viaţă.

Privirea doamnei coborî din nou spre muritorii de rând.

— Şi tocmai din acest motiv aţi fost dumneavoastră angajaţi de către oamenii lui John, nu-i aşa? Să-l aduceţi înapoi sănătos?

— Exact. Am pornit o serie de investigaţii, dar am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Am spus poliţiei tot ce ştiam. Întreabă-i pe ei.

— Prefer să aud de la dumneavoastră.

— De ce?

— Fiindcă, în funcţie de răspunsuri, am alte întrebări pe care poliţia nu a ştiut să le pună.

„Şi, gândi King pentru sine, vrem să vedem cu ochii noştri dacă minţi, fund împăiat ce eşti.”

— Bine, dă-i drumul.

Părea atât de plictisită de acest întreg proces, încât King avu impresia că avea o aventură extraconjugală şi că salvarea soţului ei ar fi ultimul lucru pe care îl dorea.

— Dumneavoastră aţi susţinut financiar campania soţului dumneavoastră? întrebă Joan.

— Ce fel de întrebare este asta?

— Este tipul de întrebare la care aş dori un răspuns, spuse Joan cu amabilitate. Vedeţi, am dori să găsim motivele, potenţialii suspecţi şi direcţii de investigare cât mai promiţătoare.

— Şi ce are a face suportul meu financiar pentru

campania lui John cu toate astea?

— Ei bine, dacă dumneavoastră aţi susţinut financiar campania lui John, atunci poate că aveţi acces la nume, aţi avut discuţii private cu soţul dumneavoastră, ştiţi lucruri care să-l preocupe din acest punct de vedere. În cazul în care nu sunteţi implicată, va trebui să căutăm în altă parte.

— Bine, atunci pot spune că nu am fost încântată că John voia să intre în politica. Nu avea nicio şansă; toţi ştiam lucrul acesta. Şi familia mea…

— Nu a fost de acord? completă King.

— Noi nu suntem o familie *politică,* dacă pot să spun aşa. Noi avem o reputaţie fără pată. Mama aproape că a făcut infarct atunci când a aflat că mă voi mărita cu un procuror criminalist care provenea din altă clasă socială şi era şi cu zece ani mai în vârstă. Dar îl iubesc pe John. Totuşi, a trebuit să menţin un echilibru, şi asta nu este întotdeauna uşor. Lucrurile de acest gen nu sunt văzute bine în anumite cercuri. Deci nu pot spune că am fost susţinătoarea lui în politică. Totuşi, el avea o reputaţie foarte bună ca avocat. A instrumentat cele mai grele cazuri din Washington şi mai târziu în Philadelphia, unde ne-am întâlnit. Îşi câştigase o reputaţie naţională. Stătea tot timpul pe lângă politicienii din Washington, aşa cred că a luat virusul acesta cu politica, şi după ce ne-am mutat în Philadelphia. Nu am fost de acord cu ambiţiile lui politice, dar sunt soţia lui, aşa că l-am susţinut public.

Joan şi King puseseră o întrebare standard la care Catherine a dat un răspuns la fel de standard şi de inutil.

— Vă puteţi gândi la cineva care ar fi dorit să-i facă rău soţului dumneavoastră? întrebă Joan.

— În afară de cei pe care i-a anchetat, nu. A mai primit ameninţări cu moartea, dar nu recent. După ce a părăsit procuratura din Philadelphia, a stat câţiva ani la

o firmă privată, înainte de a intra în politică.

Joan se opri să noteze ceva.

— Cum se numea firma respectivă?

— Era biroul din Philadelphia al firmei din Washington: Dobson, Tyler şi Reed. Sediul se afla în centrul Philadelphiei, pe Market Street. O instituţie foarte respectabilă.

— Ce fel de muncă făcea acolo?

— John niciodată nu vorbea cu mine despre muncă. Şi nici nu l-am încurajat să o facă. Nu mă interesa.

— Dar se presupune că avea de-a face cu procese legale.

— Soţul meu era cel mai fericit atunci când avea la dispoziţie o scenă pe care putea evolua. Aşa că aş putea spune că se ocupa de procese.

— Şi nu a împărtăşit niciun fel de îngrijorări cu dumneavoastră?

— Pentru el campania decurgea destul de bine. Nu-şi făcea iluzii că ar putea câştiga. Voia doar să spună ce avea de spus.

— După alegeri ce avea de gând să facă?

— Nu a discutat niciodată asta cu mine. Eu am crezut că se va întoarce la Dobson, Tyler.

— Ne puteţi spune ceva despre relaţia lui cu Bill Martin?

— I-a menţionat de câteva ori numele, dar asta fusese înainte să mă cunoască pe mine.

— Şi nu bănuiţi de ce văduva lui Bill Martin ar fi dorit să îl întâlnească pe soţul dumneavoastră?

— Nu. După cum am spus, relaţia aceasta data dinaintea mariajului nostru.

— Fusese prima căsătorie pentru amândoi?

— A lui da, nu a mea, fu ceea ce le oferi ea.

— Şi aveţi copii?

— Trei. A fost foarte greu pentru ei. Şi pentru mine. Eu doar îl vreau pe John înapoi.

Începu să se smiorcăie, ca la comandă, şi Joan îi întinse o batistă.

— Cu toţii vrem asta, spuse Joan, gândindu-se de fapt mai mult la milioanele de dolari pe care urma să le încaseze. Şi nu mă voi opri până nu voi reuşi să-l aduc înapoi. Mulţumesc. Ţinem legătura.

Apoi plecară şi se îndreptară direct către aeroport.

— Ce părere ai? întrebă Joan când ajunseră în maşină. Intuiţia ta îţi spune ceva?

— Prima impresie: o snoabă care ştie mai multe decât ne spune. Dar ceea ce ne ascunde nu are de-a face cu răpirea lui Bruno.

— Sau, dimpotrivă, ar putea avea legătura cu răpirea mai mult decât ne-am putea închipui noi…

— Ea nu pare încântată de aventura lui politică, dar ce fel de nevastă este? Are trei copii şi nu avem niciun motiv să credem că nu-i iubeşte pe ei sau pe soţul ei. Ea are toţi banii. Nu are ce câştiga dacă el este răpit. Şi ea va trebui să plătească o parte din răscumpărare.

— Dar dacă nu va exista nicio răscumpărare, atunci ea nu plăteşte nimic. Şi redevine liberă să se mărite cu cineva din clasa ei socială, care să nu fie implicat în lumea murdară a politicii.

— Asta este adevărat, spuse el. Numai că noi nu avem destule informaţii încă.

— Ajungem şi acolo. Joan deschise dosarul şi se uită în el. În timp ce citea, ea spuse: Atacul asupra ta şi al lui Maxwell a avut loc în jurul orei două noaptea. Mă gândeam că eu sunt specială, dar văd că inviţi să petreacă noaptea la tine în casă tot felul de femei.

— La fel ca şi tine, a dormit în camera de oaspeţi.

— Dar tu unde ai dormit?

El o ignoră.

— Cine este următorul pe listă?

Joan închise dosarul.

— Aş dori să mergem la firma asta, Dobson şi Tyler, dacă tot suntem în oraş. Dar trebuie să fac nişte cercetări înainte. Deci este rândul lui Mildred Martin.

— Ce informaţii avem despre ea?

— Era devotată soţului ei, care a lucrat cu Bruno în Washington. Unele cercetări preliminare au sugerat că tânărul John Bruno nu şi-a îndeplinit prea serios îndatoririle de procuror în Washington şi l-a lăsat pe Martin să tragă ponoasele.

— Deci văduva lui Martin nu este un fan al lui Bruno?

— Exact. Bill Martin avea cancer pulmonar în fază terminală. Care se răspândise şi la oase. Mai avea de trăit cel mult o lună. Dar asta nu era suficient de repede pentru unii, aşa că l-au ajutat. Ea deschise un dosar. Am reuşit să obţin o copie a autopsiei efectuate lui Martin. Lichidul de îmbălsămare se răspândise în tot corpul, ajungând chiar şi la umoarea vitroasă, care, de altfel, este un loc perfect pentru a depista eventualele urme de otravă din organism, pentru că după deces nu se coagulează precum sângele.

— Umoarea vitroasă? Ăsta e un fel de lichid din ochi? întrebă King.

Ea aprobă din cap.

— Fusese depistată o urmă de metanol în mostra din creierul mic pe care au prelevat-o.

— Ei bine, dacă tipul era un băutor înrăit, lucrul acesta nu era neobişnuit. Metanolul se găseşte în whisky şi vin.

— Corect din nou. Am observat, pentru că şi medicul legist a făcut-o. Oricum, metanolul intră, de asemenea, în compoziţia lichidului de îmbălsămare.

— Şi dacă ei ştiau că nu va fi nicio autopsie şi corpul va fi îmbălsămat…

Joan termină fraza în locul lui.

— … Procesul de îmbălsămare ar fi putut masca prezenţa metanolului sau cel puţin să-i deruteze pe

medici atunci când se efectua autopsia.

— Crima perfectă?

— Nu există aşa ceva, nu când ne ocupăm noi de caz, întări Joan zâmbind.

— Aşadar, ce crezi că poate să ne spună Mildred?

— Dacă Bruno şi-a schimbat programul atunci pentru a se întâlni cu o persoană care s-a autointitulat Mildred Bruno, atunci înseamnă că adevărata Mildred ar fi avut ceva important să-i spună. Din ce cunosc eu despre John Bruno, el nu făcea nimic care nu era în interesul lui.

— Sau care poate să-i facă rău. Şi ce motiv ai să crezi că ne va spune nouă?

— Am făcut câteva cercetări şi am aflat că şi ea este o băutoare înrăită şi nu poate rezista unui bărbat frumos care îi acordă oarecare atenţie. Sper că înţelegi aluzia. Şi dacă o poţi face, te rog să-ţi dai jos bandajul – ai un păr atât de frumos!

— Şi care este rolul tău?

Ea îi zâmbi dulce.

— Eu voi fi nenorocita fără scrupule. Un rol pe care îl joc perfect.

40

După ce aterizară, King şi Joan închiriară o maşină şi merseră până la casa lui Mildred Martin, ajungând acolo dimineaţa devreme. Era o casă modestă şi se afla într-o zonă în care nici vecinii nu aveau prea mulţi bani. Se afla cam la opt kilometri de clădirea pompelor funebre unde fusese răpit Bruno.

Sunară şi bătură la uşă, dar nu răspunse nimeni.

— Nu înţeleg. Am sunat înainte, spuse Joan.

— Hai să verificăm prin spate. Tu ai spus că este o băutoare înrăită. Ar putea fi acolo, beată criţă.

În curtea mică din spatele casei, o găsiră pe Mildred la o masă şubredă, pe un scaun asemenea: bea un pahar şi fuma o ţigară admirându-şi grădina. Avea în jur de şaptezeci şi cinci de ani, iar faţa îi era plină de riduri, ca a unei fumătoare înrăite. Purta o rochie cu imprimeu şi sandale de vară, şi avea părul vopsit. În afară de rădăcinile albe, culoarea predominantă era un fel de portocaliu. Mirosul de ierburi aromate umplea aerul, ridicându-se dintr-o găleată aflată sub masă.

După ce se făcură prezentările, Mildred spuse:

— Îmi place să stau aici, în spate. Chiar şi în ciuda nenorociţilor de ţânţari. În perioada asta a anului, grădina străluceşte cu adevărat.

— Îţi suntem recunoscători că ai fost de acord să vorbeşti cu noi, îi zise King cu amabilitate.

Urmase sfatul lui Joan şi-şi scosese bandajul. Mildred le făcu semn să se aşeze pe scaunele de la masă şi ridică paharul.

— Eu sunt băutoare de gin şi urăsc să beau singură. Cu ce să vă servesc?

Vocea ei era gravă şi joasă, purtând amprenta abuzului de lichior şi de ţigări.

— Un cocktail Screwdriver, spuse Joan privindu-l

repede pe King. Îmi place la nebunie.

— Scotch cu sifon, spuse King. Vă pot ajuta?

Ea râse zgomotos.

— Of, dacă aş fi fost cu patruzeci de ani mai tânără, ai fi putut.

Cu un zâmbet plin de înţeles, se îndreptă clătinându-se spre casă.

— Se pare că nu mai este în doliu, comentă King.

— Au fost căsătoriţi timp de patruzeci şi cinci de ani şi au avut o relaţie bună din toate punctele de vedere. Soţul ei avea în jur de optzeci, era bolnav şi foarte suferind. Poate că nici nu prea are pentru ce să ţină doliu.

— Bill Martin a fost mentorul lui Bruno. Cum aşa?

— Bruno lucra pentru Martin când a început ca procuror criminalist în Washington. Martin l-a învăţat pe Bruno secretele meseriei.

— La procuratură?

— Exact, spuse ea.

King privi în jur.

— Se pare că Martin nu a dus-o prea bine.

— Serviciile din administraţie nu beneficiază de salarii bune, toţi ştim asta. Şi Bill Martin nu s-a căsătorit cu cineva care a moştenit o avere. S-au mutat aici după ce s-a retras din activitate. Mildred a crescut aici.

— Lăsând nostalgia la o parte, nu este un loc în care m-aş grăbi să mă întorc.

Mildred se întoarse cu băuturile pe o tavă şi se aşeză.

— Acum, presupun că vrei să trecem la discuţii. Am vorbit deja cu poliţia. Chiar nu ştiu nimic legat de asta.

— Înţelegem, doamnă Martin, spuse King, dar voiam să ne întâlnim şi să vorbim personal.

— Norocul meu. Şi, vă rog, spuneţi-mi Millie. Doamna Martin este soacra mea şi ea este moartă de treizeci de ani.

— Bine, Millie, noi ştim că ai vorbit cu poliţia şi că s-a

făcut o autopsie a cadavrului soţului tău.

— Doamne, asta chiar a fost o totală risipă de timp.

— De ce spui asta? întrebă rapid Joan.

Mildred îi aruncă o privire piezişă.

— Pentru că nu l-a otrăvit nimeni. Era un om bătrân cu cancer în fază terminală care a murit în pace în propriul pat. Dacă nu voi cădea în grădina mea, atunci aşa aş dori să mă duc şi eu.

— Ştii despre telefonul dat lui Bruno?

— Da, am spus deja poliţiei, nu l-am dat eu. Mi-au cercetat lista convorbirilor. Se pare că nu m-au crezut.

Joan se aplecă puţin.

— Da, dar s-a raportat că Bruno era foarte agitat din cauza telefonului primit. Poţi explica de ce?

— Dacă nu eu am dat telefonul, cum aş putea şti? Din păcate, cititul gândurilor nu e una dintre calităţile mele. Dacă ar fi fost aşa, acum aş fi fost bogată.

Joan insistă.

— Uite, priveşte lucrurile din punctul ăsta de vedere, Millie. Bruno şi soţul tău au fost cândva apropiaţi, dar nu mai erau. Totuşi, el primeşte un telefon despre care crede că este de la tine, prin care-i ceri să vă întâlniţi, şi devine agitat. Persoana care l-a sunat trebuie să-i fi spus ceva plauzibil ca să se întâmple asta, ceva ce Bruno ar fi asociat logic cu soţul tău.

— Ei bine, poate că este extrem de simplu, cum ar fi faptul că Bill a murit. Eu sper că această veste l-a întristat. În definitiv, ei erau prieteni.

Joan scutură din cap.

— Nu. Bruno ştia deja de moartea soţului tău. A fost confirmat. El nu plănuia să meargă la înmormântare până nu a primit telefonul.

Martin îşi dădu ochii peste cap.

— Asta nu mă surprinde deloc.

— De ce spui asta? întrebă King.

— Nu o voi lua pe ocolite. Nu eram cel mai înrăit fan

al lui John Bruno, cu toate că Bill îl venera. Bill era cu aproape douăzeci şi cinci de ani mai în vârstă şi se purta ca un mentor. Acum, nu spun că Bruno nu era bun în ceea ce făcea, dar hai să spunem aşa: John Bruno a făcut întotdeauna numai ceea ce a fost în interesul lui John Bruno şi al nimănui altcuiva. De exemplu, este la douăzeci de minute distanţă de casa în care se află corpul neînsufleţit al mentorului său şi nu are decenţa să facă o pauză în campanie pentru a-şi prezenta condoleanţele. Asta numai până primeşte un telefon, aparent din partea mea? Ei bine, asta este tot ce trebuie să ştiţi despre John Bruno.

— Presupun că nu l-ai fi votat la alegeri, conchise King zâmbind.

Martin râse zgomotos, un râs gros, înfundat şi îşi puse mâna peste a lui.

— Of, dragule, eşti aşa de drăguţ că te-aş pune pe un raft şi m-aş uita la tine toată ziua.

După ce spuse asta, nu-şi mişcă mâna.

— Ar trebui să-l cunoşti mai înainte, spuse Joan pe un ton sec.

— Abia aştept.

Joan continuă:

— Dispreţul tău pentru John Bruno a început la un moment anume?

Martin ridică paharul gol şi molfăi un cub de gheaţă.

— Ce vrei să spui cu asta?

Joan se uită peste nişte notiţe din faţa ei.

— Pe vremea când soţul tău era procuror în Washington, au existat unele nereguli cu privire la unele condamnări care au fost anulate. A fost o treabă tare dubioasă.

Martin aprinse o altă ţigară.

— A fost tare de mult. Nu-mi mai amintesc aşa bine.

— Sunt sigură că, dacă te vei gândi un pic, îţi vei aminti, sugera Joan cu fermitate. Poate dacă ai putea să

te opreşti din băut? Este foarte, foarte important.

— Hei, interveni King, ia-o mai uşor! Ne face o favoare. Nu este obligată să ne spună nimic.

Femeia întoarse capul către King.

— Mulţumesc, dragule.

Joan se ridică.

— Uite ce, de ce nu termini tu cu întrebările, că eu mă duc să fumez o ţigară şi să admir minunata grădină. Ridică pachetul de ţigări al lui Mildred. Pot să iau una?

— Te rog, drăguţă, de ce să mor singură?

— *Chiar, de ce, drăguţă?*

Joan se depărtă şi King o privi pe bătrână oarecum ruşinat.

— Poate fi tare nepoliticoasă uneori.

— Nepoliticoasă? Este o cobră cu tocuri şi ruj. Tu chiar munceşti pentru ea?

— Da. De fapt chiar învăţ multe de la ea.

Mildred privi încruntată la Joan care folosea un trandafir pe post de scrumieră.

— Să nu uiţi să-ţi ţii mâinile pe fermoar când este ea în preajmă, altfel rişti să te trezeşti într-o zi fără ceva important.

— Voi ţine minte asta. Acum, despre ce vorbea ea, chestiile legate de munca soţului tău, presupun că ai avut nişte opinii foarte clare la acea vreme, nu-i aşa? De fapt, până la urmă soţul tău a demisionat din cauza acelor nereguli, nu-i aşa?

Martin ridică bărbia, însă vocea îi tremura.

— El a luat vina asupra lui, fiindcă era şeful şi un om onest. Nu mai sunt mulţi oameni ca Bill Martin. Ca în cazul bătrânului Harry Truman, banii s-au oprit la el. Fie că era bine, fie că nu.

— Adică a luat totul asupra lui chiar dacă nu a fost vinovat?

— Mai vreau de băut până nu îmi sparg dinţii în gheaţa asta, spuse ea ridicându-se.

— Tu crezi că a fost vina lui Bruno, nu-i aşa? El a părăsit Washingtonul înainte să se producă nenorocirea, a ruinat cariera soţului tău şi a plecat în Philadelphia pentru a ajunge şeful procuraturii. Şi acolo a efectuat câteva anchete încununate cu succes, a intrat în sectorul privat la o firmă şi apoi a candidat pentru funcţia de preşedinte al statului.

— Văd că ţi-ai făcut temele.

— Dar soţul tău i-a rămas admirator fidel, deci nu îţi împărtăşea opiniile, nu-i aşa?

Ea se aşează la loc.

— Bill a fost un avocat bun şi un foarte prost judecător de caractere. Jos pălăria pentru Bruno; el a spus şi a făcut exact ceea ce trebuia făcut. Ştiai că a sunat aici ca să-i spună lui Bill că va candida la preşedinţie?

King o privi surprins.

— Serios? Când s-a întâmplat asta?

— Acum câteva luni. Eu am răspuns la telefon. Era cât pe ce să cad din picioare când i-am auzit vocea. Am vrut să-i spun ce am pe suflet, dar nu am făcut-o. Mi-am muşcat limba. Am discutat ca nişte vechi prieteni. Mi-a povestit de toate lucrurile minunate pe care le-a făcut, despre viaţa lui minunată din Philadelphia. Îmi venea să vomit. I-am dat telefonul lui Bill şi au vorbit o vreme. Tot ceea ce voia Bruno era să se laude şi să ne arunce în faţă toate astea. Să-l facă pe Bill să îşi dea seama cât de mult evoluase faţă de el.

— Am crezut că nu mai auziserăţi de Bruno de ani de zile.

— Păi, n-a fost decât acea conversaţie telefonică, şi enervantă pe deasupra.

— Bill a spus ceva la telefon care să-l fi putut face pe Bruno să vină apoi la pompele funebre ca să-l vadă?

— Nu. Bill abia dacă vorbea. Era foarte slăbit chiar de atunci. Iar eu cu siguranţă nu i-am spus ceva lui Bruno

care să-l agite aşa. Chiar dacă mi-aş fi dorit asta, crede-mă.

— Despre treaba de la procuratură?

— Pe lângă alte lucruri.

— Ai avut vreodată dovezi?

— Bruno era avocat, ştia să-şi acopere bine urmele. Murdăriile lui nu ieşeau niciodată la suprafaţă. El era de mult plecat când totul a fost descoperit.

— Presupun că nu-ţi pare aşa de rău că a dispărut.

— John Bruno se poate duce la dracu'. De fapt, sper că este deja acolo.

King se apropie, şi de data aceasta el puse mâna peste a ei.

— Millie, este foarte important. În ciuda faptului că autopsia soţului tău a fost neconcludentă, există dovezi că a fost otrăvit, poate cu metanol. Vezi tu, metoda asta de otrăvire ar fi putut fi ascunsă prin procesul de îmbălsămare. Moartea lui şi faptul că fusese dus în clădirea pompelor funebre a declanşat toate aceste evenimente. Oricine l-a luat pe Bruno, nu a lăsat asta la voia întâmplării. Soţul tău trebuia să fie acolo la un anumit moment, deci trebuia să fie mort la o anumită dată.

— Asta a zis şi FBI-ul, dar vă spun că nimeni nu ar fi putut să-l otrăvească pe Bill. Fiindcă eu am fost cu el în fiecare zi.

— Numai tu? Soţul tău era foarte bolnav înainte să moară. Ai avut vreun ajutor? A venit cineva pe la voi? Lua vreun medicament?

— Da. Iar FBI-ul le-a luat pe toate la analize şi nu a găsit nimic. Şi eu am mâncat aceeaşi mâncare, am băut aceeaşi apă, dar n-am păţit nimic.

King se lăsă pe spătar şi ridică din umeri.

— Cineva s-a dat drept tine în clădirea pompelor funebre.

— Aşa am auzit. Păi, arăt bine în negru; se potriveşte

cu noua mea culoare de păr. Se uită la paharul pe jumătate gol al lui King. Mai vrei unul? El scutură din cap. Ea adăugă: Şi lui Bill tot scotch-ul i-a plăcut, până la urmă. Era una dintre plăcerile care îi mai rămăseseră. Avea propria rezervă de Macallan vechi de douăzeci şi cinci de ani. Chicoti. În fiecare seară bea câte puţin. Îi puneam în tubul prin care se hrănea cu o seringă mare. De mâncare îi păsa mai puţin, dar când venea vorba de scotch-ul lui, nu mai avea răbdare, şi a ajuns până la optzeci de ani, ceea ce nu-i rău deloc.

— Pun pariu că aveaţi o rezervă bună.

Ea zâmbi.

— La vârsta noastră, ce ne-a mai rămas?

King privi în jos către paharul lui.

— Dar tu? Tu beai vreodată scotch?

— Niciodată, ţi-am spus, eu sunt băutoare de gin. Pentru mine scotch-ul nu este cu nimic mai bun decât un diluant de vopsele. E bun dacă vrei să-ţi desfunzi nasul.

— Mulţumesc din nou. Ţinem legătura. O după-amiază plăcută în continuare.

King se ridică şi începu să se depărteze. O privi pe Joan, cu ţigara şi paharul în mână şi îngheţă.

„Diluant de vopsea?”

Se întoarse către Mildred.

— Millie, ne poţi arăta rezerva specială de scotch a lui Bill?

41

Despre scotch-ul sau, oricum, marfa secretă a soţului ei, Mildred Martin uitase să spună poliţiei şi FBI-ului. Un test relativ simplu de laborator scosese la iveală existenţa metanolului în sticlele de băutură.

King şi Joan erau la secţia de poliţie în timp ce Mildred era interogată.

Joan îl privi pe King.

— Eşti norocos că ţie ţi-a turnat din altă sticlă.

King dădu din cap.

— Cum a ajuns sticla otrăvită în casă?

Un bărbat în costum maro se apropie de ei.

— La întrebarea asta cred că am găsit răspunsul.

Era unul dintre agenţii FBI care lucrau la acest caz. Joan îl cunoştea bine.

— Bună, Don, i se adresă ea. El este Sean King. Don Reynolds.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile.

— Vă suntem datori cu treaba asta, băieţi, spuse Reynolds. Nu am fi ştiut niciodată despre scotch, ce-i drept nici ea nu ne-a spus despre rezerva secretă a soţului. Testaserăm celelalte băuturi mai înainte.

— A fost meritul lui Sean. Cu toate că nu-mi place să recunosc, adăugă ea zâmbind. Spuneai că ştiţi cum a ajuns sticla acolo?

— Cu câteva luni înainte, soţii Martin au angajat o femeie în casă ca să-i ajute. Mai ales că Bill Martin era practic invalid.

— Mildred nu a spus nimic nici despre ea? întreba King neîncrezător.

— A spus că nu crezuse că era important. Femeia nu-i dăduse niciodată lui Bill niciun medicament sau altceva, chiar dacă ea spusese că are licenţă pentru aşa ceva. Lui Mildred îi plăcea să facă personal aceste lucruri. Şi

femeia a plecat cu mult timp înainte ca Martin să moară, deci Mildred nu a crezut că este relevant.

— De unde venise femeia?

— A fost o chestie ciudată. A apărut într-o zi şi i-a spus că înţelesese că ei ar avea nevoie de ajutor pentru că bărbatul era invalid, că ea ar fi o îngrijitoare profesionistă şi că ar fi dispusă să vină pe bani puţini pentru că avea nevoie să muncească undeva. Avea tot felul de hârtii care atestau cele spuse de ea.

— Şi acum unde este această doamnă foarte utilă?

— Le-a spus că şi-a găsit o slujbă cu normă întreagă în alt oraş. Nu s-a mai întors niciodată.

— Normal că nu s-a mai întors, interveni Joan.

Reynolds dădu din cap.

— Ipoteza noastră este că femeia s-a întors în casă în ziua care a precedat moartea lui Martin şi a otrăvit băutura. Pentru a fi sigură că următoarea dată când va bea, va fi şi ultima. Sticla cu scotch pe care am găsit-o era plină cu metanol. Metanolul este absorbit greu de organism. Adică între douăsprezece şi douăzeci şi patru de ore. Dacă ar fi fost tânăr şi sănătos, şi ar fi fost descoperit imediat şi trimis la spital, atunci ar fi putut supravieţui. Dar el nu era tânăr şi sănătos; era chiar în fază terminală. Şi, de asemenea, soţii Martin nu dormeau împreună. După ce Mildred i-a administrat ultimul strop prin tubul de hrană, probabil că el a murit curând. Cântărea numai vreo cincizeci de kilograme, în mod normal, este nevoie de o sută, două sute de mililitri de metanol pentru a ucide un adult. Mă îndoiesc că a fost nevoie de atât de mult pentru a-l ucide pe Martin.

Reynolds dădu din cap şi zâmbi obosit.

— Este ironic că au pus otrava în scotch. Conţinând etanol, scotch-ul este antidotul metanolului, pentru că amândouă caută aceeaşi enzimă. Oricum, era atâta metanol în sticlă, că etanolul nu a mai contat. Martin probabil că a strigat-o când era în agonie, dar ea nu l-a

auzit sau cel puţin aşa susţine. Deci este foarte posibil să fi agonizat toată noaptea şi abia spre dimineaţă să fi murit. Oricum, nu putea coborî din pat pentru a cere ajutor cuiva. Era complet invalid la vremea aceea.

— Mildred leşinase probabil de la atâta gin. Şi ei îi place să tragă la măsea, spuse King.

Joan adaugă:

— Şi infirmiera probabil că învăţase care erau obiceiurile la ei în casă, că le plăcea să bea şi că nu dormeau împreună. Odată ce a aflat că este băutor de scotch, că are propria rezervă şi că Mildred nu bea niciodată din ea, a descoperit metoda de a-l omorî, lăsând totodată şi impresia că ea plecase cu mult timp înainte.

Reynolds dădu din cap.

— Putea fi ucis în multe feluri, dar ar fi trebuit să fie o modalitate care să nu necesite autopsiere, fiindcă altfel toată sincronizarea ar fi fost dată peste cap. Martin trebuia să moară în patul lui. Şi chiar aşa s-a întâmplat. Mildred l-a găsit acolo şi a presupus că a murit din cauze naturale, cu toate că doctorii mi-au spus că moartea prin otrăvire cu metanol nu este nici pe departe liniştită. Şi metanolul se metabolizează în formaldehidă, care este toxică, dar apoi este oxidată în acid formic. Acesta este de cinci ori mai letal decât metanolul.

— Deci Martin a fost practic murat înainte de a ajunge la pompele funebre, spuse King.

— Exact. După spusele oamenilor din stafful de campanie al lui Bruno, şeful lor era programat să se afle în zonă, în acea zi şi în următoarea, pentru a participa la mai multe evenimente. Procedura era ca mortul să fie ţinut în clădirea pompelor funebre vreo câteva zile. Martin a murit luni şi în aceeaşi seară a fost dus acolo. Corpul lui a fost expus miercuri şi joi, iar înmormântarea era programată pentru vineri. Bruno a venit joi.

— Sincronizare dificilă totuşi, remarcă Joan.

Reynolds ridică din umeri.

— Probabil că asta a fost cea mai bună posibilitate pentru ei. Altfel, cum ar fi putut să-l atragă la pompele funebre? Doar nu puteau să-l invite la Martin acasă. Probabil că nu aveau altă posibilitate. Sigur că a fost riscant, dar au reuşit.

— Şi nimic din trecutul femeii nu a putut fi verificat, nu? spuse Joan.

Reynolds clatină din cap.

— Ca să folosesc un clişeu, a dispărut complet, fără urmă.

— Descrierea?

— Femeie în vârstă, cel puţin cincizeci de ani, înălţime medie, robustă. Avea păr castaniu cu câteva fire albe, dar se putea să fi fost vopsită. Şi, fiţi atenţi aici, ea i-a spus lui Mildred că o cheamă Elizabeth Borden.

King exclama:

— Elizabeth Borden, ca Lizzie Borden care i-a dat mamei sale patruzeci de lovituri.

— Şi când a văzut ce a făcut, i-a ars şi tatălui ei patruzeci şi una, adăugă Joan.

— Deci avem de-a face cu nişte persoane care au un simţ al umorului bolnăvicios şi macabru, spuse Reynolds.

Joan îl fixă cu privirea.

— OK, sunt criminali inteligenţi, care citesc multă istorie a criminalităţii. Dar tot criminali sunt.

— Bine, mulţumesc din nou pentru ajutor. Nu ştiu unde ne va duce această informaţie, dar este mai mult decât ştiam până acum.

— Ce se va întâmpla cu Mildred? întrebă King.

Reynolds ridică din umeri.

— Nu putem aresta pe cineva numai pentru că este prost; altfel, am fi nevoiţi să arestăm cel puţin jumătate

din populaţie. Dacă nu descoperim ceva incriminatoriu, nu vom face nimic cu ea. Dar dacă ar fi avut de a face cu treaba asta, atunci cu siguranţă ar fi aruncat scotch-ul. Se întoarse spre Joan. Am auzit că investighezi răpirea lui Bruno în numele familiei. Super! Ştiu că nu vei face nicio prostie şi că deja ai descoperit ceva ce nouă ne scăpase, aşa că, dacă ai nevoie de ceva, poţi să apelezi la noi.

— Ciudat că ai adus vorba de asta, am aici o listă, replică Joan.

În timp ce Joan şi Reynolds discutau afaceri, King o privi pe Mildred Martin cum iese din camera de interogatoriu. Nu mai părea aceeaşi femeie. Vorbăreaţă, nostimă, plină de energie, când o întâlnise prima oară, acum arăta de parcă urma să se întâlnească cu soţul ei pe lumea cealaltă.

După ce Reynolds se îndepărtă, Sean o privi pe Joan.

— Acum unde mergem?

— Mergem la pompele funebre.

— Agenţii federali au curăţat deja zona.

— Da, la fel cum au făcut şi cu Mildred Martin. Pe de altă parte, îmi plac clădirile pompelor funebre. Acolo auzi cea mai picantă bârfă despre robii lui Dumnezeu, mai ales de la aşa-zişii *prieteni.*

— Joan, chiar că eşti o cinică.

— Recunosc. Este una dintre cele mai atrăgătoare calităţi ale mele.

42

Poliţiştii o conduseră pe Mildred acasă şi apoi plecară. În capătul străzii, o maşină neagră, cu doi agenţi FBI înăuntru, se pierdu în întuneric.

Bătrâna intră în casă şi încuie uşa în urma ei. Avea atât de mare nevoie să bea un păhărel! De ce procedase astfel? Era atât de perfect şi ea stricase totul, dar apoi îşi revenise. Da, îşi revenise. Totul era în regulă. Se întinse după gin şi îşi umplu paharul, folosind foarte puţină apă tonică.

Bău jumătate din pahar şi începu să se calmeze. Totul va fi bine. Era bătrână, ce i-ar fi putut face FBI-ul? Nu aveau nicio dovadă; ea avea să fie bine.

— Mildred, ce mai faci?

Scapă paharul din mână şi scoase un strigăt.

— Cine este acolo? întrebă întorcându-se cu spatele la dulapul cu băutură.

Bărbatul înaintă un pic, rămânând totuşi în umbră.

— Un vechi prieten.

Ea îl privi cu atenţie.

— Nu te cunosc.

— Ba mă cunoşti. Eu sunt omul care te-a ajutat să-ţi omori bărbatul.

Ea ridică bărbia.

— Eu *nu* l-am ucis pe Bill.

— Ei bine, Mildred, metanolul pe care l-ai injectat în corpul lui sigur a făcut-o. Şi i-ai dat telefon lui Bruno exact aşa cum ţi-am cerut să o faci.

Ea se uită mult mai de aproape.

— Tu ai fost?

El se apropie şi mai mult.

— Te-am răzbunat pe John Bruno, te-am îmbogăţit cu o asigurare de viaţă şi te-am ajutat să-l cruţi de mizeria asta de viaţă pe amărâtul de bărbată-tu. Şi tot ceea ce

te-am rugat a fost să joci după cum ţi-am spus. Asta a fost tot ceea ce ţi-am cerut şi m-ai dezamăgit.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse ea cu o voce tremurată.

— Regulile, Mildred. Regulile mele. Şi aceste reguli nu includeau o vizită la secţia de poliţie şi un interogatoriu la FBI.

— Au fost acei oameni care au venit pe aici şi au pus tot felul de întrebări.

— Da, King şi Dillinger, ştiu. Continuă, spuse el binevoitor.

— Eu… eu doar am vorbit cu ei. Le-am spus exact ce mi-ai spus tu să le spun, despre Bruno adică. Exact ce mi-ai spus tu.

— Şi evident că eşti mai mult decât sinceră. Continuă, Mildred, spune-mi tot.

Femeia tremura îngrozitor.

— Calmează-te, mai toarnă-ţi un pahar, o linişti el.

Ea îl ascultă.

— Eu… noi vorbeam despre scotch. Le-am spus că lui Bill îi plăcea scotch-ul, asta este tot. Îţi jur.

— Şi tu ai pus metanol în sticla de scotch?

— Da, în sticla specială a lui Bill. Macallan.

— De ce ai făcut asta, Mildred? Noi ţi-am dat metanolul. Tu trebuia să-l pui în seringă şi apoi să-l injectezi în tubul prin care se hrănea. Simplu şi frumos. Tot ceea ce aveai de făcut era să urmezi instrucţiunile.

— Ştiu, dar… nu puteam să o fac aşa. Nu am putut. Îi dădeam scotch-ul lui ca de obicei. Vezi? L-am amestecat în sticlă şi apoi l-am injectat în el.

— Bine, atunci de ce nu ai aruncat apoi sticla la gunoi?

— Aveam de gând, dar mi-a fost frică să nu mă vadă cineva. Eu arunc multe sticle goale de băutură, dar ştiu că unii dintre vecinii mei mă suspectează că mi-am ucis soţul pentru banii de pe asigurare. Era posibil să îmi

umble în gunoi. Şi, chiar dacă aş fi spălat sticla sau aş fi spart-o, poliţia tot ar fi găsit cioburile cu urme pe ele. Eu mă uit la televizor la documentarele poliţiste. Eu ştiu! M-am gândit că este mai bine să o las acolo unde este. Şi apoi nici nu mai voiam să mă apropii de ea. Mă… mă simţeam vinovată, în legătură cu Bill.

Tăcu şi începu să bea cu repeziciune din pahar.

— Dar ai adus vorba despre asta, iar King şi Joan au pus toate cap la cap. Şi de ce nu le-ai arătat sticla de scotch pe care o ai în dulăpiorul de băuturi?

— Nu era Macallan. I-am spus tânărului că Bill nu consuma decât Macallan. M-am… m-am speriat. I-am spus că încă mai am sticla. Mi-a scăpat. Adică, totul mergea perfect şi apoi a strigat să aduc scotch-ul. M-am gândit că, dacă nu-i arăt sticla, va bănui că este ceva suspect la mijloc.

— Fără îndoială ar fi fost. Doamne, cât de bine te pricepi să spui totul unor străini.

— El a fost un adevărat domn cu mine, spuse ea defensiv.

— Cu siguranţă a fost. Deci au luat sticla, au analizat conţinutul şi au găsit urme de otravă. Ce ai spus la poliţie?

Mildred era tare încântată de sine.

— Le-am spus că o infirmieră a stat la noi o perioadă şi am angajat-o să aibă grijă de Bill. Şi că ea a fost aceea care a turnat otrava. Chiar le-am dat şi un nume. Făcu o pauză şi adăugă încântată: Elizabeth Borden. Înţelegi? Lizzie Borden. Chicoti. Inteligent, nu?

— Uimitor! Şi tu te-ai gândit la toate astea în drum spre poliţie?

Ea înghiţi toată băutura din pahar, aprinse o ţigară şi suflă fumul.

— Întotdeauna am fost rapidă la chestia asta. Cred că aş fi fost un avocat mai bun decât a fost soţul meu.

— Cum ai spus că ai plătit pentru serviciile acestei

femei?

— Să plătesc?

— Da, să plăteşti. Doar nu le-ai spus că muncea pe gratis, nu? Foarte rar găseşti aievea un suflet atât de nobil.

— Plata, ei bine, le-am spus… adică, am fost cam vagă aici.

— Şi ei nu au insistat?

Ea scutură ţigara pe jos şi ridică din umeri.

— Nu, nu au făcut-o. Au crezut tot ce le-am spus. Sunt văduva bătrână şi îndurerată. Deci totul este perfect.

— Mildred, hai să-ţi spun ce fac ei acum fără niciun dubiu. Verifică registrele de la bancă şi plăţile făcute de tine ca să afle cum ai plătit-o pe „Lizzie”. Şi nu vor descoperi nimic. Apoi îi vor interoga pe vecinii tăi băgăreţi, care vor spune că nu au văzut nicio femeie, pentru că ea nici nu există. Şi apoi FBI-ul se va întoarce să te ia iar la întrebări şi cu siguranţă acea vizită va fi foarte neplăcută.

— Chiar crezi că vor face toate aceste investigaţii? întrebă ea îngrijorată.

— Ei sunt de la FBI, Mildred. Nu sunt proşti. Nu atât de proşti ca tine.

Se apropie şi mai mult. Astfel, ea putea acum să vadă ce avea el în mână: o ţeavă de fier. Începu să ţipe, dar el se năpusti în faţă şi îi îndesă în gură o cârpă, apoi îi acoperi gura şi îi lega mâinile cu bandă adezivă. O apucă de păr şi o trase în hol, deschizând o uşă.

— Mi-am luat libertatea de a-ţi pregăti o baie, vreau să te găsească frumoasă şi curată când vor veni.

O aruncă în cada plină şi apa se revărsă peste margini. Ea încercă să iasă, dar el o împinse cu ţeava la loc. Cu gura şi mâinile legate şi cu plămânii ei chinuiţi, muri de două ori mai repede decât Loretta Baldwin. Bărbatul luă o sticlă de scotch din dulăpior, turnă lichidul în apă, apoi o sparse în capul ei. La final îi

desprinse banda adezivă de pe gură, o deschise şi îi îndesă acolo un pumn de bani luaţi din poşeta ei.

„Unde trebuie să se ducă omul pentru a găsi ajutoare de nădejde? Unde?!”

Privi în jos către ea şi spuse:

— Să fii mulţumită că eşti moartă, Mildred. Ai noroc că nu mai trebuie să simţi furia mea acum, pentru că e extrem de mare!

Când făcuse planurile, luase în consideraţie uciderea lui Mildred, dar atunci ar fi ridicat destul de multe întrebări. Decizia avea să-l coste. Totuşi, nu era nimic care să-l incrimineze pe el. Era însă clar că aceeaşi persoană era responsabilă pentru uciderea celor două femei, Mildred Martin şi Loretta Baldwin. Acest lucru cu siguranţă mai mult va încurca autorităţile decât le va ajuta. Nu-i convenea acest lucru, dar acum nu mai avea ce face. Îşi coborî privirea la ea cu ură. „Femeie proastă!”

Ieşi pe uşa din spate şi privi în lungul străzii, unde ştia că se ascunde FBI-ul.

— Duceţi-vă la ea, băieţi, murmură el. E numai a voastră.

Câteva minute mai târziu, vechiul Buick se îndepărta încet, pe drum.

43

Avionul privat pe care îl folosea Joan era ca un club select cu aripi şi motoare. Avea lambriuri din lemn de mahon, scaune învelite în piele, televizor, bucătărie complet utilată, bar, stewarzi, chiar şi un mic dormitor, unde Joan se duse să tragă un pui de somn. King rămase la locul lui, moţăind şi el. Nu descoperiseră nimic la pompele funebre. Acum, avionul îi ducea înapoi la Washington, D.C. Înainte de a face alte investigaţii, Joan voia să mai verifice unele lucruri la birou.

În timp ce avionul se apropie de destinaţie, Joan ieşi în grabă din dormitor. Stewardul strigă după ea:

— Doamnă, trebuie să staţi pe scaun.

Ea îl privi încruntată şi îşi continuă drumul. Ajunse la King, care încă mai dormea, şi îl scuturã.

— Sean, trezeşte-te. Acum!

El nu se clinti. Ea i se sui în poală, cu faţa foarte aproape de a lui şi începu să-l pălmuiască.

— Trezeşte-te, la naiba!

Într-un final el se trezi, ameţit. Când începu să conştientizeze ce i se întâmpla, observă că Joan era desculţă, cu fusta ridicată pe coapse, încolăcindu-l.

— La naiba, Joan, dă-te jos de pe mine! Nu am chef de aşa ceva acum.

— Idiotule! Este legat de Mildred Martin.

Sean stătea drept acum, după ce ea coborâse de pe el şi se aşezase alături, punându-şi centura.

— Vorbeşte! spuse el.

— Mi-ai spus că Mildred ţi-a povestit cum Bruno a sunat şi i-a spus lui Bill că s-a hotărât să candideze la preşedinţie? Şi că ea a vorbit cu el?

— Exact. Şi?

— Tu ai auzit vocea femeii. Era ca un trombon. Îmi spui tu mie cine ar putea să imite vocea aia pentru a-l

atrage pe Bruno într-o capcană, şi el să nu-şi dea seama?

King lovi cu palmele mânerele scaunului.

— Exact! Cum ai putea să imiţi acea voce dacă nu ai fumat şi nu ai băut timp de cincizeci de ani?

— Şi nu ai avea polipii de dimensiunea unor mingi de golf.

— Aşadar, ne-a minţit. Ea l-a sunat pe Bruno şi l-a rugat să vina să o vadă la pompele funebre.

Joan dădu din cap.

— Şi asta nu e tot. L-am sunat pe agentul Reynolds de la FBI. El nu a fost foarte sincer cu noi. Ei au bănuit de la început că povestea ei este falsă şi investighează acum pentru a fi sigur că ea este implicată sau nu. Familia Martin nu avea mulţi bani, cum şi-ar fi permis o îngrijitoare?

— Nu ştiu. Poate că îşi permiteau.

— Adevărat, dar dacă ar fi avut banii necesari, datorită vârstei lor, ar fi avut totodată şi dreptul la rambursarea unei părţi din cheltuieli din partea statului prin programul Medicare.

King se prinse repede.

— Deci cei de la Medicare ar trebui să aibă nişte înregistrări referitoare la ei. Dar dacă Mildred a dat bani direct din buzunar…

Ea îi termină ideea:

— Atunci plăţile s-ar fi înregistrat la bancă. Asta verifică Reynolds. Când a întrebat-o de banii daţi îngrijitoarei în speranţa obţinerii unui nume, Mildred s-a poticnit groaznic. El nu a spus nimic pentru că nu voia ca Mildred să devină suspicioasă. A postat agenţi pe strada ei, destul de departe de casă, încât să nu-i observe. Nu vrea s-o sperie şi să fugă.

— Prin urmare, dacă toate astea sunt adevărate, e posibil ca ea să ştie la cine este Bruno.

Când avionul ajunse la destinaţie şi se opri, telefonul

lui Joan sună.

— Da. Ascultă timp de un minut, spuse „mulţumesc”, închise telefonul şi se întoarse către King zâmbind. Doamne, FBI-ul poate face minuni uneori. Niciun formular la Medicare, niciun cec pentru îngrijitoare şi nicio retragere de numerar de la bancă. Şi peste toate, Bill Martin avea o asigurare de viaţă în valoare de jumătate de milion de dolari, iar Mildred este singura beneficiară. Din moment ce Bill Martin avea asigurarea de mai mulţi ani, atunci FBI-ul s-a gândit că nu este un motiv de crimă. De altfel, ea ar fi trebuit doar să aştepte câteva luni şi tot ar fi încasat banii, pentru că el nu mai avea mult de trăit. Federalii s-au dus s-o ridice pe Mildred. Ea i-a dat acel apel lui Bruno de la un telefon public.

— Nu pot să cred că ea şi-ar omorî bărbatul pentru bani. Îi părea foarte devotată.

— Sean, cu toată inteligenţa şi rafinamentul tău, dragule, nu ştii nimic despre femei.

44

Când se prezentă la raport în biroul din Washington al Serviciului Secret, Michelle primi instrucţiuni să facă muncă de birou pentru următoarea lună, cel puţin.

— Am câteva zile de concediu restante. Vreau să le iau acum, te rog, îi spuse ea superiorului ei.

El clătină din cap.

— De ce? Doar nu o să am misiuni la birou.

— Îmi pare rău, Mick, ordinul vine de mai sus.

— Walter Bishop?

— Îmi pare rău, nu pot spune.

Michelle se duse direct în biroul lui Bishop pentru a-l întreba. Doar ce avea de pierdut?

Primele lui cuvinte nu fură prea încurajatoare.

— Ieşi afară! lătră el.

— Doua săptămâni de vacanţă, Walter. Am zile de concediu şi vreau să le iau.

— Cred că glumeşti. Vreau să te ştiu într-un loc unde să te pot supraveghea.

— Nu sunt un copil. Nu am nevoie să fiu supravegheată.

— Consideră-te norocoasă. Şi un sfat de la mine: stai departe de Sean King.

— Ce, acum îmi spui şi cu cine pot fi prietenă?

— Prietenă? Oamenii mor în jurul lui. Aproape că era să fii ucisă.

— La fel şi el!

— Pe bune? Din câte am auzit eu, el a avut un cucui, iar tu era să-ţi frângi gâtul.

— Eşti mult pe lângă, Walter.

— Ştii că atunci când Ritter a fost ucis umblau zvonuri că Sean King fusese plătit să se uite în alta parte.

— Şi apoi l-a ucis pe atacator. Ce sens are?

— Cine ştie? De fapt, uită-te la viaţa lui de acum.

Trăieşte într-o casă mare, făcând o grămadă de bani.

— O, da! Bun plan de a-şi strica viaţa.

— Sau poate a făcut un târg cu cineva în urmă cu opt ani şi acum este ziua scadenţei.

— Dar asta este o nebunie!

— Oare? Eu cred că judecata ta a fost umbrită de un tip care arată bine şi în jurul căruia se petrec numai lucruri rele. Gândeşte ca un profesionist şi poate că vederea ta se va limpezi. Între timp, tu vei avea fundul plin de vânătăi de la atâta stat pe scaunul de la birou.

Telefonul sună şi Bishop răspunse răstit:

— Da? Ce? Cine a…? Faţa lui Bishop se făcu roşie de tot. Trânti telefonul şi nu se mai uită la Michelle. Ia-ţi vacanţa aia! spuse el încet.

— Ce? Nu înţeleg.

— Bine ai venit în club. Şi îţi poţi ridica arma şi insigna când pleci. Acum ieşi naibii din biroul meu!

Michelle plecă înainte să se răzgândească „cei de sus”.

În aceeaşi clădire din care Michelle pleca nelămurită cu insigna şi arma, câţiva bărbaţi serioşi erau adunaţi într-o sală de conferinţe. Ei reprezentau Serviciul Secret, FBI şi Serviciul de Şerifi. Bărbatul din capul mesei puse telefonul în furcă.

— Bine, oficial, Maxwell este în vacanţă.

— Îi lăsaţi suficientă funie cât să se poată spânzura? întrebă un bărbat de la FBI.

— Poate că da, poate că nu. El se uită spre celălalt capăt al mesei. Ce spui?

Jefferson Parks puse jos sucul şi se gândi la întrebare.

— Păi, hai să ne uităm la ce avem până acum. Loretta Baldwin are probabil legătură cu asasinarea lui Clyde Ritter. Conform celor declarate de King poliţiei, arma găsită în curtea din spatele casei ei a fost cea pe care Loretta a văzut-o în acea debara din hotelul Fairmount.

Ea îl şantaja pe respectivul, care până la urmă a şi ucis-o.

Bărbatul din capul mesei era şeful Serviciului Secret şi nu părea deloc mulţumit de aceasta teorie.

— Asta poate însemna că Arnold Ramsey nu a acţionat singur în uciderea lui Ritter.

Agentul FBI interveni:

— Dar dacă Sean King este cel care a ucis-o pe Loretta? Poate că îl şantaja pe el. Apoi prin intermediul lui Maxwell a aflat cine este şi a ucis-o. Apoi a dezgropat pistolul, pe care, în mod foarte convenabil, îl pierde.

Parks scutură din cap.

— King are alibi pentru momentul când Loretta a fost ucisă. Şi de ce ar fi avut nevoie să ascundă un pistol într-o debara a hotelului? El îl omorâse pe Arnold Ramsey. Şi atunci când a pierdut pistolul, atât el, cât şi Maxwell au fost răniţi. Şi viaţa lui King a fost dată peste cap de toate evenimentele astea.

— Deci tu crezi că este nevinovat?

Parks stătea drept. Nu mai avea de mult alura unui băiat de la ţară, iar vocea îi era aspră.

— Nu, nu cred neapărat asta. Dar sunt în aceasta meserie de suficient de mult timp ca să ştiu când cineva nu este sincer cu mine. El îmi ascunde ceva. Numai că nu am idee ce anume. Am totuşi o teorie. Poate ca este implicat cumva în asasinarea lui Ritter şi, ucigându-l pe Ramsey, a şters urmele.

Acum directorul clătină din cap.

— Cum vine asta mai exact? Ce ar fi putut Ramsey să-i ofere drept plată? Era profesor la o universitate de mâna a doua. Şi presupun că Sean King nu ar fi devenit trădător pentru nimic sau pentru nişte principii politice.

— Ei bine, nici nu ştim care sunt convingerile politice ale lui King, nu-i aşa? Şi toată lumea a văzut caseta video. Nici măcar nu se uita la Ritter.

— El a spus că atunci şi-a pierdut concentrarea.

Parks nu părea convins.

— Asta spune el. Dar dacă a fost distras în mod intenţionat?

— Dacă ar fi fost aşa, ar fi trebuit să ne spună.

— Nu şi dacă ar fi acoperit pe cineva şi nu dacă ar fi fost ceva compromiţător. Şi vrei să vorbim despre plată, bine. Câţi duşmani crezi că avea Clyde Ritter? Câţi oameni puternici din celelalte partide ar fi dorit să-l vadă afară din cursă? Aşa că el acceptă pedeapsa pentru că a fost „distras” şi apoi pleacă cu milioanele lui şi duce o viaţă frumoasă.

— Bine, unde sunt milioanele astea?

— Trăieşte într-o casă mare, are o maşina bună, duce o viaţă liniştită, replică Parks.

— A câştigat un proces de calomnie, spuse directorul. Şi nici nu-l învinuiesc, la câte porcării s-au spus atunci despre el. Nu era totuşi chiar un ratat. Câştigase cam toate distincţiile din Serviciul Secret. Fusese rănit de două ori.

— Bine, a fost un agent bun. Agenţii buni devin uneori agenţi corupţi. Dar în ceea ce priveşte banii, s-au amestecat cu cei pe care i-a câştigat ulterior. Doar nu i-aţi făcut un control financiar ca să ştiţi.

Directorul stătea sprijinit pe spătar şi nu mai părea atât de încrezător acum.

— Şi cum se leagă exact toate astea de răpirea lui John Bruno? întrebă agentul FBI. Nu aţi spus că au legătură?

— Ei bine, dacă tot veni vorba, interveni Parks, ce legătură are asta cu omul meu, Howard Jennings?

— Haide să nu complicăm inutil lucrurile. S-ar putea să nu existe nicio legătură, spuse agentul FBI. E posibil să avem trei cazuri separate: Ritter, Bruno şi individul ucis, aflat în programul de protecţia martorilor.

— Tot ceea ce ştiu este că agenţii King şi Maxwell continuă să apară în mijlocul evenimentelor, spuse

directorul. Priviţi lucrurile aşa: acum opt ani, King fie a încurcat lucrurile, fie a devenit trădător şi noi am pierdut un candidat la preşedinţie. Acum, Maxwell o face latră şi avem acelaşi rezultat.

— Nu chiar acelaşi, spuse Parks. Ritter a fost ucis pe loc, Bruno a fost răpit.

Directorul se aplecă înainte pe scaun.

— Ei bine, scopul acestei grupe operative alcătuite aici este de a da de cap evenimentelor cât mai repede, înainte ca totul să degenereze într-un scandal monstruos. Şi tu, Parks, tu eşti deja în contact cu ei, aşa că trebuie să continui ceea ce făceai.

— Variabila cealaltă este Joan Dillinger, spuse Parks. Nu-mi pot da seama ce este cu femeia asta.

Directorul zâmbi.

— Nu eşti prima persoana care spune asta.

— Nu, este mai mult decât atât. Am avut de curând o discuţie cu ea şi mi-a spus nişte lucruri ciudate. Cum că i-ar fi datoare lui Sean King. Pentru ce anume, nu a vrut să-mi zică. Dar s-a chinuit destul de tare ca să mă convingă totuşi că el nu este vinovat.

— Nu este aşa de neobişnuit – au fost colegi.

— Exact, şi poate că şi mai mult. Şi făceau amândoi parte din echipa care-l apăra pe Ritter, nu-i aşa? spuse Parks, lăsând întrebarea în suspensie.

Directorul era acum şi mai încruntat.

— Joan Dillinger a fost unul dintre cei mai buni agenţi ai noştri.

— Exact, şi acum este angajată la o mare firmă privată. Se ocupă de investigarea răpirii lui John Bruno şi, dacă îl găseşte, pun pariu că ia o grămadă de bani. Am aflat că i-a cerut lui King să o ajute la investigaţii şi mă îndoiesc că el o va face pe gratis. Făcu o pauză apoi continuă: Bineînţeles că este uşor să găseşti pe cineva dacă ştii deja unde este.

— Însemnând ce? întrebă directorul brusc. Că doi

foşti agenţi ai Serviciului Secret au răpit un candidat la preşedinţie şi acum sunt plătiţi împărăteşte pentru a-l găsi?

— Da, asta însemnând, spuse Parks fără menajamente. Presupun că nu sunt aici pentru a vă spune numai lucruri care vă convin. Nu mă pricep la aşa ceva. Vă pot trimite alt şerif care poate face asta.

— Şi tu crezi că Howard Jennings a fost ucis de King? întrebă iar directorul, nervos.

— Habar n-am. Ceea ce ştiu este că pistolul lui King este arma crimei, iar el se afla prin apropiere fără un alibi solid.

— Destul de prost pentru un om care plănuia o crimă.

— Sau foarte deştept, fiindcă se poate ca un judecător şi nişte juraţi să creadă că i-a fost înscenat totul.

— Şi care este motivul pentru care l-a ucis pe Jennings?

— În cazul în care King şi Dillinger ar fi plănuit să-l răpească pe John Bruno şi Jennings ar fi descoperit complotul pe vremea când lucra pentru King, cred că ar fi un bun motiv pentru crimă.

Toţi bărbaţii tăcură câteva minute până când directorul rupse tăcerea:

— Sunt toţi în colimator acum. King, Maxwell şi Dillinger – un triumvirat tare straniu, dacă stai să te gândeşti. Treceţi înapoi la munca de teren şi ţineţi-ne la curent!

Parks se uită roată la ei.

— Bine, dar să nu te aştepţi la rezultate peste noapte. Şi să nu te aştepţi să fie numai rezultatele care îţi convin.

— Acum, spuse directorul, cred că aşteptăm să se producă inevitabilul. Şi, în timp ce Parks se întorcea să plece, directorul adăugă: Şerifule, când se va întâmpla, ai grijă să nu fii prins la mijloc.

În garaj, Parks o văzu pe Maxwell îndreptându-se spre maşina ei.

— Agent Maxwell! strigă el. Michelle se depărtă de vehicul. Am auzit că ţi-ai luat concediu.

Ea se uită ciudat la el şi apoi conştientiză cine este.

— Ai avut vreun amestec în asta?

— Unde te îndrepţi? Wrightsburg?

— De ce vrei să ştii?

— Ce-ţi mai face gâtul?

— Bine. Voi fi capabilă să încep să strig în cel mai scurt timp. Nu mi-ai răspuns la întrebări. Tu eşti motivul pentru care mi-au dat drumul?

— Poate, cu toate astea eu cred mai degrabă că este o garanţie decât un motiv în toată regula. Dacă mergi la Wrightsburg, aş dori să mă iei şi pe mine.

— De ce?

— Eşti fată deşteaptă, cred că ştii răspunsul la întrebarea asta.

În timp ce se urcau în maşină, Parks continuă:

— Se pare că tu şi Sean King aţi legat o prietenie serioasă.

— Îmi place de el şi îl respect.

— Aproape că ai fost omorâtă din cauza lui.

— Nu a fost deloc vina lui.

— Da, bănuiesc că da.

Felul în care rosti cuvintele îi smulse o privire tăioasă lui Michelle, dar omul legii se uita deja pe fereastră.

45

Joan şi King stăteau la un hotel în Washington când femeia primi veştile despre uciderea lui Mildred Martin. Îl sună pe King în cameră şi îi spuse.

— La naiba! exclamă el. Uite cum se duce alt potenţial martor.

— Şi ştii ce înseamnă asta, Sean.

— Da, cine a ucis-o pe Loretta Baldwin a ucis-o şi pe Mildred Martin. Adăugă sarcastic: Numai dacă nu crezi că doi criminali îşi pot ucide victimele în acelaşi mod.

— Deci s-a confirmat. Ne-a minţit. Ea l-a sunat pe Bruno, şi-a otrăvit soţul şi partea cu Lizzie Borden a fost pură invenţie. Dar de ce a ucis-o?

Niciunul din ei nu avea răspunsul la întrebarea asta.

Spre după-amiază plecară către Wrightsburg. Aranjară din timp să se întâlnească cu Parks şi Michelle la masa de prânz acasă la King.

Michelle şi Parks aduseseră mâncare chinezească la pachet şi se aşezaseră pe terasa ce dădea spre lac, pentru a mânca şi discuta despre caz.

— Ne-am gândit că veţi fi tare flămânzi după toată munca asta de detectivi, spuse Parks în timp ce îndesa puiul în gură. Am auzit de la FBI că faci curse lungi cu avionul pentru cazul ăsta al lui Bruno.

— Mulţi kilometri şi niciun rezultat, răspunse King.

Îi luă câteva minute lui Joan pentru a-i pune la curent cu evenimentele şi cu discuţiile avute cu Mildred Martin şi Catherine Bruno, precum şi cu tentativa de conversaţie cu Sidney Morse.

— Se pare că Peter Morse a câştigat premiul cel mare, conchise Michelle. Mă întreb unde o fi?

— Poate fi în Ohio, răspunse King. Mă gândesc la o insulă însorită.

— Sună minunat! exclamă Joan. Mi-aş dori să încerc.

Parks se uită peste nişte notiţe, apoi adăugă:

— Bine, Michelle, spune-mi ce ai discutat cu amicul lui Ramsey de la Colegiul Atticus, Horst.

— Jorst, îl corectă Michelle.

— Exact. Şi se pare că nu prea ne lămureşte cu nimic.

— Ramsey avea în mod evident o problemă cu Clyde Ritter, spuse King.

— Era numai din motive politice, întrebă Parks, sau mai era ceva?

King ridică din umeri.

— Ramsey era un protestatar împotriva Războiului din Vietnam, absolvise la Berkeley şi era un radical, în tinereţe cel puţin. Ritter era un fost predicator la televizor şi pe atât de conservator pe cât era Ramsey de liberal. La naiba, dacă Ritter ar fi avut un pistol, probabil că l-ar fi împuşcat el pe Ramsey primul!

— Cred că Thornton Jorst merită mai multă atenţie, spuse Michelle. Tot ceea ce ne-a spus avea sens – prea mult sens chiar, de parcă s-ar fi străduit prea mult să umple golurile din informaţiile noastre, spunându-ne exact ceea ce aveam noi nevoie să aflăm. Şi era ceva straniu în comportamentul lui.

— Interesant, spuse Joan în timp ce îşi sorbea ceaiul.

— Şi urmează să vorbim cu Kate Ramsey imediat ce se întoarce în Richmond, adăugă Michelle.

— Ce s-a întâmplat cu mutarea ta? întrebă King.

— Mi-au transformat-o în concediu.

— Măi să fie, dar grijuliu a mai devenit Serviciul Secret, remarcă Jean.

— Cred că bunul şerif de aici a avut de-a face cu asta.

Toţi se întoarseră spre Parks, care era vădit stingherit. El puse beţigaşele jos şi luă o gură de vin.

— Bun vin!

— Ar trebui să fie, spuse King.

— Scump?

— De obicei preţul nu are nicio legătură cu calitatea

vinului. Sticla asta face poate douăzeci şi cinci de dolari şi cu greu găseşti un Bordeaux mai bun la de trei ori preţul asta.

— Trebuie să mă iniţiezi şi pe mine în treaba asta, Sean. Este atât de impresionant, spuse Joan, apoi toată atenţia ei se îndreptă spre Parks. Aşadar, Jefferson, în legătură cu această salvare a agentului Maxwell pe care tu ai orchestrat-o… Cărui fapt datorăm această minune?

Parks îşi drese vocea.

— Bine, vă voi spune pe şleau. Mie nu prea îmi place să vorbesc aiurea.

— Sună incitant, spuse ea. Sunt numai urechi.

— Joan, las-o mai moale, o avertiză King. Continuă, îl îndemnă pe Parks.

— A fost alcătuită o coaliţie de forţe între FBI, Serviciul Secret şi Serviciul de Şerifi. Scopul este de a face lumină în cazul răpirii lui John Bruno şi al asasinatelor cărora le-au căzut victime Howard Jennings, Susan Whitehead, Loretta Baldwin şi, cel mai recent, Mildred Martin. În cazul morţii lui Baldwin şi a lui Martin, ştim că au existat acelaşi autor sau autori.

Michelle spuse:

— Corect, asta este evident. Baldwin este legat de Ritter, iar Martin de Bruno. Deci, dacă moartea lui Baldwin şi cea a lui Martin sunt legate între ele, atunci şi moartea lui Ritter trebuie să fie legată de răpirea lui Bruno.

— Posibil, admise Parks cu jumătate de gură. Nu pot trage nişte concluzii chiar acum.

King plecă pentru un minut. Când se întoarse, îi întinse lui Parks o bucată de hârtie. Era copia mesajului găsit de el înfipt în Susan Whitehead. King privi către Joan, care se ridică imediat şi veni să citească şi ea mesajul peste umărul lui Parks.

Acesta termină şi ridică privirea.

— Auzisem de biletul ăsta de la agenţii de teren, ce

vrei să demonstrezi cu el?

— Poate că eu sunt în centrul tuturor acestor nenorociri, conchise King.

— Mie îmi sună a răzbunare, trase Parks concluzia.

— Şi are de-a face cu asasinarea lui Ritter, spuse Joan.

— Ramsey îşi atinsese ţinta. Şi Sean l-a ucis pe Ramsey, rezumă Parks. Deci, cine a mai rămas de răzbunat? adăugă el suspicios.

— Ţine cont de arma din curtea Lorettei, îl atenţionă King. Poate că au fost doi asasini în acea zi. L-am ucis pe unul, şi celălalt a scăpat până l-a văzut Loretta şi l-a şantajat. Dacă citesc bine indiciile, tipul a intrat acum în acţiune, iar Loretta a plătit preţul suprem. Ca şi Mildred Martin când s-a amestecat în treaba cu Bruno.

Parks scutură din cap.

— Aşadar, tipul asta vine după tine? De ce acum? Şi de ce i-a implicat pe Bruno şi pe Martin? Astea înseamnă o mulţime de complicaţii. Să nu mă înţelegi greşit, dar dacă acest psihopat vrea să se răzbune pe tine, ar fi putut să te omoare în noaptea în care Michelle a fost foarte aproape să îşi frângă gâtul.

— Nu cred că ei au vrut ca Sean să moară în acea noapte, interveni Joan. Se uită la Michelle. În privinţa ta însă nu pot spune acelaşi lucru.

Michelle îşi duse instinctiv o mână la gât.

— Asta este chiar reconfortant.

— Nu sunt obişnuită să fac oamenii să se simtă confortabil, spuse Joan. De obicei este o mare pierdere de vreme.

Parks se lăsă pe spătar.

— Bine, hai să presupunem că Bruno şi Ritter sunt legaţi cumva între ei. Asta ar explica oarecum crimele împotriva lui Martin şi a Lorettei Baldwin. Uciderea lui Susan Whitehead poate fi doar un semn de exclamare pus în mesajul pe care criminalul a vrut să ţi-l transmită,

Sean. Dar cum intră în ecuaţie Howard Jennings?

— El lucra pentru mine, spuse King, ignorând presimţirea că Parks urmărea lucruri mult mai importante decât aflarea ucigaşului lui Jennings. Poate că asta a fost de ajuns. Cred că Susan Whitehead a fost ucisă pentru simplul fapt că ucigaşul a văzut-o cu mine, poate în dimineaţa în care am descoperit cadavrul lui Jennings. A vrut să-mi lase mesajul şi s-a decis să includă şi un cadavru în scenă, într-un mod sinistru de a atrage atenţia.

— Aş crede asta dacă Jennings ar fi fost doar vecin cu tine. Dar el era încadrat în programul de protecţie a martorilor.

— Bine, ce spui de asta? Jennings vine la firmă târziu în noaptea aceea pentru un motiv oarecare, pentru a mai lucra la dosare, de exemplu, şi dă peste un maniac care cotrobăie prin biroul meu. Şi o încasează pentru că l-a văzut.

Parks îşi frecă bărbia, nu prea convins de teoria lui King, în timp ce Joan dădea aprobator din cap.

— Este posibil, spuse ea. Dar, hai să ne întoarcem la partea cu răzbunarea. Răzbunare împotriva lui Sean pentru ce? Pentru că l-a lăsat pe Ritter să moară?

— Poate că ucigaşul nostru este un nebun din partidul lui Ritter, interveni Michelle.

— Dacă-i aşa, atunci a purtat mult timp această ură, spuse King.

— Gândeşte-te, Sean, trebuie să fie cineva, insistă Joan.

— Nu ştiu mulţi oameni din echipa lui Ritter. Numai pe Sidney Morse, Doug Denby – şi poate alţi câţiva.

— Morse este internat la spitalul de nebuni, spuse Joan. Doar l-am văzut cu ochii noştri. Prinde mingi de tenis. Nu putea să pună la cale aşa ceva.

— Şi, pe de altă parte, adăugă King, dacă persoana după care umblăm este de fapt aceeaşi care a ascuns

pistolul în debara şi apoi a fost şantajată de Loretta pe care ulterior a ucis-o, acea persoană nu putea face parte din anturajul lui Ritter.

— Adică nu avea cum să-şi ucidă chiar găina cu ouă de aur? întrebă Parks.

— Exact. De aceea, nu putem să-l luăm în calcul pe Sidney Morse, chiar dacă nu ar fi o legumă, şi la fel nici pe Doug Denby. Ei nu ar fi avut niciun motiv.

Michelle sări la rândul ei.

— Dar ce spuneţi de Bob Scott, şeful securităţii lui Ritter?

— Nici asta n-are niciun sens, spuse King. Scott nu ar fi fost nevoit să ascundă arma. Nimeni nu ar fi căutat nimic la el. Şi, chiar dacă ar fi făcut-o şi ar fi găsit arma, nu era nimic anormal.

Michelle scutură din cap.

— Nu, mă refer la cariera lui care, ca şi a ta, a fost ruinată după asasinarea lui Ritter. Ar fi putut fi un motiv de răzbunare. Măcar mai ştie cineva unde este?

— Putem afla, răspunse Joan.

King se încruntă.

— Dar asta nu explică găsirea armei şi de ce a fost ucisă Loretta. Ea a fost ucisă pentru că şantaja pe cineva. Şi acel cineva nu putea fi Bobby Scott pentru că el nu avea niciun motiv să ascundă o armă.

— Bine, Scott pare a fi în afara ecuaţiei. Dar haideţi să ne întoarcem la acest Denby. Cine a fost? interveni Parks.

— Şeful staffului de campanie al lui Clyde Ritter, îi răspunse Joan.

— Vreo idee unde ar putea fi găsit? întrebă Parks.

— Nu, spuse Joan. Apoi se uită la King. Tu ce părere ai?

— Nu l-am mai văzut pe Denby de la moartea lui Ritter. S-a cam dat la fund. Doar nu era ca alte partide mai bune să dorească să-l angajeze. Îmi imaginez că a

devenit un fel de paria după ce a fost asociat cu numele lui Ritter.

— Ştiu că pare puţin probabil din cauza diferenţelor ideologice, dar este posibil ca Denby şi Arnold Ramsey să se cunoască? se întrebă Michelle.

— Ei bine, asta este ceva care va trebui să cercetăm, conchise Parks.

— Lista noastră cu suspecţi creşte exponenţial, comentă Joan. Şi încă nu ştim dacă toate liniile de investigare au vreo legătură între ele.

King dădu aprobator din cap.

— Sunt multe posibilităţi. Dacă vrem să elucidăm cazul, trebuie să colaborăm. Cred că pot vorbi şi în numele şerifului şi al lui Michelle, dar tu eşti cu noi? o întrebă el pe Joan.

Ea zâmbi uşor.

— Bineînţeles. Atâta timp cât toată lumea înţelege că participarea mea este un angajament plătit.

46

Înşirară firele de dimensiuni precise şi apoi le conectară la explozibil, toate fiind poziţionate în punctele de susţinere. Lucrau încet şi meticulos, fiindcă în această acţiune nu era loc pentru erori.

— Se lucrează mult mai uşor cu detonatoarele fără fir, spuse „agentul Simmons” celuilalt bărbat. Şi nu am mai fi nevoiţi să cărăm toate cablurile astea nenorocite.

Bărbatul cu Buick-ul se opri din lucru şi se întoarse către el. Amândoi aveau lanterne ataşate de caschetele de plastic de pe cap, din moment ce acolo întunericul era complet. Ar fi putut să se afle într-un loc sub pământ, unde lumina să nu poată pătrunde.

— La fel cum se întâmplă cu telefoanele mobile, nu te poţi baza pe ele, mai ales dacă semnalul trebuie să străbată prin mii de tone de beton. Fă ceea ce ţi s-a spus.

— Era doar o părere, se apără Simmons.

— Nu mai am nevoie şi de alte idei, mai ales de la tine. Ne-ai făcut suficiente probleme. Credeam că eşti profesionist.

— *Sunt* profesionist.

— Atunci comportă-te ca atare! Am avut parte de destui amatori care nu ascultă ordinele.

— Ei bine, Mildred Martin nu va mai asculta deloc. Ai văzut asta.

— Da, şi asta să fie o lecţie pentru tine.

Puternicul generator de energie portabil era poziţionat în colţ, şi omul cu Buick-ul începu să umble la butoane, la fire şi la rezervoarele de combustibil.

— Eşti sigur că asta ne va asigura toată energia de care avem nevoie? Adică, pentru tot ceea ce ai plănuit? Va consuma mult curent, zise Simmons.

Omul cu Buick-ul nu se obosi nici măcar să-l

privească.

— Mai mult decât suficient. Spre deosebire de tine, eu ştiu exact ceea ce trebuie să fac. Arată către sulul mare de fire electrice. Numai să te asiguri că ai strâns bine firele. În toate locaţiile pe care ţi le-am indicat.

— Şi tu vei verifica din nou, bineînţeles.

— Bineînţeles, replică el iritat.

Simmons se uită la panoul de comandă foarte complicat, care fusese instalat în colţul încăperii.

— Asta da aparatură! Cea mai bună, de fapt.

— Numai aranjează firele aşa cum ţi-am spus, i-o taie bărbatul cu Buick-ul.

— Ce e o petrecere fără lumini şi sunet, nu?

Începură să rostogolească cutiile grele din camioane, desfăcând şi despachetând cu atenţie şi cu grijă totul în alt colţ al încăperii ce semăna cu o peşteră.

Bărbatul mai tânăr se uită la unul dintre obiectele din cutii.

— Ai făcut treabă bună cu chestiile astea.

— Trebuie să fie cât mai exacte cu putinţă. Nu îmi place imprecizia.

— Da, de parcă nu aş şti asta.

În timp ce ridica un container greu, Simmons făcu brusc o grimasă şi se apucă de o parte a corpului. Bărbatul cu Buick-ul observă şi spuse:

— Asta este pentru că ai încercat să o sugrumi pe Maxwell, în loc să o împuşti pur şi simplu. Nu ţi-a trecut niciodată prin cap că un agent al Serviciului Secret este înarmat?

— Îmi place ca victimele mele să-mi simtă prezenţa. Ăsta e stilul *meu.*

— Cât timp lucrezi pentru mine, ar fi cazul să te adaptezi stilului meu. Ai avut noroc că glonţul nu te-a nimerit mortal.

— Şi m-ai fi lăsat acolo să mor dacă glonţul m-ar fi lovit grav?

— Nu. Te-aş fi împuşcat ca să nu te mai chinui.

Simmons făcu ochii mari, fixându-l cu privirea.

— Pun pariu că aşa ai fi făcut.

— Da, aş fi făcut-o.

— Dar am recuperat pistolul, asta e important.

Omul cu Buick-ul se opri şi se uita la el.

— Maxwell te înspăimântă, nu-i aşa?

— Nu îmi e frică de niciun bărbat, cu atât mai puţin de o femeie.

— Aproape că te-a omorât. De fapt, ai avut un noroc chior că ai scăpat.

— Data viitoare nu voi mai rata.

— Ai grijă să nu o faci! Că, dacă ratezi tu, eu cu siguranţă nu te voi rata.

47

În dimineaţa următoare, grupul se despărţi. Joan se duse la Dobson, Tyler la firma de avocatură din Philadelphia unde lucrase Bruno şi, de asemenea, ca să discute cu membrii echipei care se ocupa de campania electorală a lui Bruno. Parks plecă şi el, chiar dacă nu le spuse celorlalţi că se duce să raporteze grupei operative din Washington.

Înainte ca toţi ceilalţi să plece, Michelle o trase deoparte pe Joan.

— Tu ai făcut parte din echipa care l-a păzit pe Ritter. Ce îţi mai aduci aminte despre Scott?

— Nu multe. Abia fusesem transferată în acea echipă. Nu-l ştiam atât de bine. Iar după asasinat am fost toţi redistribuiţi imediat în alte misiuni.

— Abia transferată? Tu ai cerut să fii transferată? o privi ea insistent pe Joan.

— Puţine lucruri pe care merită să le ai în viaţă îţi vin pe tavă. Trebuie să acţionezi.

Michelle privi involuntar către King, care vorbea cu Parks. Joan zâmbi.

— Văd că urmezi cu precizie logica mea. Îţi dau un sfat în ceea ce priveşte munca de investigaţii cu Sean: el are un fler teribil în cazurile astea, dar poate fi prea grăbit uneori. Ascultă-l, dar ai grijă să-l şi păzeşti.

— Nu-ţi face griji, o asigură Michelle şi vru să plece.

— A, şi Michelle, am vorbit foarte serios când am spus că acestor oameni pe care îi căutăm nu le pasă dacă trăieşti sau mori. Aşa că atunci când îl acoperi pe Sean, să nu uiţi să te aperi şi pe tine. Nu aş vrea să păţeşti ceva. Văd că Sean este foarte încântat să te aibă prin preajmă.

Michelle se întoarse.

— Unii dintre noi sunt norocoşi, nu-i aşa?

În timp ce se îndepărta în maşina ei, Joan sună la birou.

— Am nevoie de tot ce se poate şti despre trecutul lui Robert C. Scott, fost agent al Serviciului Secret şi şef al echipei de pază şi protecţie în campania lui Clyde Ritter în 1996 şi, de asemenea, despre un anume Doug Denby, care a fost şeful staffului de campanie al lui Ritter. Şi am nevoie de datele astea cât se poate de repede.

King şi Maxwell se duseră la Richmond, pentru a se întâlni cu Kate Ramsey, care se întorsese la Universitatea Virginia Commonwealth şi fusese de acord să-i primească. Centrul pentru Politici Publice era pe Franklin Street, în inima campusului universitar, într-o frumoasă clădire recondiţionată din gresie lustruită. Strada era plină de astfel de clădiri, care erau mărturii ale bunăstării unei epoci de mult apuse în capitala Virginiei.

Kate Ramsey îi aşteptă la recepţie şi îi duse într-un birou plin de cărţi, ziare şi postere privind tot felul de proteste şi alte activităţi; mai erau, de asemenea, şi postere cu muzicieni şi echipament de sport, potrivite pentru un student.

Văzând dezordinea de acolo, King îi şopti lui Michelle ca ea trebuie să se simtă ca acasă şi primi un cot în coaste.

Kate Ramsey era o femeie de talie medie, avea alura unui alergător, cu muşchii zvelţi şi bine conturaţi. Cele patru perechi diferite de pantofi de jogging care se zăreau într-un colţ al camerei confirmau această observaţie. Avea părul blond şi prins în coadă la spate. Hainele erau tipice pentru un student: blugi prespălaţi, adidaşi şi un tricou cu mâneci scurte de la Abercrombie & Fitch. Părea să fie foarte sigură pe sine pentru vârsta ei, cum stătea la birou, privindu-i franc în ochi.

— OK, Thornton m-a sunat deja, aşa că puteţi lăsa

deoparte povestea despre documentarul referitor la asasinatele politice.

— Oricum nu ne pricepem deloc s-o spunem, recunoscu Michelle. Şi este mult mai uşor să spui adevărul, nu-i aşa? ripostă ea.

Privirea lui Kate se mută la King, care o privea neliniştit. Până la urmă, el îi ucisese tatăl. Ce putea să spună? *Îmi pare rău?*

— Ai îmbătrânit destul de bine. Se pare că timpul a fost generos cu tine, i se adresă tânăra.

— În ultima vreme, nu. De aceea suntem aici, Kate. Pot să-ţi spun Kate?

Tânăra se lăsă pe spătar.

— Doar *este* numele meu, *Sean.*

— Ştiu că este penibilă situaţia.

Ea îl întrerupse:

— Tata a luat unele decizii. El l-a ucis pe omul pe care tu îl păzeai. *Tu* chiar nu ai avut de ales. Făcu o pauză şi trase puternic aer în piept. Au trecut opt ani. Nu te voi minţi spunându-ţi că atunci nu te-am urât. Eram o fată de paisprezece ani, şi tu îl luaseşi pe tata de lângă mine.

— Dar acum, începu Michelle.

Privirea lui Kate rămăsese pe King.

— Acum, am devenit femeie în toată firea şi lucrurile sunt mult mai clare. Ai făcut ceea ce aveai de făcut. Şi eu la fel.

— Presupun că nici tu nu ai prea avut de ales, comentă King.

Ea se aplecă înainte şi începu să mişte lucrurile de pe birou. King observă că pusese obiectele – un creion, o riglă şi alte câteva lucruri – în unghi de nouăzeci de grade, apoi o luă de la capăt. Mâinile ei continuau să se mişte în timp ce se uita la King şi la Michelle.

— Thornton spune că aţi găsit dovezi care indică faptul că tata nu a acţionat singur. Ce noi dovezi?

— Nu-ţi putem spune, zise Michelle.

— Minunat! Voi nu puteţi să-mi spuneţi, dar vă aşteptaţi ca eu să discut cu voi.

— Dacă a mai fost cineva implicat în acea zi, Kate, este important ca noi să ştim cine a fost, spuse King. Şi cred că şi tu vrei asta.

— De ce? Doar nu mai putem schimba faptele. Tatăl meu l-a ucis pe Clyde Ritter. Au văzut mii de martori.

— Este adevărat, spuse Michelle, dar acum credem că a fost mai mult de atât.

Kate se lăsă pe spătar.

— Deci, mai exact, ce doriţi de la mine?

— Orice ne poţi spune despre evenimentele care au dus la asasinarea lui Ritter de către tatăl tău, spuse Michelle.

— Nu a venit într-o zi, aşa, pe neaşteptate, să anunţe că va deveni asasin, dacă asta vă întrebaţi. Eram doar un copil la vremea aceea, dar tot aş fi anunţat pe cineva despre asta.

— Ai fi făcut-o? întrebă King.

— Ce vrea să însemne asta?

King ridică din umeri.

— Era tatăl tău. Jorst spune că l-ai iubit. Poate că nu ai fi sunat pe nimeni.

— Poate că nu aş fi sunat pe nimeni, spuse Kate pe un ton lipsit de emoţie, apoi începu din nou să agite creionul şi celelalte obiecte.

— Bine, hai să presupunem că nu a anunţat ce are de gând să facă. Dar ţi-a spus ceva care să pară suspect sau neobişnuit?

— Tatăl meu purta masca unui strălucit profesor de colegiu, dar în esenţă era un radical nereformat care încă trăia în anii 1960.

— Mai exact?

— Adică era înclinat să spună lucruri scandaloase care puteau fi considerate suspecte.

— Bine, hai să trecem la ceva mai tangibil. Ai vreo

idee de unde a luat pistolul pentru a-l ucide pe Ritter? Niciodată nu s-a aflat lucrul acesta.

— Am mai fost întrebată asta acum mulţi ani. Nu am ştiut atunci, nu ştiu nici acum.

— Bine, spuse Michelle. Dar a fost cineva care să-l tot viziteze înainte de uciderea lui Ritter? Cineva pe care tu să nu-l cunoşti?

— Arnold avea puţini prieteni.

King îşi înclina capul într-o parte.

— Acum este *Arnold?*

— Cred că am dreptul să-i spun cum vreau.

— Deci avea puţini prieteni. Vreun posibil asasin printre ei? interveni Michelle.

— Asta este greu de spus, mai ales că şi Arnold era unul. Asasinii nu au obiceiul de a-şi face publice intenţiile, nu?

— Uneori o fac, răspunse King. Dr. Jorst ne-a povestit cum tatăl tău a venit la el şi i s-a plâns că Ritter distruge ţara. A mai făcut asta vreodată cu tine de faţă?

Drept răspuns, Kate se duse la fereastră şi privi Franklin Street, pe care treceau maşini şi biciclete, şi studenţii care stăteau pe treptele facultăţii.

— Ce mai contează acum? Un asasin, doi, trei, o sută! Cui îi mai pasă?

Ea se întoarse şi îi privi insistent, cu mâinile încrucişate piept.

— Poate că ai dreptate, spuse King. Dar poate explica de ce tatăl tău a făcut ceea ce a făcut.

— A făcut asta pentru că l-a urât pe Clyde Ritter şi tot ceea ce reprezenta el, răspunse ea vehement. A simţit tot timpul nevoia de a zdruncina sistemul.

Michelle privi la posterele politice de pe pereţi.

— Profesorul Jorst ne-a mai spus că îi calci pe urme tatălui tău în dorinţa de a zdruncina sistemul.

— Multe dintre lucrurile pe care le-a făcut tatăl meu au fost bune şi demne. Şi ce om rezonabil nu l-ar fi urât

pe Clyde Ritter?

— Din păcate, ai fi foarte surprinsă, zise King.

— Am citit toate rapoartele şi poveştile care au apărut după aceea. Sunt surprinsă că nimeni nu a făcut un film după povestea asta. Presupun că nu a fost destul de important.

— Un om poate urî pe cineva şi să aleagă totuşi să nu-l omoare, spuse King. Din toate punctele de vedere, tatăl tău era un om pătimaş care credea cu fermitate în anumite cauze şi totuşi niciodată nu mai fusese implicat într-un act violent. Aici Kate Ramsey păru să tresară un pic. King observă, dar trecu mai departe. Chiar şi în timpul Războiului din Vietnam, când era tânăr şi furios, ar fi putut lua o armă şi să împuşte pe cineva, dar Arnold Ramsey a ales să nu o facă. Aşa că, având în vedere trecutul, *tatăl* tău, un profesor apreciat, în floarea vârstei, cu o fată care îl iubea, ar fi putut să aleagă să îl urască pe Clyde Ritter fără să-l împuşte. Dar este posibil să fi existat şi alt factor implicat.

— Cum ar fi? întrebă Kate.

— Cum ar fi altcineva, cineva pe care el să-l respecte, să-i fi cerut asta. Să-l roage să-l ajute la asasinarea lui Ritter.

— Este imposibil. Tatăl meu a fost singurul care l-a împuşcat pe Ritter.

— Dacă persoanei celelalte i s-a făcut frică şi nu a mai tras?

Kate se aşeză la biroul său, iar degetele ei se apucară din nou de jocul cu creionul şi rigla.

— Ai dovezi despre acest lucru? întrebă ea fără să ridice privirea.

— Şi dacă am avea? Ţi-ai forţa un pic memoria? Îţi vine cineva în minte?

Kate începu să spună ceva, apoi se opri şi scutură din cap.

King privi o fotografie de pe un raft, apoi se duse şi o

luă de acolo. Erau Kate cu mama ei, Regina. Trebuie să fi fost o poză mai recentă decât cea pe care o văzuseră în biroul lui Jorst, din moment ce Kate arăta de nouăsprezece, douăzeci de ani. Regina era tot o femeie foarte încântătoare, dar era ceva în ochii ei, o oboseală care probabil reflecta situaţia ei tragică.

— Înţeleg că îţi este dor de mama ta.

— Bineînţeles. Ce întrebare mai este şi asta?

Kate se ridică, luă poza de la el şi o puse pe raft la locul ei.

— Am înţeles că ei erau despărţiţi la vremea asasinatului?

— Da, şi? Multe căsnicii se destramă.

— Ai idee de ce s-au despărţit părinţii tăi? întrebă Michelle.

— Poate că se îndepărtaseră unul de celălalt. Tatăl meu era un socialist. Mama era republicană. Poate din cauza asta.

— Totuşi, nu era ceva nou, nu? o chestionă King.

— Cine poate şti cu siguranţă? Ei nu prea vorbeau despre asta. În tinereţea ei, mama se pare că a fost o actriţă extraordinară, cu un viitor strălucit. Însă a abandonat acel vis pentru a trăi cu tatăl meu şi a-l susţine în cariera lui. Poate că a ajuns să regrete decizia. Poate s-a gândit că îşi iroseşte viaţa. Chiar nu ştiu, şi în acest moment nici nu mă mai interesează.

— Presupun că a fost destul de deprimată după moartea lui Arnold. Poate de asta s-a sinucis.

— Dacă acesta este motivul, atunci i-au trebuit ani de zile ca să o facă.

— Deci, tu crezi că este altceva? întrebă King.

— Nu prea m-am gândit la treaba asta, bine!?

— Nu cred asta. Pun pariu că te gândeşti tot timpul, Kate.

Kate îşi duse o mână la ochi.

— Întâlnirea a luat sfârşit. Ieşiţi afară!

În timp ce mergeau pe Franklin Street către maşina lui Michelle, King spuse:

— Ştie ceva.

— Da, ştie, fu de acord Michelle. Întrebarea este cum aflăm de la ea?

— Este foarte matură pentru vârsta ei. Dar are, de asemenea, capul plin de lucruri amestecate şi confuze.

— Mă întreb cât de apropiaţi sunt Thornton Jorst şi Kate? El a informat-o destul de repede de vizita noastră.

— Şi eu mă întrebam asta. Nu mă gândesc la o relaţie amoroasă.

— Mai mult ca un tată surogat? sugeră ea.

— Poate. Şi taţii ar face multe pentru a-şi proteja fiicele.

— Deci, ce facem acum? întrebă Michelle.

— E clar că am scuturat-o puţin pe Kate Ramsey. Hai să vedem unde ne duce chestia asta.

48

Joan află ceva foarte interesant despre John Bruno de la membrii din stafful de campanie de la firma de avocatură din Philadelphia. Nimeni nu avea de spus ceva de bine despre Catherine Bruno.

— Îşi ţine nasul aşa de sus, încât e o minune că nu se îneacă atunci când plouă, spuse una dintre secretare despre doamna Bruno cea cu sânge albastru.

Joan mai găsi o femeie la firma de avocatură, care muncise cu Bruno pe vremea când era procuror în Washington. Femeia îşi aminti de Bill şi de Mildred Martin, şi citise articole despre moartea lor.

— Nu părea genul de om care să fie ucis, spuse femeia cu o expresie speriată. Bill era atât de bun şi de credul!

Joan se legă de asta.

— Credul, da, el era credul. Poate chiar şi atunci când nu trebuia să fie.

— Ei bine, nu prea îmi place să bârfesc.

— Amândouă suntem adulte; putem povesti oriunde şi oricând vrem, replica Joan. Mai ales dacă este în interesul justiţiei.

Femeia tăcu.

— Aşadar, ai lucrat pentru amândoi, Bill Martin şi Bruno, la procuratura din Washington?

— Da. Da, am lucrat.

— Şi care a fost impresia ta despre ei?

— Bill era prea bun pentru poziţia pe care o avea. Toţi eram de părerea asta, niciodată de faţă cu el, bineînţeles. Cât despre Bruno, personalitatea lui se potrivea perfect meseriei, după părerea mea.

— Dur, fără scrupule. Nu s-ar fi dat la o parte în a încălca anumite reguli pentru a-şi atinge scopul?

Femeia scutură din cap.

— Nu, nu aş putea spune asta. A fost dur, dar niciodată nu ştiu să fi depăşit limita.

— Şi totuşi, am citit că au fost ceva probleme atunci.

— Au fost. Cum am mai spus, Bill Martin era un om prea bun uneori. Unii dintre procurori au depăşit limita. Dar să ştii că mulţi poliţişti o făceau atunci. Erau probleme de acest gen mai tot timpul. În timpul protestelor din anii 1960 şi începutul anilor 1970, îmi amintesc zeci de cazuri în care poliţiştii fabricau dovezile, făceau arestări pentru infracţiuni imaginare, intimidau populaţia şi şantajau. Era rău, foarte rău. O ruşine!

— Şi totuşi, spui că Bruno nu a participat la toate astea?

— Dacă a făcut-o, atunci eu nu am ştiut.

— O cunoşteai pe Mildred, nevasta lui Bill Martin?

— Mare figură! Întotdeauna a vrut să trăiască mai sus de condiţia ei. Nu era o admiratoare a lui Bruno, asta îţi pot spune.

— Aşa am auzit şi eu. Atunci nu te-ar fi surprins dacă ai fi auzit-o vorbindu-l de rău pe Bruno, spunând minciuni despre el?

— Deloc. Aşa era ea. Ea a vrut ca soţul ei să fie un fel de erou al justiţiei, sperând în secret că amândoi se vor ajunge, adică vor câştiga mulţi bani. Bill însă nu era aşa. Bruno *era.* Cred că ea era geloasă.

Joan se lăsă pe spătar şi digeră încet noile informaţii. O studie pe femeie cu atenţie. Părea că spune adevărul. Dacă era aşa, atunci lucrurile se schimbau.

— Te-ar surprinde dacă Mildred Martin ar fi implicată atât în moartea soţului ei, cât şi în răpirea lui Bruno?

— Legat de Bill, da. Cred că îl iubea cu adevărat. Dar legat de Bruno? Ridică din umeri. Mildred poate fi foarte răzbunătoare uneori.

— Adică?

— Dacă ar fi avut posibilitatea, l-ar fi împuşcat fără să

stea pe gânduri.

Joan zbură înapoi în Virginia şi îşi luă maşina. Când se pregătea să iasă din aeroport, îi sună telefonul. Era de la birou, informând-o în legătură cu Bob Scott şi Doug Denby. Raportul era uluitor. Magnifica Agenţie, cu toate resursele ei, nu reuşise să-l găsească pe Bob Scott. Cu un an în urmă, fostul agent al Serviciului Secret dispăruse de pe faţa pământului. Îl localizaseră în Montana; se pare că trăia din munca pământului. De atunci nu se mai auzise nimic de el. Era divorţat de ani de zile, nu avea copii, şi fosta lui soţie se recăsătorise şi nu mai ştia nimic de el. Agenţia mai implicase şi surse de la Serviciul Secret, însă fără rezultat. Cecurile cu pensia, ce fuseseră trimise în Montana, se întorseseră toate în ultimul an.

Doug Denby fusese mai uşor de depistat. El se întorsese în Mississippi după ce moştenise o avere considerabilă în pământuri şi bani. Şi acum se bucura de viaţa la ţară, departe de agitaţia sferelor politice. Cu siguranţă că nu se învârtea în jur, omorând oameni.

Joan închise telefonul şi era gata să parcheze pe o alee când telefonul sună din nou. Era Jefferson Parks.

— Lasă-mă să-ţi spun, zise ajutorul de şerif, că încă ai destui admiratori în Serviciul Secret. Tot ce am auzit a fost numai cât de bună ai fost. Mi-a venit să vomit.

Joan râse.

— Am efectul acesta asupra multor bărbaţi.

— Deci, ceva noroc?

— Nimic până acum. Oamenii din stafful de campanie al lui Bruno nu prea ştiau nimic.

— Ce ai de gând să faci acum?

— Nu sunt sigură. Nu am avut noroc nici în găsirea lui Bob Scott. I s-a pierdut urma acum un an.

— Bine, uite. Ştiu că suntem o agenţie federală cu buget restrâns şi nu avem tot acest echipament

sofisticat pe care îl aveţi voi în sectorul privat, dar ce spui dacă încerc şi eu să-l găsesc pe individul acesta?

— Orice vei face este bine-venit şi apreciat, spuse Joan cu amabilitate.

— Dar King nu pare să creadă că Scott ar putea fi implicat. Bineînţeles, era supărat pe King pentru ceea ce se întâmplase. Dar nu ar fi avut niciun motiv să-l ucidă pe Ritter şi să-şi ruineze singur cariera. Şi mai este şi treaba cu pistolul.

— M-am mai gândit şi eu la asta. Sean mi-a spus că pistolul găsit la Loretta era un model cu ţeava scurtă, de calibru 38.

— Şi?

— Nu este cel folosit în mod curent de Serviciul Secret. Şi, deşi nu era neobişnuit ca el să aibă o armă, era totuşi ciudat să aibă una de alt tip.

Parks nu era convins.

— Dar de ce să aibă două arme? Dacă plănuia să-l omoare pe Ritter, atunci ar fi putut folosi propria arma.

— Dar dacă un alt posibil asasin, partenerul lui Ramsey, s-a speriat, nu a mai tras şi i-a dat arma omului din interior, Bob Scott, ca să o ascundă, gândindu-se că nimeni nu avea cum să-l suspecteze pe el? Apoi poate că Bob Scott a devenit agitat fiindcă avea asupra lui două arme şi s-a decis să ascundă una din ele în acea debara unde l-a văzut Loretta.

— Şi Loretta a început să-l şantajeze. Bine, asta i-ar da lui Scott motivul să o ucidă. Dar moartea lui Ritter a distrus şi cariera lui Scott. De ce ar fi făcut asta?

Joan ridică din umeri.

— Pentru ce face lumea orice? Pentru bani! Şi adevărul este că dispariţia lui îl culpabilizează şi mai mult.

— Ce vrei să mai ştii despre el?

— A fost veteran din Vietnam înainte să intre în Serviciul Secret. Poate că avea ceva sechele de atunci.

Era cu siguranţă un tip care nu ezita să tragă. Poate că a trecut de cealaltă parte. Vezi, pista asta nu a fost niciodată suficient cercetată. Oficial, s-a tras concluzia că Ramsey a acţionat singur. Noi suntem acum singurii oameni care privesc treaba asta din toate unghiurile.

— Cred că era şi timpul! Te sun eu dacă găsesc ceva. Te întorci la casa lui Sean?

— Da, sau la hanul la care stau, Cedars.

— Vorbim mai târziu, încheie Parks.

Joan conduse mai departe, căzută pe gânduri. Atât de pierdută în gânduri, încât nu observă maşina care o urmărea sau pe şoferul care o fixa cu privirea.

49

Îmbrăcată în trening, Kate Ramsey părăsi până la urmă biroul, se urcă într-un Volkswagen Broscuţă şi demară. Michelle şi King o urmăriră până la Bryan Park, la marginea Richmond-ului. Odată ajunsă aici, Kate coborî din maşină şi se dezbrăcă de trening, rămânând în pantaloni scurţi şi tricou cu mânecă lungă. Făcu câteva mişcări de încălzire şi apoi o luă din loc.

— Minunat, spuse King. S-ar putea întâlni cu cineva aici şi noi nu vom putea afla ce şi cum.

— Ba da.

Michelle se caţără peste spătar, ajungând pe bancheta din spate.

King o privi.

— Ce ai de gând să faci?

Ea îl luă de umăr şi îl întoarse la loc.

— Ţine ochii drept în faţă.

Începu să se dezbrace.

— Îmi ţin echipamentul pentru alergare într-o geantă sub bancheta din spate. Nu ştii niciodată când ai nevoie de el.

King privi în oglinda retrovizoare cum apare un picior gol, apoi celălalt, cum ies din pantalonii lungi şi cum pantalonii scurţi alunecă peste pulpele musculoase şi coapsele bine conturate.

— Da, spuse el luându-şi privirea din oglindă atunci când ea începu să-şi scoată bluza, nu ştii niciodată.

Privi pe geam cum Kate Ramsey se îndepărta în sprinturi mari, aproape ieşind din câmpul lui vizual.

— Michelle, cred că este cazul să te grăbeşti, altfel nu o vei mai prinde niciodată…

Dar se opri când uşa maşinii se deschise şi apoi se închise; atunci o văzu pe Michelle în maiou de sport, în pantaloni scurţi şi în pantofi sport, îndepărtându-se în

viteză, cu muşchii încordaţi. El nu putea decât s-o privească, uimit, cum reducea rapid distanţa dintre ea şi Kate.

— Ăştia de la olimpiadă, murmură el.

La început, Michelle păstră o distanţă considerabilă între ele, până îşi dădu seama că femeia venise numai să alerge. Atunci schimbă tactica. În loc să stea în urma lui Kate, decise să intre iar în vorbă cu ea. Când o ajunse din urmă, Kate o privi, se încruntă şi imediat grăbi pasul. Michelle o ajunse repede din urmă. Când Kate începu să sprinteze şi Michelle o prinse din urmă fără a depune vreun efort, încetini.

— Ce vrei? o întrebă cu o voce aspră.

— Să vorbim.

— Unde este prietenul tău?

— Lui nu-i prea place să alerge.

— Ţi-am spus tot ce ştiu.

— Chiar aşa ai făcut, Kate? Uite, vreau doar să te înţeleg. Vreau să te ajut.

— Nu încerca să fii prietena mea, bine? Asta nu este vreo emisiune poliţistă de la televizor în care noi, deodată, vom deveni foarte apropiate.

— Ai dreptate, asta este viaţa reală, şi o mulţime de oameni sunt răpiţi sau îşi pierd viaţa. Noi încercăm să ne dăm seama ce naiba se întâmplă fiindcă vrem să-i oprim pe cei care fac lucrurile astea şi cred că tu ne poţi ajuta.

— Nu te pot ajuta nici pe tine, nici pe altcineva.

— Cred că nici măcar nu ai încercat.

Kate se opri, cu mâinile în şold, trăgând puternic aer în piept şi privind-o aspru pe Michelle.

— Ce naiba ştii tu? Nu ştii nimic despre mine.

— De aceea sunt aici. Vreau să ştiu mai multe. Vreau să ştiu exact cât eşti tu dispusă să îmi spui.

— Tu nu înţelegi? Am lăsat totul în urmă. Nu vreau să mai retrăiesc acea perioadă a vieţii mele. Începură să

alerge din nou. Şi pe de altă parte, nu ştiu nimic.

— De unde ştii că nu ştii? Ai trecut prin fiecare mic detaliu, ţi-ai pus toate întrebările posibile, ai urmărit fiecare fir al evenimentelor?

— Uite, nu vreau să mă mai gândesc la trecut, bine?

— Deci, să înţeleg că răspunsul este nu.

— Dacă ar fi fost tatăl *tău,* te-ai fi gândit mult la lucrurile astea?

— Ce nu aş fi făcut, Kate, este că nu m-aş fi ascuns de adevăr. Ai vorbit vreodată despre asta? Dacă nu, eu sunt aici să te ascult. Chiar sunt aici.

O lacrimă alunecă pe obrazul celeilalte femei. Michelle puse o mână pe umărul ei şi amândouă se opriră din alergat. O conduse pe Kate pe o bancă şi se aşezară.

Kate îşi şterse ochii privind în gol. Michelle aştepta răbdătoare.

Kate începu cu o voce ezitantă:

— Eram la ora de algebră când au venit şi m-au luat. Acum făceam x + y şi în clipa următoare tatăl meu era la ştirile naţionale. Ştii cum te simţi?

— Ca şi cum ar fi sfârşitul lumii?

— Da, admise încet Kate.

— Ai reuşit să vorbeşti cu mama ta despre chestiile astea?

Kate dădu indiferentă din mână.

— Ce era de vorbit? Ea deja îl abandonase pe tata. Asta a fost alegerea ei.

— Aşa ai văzut tu lucrurile?

— Cum altfel să le văd?

— Trebuie să ai vreo idee de ce s-au despărţit, mai mult decât ne-ai spus mai devreme.

— Nu a fost vina tatălui meu, asta pot să-ţi spun.

— Deci a fost alegerea mamei tale şi tu spui că nu ştii de ce – altceva decât că ea a simţit poate că îşi iroseşte viaţa cu tatăl tău?

— Ştiu că atunci când mama ne-a părăsit, viaţa lui practic a încetat. El o venera. Nu m-ar fi surprins dacă s-ar fi sinucis.

— Ei bine, poate chiar asta a făcut.

Kate o privi fix.

— Şi ce, l-a luat pe Clyde Ritter cu el?

— Doi dintr-o lovitură.

Kate îşi privi mâinile.

— Totul a început ca un basm. Tatăl meu era activist în colegiu. Participa la marşuri pentru drepturile omului, la proteste împotriva războiului, la întruniri, tot tacâmul. Mama mea era o actriţă frumoasă, cu toate şansele să ajungă vedetă de cinema. Dar s-au îndrăgostit. Tatăl meu era înalt şi frumos, şi mai deştept decât toţi, şi voia să facă atâta bine în lumea asta! Era nobil, chiar era. Toţi oamenii pe care îi cunoştea mama erau actori; oameni ai scenei, de fapt numai papagali. Tatăl meu era total diferit. El nu doar juca un rol, el chiar se ducea şi îşi risca viaţa pentru a face lumea mai bună.

— Destul de greu pentru o femeie să-i reziste, spuse Michelle încet.

— Ştiu că mama l-a iubit. Tot ce ţi-am spus acum ştiu de la ea şi de la prietenii ei. Şi am găsit şi jurnalele ei din vremea colegiului. Ei doi chiar se iubeau. Atunci, de ce nu a mers totul cum trebuia? Poate că a durat chiar mai mult decât trebuia, având în vedere faptul că erau atât de diferiţi. Dar, poate că dacă ea nu ar fi plecat, el nu ar fi făcut ceea ce a făcut.

— Dar poate nu a făcut asta singur, Kate. Asta încercăm noi să aflăm.

— Noile voastre dovezi despre care nu-mi poţi spune nimic, replică îmbufnată Kate.

— O armă, spuse Michelle. Kate păru contrariată, dar nu spuse nimic. O armă pe care am găsit-o şi care credem că a fost ascunsă în hotelul Fairmount în ziua în

care Ritter a fost ucis. Credem că a mai fost un al doilea asasin în clădire, dar acea persoană nu a tras.

— De ce nu?

— Nu ştim asta. Poate nu a mai avut curaj. Poate că el şi tatăl tău aveau o înţelegere să o facă împreună şi apoi el nu a mai făcut-o, lăsându-l pe tatăl tău cu toată responsabilitatea. Michelle făcu o pauză, apoi adăugă încet: Şi poate acea persoană l-a convins pe tatăl tău să facă tot ce a făcut. Şi dacă a fost aşa, atunci poate că tu ai auzit ceva care ne-ar putea ajuta.

Kate privi în jos la mâinile sale.

— Tatăl meu nu a avut mulţi vizitatori şi niciun prieten adevărat.

— Prin urmare, dacă ar fi venit cineva să-l vadă, probabil că tu ai fi observat, sugeră Michelle.

Kate rămase tăcută atât de mult, încât Michelle aproape se pregătea să plece.

— A fost cam cu o lună înainte ca Ritter să fie ucis.

Michelle îngheţă.

— Ce a fost?

— Trebuie să fi fost ora două dimineaţa, adică o oră ciudată. Dormeam, dar un zgomot m-a trezit. Eu dormeam la etaj când eram la tata. El putea sta toată noaptea treaz, şi la început am crezut că este tatăl meu care vorbeşte, dar vocea era diferită. M-am dus în capul scărilor. Puteam vedea lumina din biroul tatei. L-am auzit vorbind cu cineva sau mai bine spus această persoană vorbea, şi tata asculta.

— Ce spunea? Cealaltă persoană, adică. Stai, era bărbat?

— Da.

— Ce spunea?

— Nu prea se înţelegea. Am auzit numele mamei mele folosit. „Ce ar spune Regina despre treaba asta?” Ceva de genul ăsta. Şi apoi tatăl meu a răspuns că timpurile sunt diferite. Că oamenii se schimbă. Şi apoi cealaltă

persoană a spus ceva ce nu am putut auzi.

— Ai reuşit să-l vezi?

— Nu. Biroul tatălui meu avea o uşă care dădea afară. Probabil că a ieşit pe acolo.

— Ce altceva ai mai auzit?

— Nimic. Au început să discute cu voci scăzute. Probabil că şi-au dat seama că mă pot trezi. M-am gândit să cobor să mă uit cine era, dar eram prea speriată.

— Tatăl tău a menţionat vreodată cine era acel vizitator sau ceva care să ne ajute?

— Nu. Eu eram prea speriată ca să îi mai spun că i-am auzit în acea noapte, deci nu i-am spus niciodată.

— Putea fi cineva de la colegiu, vreun coleg?

— Nu. Cred că aş fi recunoscut vocea.

Era ceva în modul ei de a vorbi, o ezitare ascunsă, care nu-i plăcu lui Michelle, dar nu spuse nimic pentru a nu forţa nota.

— Ai auzit numele lui Ritter menţionat de acel om? Sau orice altceva de genul asta?

— Nu! Ăsta e şi motivul pentru care nu am menţionat nici poliţiei despre acest lucru. Eu… eram speriată. Tatăl meu era mort şi nu ştiam dacă altcineva mai era implicat şi nu voiam să creez şi mai multe probleme.

— Şi persoana aceea a menţionat numele mamei tale şi te-ai gândit că ar fi putut să se reflecte negativ asupra ei.

Kate o privi cu ochii roşii şi umflaţi de plâns.

— Oamenii pot spune şi pot scrie ce vor. Şi pot distruge alţi oameni.

Michelle îi luă mâna într-a ei.

— Voi face tot posibilul să rezolv acest caz fără să mai fac pe cineva să sufere. Ai cuvântul meu.

Kate îi strânse mâna.

— Nu ştiu de ce, dar am încredere în tine. Crezi că poţi afla adevărul după atâţia ani?

— Voi face tot posibilul.

În timp ce Michelle se ridica să plece, Kate spuse:

— Mi-am iubit tatăl. *Încă* îl mai iubesc. A fost un om *bun.* Viaţa lui nu trebuia să se sfârşească aşa. Asta ne face pe noi, restul, să simţim că nu mai este nicio speranţă.

Pentru Michelle, cuvintele lui Kate îi părură ale unui om în prag de sinucidere. Se aşeză din nou şi îşi puse braţele în jurul ei.

— Ascultă-mă! Tatăl tău şi-a trăit viaţa cum a vrut. Şi tu ai făcut la fel. Ai îndurat prea multe, ai realizat prea multe, ar trebui să ai mai multă încredere decât oricine. Nu doar spun asta, Kate, chiar vorbesc serios.

În final, smulse de la ea un zâmbet slab.

— Mulţumesc.

Michelle alergă înapoi la maşină şi urcă. În timp ce King conducea, ea îl informă despre discuţia cu Kate. King lovi volanul cu palma.

— La naiba, deci a fost cineva. Tipul care a vorbit cu tatăl ei poate fi omul care a ascuns arma în debara.

— Bine, hai să analizăm asta. Sunt doi asasini, dar numai unul a acţionat. Intenţionat sau nu? Frică sau înscenare pentru Ramsey?

King dădu din cap.

— Dacă este intenţionat şi nu ai de gând să foloseşti o armă, atunci de ce să o mai iei cu tine?

— Poate că el şi Ramsey s-au întâlnit înainte, şi tipul celălalt trebuie măcar să se fi prefăcut că va merge până la capăt. Altfel, poate că Ramsey ar fi devenit suspicios.

— Exact, asta se poate. Bine, acum trebuie să cercetăm foarte bine trecutul lui Ramsey, probabil de pe vremea liceului. Dacă omul o cunoştea pe Regina Ramsey şi Arnold Ramsey a vorbit despre vremurile care se schimbă, răspunsul poate fi undeva în trecut.

— Şi, de asemenea, ar putea explica de ce un

superstar de la Berkeley predă într-un colegiu mic situat la mama naibii.

Michelle trecu încă o dată pe bancheta din spate.

— Tu condu până mă schimb eu la loc.

King se concentră asupra drumului, ciulind însă urechile la fâşâitul care se auzea din spate.

— Apropo, ţi se întâmplă des să rămâi în costumul Evei în prezenţa bărbaţilor străini?

— Tu nu eşti *chiar aşa* de străin. Şi, Sean, sunt flatată.

— Flatată? De ce?

— Ai tras cu ochiul.

50

Cei patru se întâlniră acasă la King mai târziu în acea după-amiază. Parks puse un dosar mare pe masa din bucătărie.

— Acesta este rezultatul căutărilor noastre legate de Bob Scott, îi spuse el lui Joan.

— Câtă rapiditate! îi dădu ea replica.

— Hei, cu cine crezi că ai de-a face, vezi pe undeva vreun costum de Mickey Mouse?

King se uită la ea.

— Îl verificaţi pe Scott? V-am spus că nu are cum să fie implicat.

Joan îl privi intens.

— Îmi place să verific lucrurile pe cont propriu. Doar niciunul dintre noi nu este infailibil.

— Din păcate, motivul pentru care răspunsul a venit atât de repede, spuse Parks, este asta din cauză că idioţii ăia au inclus toate persoanele cu numele de Bob Scott. Deci multe dintre hârtiile astea sunt total nefolositoare. Dar iată-le aici! Îşi puse pălăria. Eu am plecat înapoi. Vă voi suna dacă apare ceva şi aştept să faceţi şi voi la fel.

După ce plecă, cei trei luară o cină scurtă afară pe terasă. Joan le povesti ce aflase despre Doug Denby.

— Prin urmare, iese din ecuaţie, spuse Michelle.

— Aşa se pare.

King era confuz.

— Aşadar, conform spuselor femeii cu care ai vorbit tu la firma din Philadelphia, Bruno nu a trişat cât a fost procuror în D.C.?

— Dacă e să ne luăm după spusele ei. Eu tind să cred că a spus adevărul.

— Prin urmare, poate că Mildred era aceea care ne-a minţit în legătură cu Bruno.

— Nu mi-e deloc greu să cred asta, comentă Joan. Se uită în cutia adusă de Parks. Trebuie să cercetăm dosarele astea.

— Pot începe eu, spuse Michelle. Din moment ce eu nu-l cunosc, nu voi rata anumite amănunte care vouă ar putea să vă scape.

Se ridică şi se duse înăuntru. Joan privi spre apă.

— Este foarte frumos aici, Sean. Ai ales un loc frumos pentru un nou început.

King termina berea şi se lăsă pe spătar.

— Ei bine, s-ar putea să fiu nevoit să aleg alt loc.

Joan îl privi.

— Să speram că nu va mai fi cazul. Omul ar trebui să-şi refacă viaţa doar o singură dată.

— Dar tu? Spuneai că vrei să te laşi.

— Să mă duc pe o insulă cu milioanele mele? Ea zâmbi resemnată. De cele mai multe ori, visele nu devin realitate. Mai ales în această etapă a vieţii mele.

— Dar dacă îl găseşti pe Bruno, iei bani frumoşi.

— Banii erau numai o parte din vis.

Când King îi aruncă o privire, imediat ea se uită în altă parte.

— Navighezi mult? îl întrebă ea.

— Toamna, când nu mai sunt bărci cu motor şi vântul se mai înteţeşte.

— Ei bine, este toamnă. Aşa că poate acum este un moment potrivit.

King se uită la cerul senin şi simţi briza plăcută pe obraz. Le mai rămăseseră câteva ore de lumină. O privi pe Joan câteva secunde.

— Da, acum ar fi momentul potrivit.

King îi arătă lui Joan cum să manevreze cârma bărcii. Ataşase la pupa un motor de cinci cai putere, în caz că vântul se oprea. Stabiliră un curs spre canalul principal şi lăsară ambarcaţiunea să plutească.

Joan admiră lanţul muntos ce încercuia lacul, verdele

lor încă viu, cu toate că aroma toamnei plutea în aer.

— Te-ai gândit vreodată că vei ajunge într-un loc ca acesta, după toţi acei ani de hoteluri, avioane şi muncă până noaptea? îl întrebă ea.

King ridică din umeri.

— Ca să-ţi spun adevărul, nu. Nu m-am gândit niciodată atât de departe. Întotdeauna am fost mai mult genul de om care trăieşte clipa. Adăugă meditativ: Acum gândesc pe termen lung.

— Şi unde te duc gândurile tale pe termen lung?

— Nicăieri, până nu descifram misterul acesta. Problema este că, şi dacă rezolvăm cazul, răul a fost deja făcut. Este posibil să fiu nevoit să mă mut de aici.

— Să fugi? Nu pare stilul tău, Sean.

— Uneori este mai bine să-ţi strângi cortul şi să pleci mai departe. Atunci când te saturi să mai lupţi, Joan.

El se aşeză lângă ea şi preluă cârma.

— Se schimba vântul. Voi încerca să prind iar curentul de aer. Verfaforul se va răsuci – îţi voi spune eu când să te apleci.

După ce efectuă manevra, îi dădu din nou cârma, dar rămase aproape de ea. Joan purta pantaloni, dar îşi scosese pantofii şi rulase pantalonii până peste genunchi. Avea tălpi mici şi unghiile vopsite în roşu.

— În urmă cu opt ani preferai oja mov, nu-i aşa?

Ea râse.

— Roşul este tot timpul la modă, dar este posibil ca movul să revină. Sunt flatată că ai ţinut minte.

— Ojă purpurie şi pistol 357.

— Haide, recunoaşte, era o combinaţie irezistibilă.

El se lăsă pe spate şi o privi în depărtare.

Rămaseră tăcuţi câteva minute, Joan privindu-l neliniştită şi King făcând tot posibilul să evite contactul vizual.

— Te-ai gândit vreodată să mă ceri de nevastă? îl întrebă ea.

El o privi contrariat.

— Dar eram căsătorit atunci, îţi mai aminteşti, Joan?

— Ştiu asta. Dar eraţi separaţi şi căsnicia ta era terminată.

King lăsă privirea în jos.

— Bine, poate ştiam că mariajul meu era terminat, dar nu eram sigur că vreau să încep imediat altul. Şi probabil nu am crezut niciodată că doi agenţi ai Serviciului Secret vor putea avea o căsnicie care să funcţioneze. Viaţa de agent este mult prea agitată.

— M-am gândit să-ţi propun eu.

— Ce să-mi propui?

— Să te căsătoreşti cu mine.

— Chiar eşti uimitoare. Aveai de gând să-mi ceri să ne căsătorim?

— Este cumva o regulă scrisă undeva că numai bărbatul are dreptul să ceară în căsătorie?

— Ei bine, chiar dacă ar fi, nu cred că asta ar reprezenta un impediment pentru tine.

— Vorbesc serios, Sean. Te iubeam. Atât de mult încât mă trezeam noaptea tremurând de frică, îngrozită la gândul că tu şi nevasta ta vă veţi împăca.

— Nu ştiam asta, spuse el încet.

— Ce simţeai pentru mine? Vreau să ştiu ce simţeai cu adevărat pentru mine.

El păru stânjenit.

— Sincer? Am fost uimit că m-ai acceptat. Tu erai pe un piedestal, atât profesional, cât şi personal.

— Aşadar, asta am fost, un trofeu pus pe un perete?

— Nu, de fapt am crezut că eu am fost aşa ceva.

— Nu mă culcam cu cine apucam, Sean. Nu aveam reputaţia asta.

— Nu, nu o aveai. Reputaţia ta era de doamna de fier. Nu era niciun agent care să nu fie intimidat de tine. Tu îi băgai în sperieţi chiar şi pe cei mai duri bărbaţi.

Joan privi în jos.

— Nu ştiai că regina balului rămâne întotdeauna singură? Când am intrat în Serviciul Secret, femeile erau încă o anomalie. Pentru a avea succes a trebuit să fiu mai „bărbat” decât toţi bărbaţii de acolo. Am fost nevoită să stabilesc reguli pe parcurs. Acum este diferit, dar atunci nu am avut de ales.

El îi atinse obrazul şi îi întoarse faţa spre el.

— Şi de ce nu ai făcut-o?

— Ce să fac?

— Să îmi ceri să ne căsătorim.

— Aveam de gând, dar s-a întâmplat ceva.

— Ce s-a întâmplat?

— Clyde Ritter a fost ucis.

Acum King fu acela care îşi feri privirea.

— Prin urmare, nu mai eram bun?

Ea îi atinse mâna.

— Cred că nu mă cunoşti suficient de bine. A fost mai mult de atât.

El se uită din nou la ea.

— Ce vrei să spui?

Joan părea mult mai neliniştită decât o văzuse King vreodată. Poate doar cu excepţia acelei dimineţi la ora 10.32, când murise Ritter. Ea duse mâna încet spre buzunar şi scoase o bucată de hârtie.

King o despături şi citi cuvintele scrise acolo.

> Noaptea trecută a fost minunată. Acum surprinde-mă, doamnă diabolică. În lift. În jur de 10.30.
>
> Cu dragoste, Sean

Era scris pe o hârtie cu antetul hotelului Fairmount. El îşi ridică privirea şi o văzu privindu-l fix.

— De unde a apărut asta?

— A fost strecurată pe sub uşa camerei mele din hotelul Fairmount în acea dimineaţă, în jurul orei nouă.

El îi aruncă o privire lipsită de orice expresie.

— În dimineaţa când Ritter a fost ucis? Ea dădu din cap. Ai crezut că eu am scris asta? Ea dădu din nou din cap. În toţi aceşti ani ai crezut că s-ar putea să fi fost implicat în moartea lui Ritter?

— Sean, trebuie să înţelegi că nu ştiam ce să cred.

— Şi nu ai spus nimănui?

Ea scutură din cap.

— Exact cum tu nu ai spus niciodată ceva despre lift. Adăugă încet: Şi tu ai crezut despre mine că sunt implicată în asasinarea lui Ritter, nu?

El îşi umezi buzele şi privi în depărtare, chipul lui exprimând furie.

— Ne-au păcălit pe amândoi, nu-i aşa?

— Am văzut biletul găsit asupra cadavrului descoperit la tine acasă. Dădea clar de înţeles că respectivul se afla în spatele asasinării lui Ritter. Imediat ce am citit mesajul am realizat că *amândoi* am fost folosiţi. Cine a scris mesajul care a fost strecurat pe sub uşa camerei de la hotel ne-a asmuţit pe unul împotriva celuilalt, în aşa fel încât să păstrăm tăcerea. Sau cel puţin ar fi aruncat unele suspiciuni asupra noastră. Dar a fost o diferenţă. Eu nu am putut spune adevărul pentru că astfel ar fi trebuit să explic ce căutam în lift. Şi, odată ce o făceam, cariera mea era terminată. Motivele mele au fost egoiste. Tu însă ai tăcut pentru alt motiv. Ea îi puse mâna pe mânecă. Spune-mi, Sean, de ce ai făcut-o? Trebuie să fi avut impresia că am fost plătită să-ţi distrag atenţia. Şi totuşi, ai luat asupra ta toată vina. Puteai să le spui că eu am fost în lift. De ce nu ai făcut-o? Inspiră adânc. Trebuie să ştiu.

Sunetul strident al telefonului mobil îi făcu pe amândoi să tresară.

King răspunse. Era Michelle, care suna din casă.

— A telefonat Kate Ramsey. Are ceva important să ne spună. Dar vrea să o facă personal. Ne întâlnim cu ea la jumătatea drumului, la Charlottesville.

— Bine, venim imediat.

King închise, luă cârma şi întoarse tăcut barca. Nu o privi pe Joan, care, pentru prima dată în viaţa, nu mai avea nimic de spus.

51

Se întâlniră cu Kate Ramsey la cafeneaua Greenberry din centrul comercial Baracks Road din Charlottesville. Toţi trei îşi comandară căni mari de cafea şi se aşezară la o masă din fundul camerei, care avea numai câţiva clienţi la acea oră din noapte.

Kate avea ochii umflaţi, era tristă şi ciudat de timidă. Apucă nervoasă cana de cafea cu privirea aţintită în jos. Se uită totuşi în sus cu surprindere când King împinse câteva paie spre ea.

— Hai, aşază-le. Asta te va calma, spuse el cu un zâmbet cald.

Expresia feţei lui Kate se mai înmuie şi luă paiele.

— Fac asta de când eram mică. Cred că este mai bine decât să aprind o ţigară.

— Aveai ceva important să ne spui? întrebă Michelle.

Kate privi în jur. Persoana cea mai apropiată citea o carte şi îşi lua nişte notiţe – evident un student aflat în prag de examen. Apoi începu cu vocea scăzută:

— Este legat de întâlnirea pe care a avut-o tatăl meu în acea noapte, despre care i-am povestit lui Michelle, explică ea privindu-l pe King.

— Este în regulă, mi-a povestit, spuse el. Dă-i drumul.

— Ei bine, a mai fost ceva ce am auzit atunci. Adică, cred că ar fi trebuit să vă spun mai devreme, dar am crezut că am auzit greşit. Dar poate că nu.

— Ce a fost? întrebă King nerăbdător.

— A fost un nume. Un nume pe care l-am recunoscut.

King şi Michelle schimbară priviri.

— De ce nu ne-ai spus mai devreme? întrebă Michelle.

— După cum v-am mai spus, am crezut că nu am auzit bine. Nu am vrut să-i creez vreo problemă. Şi întâlnirile tatălui meu cu un străin la miezul nopţii şi numele spus atunci – ei bine, pentru un copil de paisprezece ani nu a

sunat bine. Dar am ştiut că niciodată nu ar fi făcut ceva ilegal.

— Numele cui a fost menţionat? întrebă King.

Kate trase puternic aer în piept. King observă acum că ea făcea noduri la paie.

— Numele pe care l-am auzit a fost cel al lui Thornton Jorst.

Michelle şi King se priviră cu subînţeles.

— Eşti sigură? întrebă Michelle. L-ai auzit pronunţând Thornton Jorst?

— Nu sunt sută la sută sigură, dar ce altceva putea fi? Doar nu este ceva de genul John Smith. Sunt sigură că a sunat ca Thornton Jorst.

— Care a fost reacţia tatălui tău la acest nume?

— Nu l-am auzit clar. Dar el a spus că este riscant, foarte riscant pentru amândoi.

King se gândi o clipă.

— Prin urmare, celălalt om nu era Thornton Jorst – asta este clar –, dar vorbeau despre el. Apoi o atinse pe Kate pe umăr. Spune-ne despre relaţia lui Jorst cu tatăl tău.

— Erau prieteni şi colegi.

— Se cunoşteau dinainte de a fi colegi la Atticus? întrebă Michelle.

Kate scutură din cap.

— Nu cred, nu. Dacă s-au cunoscut dinainte, nu au spus niciodată nimic despre asta. Dar amândoi erau la colegiu în anii 1960. Oamenii se duceau peste tot prin ţară şi făceau tot felul de lucruri nebuneşti. Este ciudat, totuşi.

— Ce este? întrebă King.

— Uneori, mi se părea că Thornton o cunoştea pe mama mai bine decât îl ştia pe tata. De parcă se întâlniseră înainte.

— Mama ta a spus vreodată că era aşa?

— Nu. Thornton a sosit la Atticus după venirea

părinţilor mei. Era celibatar, niciodată nu a ieşit cu femei, din câte îmi amintesc eu. Părinţii mei erau foarte prietenoşi cu el. Cred că mamei îi era milă de el. Îi gătea diverse lucruri şi i le ducea acasă. Erau buni prieteni. Mie îmi plăcea de el. El era ca un unchi pentru mine.

Michelle rosti încet:

— Kate, crezi că mama ta…

Kate o întrerupse:

— Nu, nu aveau o aventură. Ştiu că eram tare mică atunci, dar tot mi-aş fi dat seama.

King nu părea deloc convins, dar întrebă:

— Bărbatul care s-a întâlnit cu tatăl tău a menţionat numele mamei tale, Regina?

— Da. Presupun că îi cunoştea pe părinţii mei. Dar uite, chiar nu cred că Thornton este implicat în toate astea. El nu este tipul care să alerge înarmat cu pistoale, complotând să omoare oameni. Nu avea geniul sau referinţele academice ale tatălui meu, dar era un profesor bun.

King dădu din cap.

— Exact, nu avea inteligenţa tatălui tău sau trecutul lui la Berkeley şi totuşi au ajuns în acelaşi loc. Ai idee de ce?

— De ce, ce? întrebă Kate pe un ton defensiv.

— De ce tatăl tău nu preda la Harvard sau la Yale, să spunem? În afară că absolvise Berkeley, după cum am aflat, era şi autorul a patru cărţi, aflate de departe între primele zece în domeniu. Era un savant serios, era unul de categorie grea, interveni Michelle.

— Poate pur şi simplu a ales un colegiu mai mic, spuse Kate.

— Sau poate era ceva în trecutul lui care îl împiedica să aspire la elita academică, remarcă King.

— Nu cred, zise Kate. Ar fi ştiut toată lumea.

— Nu neapărat. Nu dacă nu s-ar fi şters din dosarul oficial, dar ar fi fost o chestiune cunoscută de anumite

persoane din cercurile înalte academice. Şi aceştia puteau folosi informaţia asta împotriva lui. Prin urmare, el a ajuns la Atticus, care probabil că a fost fericit că îl are, cu sau fără trecut.

— Ai vreo idee în legătură cu ceea ce era atât de întunecat în trecutul lui? întrebă Michelle.

Kate nu spuse nimic. King interveni:

— Uite, ultimul lucru care ne interesează este să aruncăm cu şi mai mult noroi în tatăl tău. Eu spun să-l lăsam să se odihnească în pace. Dar dacă omul care a vorbit cu tatăl tău a fost responsabil de împuşcarea lui Ritter, eu nu văd niciun motiv pentru care să nu sufere şi el. Şi înţelegerea trecutului tatălui tău ne poate ajuta să-l găsim. Pentru că, dacă înţeleg corect toate astea, atunci acest bărbat îl cunoştea de mult pe tatăl tău şi, dacă este aşa, atunci poate că ştia ce incident îi umbrea trecutul, dacă despre asta este vorba.

— Kate, tu eşti singura noastră speranţă pentru a rezolva cazul ăsta. Dacă nu ne spui tot ce ştii, ne va fi foarte greu să aflăm adevărul. Şi cred că vrei şi tu să afli adevărul, pentru că, altfel, nu ne-ai fi sunat, continuă Michelle.

Kate oftă şi într-un sfârşit spuse:

— Bine, bine, au fost câteva lucruri pe care mama mi le-a spus înainte de a se sinucide.

— Ce anume, Kate? întrebă Michelle.

— Mi-a spus că tatăl meu a fost arestat în timpul unor demonstraţii. Cred că erau împotriva Războiului din Vietman.

— Pentru deranjarea liniştii publice sau ce? întreba King.

— Nu, pentru uciderea cuiva.

King se aplecă spre ea.

— Cine şi cum, Kate? Spune-mi tot ce îţi poţi aduce aminte!

— Asta ştiu doar din ceea ce mi-a spus mama şi nu era

chiar atât de lucidă în perioada aceea. Începuse să bea foarte mult înainte de a muri.

Kate luă un şerveţel şi îşi şterse ochii.

— Ştiu că este foarte greu pentru tine, Kate, dar este posibil să ne ajute să aflăm adevărul, zise King.

— Din ceea ce am putut afla, era vorba de un poliţist sau de o persoană oficială. A fost ucis în timpul unui protest împotriva războiului care a scăpat de sub control. În Los Angeles, mi se pare că mi-a spus ea. Tatăl meu a fost arestat pentru asta. De fapt, situaţia lui era critică, dar apoi ceva s-a întâmplat. Mama mi-a spus că un avocat a intervenit pentru el şi acuzaţiile au fost retrase. Dar tot ea mi-a spus că oricum acuzaţiile urmau să fie retrase. Că se căuta un ţap ispăşitor şi acesta era tata. Ea era convinsă că el nu făcuse nimic.

— Dar trebuie să fi fost articole în ziare pe tema asta, zise Michelle.

— Nu ştiu dacă a ajuns în ziare, dar cred că există vreo înregistrare pe undeva, fiindcă a afectat cu siguranţă cariera tatălui meu. Am verificat povestea mamei. Berkeley a confirmat că l-a lăsat pe tata să-şi ia doctoratul, dar nu fără reticenţe. Cred că nu prea aveau de ales; terminase toate cursurile şi disertaţia. Incidentul avusese loc cu puţin înainte ca el să-şi termine studiile. Dar, din câte am aflat eu, după ce a absolvit, toate uşile i s-au închis în nas. Mama a spus că fusese refuzat prin diverse locuri înainte să fie acceptat la Atticus. Bineînţeles că în acei ani a scris cărţile care au fost foarte bine primite în comunitatea academică. Privind în urmă, cred că tata era atât de înverşunat pentru că nu i se permitea accesul în universităţile de marcă, încât, chiar dacă ar fi fost chemat, cred că tot la Atticus ar fi rămas. El era un om foarte loial, şi Atticus i-a dat o şansă.

— Ai vreo idee cum au supravieţuit părinţii tăi în acei ani de penurie? Mama ta muncea? întrebă King.

— Câte puţin pe ici, pe colo, dar nimic permanent. Ea l-a ajutat pe tata să scrie cărţile, la partea de cercetare şi la alte chestii. Nu ştiu sigur cum s-au descurcat. Se frecă la ochi. De ce, unde vrei să ajungi?

— Mă întrebam… cine erau avocaţii aceia care au venit să-l reprezinte pe tatăl tău. Tatăl tău provenea dintr-o familie bogată?

Kate se arată mirată.

— Nu, tata provenea dintr-o familie de fermieri din Wisconsin. Mama era originară din Florida. Erau destul de săraci.

— Deci totul devine din ce în ce mai complicat. De ce să vină avocaţii să-l salveze? Şi mă întreb dacă părinţii tăi se întreţineau în vremurile grele din bani proveniţi din surse necunoscute.

— Cred că este posibil, spuse Kate, dar nu ştiu de unde.

Michelle îl privi pe King.

— Crezi că persoana care a vorbit cu Ramsey în acea noapte în biroul lui poate fi legată de incidentele din Los Angeles?

— Priveşte lucrurile aşa. S-a întâmplat ceva în Los Angeles, şi Arnold Ramsey este prins. Dar dacă nu a acţionat singur? Dacă era implicată o anumită persoană cu relaţii sus-puse? Asta ar explica apariţia avocaţilor – de obicei, ei nu muncesc pe gratis.

Michelle dădu din cap.

— Asta ar putea explica de ce omul a menţionat numele Reginei Ramsey. Poate că îi amintea de luptele trecute împotriva autorităţii pentru a-l face pe Arnold să pună mâna pe pistol şi să reintre în acţiune.

— Doamne, e prea mult! exclamă Kate. Arăta de parcă ar fi fost gata să plângă. Tatăl meu a fost un om inteligent. El ar fi trebuit să predea la Harvard, la Yale sau la Berkeley. Apoi poliţia a minţit şi viaţa lui a fost ruinată. Nu este de mirare că s-a răzvrătit împotriva

sistemului. Unde este dreptatea în toate astea?

— Nu este, răspunse King.

— Îmi amintesc atât de bine momentul în care am auzit ştirile!

— Ai spus ca erai la ora de algebră, interveni Michelle.

Ea dădu din cap.

— Am ieşit pe hol şi acolo erau Thornton şi mama. Am înţeles imediat că se întâmplase ceva rău.

King se arătă mirat.

— Thornton Jorst era acolo cu mama ta? De ce?

— El a fost cel care i-a dat mamei veştile. Nu v-a spus asta?

— Nu, nu a făcut-o, spuse Michelle.

— De ce ar fi ştiut el înaintea mamei tale? întrebă King.

Kate îl privi încurcată.

— Nu ştiu. Poate a văzut la televizor.

— Când au venit şi te-au luat din clasă? întrebă King.

— La ce oră? Păi… nu ştiu. A fost acum ani de zile.

— Gândeşte-te, Kate, este foarte important.

Ea tăcu pentru câteva minute şi apoi continuă:

— S-a întâmplat de dimineaţă, mult înainte de prânz, ştiu sigur. Să spunem că era ora unsprezece.

— Ritter a fost ucis la 10.32. Nu este posibil ca un post de televiziune să transmită ştirea atât de repede, mai ales cu atâtea amănunte despre făptaş.

— Şi Jorst a mai avut şi timp să se ducă să o ia pe mama ta? întrebă Michelle.

— Nu locuia atât de departe de locul unde învăţam eu. Trebuie să înţelegi, Atticus nu este foarte departe de Bowlington, e cam la jumătate de oră de mers cu maşina. Şi mama locuia în drum.

Michelle şi King schimbară o privire îngrijorată.

— Nu ar fi fost posibil, nu-i aşa? rosti Michelle.

— Ce? Despre ce vorbeşti? întrebă Kate.

King se ridică fără să răspundă.

— Unde te duci? întrebă din nou Kate.

— Să-i fac o vizită domnului Jorst, spuse el. Cred că sunt multe lucruri pe care ni le-a ascuns.

— Dacă nu v-a spus despre faptul că a venit la mine la şcoală, probabil nu v-a spus nici despre el şi mama mea.

King o privi împietrit.

— Ce să ne spună despre ei?

— Înainte de a muri, ea şi Thornton erau împreună.

— Erau împreună? Dar ai spus că-l iubea pe tatăl tău.

— Până să se întâmple trecuseră şapte ani de la moartea lui Arnold. Prietenia dintre Thornton şi mama mea a rezistat în timp şi apoi relaţia lor s-a transformat în altceva.

— Altceva? Cum ar fi? întrebă el.

— Cum ar fi că urmau să se căsătorească.

52

Michelle parcursese numai jumătate din dosarele despre Bob Scott când primi telefonul de la Kate. Cum era evident că Michelle nu avea să se întoarcă prea devreme, Joan luase cutia cu ea la han şi continuă acolo. După ultima conversaţie cu King, trebuia să facă totuşi ceva care să-i ia gândul de la acea dureroasă confruntare.

Când deschise cutia şi începu să răsfoiască prin dosare, ea îşi dădu seama că Parks nu glumise, chiar era mare dezordine în ele. Oricum, întoarse cu grijă fiecare pagină, citind fiecare document până deveni evident că nu era vorba despre acel Bob Scott. După câteva ore, ea sună la room-service şi comandă ceva de mâncare şi o cană de cafea. Avea să stea acolo o vreme şi nu ştia când se întorceau King şi Maxwell. Începu să formeze numărul lui King, dar se răzgândi.

Era aproape de finalul cutiei când cercetarea dosarelor deveni mai interesantă. Scoase hârtiile şi le împrăştie pe pat. Se pare că exista şi un mandat de arestare pe numele Robert C. Scott. Adresa pe care era emis era undeva în Tennessee, cu toate că Joan nu recunoscu numele oraşului. Din câte îşi dădea ea seama, era ceva legat de posesia de arme. Acest Bob Scott deţinea nişte arme pe care nu trebuia să le aibă. Dacă era sau nu acel Scott pe care îl căuta, nu putea spune încă sigur. Oricum, ştia că lui Bob Scott îi plăceau foarte mult armele.

Cu cât citea mai mult, cu atât era mai intrigată. Serviciul de Şerifi fusese implicat, aşa cum se întâmplă de obicei, pentru a duce la îndeplinire mandatul emis de Biroul de Alcool, Tutun şi Arme de Foc. Probabil că de aceea putuse Parks să pună mâna pe acest document. Era posibil ca Bob Scott să aibă legături cu acest caz,

dar numai în ceea ce-l priveşte pe Ritter. Şi totuşi, bănuiseră tot timpul că aceste două cazuri, al lui Ritter şi al lui Bruno, erau legate cumva. Asasinarea Lorettei Baldwin şi a lui Mildred Martin demonstra această legătură. Şi totuşi, cum era posibil ca două evenimente atât de deosebite unul de celalalt să aibă un numitor comun? Care era acela? Care? O înnebunea faptul că răspunsul la acea întrebare era atât de aproape şi totuşi nu-l putea distinge.

Telefonul ei mobil sună. Era Parks.

— Unde eşti acum? întrebă el.

— Sunt la Cedars. Mă uitam în cutia pe care ne-ai adus-o. Şi cred că am găsit ceva.

Îi spuse despre mandat.

— I-a fost prezentat lui Scott?

— Nu ştiu. Probabil că nu, din moment ce nu a fost arestat, altfel ar fi trebuit să apară undeva înregistrarea şi noi am fi ştiut de ea.

— Dacă el este tipul pentru care a fost emis mandatul legat de arme, atunci poate el este nebunul din spatele acestei poveşti.

— Dar cum îl legăm pe el de toate astea? Nu prea are sens.

— De acord, conveni el. Unde sunt King şi Maxwell?

— Stau de vorba cu Kate Ramsey. A sunat şi ne-a spus că are informaţii noi. S-au întâlnit în Charlottesville.

— Dacă tatăl ei nu lucra singur, atunci tipul pe care l-a auzit poate fi Bob Scott. El ar fi putut fi omul ideal de plasat în interior. Un cal troian, dacă a existat vreunul.

— Cum vrei să procedăm în legătură cu ceea ce am descoperit?

— Eu spun să luăm o echipă de oameni şi să verificăm. Bună treabă, Joan! Poate chiar eşti atât de bună pe cât spune lumea că eşti.

— De fapt, şerifule, sunt mult mai bună.

Imediat ce Joan închise telefonul, sări ca arsă.

— Doamne! exclama ea privind telefonul. Nu se poate! Apoi rosti următoarele două cuvinte foarte încet: Cal troian.

Cineva bătu la uşă. Ea deschise, şi chelneriţa aduse tava.

— Este bine aici, doamnă?

— Da, răspunse Joan neatentă. Mintea ei procesa noile informaţii. Este bine.

— Vreţi să vă torn cafeaua?

— Nu, este bine aşa. Îi semnă cecul şi se întoarse cu spatele. Mulţumesc.

Joan era pe punctul de a da un telefon, când simţi o prezenţă în spatele ei. Se întoarse, dar nici nu mai avu timp să strige înainte ca totul să se întunece. Tânăra femeie stătea aplecată peste Joan, care acum era întinsă la podea. Tasha se apucă de treabă.

53

Era târziu în noapte când King şi Michelle ajunseră la Colegiul Atticus. Clădirea care adăpostea biroul lui Thornton Jorst era închisă. Michelle reuşi să-l convingă pe tânărul administrator al clădirii să le dea adresa de acasă a lui Jorst. Era la câţiva kilometri distanţă de campus, pe o stradă umbrită de copaci, cu case din cărămidă, unde mai locuiau şi alţi profesori. Nu se afla nicio maşina parcată lângă casa lui Jorst atunci când King viră cu Lexus-ul pe alee, şi nici nu erau lumini aprinse. Se duseră la uşă şi bătură, dar nu răspunse nimeni. Cercetară curtea mică din spatele casei, dar nici acolo nu era nimeni.

— Nu pot să cred, dar Jorst trebuie să se fi aflat la hotelul Fairmount când Ritter a fost ucis, spuse Michelle. Nu există nicio altă explicaţie, numai dacă l-a sunat cineva de la hotel să-i spună ce se întâmplase.

— Îl vom întreba asta. Dar dacă a fost acolo, trebuie să fi ieşit înainte ca zona să fie închisă. Asta este singura modalitate prin care ar fi putut ajunge atât de repede cu veştile la Regina şi la Kate.

— Crezi că va recunoaşte că a fost la hotel?

— Cred că vom afla, fiindcă intenţionez să-l întreb asta. Şi, de asemenea, aş dori să-l întreb despre Regina Ramsey.

— Ar fi fost firesc să ne fi spus despre planurile de căsătorie când am vorbit prima dată.

— Nu şi dacă nu ar fi vrut ca noi să aflăm asta. Lucru care mă face să fiu şi mai suspicios. King se uita la Michelle. Eşti înarmată?

— Arma şi legitimaţia, tot tacâmul, de ce?

— Verificam doar. Mă întreb dacă lumea îşi încuie uşile pe aici?

— Doar nu ai de gând să intri? Asta este violare de

domiciliu.

— Nu şi dacă nu spargi uşa când intri, replică el.

— Pe bune? Unde ai învăţat dreptul, la Universitatea de Ştiinţe Stupide?

— Tot ceea ce spun este că ar fi bine dacă am reuşi să tragem cu ochiul înăuntru când Jorst nu este prin preajmă.

— Dar este posibil să fie înăuntru. Poate doarme. Sau poate se întoarce cât timp suntem noi înăuntru.

— Nu noi. Numai eu. Tu eşti ofiţer activ.

— Tu eşti membru al baroului. Tehnic vorbind, şi tu eşti ofiţer al tribunalului.

— Da, dar noi, avocaţii, putem sări peste chestiile astea tehnice. Asta este specialitatea noastră, tu nu te uiţi la televizor?

Se duse la maşină şi luă o lanternă. Când ajunse în dreptul ei, Michelle îl apucă de mână.

— Sean, este o nebunie. Dacă vecinii te văd şi sună la poliţie?

— Atunci spunem că am auzit pe cineva strigând după ajutor.

— Este o scuză absolut tâmpită.

King deja era la uşă şi încercă să o deschidă.

— La naiba!

Michelle răsuflă uşurată.

— Este închisă? Slavă Domnului!

King răsuci clanţa şi deschise uşa cu o privire răutăcioasă.

— Glumeam. Durează numai un minut. Fii cu ochii în patru.

— Sean, nu…

El se strecură înăuntru înainte ca ea să apuce să termine fraza. Michelle începu să privească prin jur, cu mâinile în buzunar, încercând să pară că nu are nicio grijă pe lume, în timp ce stomacul i se strânsese de emoţie. Încercă şi să fluiere, dar nu reuşi din cauza că

avea buzele uscate de emoţie.

— Să te ia naiba, Sean King, murmură ea.

Înăuntru, King ajunsese în bucătărie. Plimbă lanterna prin cameră şi observă că aceasta era o mică încăpere care părea nefolosită. Se pare că Jorst era un tip care mânca des în oraş. Intră apoi în camera de zi care era foarte simplu aranjată. Pereţii erau acoperiţi de rafturi care, deloc surprinzător, erau pline de cărţi de genul: Goethe, Francis Bacon, John Locke şi întotdeauna popularul Machiavelli.

Biroul lui Jorst venea după camera de zi şi îi reflecta mult mai bine personalitatea. Biroul era plin de hârtii şi de cărţi, pe podea erau împrăştiate tot felul de obiecte, acelaşi lucru fiind valabil şi pentru canapea. Locul mirosea puternic şi a tutun şi a fum de ţigară, şi King observă pe jos o scrumieră plină de mucuri. Rafturile ieftine de cărţi gemeau sub povara volumelor. King trase cu ochiul pe masa de lucru, deschise sertarele şi se uită după ascunzători secrete, dar nu găsi nimic. Se îndoia că, dacă ar fi tras de cotorul vreunei cărţi, ar fi deschis un pasaj secret, dar pentru a fi mai sigur mişca totuşi câteva cărţi de pe rafturi. Nu se întâmplă nimic.

Jorst spusese că lucrează la o carte şi starea biroului său confirma asta, notiţele, ciornele şi planurile fiind împrăştiate peste tot prin cameră. Se vede că organizarea nu era punctul forte al acestui om şi King privi cu dezgust împrejur. El nu ar fi putut trăi nici zece minute într-un asemenea loc, chiar dacă, în tinereţea lui, camera sa arătase şi mai rău. Dar măcar depăşise acea fază; Jorst se pare că nu reuşise. King se gândea să o invite pe Maxwell înăuntru. Probabil că ea s-ar fi simţit în elementul ei.

Săpând sub mormanele de sub masa de lucru el găsi o agendă de întâlniri, dar nu îi fu de niciun folos. Apoi se duse la etaj. Acolo erau două dormitoare şi numai unul

era folosit. Toate se aflau însă în ordine. Hainele lui Jorst erau aranjate într-un dulap mic, pantofii erau aşezaţi pe un stativ special. King privi sub pat şi nu fu întâmpinat decât de nişte ghemotoace de praf. Baia învecinată nu îi dezvălui decât un prosop căzut pe podea şi câteva produse de toaletă înghesuite pe chiuvetă. Era un raft în partea opusă a camerei pe care nu erau cărţi, dar era plin de poze. El trecu lanterna peste fiecare dintre ele. Erau poze ale lui Jorst cu diferiţi oameni, niciunul cunoscut lui, până ajunse la ultima. Vocea care îl chema de jos îl făcu să tresară.

— Sean, coboară imediat! Jorst s-a întors.

El privi la timp pe fereastră şi îl văzu pe Jorst cum parchează masiva lui maşină veche pe alee. Stinse lanterna, puse poza în buzunar şi coborî cu mare atenţie, îndreptându-se spre bucătărie unde o găsi pe Maxwell. Ieşiră pe uşa din spate şi veniră în faţa casei prin lateral, aşteptară ca Jorst să intre în casă, apoi ciocăniră la uşă.

Profesorul ieşi la uşă. Tresari când îi văzu, apoi se uită peste umărul lor.

— Maşina parcată în curbă este Lexus-ul vostru? King dădu din cap. Nu am văzut pe nimeni în el şi nici pe alee nu era nimeni.

— Eu eram întins să mă odihnesc puţin, iar Michelle era prin vecini pentru a afla dacă ştie cineva când vă întoarceţi.

Jorst nu păru să înghită povestea lui King, dar îi invită să intre în camera de zi.

— Aşadar, aţi vorbit cu Kate? întrebă el.

— Da, ea a spus că aţi anunţat-o imediat de vizita noastră anterioară.

— Şi v-aţi aşteptat să nu o fac?

— Sunt sigur că sunteţi foarte apropiaţi.

Jorst se holbă la King.

— Ea este fiica unui coleg de muncă şi o fostă

studentă de-a mea. Să insinuaţi altceva ar fi o mare greşeală.

— Având în vedere faptul că dumneavoastră şi mama ei aţi fost pe punctul să vă căsătoriţi, aţi fi putut să-i fiţi tată vitreg, îi aruncă scurt King. Şi noi nici măcar nu am ştiut că eraţi împreună.

Jorst părea foarte stânjenit de situaţie.

— Şi de ce să ştiţi, din moment ce nu este treaba voastră. Acum, dacă mă scuzaţi, am mult de muncă.

— Exact, cartea pe care o scrieţi. Despre ce este vorba?

— Vă interesează ştiinţele politice, domnule King?

— Sunt interesat de multe lucruri.

— Văd. Ei bine, dacă vreţi să ştiţi, este un studiu legat de istoria modului în care a votat Sudul, după cel de-al Doilea Război Mondial până în prezent şi impactul asupra alegerilor naţionale. Teoria mea spune că Sudul din zilele noastre este total diferit de „vechiul Sud”. Acesta este „de fapt” unul dintre cele mai eterogene şi mai productive centre ale imigraţiei în această ţară începând cu secolul trecut. Nu spun că este încă un bastion al liberalismului sau al radicalismului, dar nu mai este Sudul descris în *Pe aripile vântului* sau *Cum să ucizi o pasăre cântătoare.* De fapt, segmentul de populaţie cu cea mai rapidă creştere în Georgia provine din Orientul Mijlociu.

— Parcă îi şi văd pe hinduşi şi pe musulmani trăind alături de baptişti şi „frăţiorii negri” – trebuie să fie tare interesant, fu de părere King.

— Asta chiar e bună! exclamă Jorst. „Frăţiorii negri” şi baptiştii. Vă supăraţi dacă voi folosi replica asta pe post de titlu al unui capitol?

— Nicio problemă. Nu i-aţi cunoscut pe cei din familia Ramsey înainte de sosirea la Atticus, nu-i aşa?

— Nu, este aşa. Arnold Ramsey era la Atticus de doi ani înainte ca eu să ajung aici. Am fost profesor la un

colegiu din Kentucky înainte să vin aici.

— Când am spus Ramsey, m-am referit atât la Arnold, cât şi la Regina.

— Răspunsul meu este acelaşi. Nu i-am cunoscut pe niciunul din ei înainte de a veni aici. De ce, Kate spune altceva?

— Nu, interveni Michelle repede. Ea ne-a spus doar că mama ei era prietenă bună cu dumneavoastră.

— *Amândoi* erau prietenii mei. Cred că Regina a văzut în mine un holtei incurabil şi şi-a pus în cap să mă facă să mă simt bine-venit şi confortabil. Ea era o femeie de-a dreptul remarcabilă. În tinereţe lucra cu trupa de teatru a colegiului şi chiar juca în unele producţii. Era o actriţă foarte bună. Chiar era. L-am auzit pe Arnold vorbind despre talentul ei, şi nu cred că exagera deloc. Dar când o vedeai pe scenă era absolut fascinantă. Şi era la fel de bună, pe cât era de talentată. Ea era iubită de toată lumea.

— Sunt sigur că aşa era, spuse King. Şi după ce Arnold a murit, voi doi aţi…

— Nu a fost aşa, îl întrerupse Jorst. Arnold era mort de mult timp când noi doi am început să ne vedem, mai întâi doar ca prieteni.

— Şi aţi ajuns la punctul în care să discutaţi despre căsătorie.

— Am cerut-o, şi ea a acceptat, răspunse el tăios.

— Şi apoi a murit?

Jorst păli.

— Da.

— De fapt, s-a sinucis, nu?

— Aşa spun ei.

Michelle adăugă repede:

— Dumneavoastră nu sunteţi de aceeaşi părere?

— Era fericită. Acceptase cererea mea în căsătorie. Nu consider că sunt vanitos când spun asta, dar nu cred că faptul că urma să se căsătorească cu mine a împins-o

la sinucidere.

— Aşadar, spuneţi că a fost ucisă?

— Dumneavoastră să-mi spuneţi, sări el. Dumneavoastră vă plimbaţi de colo-colo investigând. Daţi-vă seama. Nu este domeniul meu.

— Cum a primit Kate vestea căsătoriei ce ar fi urmat?

— Bine. Îşi iubise tatăl. Pe mine mă plăcea. Ştia că nu vreau să-i înlocuiesc tatăl. Eu cred că voia ca mama ei să fie fericită.

— Aţi protestat împotriva Războiului din Vietnam?

Jorst păru că acceptă uşor această schimbare bruscă de subiect.

— Da, alături de multe alte milioane de oameni.

— În California?

— Unde vreţi să ajungeţi?

King îl lamuri:

— Ce aţi zice dacă v-am spune că un om a venit să-l vadă pe Arnold Ramsey cu scopul de a-l convinge să-l ucidă pe Clyde Ritter şi că acea persoană a menţionat numele dumneavoastră?

Jorst îl privi calm.

— Aş spune că acela care v-a spus asta se înşela amarnic. Dar, dacă este adevărat, eu nu-i pot împiedica pe ceilalţi să folosească sau nu numele meu în conversaţii, nu-i aşa?

— Corect. Credeţi că Arnold Ramsey a acţionat singur?

— Până mi se prezintă dovezi clare care să demonstreze contrariul.

— Din toate punctele de vedere, el nu era un om violent, totuşi a comis cel mai violent act dintre toate – crima.

Jorst ridică din umeri.

— Cine ştie ce demoni bântuie prin sufletele oamenilor?

— Asta aşa este. Şi Arnold Ramsey a fost implicat în

proteste serioase în tinereţea lui. Unul în special soldându-se cu moartea violentă a unui om.

Jorst îl privi tăios.

— Despre ce vorbiţi?

King îi dezvălui informaţia numai pentru a-i vedea reacţia.

— Încă un lucru. Aţi mers separat sau aţi fost cu Arnold Ramsey în maşină la hotelul Fairmount, în dimineaţa în care Ritter a fost ucis?

Spre lauda lui, Jorst nu avu nicio reacţie. Trăsăturile lui era impasibile.

— Spuneţi că am fost la hotelul Fairmount în acea dimineaţă?

King îl privi fix.

— Spuneţi că nu aţi fost?

Jorst se gândi un moment, apoi rosti:

— Bine, am fost. Alături de alte câteva sute de oameni. Şi ce?

— Şi ce? În afară de faptul că vă întâlneaţi cu Regina Ramsey, acesta este un alt detaliu semnificativ pe care aţi uitat să ni-l aduceţi la cunoştinţă.

— De ce aş fi făcut-o? Nu am făcut nimic greşit. Şi, ca să vă răspund la întrebare, am mers separat.

— Şi trebuie să fi fugit imediat ce Ramsey a tras, altfel nu aţi fi avut timp să o luaţi pe Regina şi apoi să mergeţi să îi spuneţi lui Kate în mijlocul orei de algebră.

Jorst îi privi înmărmurit; broboane de transpiraţie îi apăruseră pe frunte.

— Erau mulţi oameni care fugeau de colo până colo. Eram la fel de speriat ca toţi ceilalţi. Am văzut ce s-a întâmplat şi nu am vrut ca Regina şi Kate să afle de la ştiri. Aşa că am condus cât am putut de repede ca să le spun. Am crezut că aşa era cel mai bine. Şi nu apreciez deloc faptul că trageţi concluzii greşite în privinţa unui lucru pe care eu l-am făcut din mărinimie.

King se apropie foarte mult de el.

— De ce v-aţi dus la hotel în dimineaţa aceea? Şi dumneavoastră aveaţi ceva cu Ritter?

— Nu, bineînţeles că nu.

— Atunci de ce? insistă King.

— Era vorba de un candidat la preşedinţie. Nu apar prea mulţi prin părţile astea. Am vrut să văd cu ochii mei. Este domeniul meu până la urmă.

— Dacă ţi-aş spune că tot ce zici tu este un mare rahat? replică tăios King.

— Nu îţi datorez nicio explicaţie, ripostă Jorst.

King ridică din umeri.

— Ai dreptate. Voi trimite FBI-ul şi Serviciul Secret şi le vei explica lor. Ai un telefon pe care îl pot folosi?

— Staţi o clipă, numai o clipă! King şi Michelle îl priviră aşteptând. Bine, bine, adăugă el repede. Înghiţi nervos, privind când la unul, când la altul. Uite ce e, eram foarte îngrijorat pentru Arnold. Era foarte înverşunat împotriva lui Ritter. Îmi era frică să nu facă ceva prostesc. Vă rog să mă credeţi că nicio secundă nu am ştiut că avea la el un pistol, până nu a tras. Vă jur.

— Continuă, spuse King.

— El nu ştia că sunt acolo. L-am urmărit. În noaptea de dinainte îmi spusese că va merge la eveniment. Eu m-am aşezat în spate. Mulţimea era aşa de numeroasă, că nici nu m-a observat. Stătea foarte departe de Ritter şi am crezut că până la urmă exagerasem. M-am gândit să plec şi m-am îndreptat spre uşă. Fără ca eu să-mi dau seama, a început să se apropie de Ritter. M-am întors la timp să-l văd pe Arnold cum scoate arma şi trage. Am văzut căderea lui Ritter, apoi pe tine cum ai tras şi l-ai ucis pe Arnold. Şi apoi tot locul a explodat. Am fugit cât am putut de repede. Am reuşit să ies în grabă pentru că eram deja la uşă. Îmi aduc aminte că era să dau peste una dintre cameristele de la hotel care stătea în dreptul uşilor.

Michelle şi King se uitară unul la altul: Loretta

Baldwin. Jorst continuă, paloarea lui devenind acum cadaverică:

— Nu îmi venea să cred ce se întâmplase. Totul părea un coşmar. Am fugit la maşină şi am condus cât am putut de repede. Nu eram singurul. O mulţime de oameni părăseau înspăimântaţi locul.

— Nu ai spus asta niciodată la poliţie?

— Ce era de spus? Am fost acolo, am văzut ce s-a întâmplat şi am fugit, la fel ca alte sute de oameni. Autorităţile doar nu aveau nevoie de mărturia mea.

— Şi tu ai fost la Regina şi i-ai spus? De ce?

— De ce? Pentru numele lui Dumnezeu, soţul ei tocmai ucisese un candidat la preşedinţie. Şi apoi a fost la rândul lui ucis. A trebuit să-i spun. Nu poţi înţelege asta?

King scoase fotografia pe care o luase mai devreme din casă şi i-o arată lui Jorst. Acesta luă poza cu mâinile tremurând şi privi spre faţa zâmbitoare a Reginei Ramsey.

— Cred că pot, mai ales dacă erai îndrăgostit de ea încă de atunci, spuse King încet.

54

— Aşadar, ce părere ai? întrebă Michelle pe drumul de întoarcere.

— Este posibil să spună adevărul. Şi poate s-a gândit că este primul care o va consola pe îndurerata văduvă. Profită de pe urma morţii prietenului său şi în acelaşi timp joacă rolul bunului samaritean.

— Aşadar, este un nemernic. Dar poate nu un criminal.

— Nu ştiu. Nu îmi place că a ascuns în toţi aceşti ani faptul că a fost la hotelul Fairmount şi că plănuia să se căsătorească cu Regina Ramsey. Numai pentru asta şi trece în fruntea suspecţilor de pe lista mea.

Michelle sări de parcă fusese înjunghiată.

— Stai o clipă! Sean, poate sună nebuneşte, dar ascultă-mă! El o privi curios. Jorst admite că a fost la Fairmount. Este îndrăgostit de Regina Ramsey. Dacă el este cel care l-a convins pe Arnold să-l ucidă pe Ritter? El ştia clar că Ramsey îl ura pe Ritter. El era prietenul şi colegul lui. Ramsey l-ar fi ascultat.

— Dar Kate spune că omul pe care l-a auzit nu a fost Jorst.

— Dar nu putea fi sigură de asta. Jorst ar fi putut să-şi schimbe puţin vocea pentru că ştia că este Kate în casă. Bine, prin urmare, Jorst este cel care face un pact cu Ramsey. Se duc la hotel, fiecare înarmat.

King continuă deducţia:

— Şi apoi Ramsey trage, dar Jorst nu. El fuge, ascunde arma în debara, unde Loretta îl vede, şi apoi fuge să le spună Reginei şi lui Kate.

— Cu gândul de a se căsători cu văduva la un moment dat.

— A aşteptat destul de mult până să o ceară, comentă King.

— Nu, poate că a cerut-o şi mai înainte şi ea l-a refuzat. Sau el a aşteptat suficient de mult pentru ca ea să nu devină bănuitoare. Sau poate atât de mult i-a luat lui Jorst să o facă pe Regina să-l iubească. Ea îl privi nerăbdătoare. Deci, ce părere ai?

— Are sens, Michelle, chiar are sens. Dar apoi Regina moare. Jorst nu a sfârşit prin a o avea.

— Tu chiar crezi că Regina Ramsey a fost ucisă?

— Dacă e să-l credem pe Jorst şi ei doi urmau să se căsătorească, ea de ce s-ar fi sinucis?

King spuse încet:

— Şi Kate ştia că ei plănuiau să se căsătorească. Iar Jorst spune că ea nu avea nimic împotriva.

— Dar dacă nu era aşa? interveni Michelle.

— Ce vrei să spui?

— Kate îl iubea pe tatăl ei. Mi-a spus că, dacă mama ei nu l-ar fi părăsit, el nu l-ar fi împuşcat pe Ritter. Dar el a făcut-o şi acum este mort. Apoi mama ei urma să se căsătorească cu un coleg de-al tatălui ei. Şi apoi moare.

— Vrei să spui că ea şi-a omorât mama?

Michelle ridică mâinile.

— Spun doar că este o posibilitate. Nu vreau să cred asta. Îmi place Kate.

El oftă.

— Este ca un balon. Dacă împingi într-o parte, se umflă în altă parte. O privi. Ai pus cap la cap cele două cronologii aşa cum ţi-am cerut?

Michelle aprobă în tăcere şi scoase un carneţel din geantă.

— Arnold Ramsey s-a născut în 1949. A absolvit liceul în 1967 şi s-a înscris la Berkeley, unde a studiat până în 1974, când şi-a luat doctoratul. Arnold şi Regina Ramsey s-au căsătorit tot în acel an. Apoi au avut o perioadă cu suişuri şi coborâşuri, până când el a primit postul la Atticus, în 1982. Kate avea cam un an atunci. Ea se opri şi-l privi. El părea nelămurit. Ce te deranjează?

— Ei bine, conform declaraţiei lui Kate, Ramsey se pare că a fost implicat într-un protest împotriva războiului în timpul căruia un poliţist a fost ucis. Acest lucru a declanşat toate evenimentele ulterioare. Ea ne-a spus că la Berkeley l-au lăsat să-şi dea doctoratul fiindcă terminase toate lucrările, chiar şi disertaţia. Deci acel incident trebuie să se fi întâmplat cam la momentul absolvirii.

— Exact. Şi?

— Ei bine, dacă el şi-a luat doctoratul în 1974, atunci nu protesta împotriva Războiului din Vietnam. Nixon semnase declaraţia de încetare a focului la începutul lui 1973 şi, deşi ambele părţi s-au acuzat reciproc de violări ale pactului, abia în 1975 au reluat războiul. Iar dacă incidentul s-a petrecut *înainte* ca Ramsey să-şi fi luat doctoratul, pun pariu că Berkeley l-ar fi dat afară.

Michelle se lăsă pe spate.

— Cred că aşa este.

— Şi dacă Ramsey nu protesta împotriva războiului în 1974, când poliţistul a fost ucis, atunci pentru ce protesta?

Michelle pocni din degete dintr-odată.

— 1974? Ai pomenit de Nixon. Asta a fost pe vremea scandalului Watergate[13], nu?

King dădu din cap aprobator.

— Şi ar fi firesc ca Ramsey să protesteze împotriva unuia ca Nixon, cerându-i demisia, care a şi fost depusă în luna august a acelui an.

— Dar Kate a afirmat că a fost un protest împotriva războiului în Los Angeles.

— Nu, a zis că aşa i-a spus mama ei. Şi a mai adăugat că Regina începuse să bea foarte mult. Era uşor ca ea să

13 Scandal politic izbucnit în America anilor 1970, care a avut ca motiv interceptarea ilegală a unor convorbiri telefonice şi ca efect, demisia preşedintelui Statelor Unite de atunci, Richard Nixon. (n. tr.)

încurce datele şi evenimentele.

— Prin urmare, este posibil ca incidentul care l-a implicat pe acel poliţist ucis să se fi petrecut în Washington, şi nu în Los Angeles şi să fi fost vorba de Nixon, şi nu de Vietnam?

— Dacă este aşa, ar trebui să putem afla mai multe detalii.

— Şi firma de avocatură care a intervenit în ajutorul lui Ramsey. Crezi că este tot din Washington?

— Cred că vom afla. King scoase telefonul şi formă un număr. Voi verifica cu Joan. Ea este bună la săpături de felul ăsta.

Fiindcă nu răspunse nimeni, îi lăsă un mesaj.

King continuă:

— Dacă l-a scăpat cineva, şi o firmă de avocatură a fost implicată, atunci este vorba de ceva palpabil, uşor de aflat.

— Nu neapărat. Nu poţi afla chiar orice despre oricine de atunci. La naiba, poate că Jorst arunca cu pietre în clădirea primăriei din Los Angeles şi noi nu am avea cum să demonstrăm asta. Şi să găseşti pe cineva care să vorbească este practic imposibil. Şi dacă nu este înregistrat în vreun act oficial, s-a zis.

King dădu din cap.

— Ceea ce spui tu este complet logic. Dar noi tot trebuie să verificăm. Pe noi nu ne costă decât timp.

— Da, spuse Michelle. Dar am sentimentul neplăcut că vom intra în curând în criză de timp.

55

King şi Michelle dormiră la un motel aproape de Colegiul Atticus şi sosiră înapoi în Wrightsburg a doua zi dimineaţă. Parks aştepta în faţa casei lui King.

— Ai veşti de la Joan? îl întreba King. Am încercat să o sun ieri şi nimic.

— Am vorbit cu ea ieri-seară. Aflase ceva despre Bob Scott din dosarele pe care le-am adus.

El le spuse despre mandatul descoperit în Tennessee.

— Dacă este acelaşi Bob Scott, atunci poate că firul asta ne va duce undeva, spuse King.

— Sun-o pe Joan din nou şi vom face un plan de acţiune.

King sună din nou la numărul lui Joan, dar tot nu răspundea nimeni. Apoi sună la recepţia hanului, deveni deodată palid şi simţi cum genunchii îi tremura. Închise telefonul şi izbucni:

— La dracu'!

Parks şi Michelle îl fixară cu privirea

— Sean, ce s-a întâmplat?

King clătină din cap, uluit.

— Este vorba de Joan, îi lămuri el. A fost răpită.

Joan stătuse într-o căsuţă, în partea din spate a hanului Cedars. Poşeta ei şi telefonul erau pe podeaua camerei. Tava cu mâncare era neatinsă. Perechea de pantofi pe care o purtase în ziua dinainte era tot pe podea. Unul din tocurile pantofilor era rupt. Cabana avea o ieşire prin spate care dădea într-un loc unde se putea parca o maşină şi unde Joan putea fi scoasă fără să observe cineva. Atunci când King, Michelle şi Parks sosiră, şeriful Williams era deja acolo împreună cu câţiva oameni, luând declaraţii şi culegând probe.

Chelnerul care îi adusese mâncarea fusese atent

interogat. Era un tânăr care lucra la han de câţiva ani şi care era vizibil zdruncinat de ceea ce se întâmplase. El le povesti că, atunci când venea cu mâncarea în camera lui Joan, îl abordase o tânără. După ce îi confirmase că mâncarea este pentru Joan, aceasta pretinsese că este sora ei, care tocmai venise într-o vizită şi spunea că vrea să-i facă o surpriză şi să-i duca ea mâncarea. Părea destul de inofensivă. Pe deasupra era tare frumoasă şi îi dăduse o bancnotă de douăzeci de dolari pentru deranjul lui. Apoi el întorsese căruciorul şi se înapoiase în han. Asta era tot ce ştia.

Şeriful Williams veni la ei.

— La naiba, am de-a face peste tot cu crime şi răpiri. Acesta era un loc tare liniştit până nu de mult.

Cu permisiunea şerifului, luară cutia cu materialele despre Bob Scott, prin care Joan căuta, şi toţi trei ţinură o consfătuire rapidă în parcare. Parks repetă cuvânt cu cuvânt tot ceea ce vorbise cu Joan.

— A fost răpită la foarte scurt timp după ce am vorbit cu ea. M-a pus la curent cu cercetările. Eu i-am spus că Scott sigur era trădător şi că ar fi fost omul din interior perfect pentru a complota la uciderea lui Ritter, cu toate că tu eşti convins că nu este aşa. Urma ca noi să aşteptam să vă întoarceţi de la întâlnirea cu Kate Ramsey, înainte de a planifica următorul pas.

King se duse şi se uită la BMW-ul lui Joan, în timp ce Parks intră pentru a discuta cu şeriful Williams. Poliţia cercetase deja maşina şi nu descoperise nimic.

Michelle se apropie de el, îi puse o mână pe umăr.

— Eşti bine?

— Trebuia să fi prevăzut asta, spuse el.

— Cum? Doar nu ai puteri paranormale.

— Am vorbit cu multe persoane. Mildred Martin a fost ucisă imediat după ce am fost noi la ea. Nu este de mirare că au venit după Joan.

— Sau după tine! Şi ce ai fi vrut să faci? Să-i fii

dădacă? Nu o cunosc atât de bine pe femeia asta, dar nu cred că ar fi acceptat aşa ceva.

— Nici măcar nu am încercat, Michelle. Nu mă interesa siguranţa ei. Şi acum…

— Mai avem o şansă să o găsim. În viaţă.

— Fără supărare, dar recordul nostru de oameni găsiţi în viaţă nu este prea grozav.

Parks se întoarse.

— Uite, eu mă duc să văd ce este cu acest Bob Scott în Tennessee şi, dacă este acelaşi tip, voi merge acolo cu câţiva băieţi şi vom discuta. Puteţi veni cu noi dacă vreţi.

— Vrem, răspunse Michelle pentru amândoi.

56

În timp ce Parks se duse să-l investigheze pe Bob Scott, Michelle şi King se întoarseră acasă la King. Michelle găti prânzul pentru amândoi, dar când îl căută, nu era de găsit. În final îl zări pe doc şi i se alătură.

— Am făcut nişte supă şi sendvişuri. Nu sunt eu aşa gospodină, dar sunt comestibile.

— Mulţumesc, spuse el absent. Vin într-un minut.

Michelle se aşează lângă el.

— Tot te mai gândeşti la Joan?

El o privi şi ridică din umeri.

— Nu credeam că voi doi mai sunteţi prieteni.

— Nu suntem! apoi adăugă mai calm: Nu suntem. Dar acum ceva timp am fost mai mult decât prieteni.

— Ştiu că îţi este foarte greu, Sean.

Stătură acolo o vreme, până King vorbi din nou:

— M-a şocat.

— Ce? întrebă Michelle.

— În lift, ea m-a şocat.

— Te-a şocat. Cum?

— Haină lungă pe ea şi mai nimic în rest. Hai, recunoaşte că probabil la asta te-ai gândit când ai auzit de chiloţeii de pe lustră.

— Bine, recunosc. Dar de ce a făcut asta? Tu erai de serviciu.

— Pentru ca a primit un bilet despre care a crezut că este de la mine şi în care îi spuneam să-mi facă o surpriză în blestematul ăla de lift. Şi, după noaptea pe care o petrecuserăm, ea a crezut că tot ce aşteptam eu era o continuare a spectacolului.

— Dacă ei au vrut să-ţi distragă atenţia cu Joan, de unde ar fi ştiut când va coborî ea?

— Întâlnirea era stabilită între 10.00 şi 10.35. Ea ştia asta. Sau cel puţin cine a complotat să-l ucidă pe Ritter

a ştiut cu ce interval de timp lucrează. Biletul spunea să coboare în jur de 10.30. Dar chiar dacă nu venea, sunt sigur că tot ar fi atentat la viaţa lui Ritter.

— Era foarte riscant pentru Joan. Doar nu era obligată s-o facă.

— Ei bine, dragostea te face uneori să acţionezi ciudat.

— Deci tu asta crezi că a fost?

— Cam asta mi-a spus. În toţi aceşti ani, ea a bănuit că eu am fost implicat în moartea lui Ritter. A crezut că eu i-am înscenat chestia asta cumva. Când a văzut biletul înfipt în Susan Whitehead, şi-a dat seama că poate am fost amândoi păcăliţi. Biletul de pe Susan Whitehead arată clar că acea persoană este implicată în asasinarea lui Ritter. Biletul strecurat pe sub uşa lui Joan a servit la distragerea mea, sub pretextul că ar fi fost scris de mine. Dar ea nu a putut spune nimănui nimic despre bilet şi ce a făcut în lift, pentru că asta i-ar fi distrus cariera. Făcu o pauză. Ea m-a întrebat de ce, dacă o suspectam pe ea, iar eu eram curat, nu povestisem nimănui faza cu liftul.

— Şi ce i-ai spus?

— Nu i-am spus. Poate că nu ştiu de ce.

— Eu cred că tu ai ştiut că ea nu este vinovată de nimic altceva decât că a înţeles greşit.

— Am văzut privirea pe care o avea când a fost tras focul. Nu am văzut pe cineva mai şocat. Nu, ea nu a fost implicată. Ridică din umeri. Dar ce mai contează acum?

— După cum ai spus, dragostea te poate face să acţionezi ciudat uneori. Şi se pare că acela care este în spatele acestei conspiraţii ştia ce simţeai tu pentru Joan. Şi că nu o vei trăda. Drept urmare, aţi avut amândoi mâinile legate. Ea îl privi întrebător. Nu este o crimă să ţii la cineva, Sean.

— Uneori am impresia că este. Te simţi puţin ciudat atunci când reintra brusc în viaţa ta o persoană despre

care credeai că ai pierdut-o pentru totdeauna.

— Mai ales dacă tot ce ai crezut timp de opt ani se dovedeşte a fi greşit.

— Nu sunt îndrăgostit de Joan, zise King. Dar îmi pasă de ce se întâmplă cu ea. Vreau să fie în siguranţă.

— Vom face tot posibilul.

— Şi tot s-ar putea să nu fie de ajuns, adăugă el abătut şi apoi se ridică şi se îndreptă spre casă.

În timp ce terminau de mâncat, telefonul lui King sună. Când răspunse, el păru încurcat şi apoi i se adresă lui Michelle:

— Este pentru tine. Spune că este tatăl tău.

— Mulţumesc. I-am dat numărul de aici. Sper că nu te deranjează. Semnalul la mobil este foarte slab aici.

— Nicio problemă.

Îi înmânã receptorul.

Michelle şi tatăl ei vorbiră în jur de cinci minute. Ea notă câteva informaţii pe o bucată de hârtie, îi mulţumi şi închise.

King luă de pe masă farfuriile şi le puse în maşina de spălat vase.

— Despre ce a fost vorba?

— Ţi-am spus că majoritatea bărbaţilor din familia mea sunt în poliţie. Tatăl meu, şeful poliţiei din Nashville, este înscris în toate organizaţiile naţionale de poliţie şi deţine funcţii importante în majoritatea. L-am rugat să facă nişte săpături în legătură cu cazul din Washington. Să vadă dacă poate afla ceva legat de acel poliţist ucis în 1974 în timpul protestelor.

King îşi şterse mâinile ude cu un prosop şi veni să se aşeze lângă ea.

— Şi care a fost rezultatul?

— Un nume. Numai un nume, dar ne poate ajuta. Ea se uită pe notiţe. Paul Summers era în forţele de poliţie din Washington pe vremea aceea. El e la pensie acum,

dar trăieşte în Manassas. Tata îl cunoaşte şi este dispus să stea de vorbă cu noi. Tata spune că Summers poate avea nişte informaţii interesante.

King îşi luă geaca.

— Hai să mergem.

În timp ce ieşeau, Michelle adăugă:

— Sean, nu aprob faptul că ai ţinut ascuns ce a făcut Joan atâţia ani, dar te admir că ai făcut-o. Asta spune multe despre loialitate.

— Serios? Nu pot spune că sunt de acord cu tine. Uneori loialitatea e o tâmpenie.

57

Paul Summers locuia la o fermă veche de treizeci de ani din Manassas, Virginia, care era flancată din toate părţile de diverse construcţii noi. Summers răspunse la uşă îmbrăcat în blugi şi într-un tricou roşu al echipei de fotbal american Redskins. Îi invită în micuţa cameră de zi. Le oferi ceva de băut, dar ei refuzară. Summers părea să aibă în jur de şaizeci şi cinci de ani, părul alb, un zâmbet larg, pielea bronzată, mâini mari şi un stomac şi mai mare.

— La naiba, deci tu eşti fata lui Frank Maxwell! exclamă el către Michelle. Dacă ai şti cât se lăuda tatăl tău cu tine pe la convenţiile naţionale, te-ai înroşi mai rău decât tricoul asta al meu.

Michelle zâmbi.

— Fetiţa tatei. Devine stânjenitor uneori.

— Ei, dar câţi taţi se pot lauda cu o fată ca tine? Şi eu m-aş lăuda.

— Te face uneori să te simţi inferior, interveni King privind-o complice pe Michelle. Dar atunci când ajungi să o cunoşti, îţi dai seama că este de fapt o fiinţă umană.

Summers luă o expresie sumbră.

— Am auzit despre cazul lui Bruno. Nu-mi miroase a bine. Am mai lucrat în trecut cu Serviciul Secret, de mai multe ori. Şi poveştile pe care le-am auzit despre obiective care au luat-o razna şi care i-au lăsat pe băieţii de la Serviciul Secret cu buza umflată. Te-au lucrat, Michelle, te-au tras pe sfoară.

— Mulţumesc că spui asta. Tatăl meu zicea că este posibil să ai ceva informaţii pentru noi?

— Exact. Eram un fel de cronicar neoficial al poliţiei la acea vreme şi să ştii că erau vremuri tare agitate. Oamenii cred că America a luat-o razna acum? Ar trebui să se uite înapoi la anii 1960-1970. În timp ce vorbea,

scoase un dosar. Eu am câteva lucruri aici care te-ar putea ajuta. Îşi puse ochelarii de citit. În 1974, scandalul Watergate distrugea ţara. Toată lumea a sărit la gâtul lui Nixon căutând răzbunare.

— Presupun că lucrurile au scăpat de sub control, îl aprobă King.

— Da. Poliţia din Washington era prezentă la demonstraţiile de atunci, dar tot nu puteai fi sigur. Îşi aranjă ochelarii de citit şi îşi aruncă ochii peste notiţe. Punctul culminant în afacerea Watergate a fost în vara lui 1972. S-a întâmplat la un an după ce fuseseră descoperite casetele lui Nixon. El a invocat privilegiul executiv şi a refuzat să le arate. După ce l-a concediat pe procurorul special în octombrie 1973, lucrurile au început să capete proporţii şi oamenii să vorbească despre capete de acuzare. În iulie 1974, Curtea Supremă a decis în defavoarea lui Nixon cu privire la casete şi el a demisionat în august. Dar înainte de asta – prin mai 1974 – lucrurile s-au încins tare de tot în Washington. S-a organizat un protest uriaş pe Pennsylvania Avenue, unde au participat mii de oameni. Noi am scos trupele speciale de intervenţie în caz de revolte, zeci de poliţişti călare, Garda Naţională, sute de agenţi ai Serviciului Secret, trupele de intervenţie rapidă, chiar şi un nenorocit de tanc. Eram în poliţie de zece ani şi văzusem destule revolte, dar îmi amintesc că tot eram speriat. Aveam impresia că suntem într-o ţară a lumii a treia, şi nu în Statele Unite ale Americii.

— Şi un poliţist a murit? întrebă Michelle.

— Nu, un membru al Gărzii Naţionale, o lămuri Summers. L-am găsit pe o alee cu capul sfărâmat.

— Şi cineva a fost arestat pentru asta, zise King. Dar cum puteau şti sigur cine a făcut-o? Din ce spui, părea un haos general atunci.

— Au făcut câteva arestări şi urma să-i acuze, dar de acolo lucrurile au luat-o razna. Nu ştiu de ce. Puştiul din

Garda Naţională era mort, nu era nicio îndoială, şi cineva îl ucisese. Povestea a ajuns în ziare, dar apoi Curtea a dat verdictul nefavorabil lui Nixon, care a demisionat în august 1974 şi asta a fost ştirea importantă pentru ceva timp. Oamenii păreau că au uitat de moartea tânărului din Garda Naţională. Totul s-a stins. După RFK[14] şi Martin Luther King[15], Vietnam şi Watergate, cred că ţara se săturase de toate astea.

King se aplecă spre el.

— Ai numele celor acuzaţi, al poliţiştilor care au făcut arestările, ale procurorilor?

— Nu, îmi pare rău, nu le am. Toate astea s-au întâmplat acum treizeci de ani. Şi nu am fost implicat direct în caz. Am auzit totul după aceea. Aşa că nu aş putea recunoaşte niciun nume pe care îl ai tu în minte.

— Dar ziarele? Ai spus că au apărut reportaje?

— Da, dar niciunul dintre ele nu cred că a menţionat părţile implicate. A fost cu siguranţă ceva ciudat acolo. Sincer vorbind, mass-media nu prea avea încredere în guvern pe vremea aceea. Se întâmplau multe nereguli în acea perioadă. Şi nu îmi place să spun asta pentru că eram membru în forţele statului, iar oamenii legii au făcut atunci nişte lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facă. Ei depăşeau limita legalităţii uneori, mai ales în ceea ce îi privea pe hipioţii cu părul lung care erau în oraş. Mulţi dintre camarazii mei nu aveau destulă răbdare. Era o mentalitate de genul „noi împotriva lor”.

— Şi poate că aşa s-a întâmplat şi în cazul ăsta; tocmai ai spus că acuzaţiile au fost retrase, interveni Michelle. Poate că şi-au dat seama ca este o nedreptate.

— Poate. Dar nu sunt sigur.

---

14 Robert Fitzgerald Kennedy – fratele celui de-al 35-lea preşedinte al Americii,implicat în anchetarea unor cazuri celebre de mafioţi, asasinat la 5 iunie 1968 (n. tr.)

15 Activist pentru drepturile americanilor de culoare (1929-l968) (n. tr.)

— Bine, spuse King. Mulţumim pentru ajutor.

Summers zâmbi.

— O să-mi mulţumeşti şi mai mult, pentru că am un nume pentru tine. Donald Holmgren.

— Cine-i ăsta? întrebă Michelle.

— Avocat din oficiu pe vremea aceea. Mulţi dintre protestatarii de atunci erau tineri, şi jumătate din ei consumau droguri. Era ca şi cum toţi cei care protestau împotriva Războiului din Vietnam – hipioţi şi oameni de felul asta – îşi îndreptaseră antipatia spre Nixon. Aşadar, mă gândesc că sunt şanse ca acela care a fost acuzat să fie unul dintre ei. Dacă nu aveau bani de avocat, li se dădea unul din oficiu. Holmgren ar putea să îţi spună mai multe. Şi el a ieşit la pensie, dar trăieşte în Maryland. Nu am vorbit cu el, dar dacă ştiţi să-l abordaţi, atunci este posibil să vă facă unele confidenţe.

— Mulţumesc, Paul, spuse Michelle. Îţi rămânem datori.

ÎI îmbrăţişă.

— Hei, spune-i tatălui tău că tot ce a spus despre tine este adevărat. Mi-aş fi dorit ca şi copiii mei să fi fost măcar pe jumătate la fel ca tine.

58

Donald Holmgren locuia într-o casă la periferia oraşului Rockville, din Maryland. Casa lui era plină cu cărţi, reviste şi pisici. Acum era văduv, avea în jur de şaptezeci de ani, încărunţise de tot şi era îmbrăcat în pulover şi pantaloni largi. Eliberă canapeaua din camera de zi de câteva reviste şi pisici, iar King şi Michelle se aşezară.

— Vă mulţumim că aţi fost de acord să ne primiţi atât de repede, începu King.

— Nicio problemă. Zilele mele nu mai sunt atât de pline.

— Sunt sigur că eraţi mult mai ocupat pe vremea când eraţi avocat din oficiu, comentă Michelle.

— O, nici nu ştii câtă dreptate ai. Am lucrat în nişte vremuri tare interesante.

— După cum v-am spus şi la telefon, începu King, incidentul pe care îl investigam este moartea unui membru al Gărzii Naţionale care s-a petrecut în luna mai a anului 1974.

— Exact. Îmi amintesc foarte bine acel caz. Doar nu sunt ucişi în fiecare zi membri ai Gărzii Naţionale. Dar acea zi era specială. Eu aveam un caz la un tribunal federal când au început protestele. Au oprit procesul şi toată lumea s-a bulucit în faţa televizoarelor să vadă ce se întâmplă. Niciodată nu am mai văzut aşa ceva şi sper să nu mai am ocazia. Am crezut că sunt prins în mijlocul căderii Bastiliei.

— Am înţeles că la început o persoană a fost acuzată de omor.

— Exact. Am început cu crimă de gradul unu, dar, după cum s-a dovedit ulterior, a trebuit să renunţăm.

— Prin urmare, ştiţi cine s-a ocupat de caz?

— Eu, veni replica surprinzătoare. Michelle şi King

schimbară o privire cu subînţeles. Holmgren explică: Făceam parte din biroul avocaţilor din oficiu de şaisprezece ani, începusem pe vremea când nu era decât o agenţie de consiliere juridică. Şi am instrumentat nişte cazuri destul de importante. Dar, ca să fiu sincer, cred că nimeni nu voia să o facă.

— Vreţi să spuneţi că dovezile erau atât de puternice împotriva acuzatului? întrebă Michelle.

— Nu, dovezile nu erau copleşitoare deloc. Dacă îmi aduc bine aminte, persoana acuzată de omor atunci fusese arestată pentru că fusese văzută ieşind de pe aceeaşi alee atunci când avusese loc crima. Un cadavru, mai ales al unui om în uniformă, şi o droaie de hipioţi care alergau în toate părţile aruncând cu pietre, ei bine, era reţeta perfectă a dezastrului. Au arestat prima persoană pe care au găsit-o. Trebuie să înţelegeţi că atunci oraşul era sub asediu, iar nervii erau încordaţi la maximum. Dacă îmi amintesc bine, acuzatul era un puşti de colegiu. Eu nu am crezut în mod special că el a făcut-o sau, dacă era vinovat, că o făcuse intenţionat. Poate avusese ghinion, poate că s-au îmbrâncit şi ofiţerul a căzut, s-a lovit la cap şi a murit. Oricum, pe vremea aceea procuratura avea o reputaţie foarte proastă, cum că ar fi acceptat mărturii mincinoase, ar fi falsificat dovezi şi altele.

— Mai ţineţi minte numele acuzatului?

— Am încercat să-mi amintesc de când aţi dat telefon, dar nu am reuşit. Îmi pare rău, am avut sute de cazuri atunci. Şi nu am muncit prea mult la acela. Îmi amintesc mai bine capetele de acuzare şi de apărare decât numele. Au trecut treizeci de ani.

King se hotărî să rişte.

— Numele lui era cumva Arnold Ramsey?

Buzele lui Holmgren se strâmbară.

— Nu pot să spun sigur, dar cred că este corect. Cum de ai ştiut?

— Ar lua mult timp să vă explic totul. Acelaşi Arnold Ramsey l-a ucis opt ani mai târziu pe Clyde Ritter.

Holmgren rămase cu gura căscată.

— A fost acelaşi tip?

— Da.

— Poate că acum îmi pare rău că a scăpat atunci.

— Dar atunci nu v-a părut rău?

— Nu, nu mi-a părut. Cum am mai spus, pe atunci anumiţi oameni nu erau atât de preocupaţi să facă dreptate, cât să dea condamnări cu orice preţ.

— Dar nu au reuşit în cazul lui Ramsey?

— Nu. Deşi eu consideram că era doar un caz minor, tot a trebuit să lucrez numai cu faptele pe care le aveam şi care nu erau cine ştie ce. Iar guvernul juca tare. Voiau să dea exemplu şi nu îi condamn. Şi apoi mi-a fost luat cazul.

— De ce?

— Acuzatul a făcut rost de alt avocat. O firmă din vest, cred. Cred că de acolo era şi Ramsey, dacă este vorba de el. Am bănuit că familia lui a aflat şi a intervenit.

— Vă mai amintiţi numele firmei? întrebă Michelle.

El se gândi o clipă.

— Nu. Sunt prea mulţi ani şi prea multe cazuri de atunci.

— Şi acea firmă a reuşit cumva să obţină retragerea acuzaţiilor?

— Nu numai asta, am auzit că au obţinut şi ştergerea arestării din dosar, împreună cu toate detaliile. Trebuie să fi fost tare buni. În confruntările mele cu guvernul de atunci, nu prea vedeam aşa ceva.

— Spuneaţi oricum că erau procurori care instrumentau fraudulos cazurile. Poate au fost mituiţi, sugeră King. Avocaţii şi poliţiştii.

— Cred că asta s-a întâmplat, admise Holmgren. Adică, dacă erai capabil să faci tot posibilul pentru a scăpa de un caz, atunci se presupunea că eşti dispus şi

să dai mită ca să faci un caz să dispară. Procurorul era tânăr, ambiţios ca un diavol şi tot timpul îmi dădea impresia că era prea alunecos. Dar era tare bun la acest joc, tot timpul cu ochii pe ceva din ce în ce mai bun şi mai sus. Nu l-am văzut niciodată depăşind limita, cu toate că procurorii ceilalţi o făceau. Ştiu că mi-a părut rău pentru şeful lui pentru că toate oalele s-au spart în capul lui, ani mai târziu. Billy Martin a fost un tip bun. Nu merita ce i s-a întâmplat.

King şi Michelle se uitară la el, împietriţi. King îşi regăsi vocea în final.

— Şi numele celui care l-a acuzat pe Arnold Ramsey?

— O, pe acesta nu-l voi uita niciodată. A fost tipul care a candidat la preşedinţie şi apoi a fost răpit. John Bruno.

59

King şi Michelle se duseră de la Holmgren direct la VCU în Richmond. Kate Ramsey nu era la Centrul pentru Politici Publice. Reuşiră totuşi să o convingă pe secretară să le dea numărul ei de telefon de acasă. Sunară, dar răspunse colega ei de apartament, care nu ştia unde era. Kate nu mai trecuse pe acasă din acea dimineaţă. Când Michelle întrebă dacă pot veni să o vadă, tânăra acceptă cu jumătate de glas.

Pe drumul spre apartamentul lui Kate, Michelle întrebă:

— Ce crezi, Kate ştia despre tatăl ei şi Bruno? Te rog, nu-mi spune asta. Nu avea cum.

— Am un sentiment puternic că vei fi tare dezamăgită.

Ajunseră şi vorbiră cu colega ei, pe care o chema Sharon.

La început, Sharon se arată reticentă în a vorbi, dar când Michelle îi flutură în faţă legitimaţia, deveni foarte cooperantă. Cu permisiunea ei, se uitară prin micul dormitor al lui Kate, dar nu găsiră nimic folositor. Kate era o cititoare împătimită, camera ei era ticsită cu volume care îi putea pune în dificultate pe cei mai mulţi academicieni. Apoi King găsi cutia deasupra unui raft de pe dulap. Conţinea un set de ustensile pentru curăţat arma şi o cutiuţă cu gloanţe de nouă milimetri. El o privi dezamăgit pe Michelle, care dădu din cap tristă.

— Ştii cumva de ce Kate deţine o armă? o întrebă King pe Sharon.

— Fusese tâlhărită, cel puţin aşa mi-a spus. A cumpărat-o acum şapte sau opt luni. Urăsc să ştiu chestia aia aici, dar ea are permis şi tot ce trebuie. Şi merge la poligonul de trageri. Trage destul de bine.

— E bine de ştiut. Îl avea la ea când a plecat în dimineaţa asta? întrebă el.

— Nu ştiu.

— A venit cineva să o viziteze de curând, din afara şcolii adică? Un bărbat, de exemplu?

— Din câte ştiu eu, nici măcar nu are întâlniri amoroase. Este mai tot timpul la marşuri şi la întruniri, protestând pentru ceva. Uneori mă ameţeşte cu câte îi trec prin cap. Eu abia mai am timp de prietenul meu şi de cursuri, cu atât mai puţin de starea în care se afla planeta, înţelegi?

— Da, ştiu. Eu vorbeam de un tip mai în vârstă, poate la cincizeci de ani.

Îl descrise pe Thornton, dar Sharon clătină din cap.

— Nu cred. Cu toate că de câteva ori am văzut-o coborând dintr-o maşină în faţa clădirii. Nu vedeam cine conduce, dar am bănuit că un bărbat. Când am întrebat-o, a fost foarte evazivă.

— Poţi să descrii maşina?

— Mercedes, unul mare.

— Deci un tip bogat. Când l-ai văzut prima dată? întrebă Michelle.

— Poate acum nouă sau zece luni. Îmi amintesc pentru că atunci Kate a început munca aici după absolvire. Nu avea mulţi prieteni. Dacă s-a văzut cu cineva, nu a făcut-o aici. Nu stă foarte mult prin preajmă.

În timp ce vorbeau, Michelle luă kitul pentru curăţat pistolul şi îl scutură. Se auzi un sunet uşor. Ea băgă degetele sub marginea cutiei şi trase. Era o cheie mică. I-o arătă lui Sharon.

— Ai idee de la ce este asta? Arată a cheie de dulap.

— Sunt câteva la subsol, răspunse Sharon. Nu ştiam că are şi Kate una.

Michelle şi King coborâră la subsol, găsiră dulapurile, găsiră numărul care era pe cheie şi îl deschiseră. King aprinse lumina şi se uitară la mulţimea de cutii.

King trase aer în piept şi spuse:

— Bine, asta este ori o mare păcăleală, ori o mină de aur.

După patru cutii găsiră răspunsul: albume bine organizate care detaliau două evenimente separate. Unul se referea la asasinarea lui Ritter. King şi Michelle priviră o mulţime de articole decupate şi fotografii ale evenimentului, inclusiv câteva cu King, două înfăţişând o Kate Ramsey mult mai tânără care arăta tristă şi singură, chiar şi una cu Regina Ramsey. Textul care le însoţea era puternic subliniat cu pixul.

— Nu este chiar atât de straniu că a colecţionat aşa ceva. Până la urmă este vorba de moartea tatălui ei, spuse Michelle.

Cu toate acestea, cealaltă colecţie era mult mai înfiorătoare. Era despre John Bruno, de pe vremea când se afla la începutul carierei ca procuror până la candidatura la preşedinţie. King găsi două articole îngălbenite de vreme ce descriau investigaţiile de corupţie din cadrul procuraturii din Washington. Numele lui Bill Martin apărea pe aproape fiecare pagină, dar al lui Bruno nu. Oricum, Kate scrisese mare, „John Bruno”, în partea de sus a fiecărei pagini.

— La naiba! exclamă King. Micul nostru activist politic este implicat în treburi foarte serioase aici. Şi chiar dacă era vinovat sau nu, ea l-a catalogat drept un corupt care i-a ruinat cariera tatălui său.

— Dar nu înţeleg, spuse Michelle, unele articole sunt de dinainte ca ea să fie născută, cum a făcut rost de ele?

— Omul din Mercedes, cel care a făcut-o să-l urască pe Bruno pentru tot ce i-a făcut tatălui ei, adăugă King. Sau nu i-a făcut. Şi poate că-l învinovăţeşte pe Bruno pentru moartea tatălui ei gândindu-se că, dacă ar fi ajuns să predea la Harvard sau la Stanford, ar fi fost fericit şi soţia nu l-ar fi părăsit, şi atunci nu ar mai fi mers să împuşte tipi ca Ritter.

— Dar ce scop au toate astea?

— Răzbunare? Pentru Kate, pentru altcineva.

— Şi cum se leagă asta de Ritter, de Loretta Baldwin şi de tot restul?

King ridică mâinile enervat.

— La naiba, tare aş vrea să ştiu. Dar ştiu asta: Kate este doar vârful aisbergului. Şi acum şi alte lucruri capătă sens. Ea îl privi. Kate a vrut să ne întâlnim pentru a ne spune despre aceasta nouă revelaţie privindu-l pe Thornton Jorst.

— Crezi că a fost pusă să facă asta? Să ne abată din drum?

— Poate. Sau poate a făcut-o pe cont propriu, pentru alt motiv.

— Sau poate ea spune adevărul, zise Michelle.

— Glumeşti? Nimeni nu a făcut-o până acum. De ce ar fi altfel acum?

— Atunci, trebuie să spun, Kate Ramsey este o actriţă de clasă mondială. Nu mi-am închipuit că este implicată.

— Mama ei se presupune că a fost un superstar în privinţa asta. Poate a moştenit talentul. King privi gânditor pentru un moment, apoi continuă: Anunţă-l pe Parks şi vezi ce a făcut cu datele despre Bob Scott. Brusc am devenit foarte interesat de fostul meu şef de misiune.

Se pare că Parks fusese foarte ocupat în ultimele ore. Confirmase adresa din Tennessee a lui Bob Scott şi îi spusese lui Michelle că proprietatea avea o istorie curioasă. Era o parcelă de douăsprezece hectare într-o zonă muntoasă din estul statului. Fusese o bază a armatei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi timp de douăzeci de ani după, până când fusese vândută unui particular. De atunci schimbase mai mulţi proprietari. Parks îi spuse lui Michelle:

— Când am aflat că a fost în proprietatea armatei Statelor Unite ale Americii, m-am tot întrebat de ce ar

dori el să deţină o astfel de proprietate. Trăise o vreme în Montana, era obsedat de armată, bănuiesc, prin urmare, de ce s-ar fi mutat? Însă am cercetat hărţi şi documente vechi şi am aflat că nenorocita aia de proprietate are un buncăr subteran. Guvernul şi armata construiseră o grămadă, în perioada Războiului Rece, de la cele mai mici până la unele imense, cum este cel din Greenbrier Resort, în Virginia de Vest, cu scopul de a adăposti Congresul Statelor Unite ale Americii în cazul unui atac nuclear. Cel deţinut de Scott este unul destul de elaborat, cu camere ca de cazarmă, o bucătărie, grupuri sanitare, poligon de tragere, instalaţii de filtrare a aerului şi a apei. La naiba, armata probabil a şi uitat de el atunci când a vândut pământul. Un alt lucru interesant este că există celule pentru prizonierii de război, în cazul unei invazii, bănuiesc.

— O închisoare, spuse Michelle. Destul de la îndemână pentru a ţine la loc sigur candidaţi la preşedinţie răpiţi.

— Exact la asta mă gândeam. Şi, în plus, această zonă din Tennessee este la numai două ore de mers cu maşina de locul în care a fost ucis Ritter şi de cel în care a fost răpit Bruno. Punctele astea trei formează un triunghi.

— Şi eşti sigur că este vorba de acelaşi Bob Scott?

— Destul de sigur. Dar numai cu mandatul ăsta vechi de arestare ne-ar fi fost greu să dăm de el; parcă a intrat în pământ.

— Şi tot mai plănuieşti să te duci acolo? întrebă Michelle.

— Am găsit un judecător înţelegător în Tennessee care ne-a dat un mandat de percheziţie. Vom face o vizită acolo sub un pretext oarecare, pentru că nu vreau să fie împuşcat cineva. Şi, odată ajunşi înăuntru, vedem ce se întâmplă. Suntem cam la limita legii, dar mă gândesc că, dacă reuşim să-l scoatem viu de acolo pe

Bruno şi să-l capturam pe Scott, atunci va merita. Îi vom lăsa pe avocaţi să descurce iţele mai târziu.

— Când plecaţi?

— Va mai dura o vreme până facem toate aranjamentele şi vrem ca totul să se desfăşoare în timpul zilei. Nu vreau ca nebunul de Scott să deschidă focul sub pretextul încălcării proprietăţii. Este un drum de patru-cinci ore, aşadar, plecarea e mâine-dimineaţă la prima oră. Tot mai vreţi să mergeţi?

— Vrem, spuse Michelle privindu-l pe King. Şi poate mai găsim pe cineva acolo.

— Pe cine? întrebă Parks.

— O absolventă care poartă o mare ranchiună.

Închise şi îl puse în temă pe King. Apoi scoase o foaie de hârtie şi făcu o listă de priorităţi.

— Bine, iată minunata mea teorie numărul doi, care presupune că Jorst nu este implicat. Hai să o parcurgem punct cu punct, începu ea. Scott pune la punct uciderea lui Ritter împreună cu Ramsey; el este omul din interior. Din ce motive nu ştim, poate banii, poate a fost o răzbunare personală secretă pe Ritter. Pocni brusc din degete. Stai o clipă! Ştiu că sună nebuneşte, dar poate că părinţii lui Scott i-au dat toţi banii lor lui Ritter pe vremea când era predicator? Mai ţii minte ce a spus Jorst despre asta? Şi când am făcut cercetări despre trecutul lui Ritter, s-a confirmat că este un om foarte bogat, în cea mai mare parte datorită „donaţiilor” făcute pentru biserica al cărui beneficiar era el însuşi.

— M-am gândit şi la asta. Dar din păcate teoria asta nu se potriveşte cu faptele. Am lucrat cu Scott patru ani şi îi ştiu povestea. Părinţii lui au murit când era copil. Şi nu aveau ce bani să-i lase.

Ea stătea rezemată pe spătar, cu o privire dezamăgită în ochi.

— Păcat! Asta ar fi fost o teorie bună. Hei, ce spui de Sidney Morse? Părinţii lui au fost bogaţi. Poate că ei au

dat toţi banii lui Ritter şi apoi Morse s-a implicat în asasinarea lui Ritter.

— Nu. Toţi banii au ajuns la Morse atunci când ei au murit. Îmi amintesc că s-a vorbit despre asta când Morse a ieşit din campanie. Şi orice ar fi, cazul lui Ritter şi al lui Bruno sunt legate între ele. Chiar dacă Sidney Morse ar avea de-a face cu moartea lui Ritter, nu are cum să aibă vreo legătură cu răpirea lui Bruno, asta doar dacă nu l-a doborât cu o minge de tenis.

— Bine, este adevărat. În regulă, hai să presupunem din nou că Bob Scott este în spatele poveştii. Asta este prima parte. Hai să spunem că a fost plătit să orchestreze asasinatul. ÎI costă cariera, dar fie. Apoi se duce şi trăieşte în sălbăticie în Montana.

— Dar ce este cu Bruno? Ce legătură are Scott cu omul asta?

— Dacă atunci când l-a săpat pe Ritter a făcut-o pentru că el şi Ramsey erau prieteni pe vremuri? Ştiu că sună ciudat. Scott a luptat în Vietnam şi Ramsey a protestat împotriva războiului, dar am văzut şi chestii mai ciudate. Poate s-au întâlnit la vreun protest. Poate Scott era sătul de război şi s-a alăturat lui Ramsey. Aşa că poate, dacă l-a ajutat pe Arnold Ramsey la pregătirea asasinării lui Ritter, el o cunoştea şi pe Kate Ramsey şi, în plus, el ştia că Bruno a ruinat cariera tatălui ei cu acuzaţii false şi i-a împărtăşit şi lui Kate adevărul. Ea a crescut urându-l pe Bruno şi Scott a revenit în peisaj cumva, cei doi făcând echipa pentru a-l răpi şi a-l face să plătească pentru păcatele trecutului. Asta ar cam explica totul.

— Şi omul care l-a vizitat pe Arnold Ramsey, cel pe care l-a auzit Kate vorbind despre Thornton Jorst, vrei să spui că este Scott?

— Ei bine, în cazul în care Kate este cu adevărat implicată, atunci toate pot fi minciuni care să ne ducă pe o pistă falsă. Deci, ce spui?

— Astea sunt teorii foarte bune.

— Eu cred că facem o echipa destul de bună.

King trase puternic aer în piept.

— Acum vom aştepta să vedem ce ne aduce ziua de mâine.

60

A doua zi, chiar la ivirea zorilor, plecară în trei autovehicule. Parks mergea cu King şi cu Michelle, şi în urma lor erau alte două maşini de intervenţie, pline de agenţi federali purtând veste antiglonţ şi afişând priviri încruntate.

King şi Michelle îl informară şi pe Parks asupra teoriei lor şi a conexiunilor, deşi toate erau presupuneri.

Parks nu părea deloc convins.

— După cum a mers cazul ăsta, mă aştept din clipă în clipă să apară ceva care să-l dea peste cap.

La o cafea caldă cu gogoşi, Parks trecu în revistă planul de atac.

— Vom trimite unul dintre vehicule înainte după ce îl deghizăm în maşină topografică. Unul dintre oamenii noştri se duce la uşă cu documentele şi altul scoate echipamentele de măsură din maşină. Câţiva dintre oamenii noştri vor fi în maşină. Alţii vor încercui locul şi vor asigura perimetrul. Omul nostru ciocăne la uşă, iar când se deschide toţi năvălesc înăuntru şi atacă prin surprindere. Dacă nu este nimeni acasă, mergem şi executăm mandatul. Cu puţin noroc nu se trage niciun foc şi toţi ne întoarcem acasă sănătoşi şi fericiţi.

King mergea pe bancheta din spate. Se întinse şi îi atinse umărul lui Parks.

— Tu ştii că Bob Scott este obsedat de arme, dar, de asemenea, este expert în luptele corp la corp. Aşa a scăpat din mâinile celor de la Viet Cong[16]. Se spune că a petrecut şase luni ascuţind marginea unei găleţi de metal şi apoi a tăiat gâtul celor doi care îl ţineau prizonier. Nu este un tip în preajma căruia să-ţi permiţi

16 Organizaţie comunistă rebelă din sudul Vietnamului care lupta împotriva guvernului proamerican instalat la putere în 1954. (n. tr.)

să faci greşeli.

— Ştiu. Dar noi îi luăm prin surprindere şi cu o forţă copleşitoare. Ca la carte. Este procedeul cel mai bun, după părerea mea. Apoi Parks adăugă: Chiar crezi că este posibil să-i găsim pe Bruno şi pe Joan aici?

— Poate, îi răspunse King, dar nu ştiu dacă mai sunt în viaţă.

Omul cu Buick-ul negru şi Simmons finalizau operaţiunile. Generatoarele erau la locul lor şi funcţionale. Firele fuseseră întinse, explozibilul era pregătit, iar detonatoarele – sincronizate. Obiectele la care omul cu Buick-ul meşterise cu atâta atenţie erau gata pentru marele eveniment. Toate echipamentele fuseseră testate de zeci de ori. Totul trebuia să meargă perfect şi victoria era a lor.

În timp ce omul cu Buick-ul îşi studia opera, nu-şi îngăduia nici măcar o urmă de satisfacţie pe faţă. Simmons observă asta şi puse jos cutia pe care o verifica pentru a nu ştiu câta oară.

— Mai e puţin până la începerea spectacolului. Se pare că suntem pe cale să reuşim. Ar trebui să fii bucuros.

— Du-te şi verifică-i, ordonă dur omul cu Buick-ul şi apoi se aşeză pe un scaun şi trecu în revistă toate detaliile.

Simmons se duse la prizonieri şi îi privi pe fiecare în parte prin uşile de la celulele în care erau ţinuţi. Inconştienţi pentru moment, pentru că în mâncare le erau administrate droguri, aveau să se trezească destul de curând. Şi, dacă totul mergea conform planului, el urma să fi trecut demult de graniţă, cu suficienţi bani cât să-i ajungă pentru câteva vieţi. Se întoarse la omul cu Buick-ul, care stătea jos, cu ochii închişi şi capul aplecat.

— Cât timp crezi că mai durează până ajung aici?

întrebă Simmons, rupând ezitant tăcerea, pentru că ştia că omului îi plăcea să gândească în linişte.

Omul cu Buick-ul îi răspunse:

— Curând. Ar trebui să ajungă la buncărul din Tennessee cât de curând.

— Vor avea parte de o surpriză.

Omul cu Buick-ul îl privi cu superioritate.

— Asta e şi ideea. Ai tu capacitatea să înţelegi complexitatea acestui plan? Tu crezi că facem asta pentru distracţie?

Simmons privi în jos, nervos.

— Ea când se întoarce?

— Va fi aici la timp. Nu ar vrea să rateze finalul. Chiar şi eu abia aştept. Se uită la tovarăşul lui. Eşti gata?

Simmons îşi umflă pieptul şi arboră o figură încrezătoare.

— M-am născut pregătit pentru chestiile de genul ăsta.

Omul cu Buick-ul îl privi insistent pentru un moment şi apoi îşi lăsă capul în jos şi închise ochii încă o dată.

61

Folosind binoclul, Michelle şi King, aflaţi în siguranţă în maşină, priveau cum o blindată cu oamenii lui Parks înainta pe drumul neasfaltat spre casă sau, mai bine zis, spre cabană. Privind în jur, King se gândi că spaţiul acesta nu putea fi mai izolat. Se aflau pe coama muntelui Great Smoky, iar topografia ciudată a zonei forţase motoarele maşinilor 4x4 la maximum. Pini, frasini şi stejari îi înconjurau din toate părţile, formând un zid care aducea întunericul cu două ore mai devreme decât în mod normal. Chiar şi acum, la ora unsprezece dimineaţa, părea că se lasă întunericul şi aerul rece le intra în oase chiar şi în maşină.

King şi Michelle priviră cum maşina blindată se opreşte în faţa cabanei şi şoferul coboară. Nu se mai vedea nicio maşină, nici fum ieşind prin coşul vreunei case, nici măcar vreun câine sau vreo pisică. În maşină, agenţii federali înarmaţi până în dinţi erau ascunşi în spatele geamurilor fumurii. King se gândea că tactica folosirii calului troian funcţionase timp de sute de ani şi spera să meargă şi acum. În timp ce stătea privind maşina şi gândindu-se la agenţii dinăuntru, o altă idee i se contură în minte: „Calul troian?” Deocamdată, o alungă şi se concentră din nou pe iminentul asediu.

Cabana era încercuită de ceilalţi agenţi, care stăteau ascunşi în iarbă şi în spatele stâncilor care împânzeau locul, cu armele îndreptate asupra diverselor ţinte: uşi, ferestre şi alte zone importante. King se gândea că oricine se afla înăuntru trebuia să fie un magician ca să scape din capcană. Şi totuşi, un buncăr subteran era un loc destul de problematic. El şi Parks discutaseră asta. Din hărţile şerifului lipseau elementele cele mai importante: ieşirile laterale din buncăr sau gurile de ventilaţie, care trebuiau să existe. Pentru a acoperi

aceasta posibilitate, Parks postase oameni în locurile care păreau a fi cele mai indicate pentru aceste ieşiri.

Unul dintre agenţi se duse la uşa principală, în timp ce altul scoase din maşină un trepied folosit la măsurători. Sigla Departamentului de servicii publice era agăţată de una dintre uşile maşinii. Sub geaca groasă se aflau vesta antiglonţ şi pistoalele gata de a fi scoase la nevoie. Cei din maşină aveau suficient armament cât să decimeze un întreg regiment.

King şi Michelle îşi ţinură respiraţia când agentul bătu la uşă. Trecură treizeci de secunde, apoi un minut. El bătu din nou, strigând. Mai trecu un minut. Ocoli cabana şi după un minut apăru pe partea cealaltă. În timp ce se îndrepta spre maşină, părea că vorbeşte singur. King ştia că îi cerea permisiunea lui Parks să intre în forţă. Operaţiunea trebuie să fi fost confirmată pentru că portierele autovehiculului se deschiseră dintr-odată şi oamenii se năpustiră asupra uşii care fusese aruncată în aer. Şapte oameni pătrunseră prin deschizătură şi dispărură înăuntru. King şi Michelle priveau cum bărbaţii năvăleau dinspre pădure spre cabană din toate părţile cu armele gata de tragere.

Toţi aşteptau încordaţi focurile de armă care să confirme că inamicul era acolo şi urma o înfrângere răsunătoare. Însă tot ceea ce se auzea erau frunzele foşnind şi, ocazional, păsărelele ciripind. Treizeci de minute mai târziu, se dădu semnalul de „Liber!” iar Michelle şi King coborâră să se alăture lui Parks şi celorlalţi.

Cabana era mică şi avea numai câteva elemente de mobilier rustic, un şemineu gol, mâncare în conserve pe rafturile unui dulap şi un frigider aproape gol. Găsiră intrarea în buncăr printr-o uşă de la subsol.

Buncărul era de zeci de ori mai mare decât cabana. Era bine iluminat şi curat, şi fusese folosit de curând. Erau camere de depozitare cu rafturile goale, dar

urmele de praf indicau că acolo fuseseră stocate diverse lucruri cu puţin timp în urmă. Mai era şi un poligon de tragere, în care, după miros, se trăsese intens în ultima vreme. Când ajunseră la celulele pentru prizonieri, Parks dădu din cap spre Michelle şi King, iar ei îl urmară pe coridor către una dintre celule unde uşa era întredeschisă. Parks îi făcu vânt cu piciorul, deschizând-o larg.

Era goală.

— Toate sunt goale, bombăni Parks. Asta a fost o mare ratare. Dar locul a fost ocupat până de curând şi îl vom cerceta centimetru cu centimetru.

Plecă pentru a organiza echipele de tehnicieni. King scrută cu atenţie interiorul celulei şi apoi plimbă lumina lanternei prin fiecare colţişor până când zări ceva sclipind. Intră, se uită sub patul de campanie şi apoi îi spuse lui Michelle:

— Ai o batista?

Ea îi întinse una, iar el o folosi pentru a ridica obiectul strălucitor. Era un cercel. Michelle îl examină.

— Este al lui Joan.

King o privi sceptic.

— Cum poţi şti că este al ei? Arată ca un cercel obişnuit.

— Pentru un bărbat, da. Femeile remarca la alte femei hainele, părul, bijuteriile, unghiile şi pantofii. Bărbaţii remarcă numai sânii şi fundul, în această ordine, şi uneori culoarea părului. Este al lui Joan; e cel pe care îl purta ultima oară când ne-am văzut.

— Înseamnă că a fost aici.

— Dar acum nu mai este, ceea ce înseamnă că şansele de a o mai găsi în viaţă sunt mari, spuse Michelle.

— Ar fi putut să-l lase special aici, intui King.

— Exact. Ca să ştim că ea a fost.

În timp ce Michelle se duse să-i dea cercelul lui Parks, King intră în altă celulă şi o cercetă cu lanterna. Analiză

centimetru cu centimetru, dar nu găsi nimic relevant. Căută sub pat, dar se lovi la cap când se ridică. Se opri şi începu să-şi frece cucuiul, apoi observa că mişcase salteaua. Se aplecă pentru a o aranja ca să nu fie acuzat că distrusese probe la locul crimei.

Atunci văzu inscripţia care era scrijelită pe perete chiar acolo unde fusese mai devreme salteaua.

Se aplecă şi îndreptă lanterna într-acolo. Probabil că fusese o muncă îngrozitoare să zgârii cu unghiile în peretele de beton.

În timp ce citea avu o revelaţie şi îşi aminti imaginea autovehiculului coborând spre cabană. Ceva ce spusese Kate începea să capete sens. Dacă asta era adevărat, atunci ei se înşelaseră amarnic.

— Ce faci?

El se întoarse brusc şi o văzu pe Michelle stând acolo şi privindu-l.

— Mă prefac că sunt Sherlock Holmes şi nu mă pricep deloc, spuse el cu o privire sfioasă. Apoi privi peste umărul ei. Ce se întâmplă acolo?

— Echipa tehnică a sosit cu aparatura. Nu cred că ar aprecia deloc prezenţa noastră aici.

— Ai dreptate. De ce nu-i spui lui Parks că noi doi ne vom întoarce la Wrightsburg? Poate să ne găsească la mine acasă.

Michelle privi în jur.

— Chiar am sperat că ziua de azi va răspunde la toate întrebările noastre. Acum avem şi mai multe.

După ce Michelle plecă, King se întoarse, se aplecă şi mai citi o dată inscripţia pentru a o memora. Ezită în a le spune şi celorlalţi, dar decise să-i lase s-o descopere singuri, dacă vor fi în stare. Dacă avea dreptate, asta schimba totul.

62

Pe drumul înapoi la Wrightsburg, King fu extrem de tăcut. Atât de tăcut, încât Michelle renunţă până la urmă să mai încerce să-l scoată din starea aceea. Îl conduse la el acasă.

— Mă duc înapoi la han pentru o vreme ca să verific unele lucruri. Cred că trebuie să sun la Serviciul Secret. Sunt totuşi încă angajată acolo.

— Bună idee, îi răspunse absent King, întorcându-şi privirea.

— Dacă nu vrei să-mi spui gândurile tale pentru un bănuţ, sunt gata să dau şi doi. Ea zâmbi şi îi atinse uşor braţul. Haide, Sean, descarcă-ţi sufletul!

— Nu cred că gândurile mele de acum merită măcar un bănuţ.

— Ai văzut ceva acolo, nu-i aşa?

— Nu acum, Michelle. Am nevoie să-mi lămuresc câteva lucruri.

— Bine, dar am crezut că suntem parteneri, îi aruncă ea, evident rănită că el nu avea nevoie de ajutorul ei.

— Stai o clipă, o opri el. Este ceva ce poţi face pentru mine. Mai ai acces la baza de date a Serviciului Secret?

— Cred că da. Am un prieten acolo care a mai îngreunat procesul de întocmire a documentelor de plecare. De fapt, după ce mi-au dat această vacanţă, nu mai ştiu care este statutul meu actual. Dar pot afla foarte repede. Am laptopul în camera mea de la han; mă pot conecta şi vom afla. Ce vrei să ştii? Se arătă foarte surprinsă când el îi spuse. Dar ce legătură are asta cu noi?

— Poate însemna totul sau nimic.

— Mă cam îndoiesc că voi găsi aşa ceva în baza de date a Serviciului Secret.

— Atunci află din altă parte. Eşti un detectiv foarte

bun.

— Nu sunt sigură că tu chiar crezi asta. Până acum marile mele teorii au fost infirmate.

— Dacă îmi găseşti un răspuns, atunci nu va mai fi nicio îndoială în mintea mea.

Ea se sui în maşină.

— Apropo, ai o arma?

El clătină din cap.

— Nu mi-au dat încă arma înapoi.

Ea îşi scoase pistolul din toc şi i-l întinse.

— Dacă aş fi în locul tău, aş dormi cu el sub pernă.

— Dar tu?

— Agenţii Serviciului Secret au întotdeauna o armă de rezervă. Doar ştii asta.

Douăzeci de minute mai târziu, King se sui în Lexus-ul său şi plecă spre biroul lui de avocatură. Până la asasinarea lui Howard Jennings, mergea acolo de cel puţin cinci ori pe săptămână. Acum părea un teren străin pe care intra pentru prima dată. Era rece şi întunecat. Aprinse lumina şi dădu drumul la căldură, uitându-se la locurile familiare. Îşi dădu seama de cât de mult se rupsese de rutina lui, de la uciderea lui Ritter. Şi totuşi, în timp ce contempla o pictură în ulei de pe perete, îşi trecu mâna peste rama de mahon a tabloului şi privi încăperea liniştită şi ordonată care îi amintea de casa lui dragă, dar nu mai simţi obişnuita senzaţie de împlinire şi de pace. Mai degrabă simţi un gol în suflet. Ce spusese Michelle? Casa lui era rece, lipsită de viaţă? Se schimbase el atât de mult? Ei bine, îşi spuse el, fusese forţat să o facă. Urmezi direcţiile pe care ţi le trasează viaţa şi fie te adaptezi, fie rămâi pe marginea drumului şi te compătimeşti singur.

Se duse în camera mică de la nivelul inferior unde se afla biblioteca cu cărţi de drept. Deşi cele mai recente materiale erau pe CD, King era totuşi tipul care prefera

o carte adevărată. Căută volumele Martindale Hubber, care îi cuprindeau pe toţi avocaţii licenţiaţi din ţară, împărţiţi pe state. Îl scoase pe cel referitor la California, care, spre ghinionul lui, avea cel mai mare număr de avocaţi în barou. Nu găsi ce căuta, dar pricepu de ce. Ediţia lui de Martindale era cea mai recentă. Poate că numele pe care îl căuta exista într-o versiune mai veche. El se gândea la o dată anume. Dar unde s-o găsească? Într-o clipă îşi răspunse la propria întrebare.

Treizeci şi cinci de minute mai târziu, King intra în parcarea Facultăţii de Drept a Universităţii Virginia, situată în partea de nord a campusului. Se duse direct la biblioteca de drept şi o găsi pe bibliotecara cu care mai lucrase şi în trecut când avusese nevoie de anumite documente care depăşeau posibilităţile unui mic birou de avocatură. Când îi spuse despre ce era vorba, ea aprobă din cap:

— O, da, sunt pe CD, dar acum ne-am abonat la serviciul on-line pe care ni-l pun la dispoziţie. Te voi conecta eu. Şi pot să trec totul în contul tău, dacă eşti de acord, Sean.

— Este perfect. Mulţumesc.

Îl conduse într-o cameră mică de la parter. Trecură pe lângă studenţi care stăteau fiecare în faţa computerelor portabile, învăţând sârguincioşi că dreptul poate fi atât incitant, cât şi năucitor.

— Uneori mi-aş dori să fiu din nou student aici, zise King.

— Nu eşti primul care spune asta. Dacă ar fi plătiţi să fie studenţi, unii ar rămâne studenţi pe viaţă.

Bibliotecara îl conectă la sistem şi plecă. King se aşeză în faţa computerului şi trecu la treabă. Viteza computerului şi uşurinţa serviciului on-line făcură ca şi căutarea lui să fie mult mai rapidă şi mai uşoară decât cea obişnuită şi nu trecu mult până găsi ceea ce căuta: numele unui anume avocat din California. După câteva

piste false, fu sigur că găsise ce trebuie. Avocatul nu mai era în viaţă. Acesta era motivul pentru care nu-l găsea în ediţiile mai noi. Dar în ediţia din 1974 omul se afla la loc de cinste.

Singura problemă acum era să se asigure că era vorba într-adevăr de omul pe care-l căuta, însă asemenea informaţii nu se găseau în acea bază de date. Din fericire, el cunoştea o modalitate de a obţine o confirmare. Îl sună pe Donald Holmgren, avocatul aflat la pensie care se ocupase iniţial de cazul lui Ramsey. Când King menţiona numele firmei şi al avocatului şi omul de la celalalt capăt al firului reacţionă, îi veni să strige de bucurie.

— Sunt foarte sigur, întări Holmgren. Acesta este omul care s-a ocupat de apărarea lui Arnold Ramsey. Este cel care i-a obţinut înţelegerea aceea minunată.

Imediat ce King închise telefonul, multe lucruri începură să capete sens. Şi totuşi, mai erau destule nelămuriri.

Ce bine ar fi dacă Michelle ar veni cu informaţii legate de ceea ce voia el să afle. Răspunsul care avea să se potrivească inscripţiei de pe peretele celulei. Dacă ea afla răspunsul, tot misterul era dezlegat. Şi dacă într-adevăr avea dreptate? Gândul îi dădea fiori, fiindcă următorul pas logic era că el avea să devină viitoarea ţintă.

63

Când se întoarse la hanul unde stătea, Michelle zări cutia de pe bancheta din spate. Conţinea dosarele legate de Bob Scott pe care le recuperaseră din camera lui Joan de la Cedars. Ea o duse până în cameră cu gândul de a mai trece o dată prin dosare pentru a vedea dacă nu cumva era ceva ce le-a scăpat. În timp ce le sorta, descoperi notiţele lui Joan.

Vremea se răcise din nou, aşa că îndesă câteva lemne în şemineu şi le aprinse cu ajutorul unui chibrit şi al unui ziar. Comandă nişte ceai fierbinte şi ceva de mâncare de la bucătăria hanului. După ce păţise Joan, atunci când sosi chelnerul, ea nu-l scăpă nicio secundă din ochi, rămânând cu mâna pe pistol. Camera era mare şi fusese elegant, dar parcă prea pompos mobilată şi probabil l-ar fi făcut pe Thomas Jefferson să zâmbească. Focul jucăuş încălzi atmosfera; una peste alta, era un loc confortabil. Oricum, în ciuda aspectului plăcut, preţul piperat al camerei ar fi făcut-o să elibereze camera de mult, dacă nu era Serviciul Secret care să îi deconteze măcar pentru câteva zile mâncarea şi cazarea. Era sigură că vor dori o informare completă asupra desfăşurării evenimentelor. Şi ştiau, fără îndoială, că ea şi King descoperiseră toate pistele din acest caz până acum. Totuşi, nu era atât de naivă, ştia că agenţia îi plătise cazarea numai pentru a şti unde este.

Stătea pe podea, cu picioarele încrucişate sub ea, conectându-şi laptopul la linia telefonică nou-nouţă din spatele biroului, o imitaţie de secol XVIII şi începu să caute ciudatele informaţii cerute de King. Aşa cum bănuise, nu găsi în baza de date ceea ce căuta. Începu apoi să-şi sune colegii din Serviciul Secret. La a cincea încercare găsi pe cineva care o putea ajuta. Ea îi spuse omului ceea ce ştia de la King.

— Aşa este! îi răspunse agentul. Ştiu pentru că vărul meu a stat în aceeaşi închisoare şi când a ieşit de acolo nu era decât un schelet.

Michelle îi mulţumi şi închise. Imediat îl sună pe King, care ajunsese acasă.

— Bine, începu ea, abia stăpânindu-şi bucuria, în primul rând trebuie să recunoşti că sunt cel mai strălucit detectiv de la Jane Marple încoace.

— Miss Marple? Eu m-aş fi gândit la Holmes sau Hercule Poirot, ripostă el.

— Ei erau buni, pentru nişte bărbaţi, dar Jane era unică.

— Bine. Consideră că am recunoscut asta, domnişoară Super-Deşteaptă. Ce ai aflat?

— Aveai dreptate. Numele pe care mi l-ai dat era al satului din Vietnam unde fusese ţinut prizonier şi de unde evadase. Acum, poţi să-mi spui ce se întâmplă? De unde ai luat numele ăla?

King ezita o secunda, apoi răspunse:

— Era scrijelit cu unghiile pe peretele uneia dintre celulele buncărului din Tennessee.

— Doamne, King, asta înseamnă ceea ce cred eu?

— De asemenea, mai era şi o cifră romană după nume. Acum are sens. Se afla în al doilea prizonierat; cred că aşa priveşte el lucrurile. Întâi Vietnam, acum Tennessee.

— Deci Bob Scott a fost ţinut prizonier în celula aia şi a lăsat inscripţia pentru a atrage atenţia?

— Poate, Michelle, nu uita câte concluzii eronate am tras până acum, plus că am tot găsit indicii special plasate pentru noi.

— Dar ăsta este atât de ciudat!

— Adevărat. Şi mai este un lucru.

— Ce? întrebă ea repede.

— Biletul prins de corpul lui Susan Whitehead.

— Nu crezi că Scott l-ar fi putut scrie? De ce?

— Mai multe motive, dar încă nu pot fi sigur.

— Dar presupunând că Scott nu este implicat, cine naiba mai poate fi?

— La asta lucrez.

— Ce ai pus la cale?

— Am avut de făcut nişte cercetări la biblioteca Facultăţii de Drept.

— Ai găsit ce căutai?

— Da.

— Vrei să-mi spui şi mie?

— Nu încă. Trebuie să mă mai gândesc. Dar mulţumesc că ai verificat informaţia. Vom vorbi cât de curând… Miss Marple.

El închise, şi Michelle puse telefonul jos, nu foarte încântată de refuzul lui de a avea încredere în ea.

— Ajuţi un tip şi te aştepţi ca el să-ţi întoarcă favoarea, dar el, nuuu! se plânse ea camerei goale.

Mai puse câteva lemne pe foc şi începu să cotrobăiască prin cutia cu dosare şi prin notiţele lui Joan.

Se simţi un pic ciudat citindu-i comentariile personale, mai ales că putea fi moartă. Cu toate astea, Michelle se văzu nevoită să remarce cât de ordonate şi de minuţioase erau notiţele luate de Joan. Cu cât citea mai mult, cu atât o aprecia mai mult pentru aptitudinile şi profesionalismul de care dădea dovadă. Michelle se gândi la biletul pe care Joan îl primise în ziua asasinării lui Ritter. Cât de vinovată trebuie să se fi simţit atâţia ani, văzându-l distrus pe bărbatul la care ţinea, în timp ce cariera ei era în plină ascensiune. Şi totuşi, cât de mult îl iubise într-adevăr dacă preferase să nu spună adevărul, alegând cariera în locul lui? Şi cum trebuie să se fi simţit King? Şi care-i treaba cu bărbaţii ăştia? Au ei gena dominantă care îi face să se comporte nobil atunci când vine vorba de suferinţă, destul de stupid, fie vorba între noi, atunci când o femeie îi calcă în picioare? Cu

siguranţă că sunt şi femei care păţesc acelaşi lucru. Şi în mult prea multe cazuri ele se îndrăgostesc de băiatul rău care le frânge inima, uneori şi gâturile. Pe când o femeie poate mai uşor să lase totul în urmă şi să meargă mai departe, bărbaţii, nu. Ei trebuie să rămână până la capăt nişte încăpăţânaţi. Doamne, cât de frustrant era că un bărbat cum este King îşi pierduse capul după o femeie ca Joan!

Apoi se surprinse întrebându-se de ce îi păsa atât de mult. Ei lucrau la un caz şi atât. Şi doar King nu era perfect. Da, era inteligent, sofisticat, arătos şi avea un umor inteligent. Dar mai erau şi lucrurile negative, cum ar fi faptul că avea toane, era distant, uneori nepoliticos şi câteodată afişa o superioritate enervantă. Şi era al naibii de ordonat! Şi când te gândeşti că îşi făcuse curat în maşină pentru el…

Roşi brusc, dându-şi seama de această confesie sinceră şi imediat se concentră pe hârtiile din faţa ei. Studie mandatul emis pe numele lui Bob Scott găsit de Joan şi care fusese singurul motiv pentru care găsiseră cabana şi buncărul goale. Şi totuşi, din cele spuse de King, concluzia că Scott se afla în spatele întregii afaceri devenea tot mai lipsită de substanţă.

Şi totuşi, cabana îi aparţinea şi mandatul de arestare pentru posesie de arme era emis pe numele lui. Se uită la document cu mai multă atenţie. La ce se referea acea posesie de arme, mai exact, şi de ce nu fusese dus la îndeplinire mandatul? Din păcate, răspunsurile nu se găseau în document.

Renunţă, enervată, frustrată şi continuă să urmărească firul logic al notiţelor lui Joan. Mai dădu peste un nume care o făcu să se oprească. Pentru ea, faptul că Joan trăsese o linie peste el, ştergându-l ostentativ de pe lista suspecţilor nu era deloc concludent. Probabil că nu ar fi recunoscut asta în faţa nimănui, dar era la fel de încrezătoare în abilităţile ei

investigative la fel cum era King de ale lui.

Ea spuse numele încet, silabisit: Doug Denby.

Şeful de campanie al lui Ritter. Notiţele lui Joan spuneau că viaţa lui se îmbunătăţise după moartea lui Ritter, moştenise bani şi pământ în Mississippi, motiv pentru care Joan ajunsese la concluzia că nu putea fi omul lor. Dar Michelle nu era atât de încrezătoare. Erau de ajuns câteva telefoane şi informaţii generale pentru a clarifica situaţia lui? Joan nu mersese până în Mississippi ca să se convingă. Nu-l văzuse niciodată la faţă pe Doug Denby. El chiar era în Mississippi lucrând pământul sau era prin preajmă aşteptând să răpească sau să omoare următoarea victimă? King spusese că Denby fusese pus în umbră de Sidney Morse în campania lui Ritter şi ajunsese să-l urască profund. Poate că Denby ajunsese să-l urască şi pe Ritter la fel de mult. Ce legătură ar putea avea el cu Arnold Ramsey, dacă exista vreuna? Sau cu Kate Ramsey? Ar fi posibil ca el să se folosească de averea sa pentru a organiza o răzbunare de asemenea proporţii? Până acum, investigaţiile lui Joan nu răspundeau la niciuna dintre întrebările astea.

Michelle luă un pix şi scrise numele lui Denby sub cel şters de Joan. Se gândi dacă să-l sune pe King şi să-l întrebe despre el. Poate ar fi mai bine să ia notiţele şi să se ducă la el să-l forţeze să lucreze împreună. Oftă. Poate că doar vrea să fie lângă el. Îşi mai turnă o cană de cafea şi privi afară pe fereastră, unde era plin de nori şi stătea să plouă, când telefonul sună.

Era Parks.

— Sunt încă în Tennessee, spuse el.

Nu părea deloc fericit.

— Ceva nou?

— Am vorbit cu câţiva tipi pe aici care au casele în apropiere, dar nu ne-au fost deloc de ajutor. Nu-l cunoşteau pe Bob Scott, nu l-au văzut niciodată, chestii

de genul ăsta. La naiba, cred că jumătate din oamenii ăştia sunt infractori. Locul chiar îi aparţine lui Bob Scott. L-a cumpărat de la un bătrân care locuise acolo timp de cinci ani, dar dacă e să-i credem pe membrii familiei, el nu ştia de existenţa buncărului. Iar locul e curat ca lacrima. Nu am găsit nimic acolo, în afară de cercelul pe care l-aţi găsit voi.

— Sean l-a găsit, nu eu. Ezită un pic şi apoi adăugă: Uite, am găsit altceva.

Îi spuse numele satului din Vietnam care fusese scrijelit pe peretele din celula. Parks era furios.

— De ce naiba nu m-aţi anunţat şi pe mine când eram acolo?

— Nu ştiu, răspunse ea, apoi se gândi la reţinerile lui King faţă de ea. Poate că simte că nu mai poate avea încredere în cineva.

— Aşadar, ai primit confirmarea că Scott a fost prizonier de război în Vietnam?

— Da, am vorbit cu un agent care ştia toată povestea.

— Vrei să spui că a venit cineva aici şi l-a luat prizonier în propria casă?

— Sean spune că ar putea fi un truc ca să ne deruteze.

— Unde este strălucitul nostru detectiv?

— Acasă la el. Urmăreşte alte piste. Nu este foarte comunicativ în clipele astea. Se pare că vrea să fie singur.

— Cui îi pasă ce vrea el? Poate că deja a rezolvat cazul şi nouă nu ne spune nimic! strigă Parks.

— Uite ce, Jefferson, el face tot posibilul să afle adevărul. Dar procedează în felul său.

— Ei bine, felul său începe să mă enerveze.

— Voi vorbi cu el. Poate ne întâlnim mai târziu.

— Nu ştiu cât timp voi mai fi pe aici. Probabil că nu voi termina până mâine. Tu vorbeşte cu King şi convinge-l că face o mare greşeală nespunându-ne şi

nouă. Nu vreau să mai aflu că are şi alte dovezi pe care le-a ascuns. Dacă mai face asta, vă arunc pe amândoi într-o celulă care seamănă foarte mult cu cele găsite de noi azi. Ai înţeles?

— Perfect.

Michelle închise telefonul şi scoase cablul laptopului din priză, îl strânse şi îl puse alături de computer la loc în geantă. Se ridică şi se duse în partea cealaltă a camerei ca să ia ceva din rucsac. Era atât de preocupată de ce făcea, că nu o văzu decât atunci când fu prea târziu. Se împiedică şi căzu. Ridicându-se, se uită furioasă la vâslă. Era numai jumătate sub pat, alături de restul prostiilor pe care iniţial le ţinuse în maşină. Erau atât de îndesate sub pat, încât începuseră să iasă pe partea cealaltă, camera ei devenind o adevărată cursă cu obstacole. Era a treia oară când se împiedica de ceva. Se hotărî să întreprindă ceva legat de treaba asta.

În timp ce Michelle declara război dezordinii, nu ştia că întreaga sa conversaţie cu Jefferson Parks fusese interceptată de o reţea inteligentă de fire şi de circuite care fuseseră de curând instalate în telefonul ei, fără ca persoanele din conducerea hanului să aibă cunoştinţă. Era o minune a tehnologiei de supraveghere fără fir, atât de sensibilă, încât putea capta nu numai sunetele din cameră, ci şi pe cele ale interlocutorului de la telefon.

La un kilometru distanţă de han, o dubă era parcată pe marginea drumului. Înăuntru, bărbatul cu Buick-ul ascultă convorbirea pentru a treia oară şi apoi opri caseta. Ridică telefonul şi formă un număr, vorbi cu cineva timp de câteva minute şi la final rosti:

— Nici nu-ţi pot spune cât de dezamăgit sunt.

Cuvintele trimiseră fiori reci pe şira spinării interlocutorului.

— Fă-o, spuse el. Fă-o în seara asta.

Închise şi privi către han. Michelle Maxwell tocmai

ajunsese în fruntea listei lui. O felicită în tăcere.

64

Cu toate câte se întâmplaseră, King găsi totuşi cumva timp să îşi stabilească o întâlnire cu compania de securitate din Lynchburg. Privi pe fereastra din faţă şi văzu un camion cu emblema „A-1 Security” parcând.

Se întâlni cu reprezentantul Departamentului de vânzări la uşa din faţă şi îi spuse ce voia. Omul se uită prin casă, apoi îl privi pe King.

— Ai o figură familiară, nu eşti tu tipul care a găsit un cadavru în casă?

— Exact. Cred că eşti de acord că am nevoie de un sistem de securitate.

— Bine, dar să fim înţeleşi, garanţia noastră nu acoperă acel tip de situaţii. Adică, dacă mai găseşti un cadavru, nu primeşti banii înapoi sau chestii de genul asta. Nu e ceva ce poţi controla, nu?

— Bine.

Căzură de acord cu ceea ce era de făcut.

— Când poţi să te apuci? întrebă King.

— Acum suntem cam ocupaţi. Dacă anulează cineva comanda, putem să te mutăm mai sus pe lista. O să îţi dau un telefon.

King semnă actele, îşi strânseră mâinile şi omul plecă.

Când se lăsă seara, King se gândi să o sune pe Michelle şi să o invite la el. Ţinuse totul secret destul de mult timp, iar ea se comportase bine. Totuşi, el aşa proceda. Îi plăcea să nu dezvăluie tot ce ştia, mai ales când nu era sigur de răspunsurile corecte. Ei bine, acum era mult mai sigur.

Sună la apartamentul lui Kate Ramsey din Richmond. Sharon, colega de cameră, fu aceea care răspunse; Kate tot nu apăruse.

— Stai liniştită şi te vom anunţa când apare, îi spuse

el. Şi tu să faci la fel.

Închise şi privirea i se opri la fereastra ce dădea spre lac. În mod normal, într-o situaţie dificilă, ar fi plecat cu barca şi s-ar fi gândit, dar era prea frig şi vântul era prea puternic pentru asta. Aprinse şemineul pe gaze, se aşeză în faţa lui şi mâncă ceva uşor. Până reuşi să se convingă să o invite pe Michelle, se făcuse deja prea târziu.

Începu să se gândească la răpirea lui John Bruno. Pentru King era foarte clar faptul că omul fusese răpit pentru că era cel care se *presupunea* că îi distrusese cariera lui Arnold Ramsey, falsificându-i acuzaţia de crimă. Acuzaţiile fuseseră retrase abia după intervenţia unui avocat despre care acum King ştia cine este. King ar fi vrut foarte mult să împărtăşească aceasta informaţie cu Michelle şi chiar aruncă o privire spre telefon, gândindu-se că ar putea-o suna în ciuda orei înaintate. Însă decise că mai putea aştepta. Apoi se gândi la ce îi spusese Kate că auzise. Sau la ce credea ea că auzise. Numele lui Thornton Jorst, pe care se presupunea că i-l spusese interlocutorul tatălui ei. Dar King era convins că, de fapt, acesta nu pronunţase numele lui Thornton Jorst, ci rostise cuvintele „cal troian”.

Şi mai era ceva spus de Kate, care îl intriga. Regina Ramsey afirmase că un poliţist fusese ucis în timpul protestelor împotriva războiului şi pretindea că incidentul dăunase carierei academice, a lui Arnold Ramsey. Dar Kate îi mai spusese, de asemenea, că Universitatea Berkeley îl lăsase pe tatăl ei să-şi ia doctoratul pentru că el deja îşi câştigase acest drept. Kate trebuie să fi ştiut că ei îşi vor da seama rapid că Ramsey îşi luase doctoratul în 1974 şi că vor ajunge la concluzia că protestele nu erau legate de război. De ce făcuse asta? Nu-i venea în minte niciun răspuns.

Se uită la ceas şi fu surprins să afle că era trecut de

miezul nopţii. După ce se asigură că toate uşile şi ferestrele erau închise, luă arma pe care i-o dăduse Michelle şi se duse la etaj. Încuie uşa dormitorului, apoi puse un birou în dreptul ei pentru mai multă siguranţă. Verifică dacă arma era încărcată şi că avea glonţ pe ţeavă. Se dezbrăcă şi se urcă în pat. Cu arma pe noptieră lângă el, adormi repede.

65

Era 2.00 a.m. şi persoana de la fereastră ridică arma, ţinti spre umflătura care se vedea sub pătură pe pat şi trase prin geamul ferestrei care se sparse în mii de cioburi. Gloanţele străpunseră patul, aruncând în aer penele din perne.

Trezită din somn de zgomotul împuşcăturilor, Michelle căzu de pe canapea pe podea. Adormise acolo în timp ce studia notiţele lui Joan, acum însă era brusc în alertă. Dându-şi seama că tocmai încercase cineva să o ucidă, scoase arma şi trase şi ea spre fereastră. Auzi paşi care se îndepărtau şi se târî până la fereastră, ascultând cu foarte mare atenţie fiecare zgomot. Ajunse la perete şi se apropie cu grijă, trăgând cu ochiul afară. Încă mai auzea paşii celui care încerca să fugă şi părea că răsufla din greu. Pentru urechile ei de expert, zgomotul paşilor în alergare suna ciudat, de parcă celălalt ar fi fost rănit în vreun fel. Indiferent de motiv, ceva nu era normal. Semăna cu o afecţiune la plămâni, iar mintea ei analiza ideea că fie îl rănise, fie era deja rănit când venise să o omoare. Era posibil ca omul pe care îl rănise în maşină, cel care îşi dăduse toată silinţa să o sugrume, să fie acelaşi care tocmai încercase să o ucidă? Poate cel care se autointitulase Simmons?

Auzi şi o maşină pornind, dar nici măcar nu încercă să-l urmărească. Nici nu ştia dacă nu cumva o mai aştepta cineva. Doar ea şi King mai fuseseră surprinşi într-o ambuscadă. Nu avea să mai facă aceeaşi greşeală.

Se duse la pat şi privi la tot haosul creat. Trăsese un pui de somn acolo mai devreme şi înghesuise şi cearşafurile, şi păturile la un loc. Se pare că acea grămadă i se păruse asasinului că ar fi fost o persoană dormind.

Dar de ce să o ucidă acum? Se apropiaseră chiar atât

de mult? Ea nu făcuse chiar atât de multe. Sean cu siguranţă că aflase mult mai multe…

Îngheţă. „King!” Luă telefonul şi formă numărul lui. Suna, dar nu răspundea nimeni. Să sune la poliţie? Parks? Sau King dormea prea profund. Nu, instinctul ei îi spunea că se întâmplase ceva. Fugi către maşină.

Alarma îl trezi pe King. Ameţit pentru o clipă, se dezmetici destul de repede. Era fum peste tot. Sări şi căzu la podea, încercând să respire. Ajunse în toaletă, udă un prosop şi îl puse pe faţă. Se târî afară, se sprijini de perete şi, cu picioarele, dădu la o parte biroul din faţa uşii. Atinse uşa pentru a fi sigur că nu este fierbinte şi apoi o deschise cu grijă.

Holul era plin de fum, şi alarma de incendiu suna în continuare. Din păcate, nu era conectată la un sistem extern şi cel mai apropiat centru de pompieri se afla la o distanţă foarte mare. Iar casa lui era atât de bine ascunsă, încât nimeni nu avea cum să observe că este în flăcări.

Se târî înapoi în dormitor pentru a ajunge la telefon, dar camera era atât de plină de fum, încât nu mai putu respira şi nu se aventură mai departe. Ieşi din nou pe hol. Putea vedea scântei şi flăcări roşii dedesubt şi se rugă ca scările să fie practicabile. Altfel, ar trebui să sară, probabil, direct în infern şi asta nu era o idee prea plăcută.

Auzi sunete venind de jos. Tuşea din cauza fumului inhalat şi voia cu disperare să iasă din casă. Dar era conştient că putea fi o capcană. Apucă pistolul într-o mână şi începu să strige:

— Cine este acolo? Sunt înarmat şi voi trage.

Nu primi niciun răspuns, lucru care îi alimentă şi mai mult suspiciunile până apucă să se uite pe geam afară în curte. Văzu luminile roşii şi auzi sirenele celorlalte maşini ale pompierilor aflate pe drum. Bine, ajutorul

venise, până la urmă. Ajunse la scară şi se uită în jos. Prin fum reuşi să-i distingă pe pompierii în uniforme şi cu căşti pe cap, cu rezervoare de oxigen în spate şi măşti pe faţă.

— Sunt aici sus, strigă el. Sus!

— Poţi cobori? întrebă unul dintre pompieri.

— Nu cred, este un perete de fum aici.

— Bine, stai acolo! Vom veni după tine. Rămâi acolo şi stai jos! Aducem furtunurile acum. Toată casa este cuprinsă de foc.

Apoi auzi zgomotul extinctoarelor în timp ce pompierii urcau pe scări. King era aproape orbit de fumul care îi intrase în ochi şi îi era rău de la stomac. Se simţi luat pe sus şi cărat pe scări. Peste un minut era afară şi mai mulţi stăteau aplecaţi deasupra lui.

— Te simţi bine? întrebă unul dintre ei.

— Să-i dea careva o mască de oxigen, spuse altul. A respirat o tonă de monoxid de carbon.

King simţi masca de oxigen pe faţă şi apoi avu senzaţia că fusese ridicat în ambulanţă. Pentru un moment i se păru că o aude pe Michelle strigându-l. Şi apoi totul se făcu negru.

Sirenele, luminile, anunţurile radio şi celelalte „efecte speciale” sonore încetară complet, când un pompier apăsă pe comutatorul de la panoul de comandă, cu cealaltă mână luându-i pistolul din mână lui King. Atmosfera reveni la normal. Pompierul se întoarse şi intră din nou în casă, unde fumul începea să se răspândească. Era un „incendiu” bine controlat, cu toate elementele unui infern artificial creat. Se duse la subsol, potrivi micul dispozitiv amplasat imediat lângă ţevile de gaze şi ieşi din casă. Se sui în spatele dubitei care demară imediat. Maşina ajunse pe drumul principal şi acolo acceleră, îndreptându-se spre sud. Două minute mai târziu, micul dispozitiv amplasat lângă ţevile de gaze explodă, dezintegrând, de astă dată de-

adevăratelea, casa lui King.

Pompierul îşi scoase cascheta şi masca şi se şterse pe faţă.

Omul cu Buick-ul privi în jos la King, care era inconştient. „Oxigenul” pe care i-l dăduse fusese îmbogăţit cu sedative.

— Ce bine să te văd în sfârşit, agent King. Am aşteptat mult timp asta.

Maşina se depărtă în întuneric.

66

Michelle tocmai intra pe aleea ce ducea spre casa lui King, când noaptea fu zguduită de explozie. Puse frână brusc şi maşina derapă, ridicând praful de pe drum. Opri maşina în timp ce scânduri, sticlă şi alte părţi din casa distrusă îi blocau drumul. Sări din maşină, formă 911 pe telefonul mobil şi urlă spunând dispecerului ce se întâmplase, insistând să trimită tot ce se poate.

Michelle alergă printre rămăşiţe, ferindu-se de flăcări şi de fum, strigându-i numele:

— Sean! Sean!

Se întoarse la maşină şi luă o pătură, o puse pe ea şi se duse spre uşa principală sau, mai bine zis, spre locul unde fusese înainte uşa principală. Zidul de fum care o întâmpină era copleşitor şi se retrase, clătinându-se şi căzând în genunchi. Apoi inspiră o gură mare de aer proaspăt şi intră din nou, de data asta găsind o spărtură. Înăuntru, se luptă să pătrundă cât mai mult, strigându-i numele la câteva secunde. Se duse spre scări gândindu-se că el putea fi în dormitor, numai că scările nu mai erau acolo. Plămânii ei nu mai rezistau şi trebui să iasă ca să respire.

O altă explozie zdruncină structura şi ea sări imediat de pe verandă cu câteva secunde înainte ca aceasta să se prăbuşească. Puterea celei de a doua explozii o propulsă prin aer şi aterizarea fu dură, lăsând-o fără suflu. Simţi tot felul de lucruri grele căzând în jurul ei. Apoi zăcu acolo în praf, lovită la cap, cu plămânii inspirând aer toxic, braţele şi picioarele fiindu-i pline de vânătăi. Următorul lucru pe care îl observă fură sirenele maşinilor de pompieri şi sunetul echipamentelor din jurul ei. Un bărbat într-o uniformă voluminoasă îngenunche lângă ea, îi dădu oxigen şi o întrebă dacă e întreagă.

Nu apucă să spună nimic, pentru ca şi mai multe maşini apărură pe şosea şi alte echipe de pompieri voluntari atacară infernul. Pe când stătea acolo, rămăşiţele casei lui King se prăbuşiră. Numai şemineul de piatră rămăsese în picioare. Cu acea imagine în minte, Michelle leşină.

Când se trezi, îi luă câteva minute să-şi dea seama că se afla pe un pat de spital. Un bărbat apăru lângă ea, cu o cană de cafea în mână şi cu o faţă de om căruia i se luase o piatră de pe inimă.

— La naiba, aproape te pierdusem, spuse Jefferson Parks. Pompierul ne-a zis că o bară de oţel de câteva sute de kilograme era la numai câţiva centimetri de capul tău.

Ea încercă să se ridice, dar el îi puse o mână pe umăr.

— Ia-o mai uşor! Nu mai ai deloc energie. Nu poţi să te ridici şi să pleci dansând de aici după una ca asta.

Ea se uită speriată în jur.

— Sean, unde este Sean? Parks nu-i răspunse imediat, şi Michelle simţi cum lacrimile îi împăienjenesc ochii. Te rog, Jefferson nu-mi spune… vocea ei se frânse.

— Nu-ţi pot spune nimic pentru că nu ştiu. Nimeni nu ştie. Nu au fost găsite cadavre, Michelle. Nici măcar un semn că Sean a fost acolo. Dar cercetările nu s-au finalizat. Este, adică a fost un incendiu urât însoţit de explozii de gaz. Ceea ce încerc să spun este că s-ar putea să nu mai fie multe de găsit.

— L-am sunat acasă noaptea trecută, nu a răspuns nimeni. Poate că nu era acasă.

— Sau poate că deja era în flăcări.

— Nu, am auzit explozia când am ajuns în vârful dealului.

Parks trase scaunul lângă pat şi se aşeză.

— Bine, spune-mi exact ce s-a întâmplat.

Şi ea îi povesti cu atât de multe amănunte câte putuse

să-şi amintească. Apoi îşi mai aduse aminte de ceva, un eveniment care fusese pus în umbră de ceea ce se întâmplase acasă la Sean.

— Cineva a încercat să mă omoare la han azi-noapte, exact înainte să mă duc la Sean. Au tras prin fereastră în pat. Norocul meu a fost că am adormit pe canapea.

Faţa lui Parks se făcu roşie.

— De ce naiba nu m-ai sunat azi-noapte? Nu, în schimb ai intrat într-o clădire care exploda. Ai cumva înclinaţii sinucigaşe?

Ea se aşează la loc şi trase de colţurile cearşafurilor. O durea capul şi observă pentru prima dată că are bandaje la mâini.

— M-am ars?

— Nu, doar tăieturi şi vânătăi, nimic care să nu se poată vindeca. Nu ştiu în ce stare îţi e capul. Probabil că vei continua să faci lucruri stupide în continuare până nu o să mai ai noroc şi atunci îl vei pierde de tot.

— Voiam doar să mă asigur că Sean era bine. Am crezut că, dacă au venit după mine, atunci l-au atacat şi pe el şi am avut dreptate. Explozia nu a fost un accident, nu?

— Nu. Au găsit dispozitivul care a fost folosit. Se pare că era o treabă destul de sofisticată. Era pus chiar lângă ţevile de gaze din subsol. Au aruncat totul în aer.

— Dar de ce? Mai ales dacă Sean nu era acolo?

— Aş dori să am răspunsul la întrebarea asta, dar nu îl am.

— Ai oameni care îl caută?

— Toată lumea şi peste tot unde îmi poate trece prin minte. FBI-ul este în alertă, Serviciul de Şerifi, Serviciul Secret, poliţia statului Virginia; nu a apărut nimic încă.

— Altceva? Alte piste despre Joan? Aţi mai aflat ceva?

— Nu, răspunse Parks pe un ton dezamăgit. Nimic.

— Atunci, voi ieşi de aici şi mă voi apuca de treabă.

Încercă din nou să se ridice.

— Ce vei face, de fapt, va fi să stai aici întinsă şi să te odihneşti.

— Îmi ceri imposibilul! exclamă ea furioasă.

— Îţi cer să fii rezonabilă. Pleci de aici ameţită şi dezorientată, şi poate te sui în maşină şi leşini, faci un accident şi loveşti şi pe altcineva, prin urmare, eu nu văd cum acest lucru poate fi pozitiv. Îmi amintesc că asta este a doua ta vizită la doctor în săptămâna asta. A treia oară poate fi la morgă.

Michelle părea gata să izbucnească din nou, dar apoi se lăsă la loc pe spate.

— Bine, ai câştigat, deocamdată. Dar imediat ce se întâmplă ceva mă suni. Dacă nu, o să dau cumva de tine şi nu va fi prea bine.

Parks ridică mâinile.

— Gata, gata, nu caut noi duşmani, am deja destui. Se duse la uşă, apoi se întoarse. Nu vreau să-ţi faci speranţe deşarte. Şansele să-l mai găsim pe Sean în viaţă sunt foarte slabe. Dar cât va mai fi o şansă, eu nu voi dormi.

Ea reuşi să zâmbească.

— Bine. Mulţumesc.

La cinci minute după ce el plecă, Michelle se îmbrăcă, se feri de asistentele de serviciu şi fugi din spital pe una dintre ieşirile din spate.

67

King se trezi într-o beznă totală. Era foarte frig, oriunde ar fi fost, cu toate că începea să aibă o idee din ce în ce mai clară în legătură cu locul în care putea fi. Respiră adânc şi încercă să se ridice, dar era exact cum se gândise. Nu putea. Trebuiau să fie legături din piele după cum le simţea. Întoarse capul, lăsându-şi ochii să se acomodeze cu întunericul, dar nu se vedea nicio geană de lumină; nu putea distinge nimic. Putea să fie şi pe ocean, că tot nu şi-ar fi putut da seama. Rămase nemişcat atunci când prinse un zgomot uşor de undeva; dar era atât de slab, încât nu-şi putu da seama dacă era făcut de un om. Apoi auzi paşi apropiindu-se. După câteva secunde, simţi o prezenţă în apropiere. Se simţi atins pe umăr, uşor, deloc ameninţător. Apoi atingerea deveni o strânsoare. Strânsoarea deveni din ce în ce mai puternică, zdrelindu-i pielea, King îşi muşcă limba, hotărât să nu ţipe de durere.

În sfârşit, reuşi să spună pe un ton cât se poate de calm:

— Uite ce, doar nu ai de gând să mă rupi cu mâinile goale, aşa că termină naibii odată!

Presiunea cedă imediat şi paşii se depărtară. King simţi că fruntea îi transpirase. Apoi începu să-i fie frig şi să i se facă rău de la stomac. Se gândi că probabil îi injectaseră ceva. Întoarse capul într-o parte şi vomită.

Cel puţin, fiind capabil să vomite, se simţi viu.

— Scuze pentru mizerie, murmură el.

Închise ochii şi, uşor, adormi.

Prima oprire a lui Michelle fu la ruinele casei lui King. În drumul ei trecu prin moloz, printre pompieri, poliţişti şi alţii care inspectau pagubele şi stingeau micile focuri mocnite. Vorbi cu câţiva dintre ei şi îi confirmară că nu

fuseseră găsite rămăşiţe umane. Privirea i se opri pe rămăşiţele a ceea ce fusese odată casa „perfectă” a lui King şi deodată deveni tare deprimată. Nu putea să afle nimic din toate astea. Se duse pe doc la barca lui Sean şi se aşeză acolo privind lacul, încercând să-şi recapete puterile şi inspiraţia, stând aproape de lucrurile care îi erau dragi lui.

Două lucruri o preocupau foarte mult: mandatul pe numele lui Bob Scott şi verificarea informaţiilor despre Doug Denby. Şi se decise să întreprindă ceva în legătura cu amândouă. Conduse până la han, sunându-l pe tatăl ei pe drum. Cum era un şef de poliţie foarte respectat, Frank Maxwell ştia pe toată lumea din Tennessee care merita cunoscută. Îi spuse tatălui ei ce avea nevoie.

— Este totul în regulă? Nu prea pari să te simţi bine.

— Presupun că nu ai aflat, tată. Au aruncat în aer casa lui Sean King noaptea trecută şi acum este dispărut.

— Doamne, dar tu eşti bine?

— Sunt OK.

Ea nu spuse nimic despre tentativa de omor asupra ei. Cu câţiva ani în urmă, decisese să nu-i destăinuie prea multe despre viaţa profesională. Fiii lui puteau să fie în pericol – tatăl lor considera asta ca parte din meserie. Dar faptul că unica lui fiica fusese pe punctul de a fi ucisă era ceva de neacceptat.

— Tată, am nevoie de informaţii imediat ce faci rost de ele.

— Am înţeles. Nu va dura mult.

Şi închise.

Ea ajunse la han, luă notiţele lui Joan din camera ei şi dădu o serie de telefoane legate de Doug Denby, ultimul, acasă la el, în Jackson, Mississippi. Femeia care răspunse nu-i dădu nicio informaţie despre Denby, nici măcar nu confirmă că el ar locui acolo. Asta nu era ceva de mirare din moment ce Michelle era un străin. Şi totuşi, dacă Denby avea bani şi nicio obligaţie să se ducă

la serviciu în fiecare zi, ar fi putut fi oriunde. Şi nimeni cu care vorbise nu-i putea oferi un alibi nici măcar pentru unul dintre momentele critice. Poziţia lui în campania lui Ritter îl făcea cu certitudine suspect, dar care putea fi motivul?

Soneria telefonului o făcu să tresară. Era tatăl ei. Vorbi succint în timp ce ea nota totul.

— Tată, eşti cel mai bun. Te iubesc.

— Păi, nu ar fi rău dacă ai veni şi tu mai des în vizită. Mama ta tot întreabă de tine, adăugă el repede.

— Aşa o să fac. Când totul se va limpezi aici, vin acasă.

Ea sună la numărul pe care i-l dăduse tatăl ei. Era biroul de avocatură care intermediase vânzarea proprietăţii din Tennessee către Bob Scott. Tatăl ei îl sunase deja pe avocat şi îl pusese în temă.

— Nu îl cunosc pe tatăl tău, dar am auzit numai lucruri bune despre el de la cunoştinţe comune, îi spuse avocatul. Acum înţeleg că asta are legătură cu vânzarea unui teren.

— Exact. Ai încheiat, din câte am înţeles, actele vânzării între un moştenitor şi un anume Robert Scott.

— Da, tatăl tău a menţionat ceva. Am scos dosarul. Robert Scott a fost cumpărătorul. A plătit cu banii jos; nu era chiar atât de mult. Era numai o cabană veche, în jur numai pădure şi dealuri într-un loc foarte izolat.

— Înţeleg că acest proprietar iniţial nu ştia că pe proprietatea lui era un buncăr.

— Tatăl tău a menţionat ceva de un buncăr. Trebuie să recunosc că nici eu nu ştiam. Nu apărea nicăieri menţionat. Şi nu aveam niciun motiv să bănuiesc că ar fi unul. Dacă ar fi fost aşa, atunci m-aş fi dus la armată. Chiar nu ştiu. Adică, la ce-ţi poate folosi un buncăr?

— Aţi fost vreodată pe proprietatea aceea?

— Nu.

— Eu am fost. Puteai intra în buncăr printr-o uşă din

subsolul clădirii.

— Asta este imposibil!

— De ce?

— Pentru că nu era niciun subsol acolo. Am planurile chiar în faţa mea.

— Ei bine, poate că nu era un subsol atunci când clientul tău a deţinut-o, dar acum este. Poate că acest Bob Scott ştia de buncăr şi a construit un subsol ca să aibă acces la el.

— Bănuiesc că asta este posibil. Mă uitam peste istoricul acestui teren şi văd că a avut mulţi proprietari după armată. De fapt, atunci când a fost al armatei, nu exista nicio cabană. Unul dintre proprietarii ulteriori a construit-o.

— Nu cumva ai o poză de-a lui Bob Scott din întâmplare? Este foarte important, spuse ea.

— Ei bine, noi facem de obicei o poză a permisului de conducere când încheiem un contract legat de proprietăţi – ştii tu, pentru a verifica identitatea ulterior, fiind vorba de documente oficiale.

Michelle aproape că sări în sus de bucurie.

— Îmi poţi trimite poza prin fax chiar acum?

— Nu, nu pot.

— Dar nu este informaţie clasificată.

— Nu este vorba de asta. El suspină şi apoi spuse: Uite, când am deschis dosarul azi-dimineaţă, a fost prima dată când m-am uitat la el după ce a fost efectuata tranzacţia. Şi, ei bine, nu am găsit copia permisului de conducere a lui Bob Scott.

— Poate că aţi uitat să o faceţi.

— Secretara mea se ocupă de treburile astea de treizeci de ani şi niciodată nu s-a întâmplat să uite ceva.

— Poate că a luat cineva copia din dosar.

— Nu ştiu ce să cred. Numai că nu mai este aici.

— Îţi mai aminteşti cum arăta Bob Scott?

— Nu l-am văzut decât o dată, pentru câteva minute,

de aproape. Am sute de cazuri de acest gen pe an.

— Poţi să te gândeşti puţin şi să încerci apoi să mi-l descrii?

Avocatul făcu întocmai, şi Michelle îi mulţumi închizând apoi.

Descrierea era prea vagă pentru a putea afla dacă era vorba de Bob Scott. Şi în opt ani oamenii se pot schimba mult, mai ales cei care au parte de transformări majore în viaţa lor. La naiba, se învârtea în cerc. Luă câteva guri de aer pentru a se calma. Panica nu avea cum să-l ajute pe Sean.

Incapabilă să înainteze cu investigaţia, ea se întreba ce făcuse Sean cu a lui. El spusese că lucra la ceva – ceva care necesita cercetări în plus. Ce spusese? Fusese undeva. Îşi chinui creierii încercând să se gândească la toate astea.

Şi apoi îşi aduse aminte. Luă cheile şi sări în maşină.

68

Michelle intră în biblioteca Facultăţii de Drept şi merse glonţ la recepţie. Femeia care era acolo nu era aceea care îl ajutase pe King, dar o îndrumă către ea.

Michelle flutură legitimaţia de la Serviciul Secret şi îi spuse femeii că trebuie să afle la ce lucrase Sean King.

— Am auzit la ştiri că i-a ars casa din temelii. E teafăr? Nu au spus.

— Din păcate, nu ştim încă. De aceea avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Femeia îi dezvălui lui Michelle ce îi ceruse King, apoi o duse în aceeaşi cameră şi îi conectă computerul la sistem.

— Era vorba de Martindale Hubbel, spuse femeia.

— Îmi pare rău, nu sunt avocat. Ce este mai exact Martindale Hubbel?

— Este un anuar cu toţi avocaţii licenţiaţi din America. Sean are unul şi la el la birou, dar este prea nou, avea nevoie de unul care să cuprindă anii trecuţi.

— A spus cât de trecuţi?

— Începutul anilor 1970.

— A mai menţionat şi altceva? Ceva care să limiteze posibilităţile mai mult? Michelle nu ştia exact câţi avocaţi erau licenţiaţi în America, dar bănuia că erau mult mai mulţi decât avea ea timp să caute.

Femeia dădu din cap.

— Îmi pare rău, asta este tot ce ştiu.

Ea plecă, şi Michelle se uită la ecran cu o privire dezamăgită atunci când văzu că sunt mai mult de un milion de nume în acel anuar.

„Sunt peste un milion de avocaţi în Statele Unite? Nu e de mirare că lucrurile sunt atât de încurcate.”

Neştiind de unde să înceapă, privirea ei se opri asupra unui buton de căutare în dreptul căruia stătea

scris: „Căutări recente”. Acesta lista ultimele documente accesate de cel care folosise de curând computerul.

Apăsa pe primul cuvânt din listă. Când văzu numele şi locul de unde era avocatul descoperit, sări de pe scaun şi ieşi din bibliotecă în cea mai mare viteză, lucru care îi făcu pe avocaţii aspiranţi de acolo să ridice privirile miraţi.

Deschise telefonul înainte să ajungă la maşină. Mintea îi mergea atât de repede, umplând golurile într-un ritm atât de alert, încât nici nu-şi dădu seama că persoana de la celalalt capăt al firului spusese deja de trei ori „alo”.

— Parks, strigă ea în telefon, sunt Michelle Maxwell. Cred că ştiu unde este Sean. Şi ştiu cine naiba este în spatele acestei poveşti.

— Hei, mai uşor! Despre ce vorbeşti?

— Ne vedem în faţă la cafeneaua Greenberry de lângă centrul comercial Barracks Road cât poţi de repede. Şi cheamă cavaleria. Trebuie să ne mişcăm repede.

— Să ne întâlnim la Barracks Road? Dar tu nu eşti în spital?

Michelle îi închise telefonul fără să răspundă.

În timp ce se grăbea, se rugă să nu fie prea târziu.

Parks veni la întâlnire în faţa cafenelei. Era singur şi nu arăta deloc fericit.

— Ce naiba faci afară din spital?

— Unde sunt oamenii tăi? întrebă ea.

Şeriful era într-o dispoziţie groaznică.

— Ce, crezi că eu şi cavaleria stăm în nişte corturi gata să sărim atunci când ne strigi tu în telefon? Nu îmi spui nimic şi aştepţi ca eu să strâng o armată şi nici măcar să nu ştim unde naiba mergem? Eu lucrez pentru guvern, domnişoară, exact ca şi tine, cu fonduri şi resurse limitate. Nu sunt James Bond!

— Bine, îmi pare rău. Eram foarte agitată. Şi nici nu prea mai avem timp.

— Vreau să tragi puternic aer în piept, adună-ţi gândurile şi spune-mi ce se întâmplă. Iar dacă ai rezolvat cazul şi vom avea nevoie de oameni, îi voi aduce. Trebuie doar să dau un telefon. Bine?

El o privi atât cu speranţă, cât şi cu scepticism.

Ea trase puternic aer în piept şi se forţă să se calmeze.

— Sean s-a dus la bibliotecă şi a verificat nişte informaţii despre un avocat care cred că a instrumentat cazul lui Arnold Ramsey când acesta a fost arestat în anii 1970.

— Ramsey a fost arestat? Când a mai apărut şi asta?

— A fost ceva peste care a dat Sean.

Parks o privi curios.

— Care este numele avocatului?

— Roland Morse, un avocat din California. Sunt sigură că este tatăl lui Sidney Morse. Sidney trebuie să-l fi cunoscut pe Arnold Ramsey de mai demult, probabil de când erau colegi de liceu. Dar asta nu e important. Jefferson, nu este vorba de Sidney, bineînţeles; este Peter Morse, fratele mai mic. El este în spatele acestei poveşti. Ştiu că sună forţat, dar sunt aproape sigură. Sean nu a fost atent o secundă, Clyde Ritter a fost ucis şi viaţa fratelui său a fost distrusă. El are banii şi trecutul plin de infractori şi infracţiuni necesare pentru a orchestra totul. Îşi răzbună fratele, care a ajuns într-un spital de boli mintale prinzând mingi de tenis. Şi noi nici măcar nu l-am avut vreodată pe lista de suspecţi. Îi are pe Sean, pe Joan şi pe Bruno. Şi ştiu şi unde.

Când îi spuse unde, Parks izbucni imediat:

— Atunci ce naiba mai aşteptăm? Haide!

Săriră în maşina ei şi plecă demarând din parcare. În timpul asta, Parks dădu un telefon chemând cavaleria. Michelle se ruga să nu fie prea târziu.

69

Când King se trezi, îl durea atât de tare capul, încât era foarte sigur că fusese drogat. Mintea i se limpezi încet şi realiză că îşi putea mişca mâinile şi picioarele. Cercetă cu prudenţă locul din jurul lui. Nu mai era legat. Se ridică foarte încet şi în acelaşi timp se pregăti de atac. Îşi coborî picioarele până simţi podeaua. Apoi se opri. Avea ceva în ureche şi ceva care îl freca la ceafa, iar la brâu simţea o umflătură.

Apoi luminile se aprinseră şi se pomeni privindu-şi reflexia într-o oglindă mare de pe peretele opus. Era îmbrăcat într-un costum negru şi cravată cu model, iar în picioare avea pantofi. Cu mâna dreaptă scoase un pistol model 357 din toc. Chiar şi părul lui era aranjat în stilul de atunci… La naiba! Chiar şi tâmplele albite erau vopsite. Verifică magazia pistolului, dar era sigilată. După greutate, părea că avea gloanţe. Totuşi, ar fi pus pariu că erau oarbe. Era exact acelaşi model pe care-l deţinuse atunci, în 1996. Puse arma înapoi în toc şi se uită în oglindă de unde îl privea un om cu exact opt ani mai tânăr. Când ajunse mai aproape de oglindă, observă obiectul pe care îl avea la rever. Era insigna de identificare a agenţilor Serviciului Secret, roşie, exact ca aceea pe care o purtase în ziua de 26 septembrie 1996. Avea o pereche de ochelari de soare în buzunarul de la piept.

Când se întoarse din profil observă firul buclat al căştii din urechea stângă. Nu mai avea nicio îndoială. Redevenise agentul Serviciului Secret Sean Ignatius King. Şi era uimitor faptul că totul începuse cu cadavrul lui Howard Jennings în biroul lui. Ce coinci… Se holbă la imaginea din oglindă. Acuzaţiile false împotriva lui Ramsey nu avuseseră nimic de-a face cu Bruno. Ultima piesă îşi găsi şi ea locul. Iar acum nu mai putea face

nimic. De fapt, şansele să apuce să povestească erau mici.

Dintr-odată, la o distanţă oarecare, auzi murmure joase, care păreau a fi ale unei mulţimi de sute de oameni. Uşa de la celălalt capăt al camerei era deschisă. Ezită, dar apoi ieşi. Trecând prin hol, se simţi ca un cobai într-un labirint. De fapt, cu cât înainta, cu atât se adâncea sentimentul. Nu era un gând reconfortant, dar ce putea face?

La capătul coridorului, ceva se deschise şi prin acest portal se puteau vedea o lumină puternică şi amplificatoarele de sunet care răspândeau murmurele. Inspiră adânc şi intră.

Stonewall Jackson Room din hotelul Fairmount arăta foarte diferit faţă de cum o văzuse King ultima oară când fusese aici. Totuşi, îi dădea o senzaţie de familiar. Încăperea era bine luminată, sforile de catifea şi semnele de restricţie erau exact acolo unde fuseseră cu opt ani în urmă. Mulţimea – reprezentată prin sute de personaje din carton pictate cu atenţie şi fixate în suporturi de metal şi ţinând în mâini panouri cu „Votaţi Clyde Ritter” – stătea în spatele barierei. Larma era simulată prin nişte megafoane ascunse. Era o regizare pe cinste.

În timp ce se uita în jur, amintirile începeau să-l copleşească. Văzu şi oamenii din carton care îi reprezentau pe colegii lui din Serviciul Secret, exact în locurile în care se aflaseră cu atâţia ani în urmă. Poziţionare care se dovedise greşită. Mai erau şi alte feţe pe care le recunoscu. Mai multe personaje pictate ţineau în braţe copii care trebuiau sărutaţi de candidat, alţii – carneţele şi pixuri pentru autografe, iar restul – numai zâmbete largi. Pe peretele din spate era un ceas mare care fusese agăţat din nou.

Arăta ora 10.15. Dacă era ceea ce credea el, atunci nu mai avea decât şaptesprezece minute.

Se uită fix către lifturi şi se încruntă preocupat. Şi cum anume urmau să joace? Nu o mai puteau face la fel ca atunci, pentru că nu ar mai fi existat elementul surpriză. Totuşi, o luase pe Joan cu un scop. Simţi cum pulsul îi creşte şi mâinile încep să îi tremure. Trecuse mult timp de când nu mai era în Serviciul Secret. În anii ce urmaseră nu făcuse decât muncă de birou şi mai ridicase ocazional câteva cutii cu documente. Şi totuşi, simţi că peste şaisprezece minute va trebui să facă munca pe care o făcea la perfecţie cu ani în urmă. Observând personajele fără viaţă, aflate în spatele cordonului purpuriu, se întreba de unde va apărea criminalul adevărat.

Luminile scăzură în intensitate şi zgomotele încetară, iar în apropiere se auziră paşi. Omul arăta atât de diferit, încât, dacă King nu s-ar fi aşteptat să-l vadă, probabil că nu l-ar fi recunoscut.

— Bună dimineaţa, agent King, spuse omul cu Buick-ul. Sper că eşti gata pentru ziua cea mare!

70

Când ajunseră, Michelle şi Parks vorbiră cu ofiţerul care conducea contingentul de poliţişti pe care Parks îl convocase. El îi chemase pe şerifi şi alte forţe de poliţie din Carolina de Nord.

— Vor ajunge acolo înaintea noastră, îi spusese Parks lui Michelle când se aflau pe drum.

— Spune-le să formeze un perimetru în jurul hotelului: pot să stea la marginea zidului de copaci şi să rămână ascunşi, replicase ea.

Michelle şi Parks îngenunchează în spatele copacilor dinapoia hotelului Fairmount. O maşină de poliţie bloca drumul care ducea spre hotel, dar nu era în aria vizuală. Michelle văzu un lunetist sus, într-un copac, arma lui cu rază lungă de acţiune ţintind intrarea principală în hotel.

— Eşti sigur că avem suficienţi oameni aici? îl întrebă ea pe Parks.

El arătă spre alte locuri întunecate, indicând unde erau poziţionaţi oamenii legii. Michelle nu-i văzu, dar simţi prezenţa lor liniştitoare.

— Avem suficienţi pentru a duce la capăt operaţiunea asta, spuse el. Întrebarea este, îi vom mai găsi în viaţă? Parks lăsă arma jos şi luă staţia de emisie-recepţie. Bine, aţi fost în hotel, ştiţi ce este înăuntru. Care este modul cel mai bun de a acţiona?

— Ultima oară când am fost aici, când i-am capturat pe evadaţi, eu şi Sean am reuşit să facem o gaură în gardul de protecţie când am plecat. Era mai uşor decât să ne căţărăm. Putem intra pe acolo. Uşile de la intrarea din faţă erau legate cu lanţuri, dar una dintre ferestrele de jos era spartă. Putem intra pe acolo în câteva secunde.

— Este un loc mare. Ai vreo idee unde anume ar putea

fi?

— Am o bănuială, dar nu ştiu cât de folositoare îţi poate fi. Stonewall Jackson Room. Este o încăpere interioară chiar lângă recepţie. Are o intrare şi două lifturi.

— De ce eşti atât de sigură că este Stonewall Jackson Room?

— Este un hotel vechi şi sunt multe dărăpănaturi, şi dărâmături, şi şobolani, şi alte chestii căţărătoare. Când am fost în încăperea aceea, uşa era închisă şi nu am auzit nimic. Era linişte, prea linişte. Dar când uşa era deschisă, sunetele se puteau auzi normal.

— Înţeleg ce vrei să spui.

— Camera era izolată fonic, Jefferson.

El o privi insistent.

— Încep să înţeleg unde vrei să ajungi.

— Oamenii tăi sunt pe poziţii? El dădu din cap. Michelle se uită la ceas. Este aproape miezul nopţii, dar este lună plină. Există o porţiune de teren deschis pe care trebuie să o străbatem să ajungem la gard. Dacă vom putea comanda atacul din interior, vom avea o şansă mai mare să iasă cu toţii teferi.

— Pare un plan bun. Dar tu deschizi drumul.

Parks vorbi în staţia lui de emisie-recepţie şi le spuse oamenilor lui să mai restrângă perimetrul.

Michelle se pregăti să alerge, dar el o apucă de braţ.

— Michelle, am fost un atlet destul de bun în tinereţe, dar nu am participat la nicio olimpiadă. Acum am probleme cu genunchii, deci ai putea să faci paşii mai mici ca să te pot avea mereu în câmpul meu vizual?

Ea zâmbi.

— Nu-ţi face griji, eşti pe mâini bune.

Înaintară printre copaci până ajunseră la zona descoperită pe care trebuiau să o parcurgă pentru a ajunge la gard. Se opriră acolo, şi Michelle îl privi pe Parks cum răsuflă din greu.

— Eşti gata?

El dădu din cap şi făcu semn cu mâna.

Ea sări şi o luă spre gard. În spatele ei, Parks făcea la fel. Michelle se concentra la ceea ce se afla în faţa ei. Apoi fu atentă la ce se întâmpla în spatele ei şi îi trecură fiori pe şira spinării.

Nu erau sunetele obişnuite scoase de un om care alerga; erau aceleaşi zgomote pe care le auzise în seara când încercaseră să o împuşte… Se înşelase – nu era fuga unui om care fusese rănit. Era şchiopătatul unui om cu probleme la genunchi. Şi acum avea aceeaşi respiraţie şuierătoare.

Sări în spatele unui copac căzut la numai o clipă după ce arma se declanşă, evitând în ultima secundă glonţul. Se rostogoli, scoase arma şi trase la rândul ei.

Parks înjură din cauza ratării şi se aruncă şi el la pământ, evitând cu puţin gloanţele ei. Trase din nou.

— Să te ia naiba, femeie! urlă el. Eşti prea rapidă pentru binele tău.

— Nenorocitule! strigă Michelle şi cercetă zona rapid pentru a vedea eventualele ieşiri sau complici ai lui Parks.

Ţinti şi trase de două ori în direcţia lui, făcând să sară bucăţi din piatra după care era ascuns.

El replică la rândul lui cu două focuri.

— Îmi pare rău, dar nu am avut de ales.

Michelle se uită la copacii din spate şi se întrebă cum poate ajunge acolo fără să moară.

— O, mulţumesc. Acum mă simt mult mai bine. Serviciul de Şerifi nu plăteşte bine?

— Dacă stau să mă gândesc, nu. Dar am făcut o mare greşeală când eram poliţist în Washington cu mulţi ani în urmă şi acum mă bântuie.

— Mă poţi lumina şi pe mine, că tot urmează să mă omori? „Ţine-l de vorba, se gândi ea, până găseşti o soluţie.”

Parks ezită, dar apoi răspunse:

— 1974 îţi spune ceva?

— Protestele împotriva lui Nixon? Michelle îşi forţă memoria, apoi îşi dădu seama. Erai poliţist în Washington, tu l-ai arestat pe Arnold Ramsey. Parks nu spuse nimic. Dar era nevinovat. El nu omorâse pe nimeni – adevărul o lovi necruţător: Tu l-ai omorât pe acel membru al Gărzii Naţionale şi l-ai învinuit pe Ramsey. Şi ai fost plătit să o faci.

— Erau vremuri ciudate pe atunci. Eram altă persoană, cred. Şi nu trebuia să iasă aşa. Cred că l-am lovit prea tare pe copil. Da, am fost plătit şi se pare că nu destul.

— Şi cel alături de care ai lucrat atunci te şantajează acum să faci toate astea?

— După cum am spus, m-a costat mult. Nu există prescriere când vine vorba de crimă, Michelle.

Acum ea nu-l mai asculta. Îşi dăduse seama că îi aplica aceeaşi strategie pe care o folosea ea, până urmau să vină să o încercuiască. Încercă să-şi aducă aminte ce pistol avea Parks. Bine, gata, ştie: Remington cu cinci gloanţe. Sau cel puţin aşa spera. El trăsese de patru ori şi era atât de linişte, încât cu siguranţă l-ar fi auzit când ar fi reîncărcat.

— Hei, Michelle, mai eşti acolo?

Drept răspuns ea trase trei focuri în piatra după care stătea el şi primi un foc de răspuns. Imediat după asta, Michelle sări în picioare şi o luă la fugă spre pădure.

Parks puse gloanţe în pistol, înjurând întruna. Până reuşi să încarce arma, ea era deja prea departe ca pistolul lui să mai poată fi periculos. Strigă în staţia de emisie-recepţie.

Michelle îl văzu venind. O luă către stânga, alunecând şi lungindu-se la pământ chiar la timp pentru că omul din pom, pe care îl crezuse un poliţist lunetist, trăgea acum în ea. Ea ripostă cu câteva focuri în direcţia lui şi

apoi se târî pe burta vreo zece metri, înainte de a sări din nou în picioare.

Cum putuse să fie atât de oarbă? Alt foc de armă nimeri un pom chiar lângă capul ei şi se prăbuşi din nou pe burtă. Trase puternic aer în piept şi îşi analiză opţiunile. Nu exista niciuna care să nu implice moartea ei violentă. Ei o puteau urmări pas cu pas şi nu avea ce face. Stai, telefonul! Însă realiză că îi căzuse de la brâu. Acum era izolată şi nu mai putea cere ajutorul nimănui, şi erau doi criminali, cel puţin, care o urmăreau în aceste păduri întunecate în mijlocul pustietăţii. Bine, situaţia asta depăşea orice coşmar avusese ea până atunci.

Mai trase câteva focuri în direcţia de unde credea că vin ei, apoi sări în picioare şi o luă la fugă. Luna plină era atât o binecuvântare, cât şi un blestem. Datorită ei putea vedea pe unde fuge, dar în acelaşi timp o făcea mai uşor de localizat.

Ieşi din pădure, apoi se opri la timp.

Era chiar pe marginea unui dig construit pe râul pe care îl observase în prima ei vizită aici. O lungă cădere o aştepta dacă mai făcea un pas. Problema era că Parks şi partenerii lui veneau spre ea. Îşi verifică arma – mai avea cinci gloanţe şi unul îi era rezervat ei. Bine, în câteva secunde ei vor ieşi din pădure şi vor putea trage în ea – asta numai dacă nu găsea la timp un loc să se ascundă. Chiar dacă l-ar fi nimerit pe unul din trăgători, asta ar fi dezvăluit poziţia ei, şi celălalt ar lua-o pe ea în colimator. Privi în jur căutând o soluţie care să-i mărească şansele de supravieţuire. Apoi se uită din nou la dig şi la râul care curgea cu viteză. Planul ei se contură în câteva secunde. Chiar dacă unii ar spune că acţiona nebuneşte, iar ceilalţi, că avea tendinţe sinucigaşe. Dar la naiba, ea iubea viaţa trăită la extrem. Îşi puse arma în toc, trase aer în piept şi aşteptă. Când îi auzi că ajung şi o pot vedea, strigă şi se aruncă în gol.

Alesese cu foarte mare grijă locul. La circa şase metri mai jos se găsea o mică lespede de piatră. Căzu şi se apucă de ce putu. Se lovi şi aproape că alunecă în râu.

Se uită în sus şi îi văzu pe Parks şi pe celălalt privind în jos, căutând-o. În locul unde aterizase era o bucată de piatră care o ascundea de privirile lor. Şi luna era în spatele lor, conturându-le siluetele perfect. Ar fi putut să-i nimerească uşor pe amândoi, şi tentaţia era mare, dar ea avea un plan mai complex. Se propti cu picioarele de un mic trunchi de copac care se prinsese de lespedea pe care se afla ea. Acest lucru şi adăpostul natural oferit fuseseră elementele care o determinaseră să aleagă acest loc. Împinse trunchiul până la marginea prăpastiei. Se uită în sus spre Parks. Agitau lanternele căutând-o şi indicând cu degetul. Imediat ce amândoi se uitară în altă parte, făcu vânt buşteanului şi acesta plonjă în râu. În acelaşi timp scoase cel mai tare strigat de care era capabilă.

Privi cum buşteanul loveşte suprafaţa apei, apoi se uită spre oamenii care fixară lanternele în acel punct. Michelle îşi ţinu respiraţia, rugându-se ca ei să creadă că ea plonjase în râu. Însă secundele treceau şi ei nu plecau, iar Michelle începu să regrete că nu trăsese direct în ei. Totuşi, câteva momente mai târziu, se păru că se răzgândesc crezând că ea murise, se întoarseră şi o luară spre pădure.

Michelle aşteptă în jur de zece minute până să iasă, pentru a fi sigură că au plecat. Apoi se prinse de o piatră de pe marginea digului şi începu să se caţere. Dacă Parks şi ceilalţi ar fi văzut privirea femeii atunci când ajunse sus, în ciuda armelor şi a numărului lor, s-ar fi temut cu adevărat pentru viaţa lor.

71

— *Sidney,* te-ai schimbat mult, zise King. Ai mai slăbit. Era să nu te recunosc. Arăţi bine însă. Fratele tău n-a îmbătrânit la fel de bine ca tine.

Sidney Morse, sclipitorul manager de campanie al lui Clyde Ritter, care ar fi trebuit să fie închis într-un ospiciu din Ohio, îl privi pe King cu o expresie amuzată. De asemenea, avea un pistol îndreptat spre pieptul lui King. Îmbrăcat într-un costum scump, proaspăt bărbierit, cu părul grizonat cam rar, dar aranjat cu gust, Morse era un bărbat zvelt, cu o alură distinsă.

— Sunt impresionat. Ce te-a făcut să crezi că altcineva decât nefericitul domn Scott a fost în spatele acestei chestii?

— Biletul pe care mi l-ai lăsat pe uşa de la baie. Un agent al Serviciului Secret n-ar fi folosit niciodată cuvintele acelea. Iar Bob Scott fusese în armată şi utiliza întotdeauna sistemul de douăzeci şi patru de ore. N-ar fi folosit niciodată a.m. Şi apoi am început să mă gândesc: De ce Bowlington? De ce hotelul Fairmount? Pentru că era la treizeci de minute de Arnold Ramsey, de-asta. Ca manager de campanie puteai foarte uşor să aranjezi asta.

— Dar asta puteau face mai mulţi, inclusiv Doug Denby şi chiar Ritter. Iar pentru lume eu nu sunt decât o legumă, undeva în Ohio.

— Nu și pentru un agent secret. Recunosc, mi-a luat ceva timp, dar m-am prins până la urmă. Făcu semn spre pistolul pe care îl avea Sidney. Eşti stângaci, mi-am adus aminte. Molfăiai la bomboane. Noi, cei din Serviciul Secret, avem tendinţa să ne concentrăm asupra micilor detalii. Şi totuşi, „leguma” din Ohio prinde mingi de tenis cu mâna dreaptă. Iar într-o fotografie făcută la spital, Peter Morse ţine bâta de

baseball în mâna dreapta, aşa că mi-a fost confirmată şi asta.

— Dragul meu frate. N-a fost niciodată bun la nimic.

— Dar a fost o parte integrantă a planului tău, continuă King, încercând să-l facă să spună mai mult.

Morse zâmbi.

— Văd că nu ai minte să îţi dai seama de tot, vrei să-ţi spun eu ce şi cum. Bine, şi-aşa nu te văd depunând mărturie mai târziu. Pistoalele „curate" pe care eu şi Arnold le aveam la Fairmount le-am luat de la fratele meu infractor.

— Iar tu te-ai ascuns în debara după ce Ritter a fost împuşcat.

— Dar femeia de serviciu m-a văzut şi m-a şantajat vreme de şapte ani, oprindu-se numai când a crezut că am fost închis. Prietena ta, Maxwell, mi-a dezvăluit fără să vrea identitatea şantajistei. Şi i-am plătit-o. Cu vârf şi îndesat.

— Aşa cum ai făcut şi cu Mildred Martin.

— Nu ştia să urmeze indicaţiile. Nu tolerez oamenii proşti.

— Bănuiesc că intră şi fratele tău în categoria asta.

— Probabil a fost o greşeală să îl implic şi pe el, dar era din familie, până la urmă, şi era dornic să mă ajute. Totuşi, cu trecerea timpului, fratele meu a continuat să ia droguri şi mi-era teamă că va spune ceva. Eu aveam banii în familie şi exista întotdeauna posibilitatea unui şantaj. Cel mai bun loc în care să-ţi ţii problemele este „în văzul lumii", aşa că l-am ţinut pe lângă mine, am avut grijă de el. Când a venit momentul, am făcut schimb de identitate şi l-am închis la ospiciu.

— Bine, dar de ce schimbul de identitate?

— Astfel eram sigur că lumea mă crede într-un loc, în vreme ce eu coceam planul ăsta. Altfel, oamenii ar fi început să-şi bage nasul. Morse întinse mâinile. Gândeşte-te! Mai mulţi actori în acest imbroglio avându-

l ca protagonist pe Ritter strânşi într-o scenă ca asta? Invariabil oamenii încep să se gândească la mine. Faptul că eram, chipurile, internat era chiar mai bine decât dacă aş fi fost mort. Oamenii îşi pot înscena moartea. Eram convins că nimeni nu va reuşi să afle, aşa că l-am închis pe Peter la ospiciu în locul meu. Morse zâmbi. Şi dacă tot o faci, fă-o ca la carte.

King clătină din cap. Se gândea să câştige cât mai mult timp ţinându-l de vorba pe Morse. Era evident că omul voia să se dea mare cu planul lui măreţ, iar King se putea folosi de timp pentru a găsi o strategie.

— Eu aş fi făcut altfel. L-aş fi băgat la ospiciu, apoi l-aş fi omorât. Aşa, eşti sigur că oamenii te cred mort.

— Dar dacă îl omoram, ar fi putut avea loc o autopsie, şi asta ar fi putut arăta cine era, de fapt, din fişele medicale şi de stomatologie mai vechi. Dacă moare din cauze naturale, toate bune. Pe lângă asta, semănăm, şi detaliile pe care le-am pus la cale erau de ajuns pentru a păcăli pe oricine. Geniul meu se vede în detalii. De exemplu, încăperea asta este antifonată. De ce într-un hotel părăsit? Pentru că nu ştii niciodată ce-i cu undele sonore: călătoresc în cele mai ciudate şi mai imprevizibile moduri, şi nu-mi pot permite niciun fel de întrerupere. Asta ar strica interpretarea, iar eu nu mi-am dezamăgit publicul până acum. De asemenea, îmi place să fac lucrurile cu un anume stil. Ca de exemplu biletul de care-mi vorbeai. Aş fi putut să ţi-l strecor în cutia poştală. Dar un cadavru care atârnă de uşă, asta e ceva clasic. Şi faptul că ţi-am aruncat casa în aer. Aşa procedez eu.

— Dar de ce l-ai implicat pe Bob Scott? Cum ai zis, nimeni nu te-ar fi bănuit.

— Gândeşte, agent King, gândeşte! Fiecare dramă are nevoie de un personaj negativ. În plus, cât am lucrat cu Ritter, agentul Scott nu mi-a acordat niciodată respectul cuvenit. A ajuns să regrete acest lucru.

— Bun, deci i-ai ars creierul fratelui tău, i-ai mutilat faţa ca să îi ascunzi şi mai mult identitatea, l-ai îngrăşat, iar tu ai slăbit, te-ai mutat în Ohio, unde nimeni nu vă ştia pe niciunul din voi, şi ai făcut schimbul de identităţi. Ce mai producţie! Exact ca şi campania lui Ritter.

— Clyde Ritter n-a fost decât un mijloc de a-mi atinge scopul.

— Corect. Asta n-a avut nimic de-a face cu Clyde Ritter. Arnold Ramsey e cheia. El avea ceva ce tu voiai. Voiai atât de mult, încât l-ai omorât ca să poţi să iei acest lucru.

— I-am făcut un bine. Ştiam că Arnold îl ura pe Ritter. Cariera lui academică decăzuse de mult. Ajunsese la punctul cel mai de jos, era clar că aştepta o ofertă ca a mea. I-am permis să îşi retrăiască gloria apusă, ca protestatar radical. L-am lăsat să intre în istorie ca asasinul unui om imoral, dezgustător, un martir al ţării. Ce poate fi mai bine de atât?

— Dacă puneai mâna pe premiul cel mare. Premiul pe care ai încercat să-l obţii acum treizeci de ani când i-ai înscenat lui Ramsey uciderea unui membru al Gărzii Naţionale. Dar încercarea ta a eşuat, la fel şi planul cu Ritter. Chiar dacă Arnold nu mai era de actualitate, tu tot nu aveai să câştigi.

Morse părea amuzat.

— Hai, te descurci bine. Ce n-am câştigat?

— Femeia pe care o iubeai, Regina Ramsey, actriţa cu un viitor strălucit înaintea ei. Pariez că a jucat în producţiile tale pe vremuri. Şi nu era vorba doar de afaceri. O iubeai. Numai că ea îl iubea pe Arnold Ramsey.

— Ironia este că eu i-am prezentat. Pe Arnold l-am întâlnit când făceam o piesă cu protestatari pentru drepturile omului şi aveam nevoie de mai multe informaţii. Nu mi-am închipuit nicio clipă că doi oameni atât de diferiţi… Ei bine, era clar că el n-o merita. Eu şi

Regina formam o echipă, una cu adevărat bună, ne aştepta o lume întreagă. Eram născuţi pentru a reuşi. Prezenţa copleşitoare pe care o avea pe scenă – ar fi fost o stea pe Broadway, una dintre cele mai mari.

— Şi te-ar fi făcut şi pe tine vedetă.

— Toţi marii impresari au nevoie de o muză. Şi nu te lăsa păcălit, eu am scos ce era mai bun din ea. Am fi fost de neoprit. În schimb, puterea mea artistică a dispărut când ea s-a măritat cu el. Aşa că mi-au distrus cariera, iar Arnold îi irosea talentul în lumea lui academică la un nu-ştiu-ce colegiu de mâna a treia.

— Păi, asta s-a întâmplat din cauza ta. Tu i-ai stricat cariera.

— Mi-ai pus multe întrebări, lasă-mă să te întreb şi eu ceva. Ce ţi-a atras atenţia asupra mea?

— Am auzit o chestie care m-a îndreptat spre tine. Aşa că am început să fac săpături, să aflu despre familia ta. Am descoperit că tatăl tău a fost avocatul care l-a scăpat pe Ramsey de acuzaţia de crimă, în Washington. Bănuiesc că planul tău era să îl faci pe Ramsey să pară vinovat, ca Regina să nu-l mai iubească, apoi să apari tu ca un cavaler, să îl salvezi pe Arnold şi să rămâi cu Regina. Parcă e o întâmplare scoasă din filme.

Morse îşi ţuguie buzele.

— Numai că scenariul n-a mers.

— Da, dar apoi ai aşteptat până a mai venit o ocazie.

Morse aprobă din cap şi zâmbi.

— Sunt foarte răbdător. Când Ritter şi-a anunţat candidatura, ştiam că era oportunitatea pe care o aşteptam.

— De ce nu ţi-ai omorât rivalul?

— Păi ce e distractiv în asta? Unde e drama? Ţi-am spus că eu nu fac lucrurile în stil mare. În plus, dacă aş fi făcut asta pur şi simplu, ea l-ar fi iubit şi mai mult. Da, trebuia să îl omor pe Arnold Ramsey, dar nu voiam ca ea să îi plângă moartea. Voiam să-l urască. Atunci noi

puteam fi din nou o echipă. Bineînţeles, Regina era mai în vârstă atunci, dar talentul ei – aşa ceva nu se pierde niciodată. Puteam avea din nou vraja de la început. Eram convins de asta.

— Aşa că asasinarea lui Ritter a fost următoarea ta producţie de anvergură.

— În realitate, a fost foarte uşor să-l conving pe Arnold s-o facă. El şi Regina se despărţiseră până la urmă, dar ştiam că ea încă îl mai iubeşte. Acum era momentul să-l demasc ca pe criminalul nebun care era, şi nu activistul nobil, strălucit cu care se căsătorise. M-am întâlnit în secret cu Arnold, de multe ori. L-am susţinut în momentele grele. El mă vedea ca pe un prieten. I-am adus aminte de zilele din tinereţe când voia să schimbe lumea. L-am provocat să fie din nou erou. Şi când i-am spus că sunt gata să mă alătur lui, că Regina va fi foarte mândră, ştiam că îl am în mână. Iar planul a decurs minunat.

— Numai că văduva îndurerată te-a respins din nou. Iar de data aceasta a fost mai devastator, pentru că motivul era că nu te iubea.

— Nu este tot, de aceea ne aflăm azi aici.

King îl privi întrebător.

— Iar mai târziu s-a sinucis. Sau poate nu?

— Se recăsătorea. Cu un om remarcabil de asemănător cu Arnold Ramsey.

— Thornton Jorst.

— Cred că avea ceva în gene, o slăbiciune pentru asemenea oameni. Am început să văd că „steaua” mea nu este atât de perfectă. Dar după atâţia ani, dacă eu n-o puteam avea, nimeni n-avea să o aibă.

— Şi ai omorât-o şi pe ea.

— Hai să zicem aşa: am lăsat-o să se ducă la nenorocitul de bărbatu-său.

— Iar acum ajungem la Bruno.

— Vezi tu, agent King, orice piesă bună are trei acte.

Primul a fost ofiţerul din Garda Naţională, al doilea, Ritter.

— Iar acum vine cortina de final. Eu şi Bruno. Dar de ce? Regina a murit. Ce câştigi dacă faci asta, acum?

— Agent King, îţi lipseşte viziunea ca să poţi vedea ce am creat eu aici.

— Îmi pare rău, Sid, sunt un tip obişnuit. Şi nu mai sunt în Serviciul Secret, aşa că poţi să renunţi la „agent”.

— Nu, astăzi eşti agent secret, îi replică Morse ferm.

— Da. Iar tu eşti un psihopat. Şi când se termină totul, mă voi asigura că te vezi cu fratele tău. Poţi să-i arunci mingea de tenis, dacă vrei.

Sidney Morse ţinti arma spre capul lui King.

— Lasă-mă să-ţi zic exact ce ai de făcut. Când ceasul va arăta 10.30 a.m. fix, îţi vei lua poziţia în spatele şnurului. Am avut eu grijă de restul. Ai un rol foarte important în piesa asta. Sunt convins că ştii care este. Îţi urez să îţi îndeplineşti rolul cu brio.

— Deci va fi o repunere în scenă a incidentului din 1996?

— Ei, nu chiar. Nu vreau să te plictiseşti.

— Hei, poate am şi eu ceva surprize pentru tine.

Morse chicoti.

— Agent King, nu eşti din clasa mea. Acum fii atent, nu e o repetiţie. E chiar spectacolul, aşa că fii pe poziţie! Şi ca să ştii, spectacolul asta nu se va juca decât astă-seară.

Morse dispăru în întuneric, iar King trase adânc aer în piept. Morse era la fel de impresionant şi dădea dovadă de aceeaşi măiestrie ca şi înainte. Lui King aproape că îi cedau nervii. Era el singur împotriva mai multora, nici nu ştia câţi. Avea un singur pistol, şi nu credea nicio clipa că muniţia reprezenta altceva decât gloanţe oarbe. Se uită la ceas. Mai erau zece minute până când începea acţiunea. Privi ceasul de la mână.

Era aproape 12.30. Nu ştia dacă a.m. Sau p.m. Desigur Morse putea să-i pună ceasul la ce oră voia el.

Aruncă o privire în jur, încercând să găsească ceva, orice, care l-ar ajuta să supravieţuiască. Nu văzu decât reproducerea unui eveniment oribil, la care nici nu voia să se mai gândească, darămite să-l retrăiască.

Şi atunci o întrebare şocantă îi trecu prin minte: cine va juca rolul lui Arnold Ramsey? Răspunsul veni fulgerător. Tatăl şi fiica. Ticălosul naibii! Chiar avea de gând s-o facă din nou.

Michelle trecu repede pe lângă copaci, atentă la oricine ar fi apărut pe lângă hotel. Îl zări pe Jefferson Parks care urcă într-o camionetă şi demară în trombă. „Bun, un oponent mai puţin”, îşi zise. Satisfăcută că putea să încerce, se aplecă şi se târî până la gard. Se pregătea să îl sară când se lipi din nou de pământ. Bâzâitul o deconcertă – apoi văzu firul care pleca de la gard. Se trase înapoi, ridică un băţ şi îl arunca în plasa gardului. Băţul se lovi de ea şi fu ars instantaneu. Nemaipomenit, gardul era electrificat. Nu putea să treacă prin gaura din gard, îi spusese lui Parks despre ea, şi probabil o aşteptau acolo, prea puţin convinşi de moartea ei prin înec. Iar spaţiul era atât de mic, încât oricum s-ar fi atins de gard.

Se duse din nou în pădure şi se gândi la dilema ei. Într-un final îşi aduse aminte că văzuse ceva prima dată când vizitase locul şi îşi dădu seama că ar fi fost singurul loc pe unde putea intra. Alergă spre partea din spate a clădirii unde pământul era înclinat spre gard şi forma un fel de rampă. În liceu fusese campioană la săritura în lungime şi la cea în înălţime, dar trecuse ceva timp de atunci. Măsură distanţele, alergă un pic pe loc pentru a se încălzi, cântări înălţimea gardului prin comparaţie cu locul de unde avea să sară. Îşi scoase pantofii şi îi arunca de cealaltă parte a gardului, se puse în poziţie de

start, spuse o rugăciune în gând, trase aer în piept şi porni în fugă. Îşi număra paşii, aşa cum fusese antrenată. Aproape că renunţă, când ajunse mai aproape de gardul electrificat. Dacă eşua aici, înfrângerea n-ar fi constat în câteva lacrimi pentru că pierduse titlul. Asta era pentru totdeauna.

Se ridică în aer, picioarele, braţele şi spatele lucrând la unison, memoria musculară revenind la timp pentru a-şi putea roti trupul, arcui spatele, trecând peste gard la cincisprezece centimetri. De partea cealaltă nu o aştepta nicio saltea moale care să atenueze şocul căderii, aşa că se ridică încet, cu dureri peste tot, şi îşi puse pantofii în picioare. Mergând atentă spre clădire, descoperi încă o fereastră spartă şi se strecură înăuntru.

72

Când se făcu 10.26, prin uşa pe care intrase King apăru un bărbat. John Bruno părea dezorientat, speriat şi gata să verse. King înţelegea prin ce trece; şi lui îi era rău. El şi Bruno erau precum creştinii care aşteptau leii în vreme ce mulţimea însetată de sânge anticipa cu entuziasm măcelul. Când King se apropie de el, Bruno tresări instantaneu.

— Te rog, te rog, nu mă lovi!

— N-am de gând să-ţi fac niciun rău. Sunt aici ca să te ajut.

Bruno îl privi cu o expresie perplexă.

— Cine eşti?

King începu să spună ceva, apoi se opri. Cum ar fi putut să-i explice?

— Sunt agentul tău de la Serviciul Secret, îi zise el într-un final.

În mod surprinzător, Bruno păru să accepte asta fără niciun fel de întrebare.

— Ce se petrece? întrebă Bruno. Unde ne aflăm?

— Suntem într-un hotel. Şi e pe cale să se întâmple ceva. Nu sunt sigur ce anume.

— Unde sunt restul oamenilor tăi?

King îl privi inexpresiv.

— Şi eu aş fi vrut să ştiu… domnule.

Asta era mai mult decât o nebunie, dar ce putea să facă? Şi trebuia să recunoască, atitudinea de agent îi revenise mai uşor decât ar fi crezut.

Bruno zări uşa încăperii.

— Nu putem pleca pur şi simplu?

— A, nu, asta nu ar fi o idee bună.

King urmărea ceasul care acum arăta 10.29. Acum opt ani de zile, Ritter se afla înaintea lui, faţă în faţă cu mulţimea care îl adora. King nu voia să facă aceeaşi

greşeală cu Bruno. Îl conduse până la şnurul de catifea.

— Vreau să stai în spatele meu! Orice s-ar întâmpla, stai în spatele meu!

— Da, absolut.

De fapt, King ar fi vrut să treacă el în spatele lui Bruno. După atâţia ani, ajunsese din nou în acelaşi punct: era din nou un nenorocit de scut uman.

Scoase pistolul din buzunar. Dacă gloanţele nu erau reale, n-avea nicio şansă. Cântări din ochi şnurul de catifea. Făcu un pas înainte. Acum era la mai puţin de trei centimetri distanţa, în mod ironic aproape în acelaşi loc în care se afla Ritter când Ramsey îl împuşcase. Când limba ceasului se mişcă la 10.30, King trase piedica.

— Aşadar, aduceţi copiii bucălaţi să-i pupăm, mormăi King. Daţi-i drumul!

În timp ce Michelle arunca o privire după colţ, îl văzu pe bărbatul care stătea în faţa uşii spre Stonewall Jackson Room. Era înarmat cu un pistol şi o puşcă, şi părea să fie tipul care se dăduse drept lunetist al poliţiei, sus în copac, înainte să i se alăture lui Parks în încercarea de a o ucide. Nu-i putea distinge faţa, dar bănuia că omul era Simmons. Dacă era aşa, ea avea un avantaj. Să sară şi să îl someze să stea pe loc? Ar putea avea timp să tragă o dată, suficient cât să o rănească, cu puţin noroc.

Apoi ridică privirea şi văzu cum gardianul se uită la ceas, zâmbind. Asta nu putea însemna decât că…

Se rostogoli din ascunzătoare, ţintind pistolul spre pieptul lui. Până la urmă, îl somase să stea pe loc, dar modificase puţin rutina, trăgând în timp ce striga. Gloanţele îl loviră în pectorali; omul ţipă şi căzu la podea. Michelle alergă spre el, ajunse aproape, lovi cu piciorul în armele lui aruncându-le cât acolo, îngenunche şi-i verifică pulsul. Piciorul încălţat în

bocancul greu se ridică şi o lovi în umăr, iar Michelle se rostogoli pe spate, pierzându-şi arma.

Omul se ridică anevoie, ţinându-se cu o mână de piept. Cum era posibil una ca asta? Doar îl lovise în partea de sus a trunchiului. Îşi răspunse singură aproape imediat, în timp ce se ridica de pe jos. Vestă antiglonţ. Se aruncă spre pistol, dar şi el făcu la fel. Se ciocniră unul de altul, iar el o prinse de gât, sugrumând-o.

— De data asta, sâsâi el la ureche, vei muri, scârbă!

Era acelaşi cu cel care încercase să o omoare în maşină.

N-avea puterea lui, aşa că se decise să se folosească de avantajul pe care îl avea. Îl împunse cu cotul în partea stângă, acolo unde credea că îl împuşcase în seara aceea. Bărbatul gemu şi îi dădu drumul, căzând în genunchi. Se îndepărtă de el, alunecă pe podea şi căută pistolul cu înfrigurare. Când degetele se strânseră pe armă, se întoarse şi îl zări pe Simmons ridicându-se din nou, de data asta cu un cuţit în mână.

Ţinti şi trase, iar glonţul îl lovi chiar în mijlocul frunţii. Se târî până la el. Îi veni o idee, cu ochii la trupul neînsufleţit. „S-ar putea să meargă.”

73

Exact la 10.31, King îşi dădu seama că avea o mare problemă sau măcar încă o problemă serioasă pe lângă toate celelalte. Se uită la ascensor. Dacă prezentul urmărea firul evenimentelor din trecut, atunci avea să se întâmple ceva legat de el. Problema era în felul următor: dacă uşile se deschideau şi King nu se uita să vadă ce se întâmplă acolo, el şi Bruno ar putea fi atacaţi din acea direcţie. Dar dacă se uita să vadă ce este, aşa cum o făcuse cu opt ani în urmă, acea distragere de moment ar putea însemna sfârşitul pentru amândoi. Şi-l închipui pe Sidney Morse urmărindu-l cum încearcă să iasă din aceasta dilemă, râzând cât putea de tare.

Când ceasul ajunse la clipa critică, King întinse mâna în spate şi îl prinse pe Bruno.

— Când îţi zic să te laşi la podea, şopti el în grabă, să te laşi la podea!

Era ca şi cum King putea vedea întreaga mişcare a ceasului, în toate detaliile ei, către 10.32. Îşi pregăti pistolul. Se gândi să tragă o dată, ca să vadă dacă are gloanţe adevărate, dar se prea poate ca Morse să-i fi dat un singur glonţ adevărat, şi aşa l-ar irosi. Probabil asta îi trecuse prin cap şi lui Morse.

Mâna cu pistolul era întinsă, mişcând-o dintr-o parte în alta; strânse şi mai tare de haina lui Bruno. Respiraţia candidatului avea un ritm accelerat, atât de rapid, încât lui King îi fu teamă că omul va leşina. I se părea că aude bătăile inimii lui Bruno când realiză că sunt chiar ale sale. Bine, era cât se poate de pregătit.

Ceasul ajunse la 10.32, iar arcul pe care îl trasa prin aer pistolul lui King era din ce în ce mai grăbit, căci încerca să acopere fiecare centimetru din încăpere. Luminile se stinseră, şi cei doi rămaseră în beznă. Brusc, încăperea explodă în lumini caleidoscopice care

ar fi înverzit de invidie orice patron de discotecă. Săreau prin încăpere ca nişte fulgere, porni şi o înregistrare cu voci, dată la maximum. Era asurzitor şi orbitor, iar King se văzu nevoit să-şi pună mâna pavăză la ochi. Dar îşi aduse aminte şi căută în buzunar după ochelarii de soare. Unu la zero pentru tipii cu lentile marfă.

Atunci se auzi acel „ding” al ascensorului.

— Morse, nenorocitule! strigă King.

Uşile se deschiseseră sau era doar un truc? King era sfâşiat de nehotărâre. Să se uite sau nu?

— Jos! îi spuse lui Bruno, iar acesta se lăsă instantaneu la podea.

King întoarse capul, hotărât să se uite numai pentru o fracţiune de secundă. Nu ajunse atât de departe.

În faţa lui stătea Joan Dillinger. Atârna la mai puţin de trei metri, suspendată de tavan, se pare. Era ca şi cum ar fi fost prinsă de o cruce, cu mâinile întinse în aer, cu faţa palidă şi ochii închişi. King nu ştia dacă era aievea sau nu. Făcu vreo câţiva paşi înainte şi întinse mâna, dar se dovedi că nu era ceva real. Uluit, King se uită iute în direcţia ascensorului. Acolo era Joan, încătuşată şi suspendată de cabluri. Imaginea ei fusese proiectată cu ajutorul cine ştie cărui dispozitiv. Părea moartă.

Privind-o pe femeie, King se simţi cuprins de o furie imensă. Probabil pe asta conta şi Morse. Simpla conştientizare a acestui fapt îl calmă pe King.

Întorcându-se, înţepeni. Chiar în faţa lui, între două personaje de carton, era Kate Ramsey, cu un pistol aţintit spre pieptul lui.

— Aruncă arma! îi ordonă ea.

King ezită, apoi puse arma încet pe podea. Luminile reveniră la normal şi efectele speciale de sunet încetară.

— Ridică-te, îi zise ea lui Bruno. În picioare, ticălosule! ţipă ea.

Bruno se ridică tremurând, dar King rămase între candidat şi potenţiala lui asasină.

— Kate, ascultă-mă. Nu vrei să faci asta.

De undeva bubui o voce. Era Morse, care juca rolul de regizor, anunţând următoarea scenă.

— Haide, Kate. Ţi i-am adus pe amândoi, aşa cum am promis: omul care a ruinat cariera tatălui tău şi omul care i-a luat viaţa. Gloanţele tale au cartuş în oţel. O singură apăsare pe trăgaci şi îi poţi omorî pe amândoi. Fă-o! Fă-o pentru sărmanul tău tată! Aceşti oameni l-au distrus.

Degetul lui Kate se strânse mai tare pe trăgaci.

— Kate, nu-l asculta, zise King. El este cel care l-a atras în cursă pe tatăl tău. El a fost cel care l-a pus să îl omoare pe Ritter. Bruno n-a avut de-a face cu nimic din toate astea.

— Minţi, zise ea.

— Omul pe care l-ai auzit vorbind cu tatăl tău în seara aceea era Sidney Morse.

— Te înşeli. Singurul nume pe care l-am auzit a fost Thornton Jorst.

— Kate, n-ai auzit numele asta, ai crezut că ai auzit asta. N-ai auzit „Thornton Jorst", ci altceva care sună la fel: *„Trojan horse"*[17].

Kate nu mai părea aşa convinsă. King se folosi de acest mic avantaj.

— Sunt sigur că Morse ţi-a spus tot ce trebuie să ne spui. Dar partea pe care ne-ai spus-o este adevărată, numai că tu nu ţi-ai dat seama de importanţa ei.

Kate căpătă o expresie confuză, iar degetul slăbi trăgaciul, extrem de uşor.

King continuă, vorbind repede:

— Morse a fost calul troian, omul din interior în campania lui Ritter. Aşa i-a explicat tatălui tău. Morse ştia că Arnold nu era de acord cu ce făcea Ritter cu ţara asta. Dar lui Morse nu-i păsa de politica lui Ritter. Atunci de ce s-a alăturat campaniei? Pentru că Morse

17 „Cal troian" (n. tr.)

era îndrăgostit de mama ta. Ea era steaua lui în devenire. Şi, dacă scăpa de tatăl tău, ea ar fi fost a lui. Şi dacă n-a reuşit, a omorât-o. Iar acum se foloseşte de tine aşa cum s-a folosit de tatăl tău.

— E o nebunie. Dacă este adevărat ceea ce spui, atunci de ce face toate astea acum?

— Nu ştiu. E nebun. Cine ar pune în scenă aşa ceva?

— Kate, minte, se opuse Morse. Eu fac asta pentru voi toţi. Să vă fac dreptate. Acum împuşcă-i!

King o privi pe Kate direct în ochi.

— L-a omorât pe tatăl tău, însă a făcut totul pentru ceea ce el credea că este o cauza nobilă. Omul ăla – King arătă în direcţia de unde venea vocea lui Morse –, omul ăla este un criminal cu sânge rece şi a înscenat toate astea din pură gelozie.

— L-ai ucis pe tata, îi aruncă ea direct.

— Îmi făceam datoria. Nu am avut de ales. Tu nu ai văzut expresia tatălui tău în acea zi. Dar eu i-am văzut chipul. Ştii cum arăta? Vrei să ştii cu adevărat?

Ea îl privi cu lacrimi în ochi şi făcu semn din cap că da.

— Kate, arăta surprins. Surprins. La început, am crezut că era şocul de a ucide pe cineva. Dar apoi mi-am dat seama că el era surprins că Morse nu şi-a scos şi el pistolul ca să tragă. Morse era chiar lângă mine. Făcuseră un pact. Tatăl tău se uita de fapt la el. A fost momentul în care a ştiut că a fost înşelat.

Morse strigă:

— Ultima şansă, Kate. Împuşcă-i sau voi fi nevoit s-o fac eu.

King o privi rugător.

— Kate, n-o poţi face. Nu poţi. Îţi spun adevărul. *Ştii* că spun adevărul. Orice minciuni ţi-a servit el, tu nu eşti o ucigaşă, iar el nu te poate transforma într-una.

— *Acum!* urlă Morse.

În schimb, Kate începu să coboare mâna cu pistolul.

Deodată se deschise uşa încăperii. Asta o distrase pe Kate pentru o clipă, iar King prinse şnurul de catifea, îl arunca în aer şi o lovi peste mână, smulgându-i pistolul. Fata ţipă şi căzu pe spate.

King strigă la Bruno:

— Fugi! Ieşi pe uşă!

Bruno se răsuci şi alergă spre ieşire, unde Michelle tocmai încerca să intre.

Se aprinseră toate luminile şi asta îi orbi pe moment. Michelle fu prima care văzu. Ţipă şi se aruncă înainte.

— Bruno, jos! strigă ea.

Pistolul se declanşă. Michelle se aruncă în faţa candidatului şi glonţul o lovi în piept.

King se întoarse în direcţia de unde venise împuşcătura şi trase. Atunci descoperi că Morse nu avusese nicio intenţie să-i acorde vreo şansă. Arma lui era încărcată cu gloanţe oarbe.

King strigă:

— Michelle!

Ea nu mai mişca, nici chiar când Bruno se făcu nevăzut. Apoi luminile se stinseră din nou, lăsându-i pe întuneric.

74

King se ghemui în întuneric, căutând cu disperare ceva. Apoi se făcu din nou lumină, deşi la un nivel mai scăzut. Simţi că este ceva în spatele lui şi se învârti în loc. Era Sidney Morse şi avea un pistol îndreptat spre el.

— Ştiam că nu are tăria s-o facă, zise Morse, arătând cu pistolul în direcţia lui Kate, unde tânăra femeie încă era întinsă pe jos. Nu eşti ca *tatăl* tău! Făcu un semn cu braţele, cuprinzând printr-un gest toată încăperea. Ţi-am oferit o scenă măreaţă pe care să debutezi, Kate. Ţi-am făcut scenariul la perfecţie; trebuia să fie grandiosul sfârşit. Mama ta ar fi avut o interpretare năucitoare. Tu ai eşuat lamentabil.

King o ajută pe Kate să se ridice, apoi se interpuse între ea şi Morse.

— Ei, Sean, iar eşti pe post de scut uman, continuă Morse, zâmbind. Se pare că asta e menirea ta în viaţă.

— Bruno a scăpat, aşa că te voi omorî pentru că ai tras în Michelle.

Morse îl cântări arogant.

— Bruno nu va pleca viu de la Fairmount. Cât despre Maxwell, se pare că i s-a terminat norocul. Cel puţin ea a căzut în luptă. Ce-şi poate dori mai mult de atât un agent al Serviciului Secret? Îşi îndreptă atenţia spre Kate. Mi-ai pus o întrebare. De ce toate astea acum? Îţi spun de ce. Asta nu are legătura cu John Bruno, aşa cum n-a avut legătură cu Clyde Ritter. Îndreptă pistolul spre Kate. Acum opt ani, tatăl tău era cheia. Acum totul se învârte în jurul tău, draga, dulcea mea Kate.

Respirând greu, cu lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji, ea întrebă:

— Eu?

Morse râse.

— Eşti o fraieră, exact ca tatăl tău. Îl privi pe King. Ai

zis că Regina m-a respins pentru că nu mă iubea, nu-şi dorea magia. Asta era adevărat doar în parte. Cred că m-a iubit, dar nu mai putea urca pe scenă după moartea lui Arnold, nu mai putea să devină steaua mea, din nou, pentru că altcineva avea mai mare nevoie de ea. Se uită din nou la Kate. Tu. Mama ta nu te putea părăsi pe *tine.* Aveai nevoie de ea, aşa mi-a spus. Tu erai viaţa ei. Cât de mult s-a înşelat! Cum se poate compara o adolescentă patetică, cu o carieră legendară pe Broadway, cu o viaţă cu *mine?*

— Asta pentru că un om ca tine nu poate înţelege dragostea adevărată, zise King. Şi cum poţi să o învinovăţeşti pe Kate pentru asta? Ea nu a ştiut nimic.

— Pot să o învinovăţesc de ce vreau eu! ţipă Morse. Şi, în plus, când Regina a vrut să se mărite cu idiotul ăsta de Jorst, Kate a fost întru totul de acord. O, da, am avut spionii mei. A vrut un bărbat exact ca tatăl ei. Doar asta şi ar justifica moartea ei. Dar mai e ceva. Kate, ţi-am urmărit evoluţia în carieră. Şi ai crescut exact ca mizerabilul de taică-tău, cu toate protestele tale, marşuri şi alte chestii caritabile. Era deja-vu. Îl omorâsem pe Arnold, dar el apărea din nou: înviase precum Hidra. Ochii lui Morse se îngustară privind-o pe tânără. Pe un ton ceva mai calm adăugă: Tatăl tău mi-a ruinat viaţa ţinând-o departe de mine pe femeia de care aveam nevoie, femeia pe care o *meritam.* Şi după moartea lui, ai preluat tu ştafeta. Dacă nu erai tu, Regina ar fi fost a mea.

— Nu cred că mama ar fi putut iubi pe cineva ca tine, zise Kate dispreţuitoare. Nu pot să cred că am avut încredere în tine.

— Ei, sunt şi eu un pic actor, Kate. Iar tu eşti aşa credulă! Când Bruno şi-a anunţat candidatura, m-am gândit imediat la tine. Ce coincidenţă norocoasă! Omul care îl condamnase pe taică-tău pentru o crimă pe care eu i-am băgat-o pe gât candida acum pentru aceeaşi

funcţie ca şi omul pe care l-a împuşcat tatăl tău. Era perfect. Ideea pentru întreaga punere în scenă mi-a venit instantaneu. Aşa că am venit la tine, ţi-am vândut toată trista poveste despre tatăl tău, iar tu ai crezut fiecare cuvânt.

Kate se repezi spre el, dar King o ţinu.

— Mi-ai zis că ai fost prietenul lor, strigă ea. Că l-ai ajutat pe tata când era în arest pentru crimă şi că John Bruno i-a distrus cariera. Aruncă o privire spre King. Mi-a adus diverse decupaje din ziare. Mi-a zis că mi-a cunoscut părinţii bine şi că i-a ajutat, cu mult înainte ca eu să mă nasc. Cu toate că ei nu mi-au vorbit niciodată de el. Dar mi-a zis că era la Fairmount în ziua aceea şi că n-a fost nevoie să îl împuşti pe tata; că tocmai lăsa arma jos când tu ai tras. Mi-a zis că eşti un criminal. Se uită din nou la Morse. Numai minciuni.

Morse clătină din cap.

— Desigur. Totul face parte din piesă.

— Kate, e periculos să crezi un nebun, zise King.

— Agent King, nu un nebun. Ci un vizionar. Dar recunosc, este o delimitare foarte fină între cele două noţiuni. Iar acum, adăugă Morse, făcând un gest dramatic cu mâna, vine cel de-al treilea şi ultimul act al piesei. Moartea tragică a lui Kate Ramsey care îşi răzbună preaiubitul tată, cu ajutorul sărmanului, dementului Bob Scott, fost agent al Serviciului Secret, luându-i cu ea pe John Bruno şi pe Sean King – evident, cu toate dovezile care au fost găsite mai târziu, mulţumită mie. Când te gândeşti, simetria este nemaipomenită: tată şi fiică, asasinii a doi candidaţi prezidenţiali, pierind amândoi în acelaşi loc. Este una dintre cele mai bune lucrări scrise de mine vreodată.

— Iar tu chiar eşti nebun, zise King.

— Întotdeauna mediocrii azvârlă cu pietre în cei străluciţi, îi replică Morse mândru de sine. Iar acum, ultimul membru al familiei Ramsey – dulcea, iubitoarea

familie Ramsey – va dispărea de pe acest pământ. Kate, sunt convins că vei avea o moarte frumoasă. Iar eu voi putea să-mi văd de viaţa mea. Puterea mea artistică este acum complet refăcută. O altă identitate şi Europa mă cheamă. Posibilităţile sunt nelimitate, chiar şi fără *mama* ta.

Îndreptă pistolul spre Kate. King ridică şi el arma.

— De fapt, Sid, am redus opţiunile tale la una singură.

— N-are decât gloanţe oarbe, îi spuse Morse. Ai descoperit şi tu asta acum câteva minute.

— Şi de aceea i-am smuls lui Kate pistolul din mână şi l-am ridicat de pe jos când s-au stins luminile.

— E o cacealma.

— Oare? Arma mea e pe podea. Dar dacă te apleci să verifici, eu te împuşc. E similar cu trucul pe care l-ai folosit tu, cu ascensorul. Şi cele două pistoale arată oricum la fel. E imposibil să-ţi dai seama. Dar hai, uită-te! Şi când glonţul meu îţi intră în cap, vei şti că te-ai înşelat. Ai dat-o în bară, Sid. Pe un platou, nu pierzi niciodată din ochi pistoalele de recuzită. Un regizor *strălucit* aşa ca tine ar trebui să ştie lucrul ăsta.

Deodată, Morse nu mai părea aşa de încrezător în sine. King se folosi de micul avantaj.

— Ce este, Sid? Eşti puţin agitat? Nu-ţi trebuie curaj să împuşti un om neînarmat sau să îneci bunicuţe în cada de baie. Dar acum putem vedea cât de curajos eşti tu, de fapt, pentru că nu mai eşti în siguranţă, în spatele scenei. Eşti vedeta spectacolului, în mijlocul scenei, iar publicul tău aşteaptă.

— Eşti un actor groaznic. Bravada ta abia dacă ne convinge, răspunse Morse, dar vocea lui trăda o anume tensiune.

— Ai dreptate, nu sunt actor, dar nici nu trebuie să fiu, pentru că aici nu suntem într-un spectacol, nu e ficţiune. Gloanţele sunt adevărate, şi cel puţin unul din noi va muri, şi nu ne vom mai ridica pentru un bis. Îţi

spun cum facem, duelurile sunt nemaipomenite în teatru, aşa că hai să facem un duel, Sid. Doar tu şi cu mine. King puse degetul pe trăgaci. Când ajung la trei.

Privirea lui îl sfredelea pe Morse, care acum era palid, respirând iute.

— Haide acum, nu mă lăsa baltă. Nu sunt decât un fost agent al Serviciului Secret. Sigur, am omorât oameni care trăgeau spre mine, dar cât de bun pot fi? Cum ai zis, n-am cum să fiu în clasa ta. King se opri şi apoi începu să numere. Unu…

Lui Morse începură să-i tremure mâinile şi făcu un pas îndărăt.

King strânse mai tare mânerul pistolului.

— N-am mai ţinut un pistol în mână de opt ani de zile. Îţi aduci aminte ultima oară, nu? Sunt ruginit rău. În lumina asta, chiar şi de atât de aproape, probabil pot să te lovesc în trunchi. Dar tot am să te omor.

Morse respira din ce în ce mai repede, şi mai făcu un pas înapoi.

— Doi. Privirea lui King rămase aţintită pe chipul lui Morse. Asigură-te că îţi respecţi marcajele, Sid, şi nu uita să faci o plecăciune înainte de a cădea la podea cu o gaură mare în piept. Cu toate acestea, nu-ţi face griji, moartea va surveni pe loc.

Când King rosti „trei”, Morse urlă. Luminile se stinseră şi King se lăsă în jos, iar glonţul trecu pe deasupra lui. Răsuflă uşurat. Tertipul lui funcţionase.

Un minut mai târziu, femeia care o împuşcase pe Michelle trecu prin întuneric pe lângă figurile din carton, îndreptându-se spre King. Imediat ce se stinseseră luminile, Tasha îşi pusese o pereche de ochelari speciali pentru noapte, iar acum vedea totul clar, spre deosebire de King care nu vedea nimic. Trecu pe lângă Michelle, aşa cum era căzută, apoi trecu printre două cadre de lemn. King se retrăsese cu Kate

într-un colţ, dar, de unde era acum, Tasha putea să-l împuşte fără probleme. Ordinele pe care tocmai le primise erau clare. Nu conta restul, Sean King şi Kate Ramsey trebuiau să moară.

Tasha îndreptă arma spre el, zâmbind. Ucidea oameni, asta făcea ea. Iar acum se pregătea să mai adauge încă doi pe lista ei.

Zgomotul din spatele ei o făcu să se întoarcă. Raza de lumină a lanternei o lovi în ochi, orbind-o, şi acesteia îi urmă un obiect mult mai dur. Cariera de criminală a Tashei fu curmată brusc de glonţul care o lovi în cap.

Michelle se ridică pe picioarele ca gelatina. Se frecă la piept unde glonţul lovise vesta pe care i-o luase lui Simmons. Impactul o trântise la pământ leşinată. O durea ca naiba, dar era vie. Noroc că îşi revenise la timp.

Îi găsi pe King şi pe Kate cu ajutorul lanternei.

— Scuze, am avut o mică problemă, altfel vă veneam în ajutor mai repede. Sunteţi teferi?

El făcu semn că da.

— L-ai văzut pe Sidney Morse?

— Sidney, el e în spatele chestiei ăsteia? King aproba din cap. Ea părea dezorientată. Am crezut că e Peter Morse.

— De-abia acum m-am prins şi eu. Ai un cuţit?

Îi dădu unul.

— L-am luat de la Simmons, împreună cu lanterna. Ce ai de gând să faci?

— Aşteaptă-mă afară. Şi ia-o şi pe Kate cu tine.

Michelle şi Kate se îndreptară spre uşă. King o luă spre ascensor unde Joan era încă suspendată. Îi luă pulsul. Era în viaţă. Tăie cablurile de care era legată, o ridică pe umăr şi se duse afară la Michelle şi la Kate.

Pe neaşteptate însă o lăsă pe Joan, se aplecă şi începu să răsufle repede. Efectul confruntării riscante cu Morse îl lovea abia acum.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă repede Michelle.

— Cred că mi se face rău, o repezi el. Asta se întâmplă.

— Ai minţit adineauri, cu pistolul, nu? Nu era al meu. Tu aveai doar gloanţe oarbe, interveni Kate.

— Da, am minţit, recunoscu el printre dinţi.

Michelle îi puse o mână pe spate.

— O să fie bine.

— Sunt prea bătrân pentru *prostiile* astea. Mai trase aer în piept de câteva ori şi se îndreptă de spate. Nu-ţi miroase a fum? întrebă el.

Alergară spre ieşire şi aici dădură peste Bruno care arăta îngrozit. Indică spre capătul culoarului, unde flăcările erau deja impenetrabile. Pasajul spre etajele superioare era blocat de un alt zid de flăcări.

Michelle observa un cablu negru pe jos. I-l arătă lui King.

— E ceea ce cred eu că este?

Îl examina şi el. Când se ridică, era palid la faţă.

— A pus explozibil în toată clădirea. Aruncă o privire în jur. Bine, prin urmare, nu putem ieşi şi n-avem cum să urcăm. Se uită în cealaltă direcţie pe culoar. Dacă îmi aduc bine aminte, asta ne duce spre subsol. Iar de acolo nu există ieşire.

— Stai puţin, interveni Michelle. *Putem* ieşi prin subsol.

75

Ajunseră la nivelul de jos, fiind urmaţi de fumul din infernul în creştere. Aici funcţiona sistemul de iluminare, aşa că puteau vedea destul de bine.

— Bine, şi acum ce facem? întrebă King privind în lungul coridorului blocat de dărâmături undeva pe la mijloc. Ţi-am spus doar că nu sunt ieşiri aici. Am verificat asta când Ritter era aici.

— Nu, aici, zise Michelle. Deschise uşa de la liftul de serviciu. O să urcăm cu asta până la etajul trei.

— Etajul trei! exclamă Bruno supărat. Şi apoi ce facem, sărim? Asta e o idee nemaipomenită, agent Maxwell, de-a dreptul sclipitoare!

Cu mâinile în şolduri, Michelle se postă chiar în faţa lui Bruno.

— De data asta vei face exact aşa cum îţi spun, aşa că taci din gură şi urcă… *domnule!*

Îl împinse pe Bruno în lift, apoi se întoarse spre Kate. King făcu un pas în faţă.

— Tu urcă cu Bruno, apoi trimite liftul înapoi. Eu vă urmez cu Joan şi Kate.

Michelle dădu din cap în semn că aprobă, apoi îi dădu pistolul ei.

— Gloanţe adevărate. Ai grijă de tine.

Se urcă în lift, apoi ea şi Bruno începură să se tragă în sus manevrând cablurile liftului.

King încercă să o trezească pe Joan când Kate se lăsă la podea.

— Pe mine mă poţi lăsa aici. Nu mai vreau să mai trăiesc.

Îngenunche lângă ea.

— Morse s-a jucat cu mintea şi cu inima ta, şi asta e o combinaţie greu de învins. Totuşi, chiar şi aşa, n-ai fost în stare să apeşi pe trăgaci.

— Mă simt ca o proastă. Vreau să mor.

— Nu, nu vrei. Ai toată viaţa înainte.

— Da. Pentru ce? Închisoare?

— Dar ce ai făcut greşit? N-ai omorât pe nimeni. Din câte ştiu eu, Morse te-a răpit şi pe tine şi te-a ţinut captivă aici.

Kate îl privi.

— De ce faci asta pentru mine?

El şovăi, apoi spuse:

— Pentru că eu l-am luat pe tatăl tău de lângă tine. Îmi făceam datoria, dar când iei viaţa altcuiva, faptul că-ţi făceai datoria nu mai pare o explicaţie aşa de bună. Se opri. Şi ai încercat să ne ajuţi. Ştiai că povestea pe care ne-ai turnat-o despre protestul antirăzboi din 1974 n-o să ţină, nu-i aşa? Ştiai că te-ai băgat până peste cap în ceva extrem de periculos. Am dreptate, nu?

— Da, admise ea cu voce slabă.

Se auzi liftul coborând.

— Bine, hai să plecăm de aici, zise King.

În timp ce o ajuta să urce, ţipatul lui Kate îl făcu să se întoarcă imediat.

Prin fum venea spre ei Sidney Morse. Învârti bara de metal spre King, dar el se aruncă la podea şi bara nu îl nimeri.

King scoase pistolul lui Michelle şi îl aţinti spre Morse.

— Fără cacealma, zise Morse rânjind dispreţuitor.

— Fără cacealma, îi răspunse King.

Glonţul îl lovi pe Morse în piept. Uluit, căzu în genunchi şi lăsă să-i scape bara din mână. Se uită în jos, atinse rana care sângera, apoi se uită din nou la King, cu o privire lipsită de expresie.

King se ridică încet, ochind inima celuilalt.

— Primul foc a fost pentru mine. Ăsta este pentru Arnold Ramsey.

King trase şi Morse căzu pe spate, mort.

— Şi chiar ar fi trebuit să ai mai mult respect pentru Serviciul Secret, zise King încet, rămânând în picioare lângă trupul neînsufleţit.

Când King observă sângele de la capătul barei de metal, îngheţă pentru o fracţiune de secundă, apoi se răsuci şi privi fără să-i vină a crede. Kate se sprijinea de zid, cu capul spart. Morse lovise pe lângă el, dar o nimerise pe ea. Ochii fără viaţă ai tinerei îl priveau neînduplecaţi. Morse îi omorâse pe amândoi. Tată şi fiică. King îngenunche lângă ea şi îi închise uşor ochii.

O auzea pe Michelle strigând după el în casa liftului.

O privi îndelung pe tânăra moartă.

— Kate, îmi pare atât de rău! Îmi pare atât de rău!

King o luă în braţe pe Joan şi o puse în cabina liftului, apoi urcă lângă ea şi trase de cablu cu toată puterea.

Undeva pe coridorul de la subsol, într-una dintre încăperi, ceasul detonatorului pe care Morse îl pornise înainte de atacul său criminal ajunse la treizeci de secunde până la explozie.

La etajul al treilea, King o ridică pe Joan din lift şi îi explică lui Michelle ce se întâmplase cu Kate şi cu Morse.

— Ne pierdem timpul, zise Bruno, căruia evident că nu-i păsa deloc de moartea tinerei. Cum ieşim de aici?

— Pe aici, zise Michelle şi o luă la goană pe culoar. Ajunseră în capăt, şi ea le indică un tobogan pentru gunoaie care fusese ataşat la una dintre ferestre. La capătul toboganului e un tomberon.

— Eu nu sar în gunoaie, declară Bruno indignat.

— Ba ai să sari, îl contrazise Michelle.

Bruno părea că mai are puţin şi explodează de furie când observă privirea de gheaţă din ochii ei. Se urcă pe marginea toboganului şi cu un mic impuls din partea lui Michelle începu să alunece cu viteză în jos, ţipând cât îl ţinea gura până se opri.

— Michelle, tu urmezi, zise King.

Se urcă pe tobogan şi dispăru.

Când King, cu Joan în braţe, se urcă la rândul său pe marginea toboganului, ceasul declanşatorului ajunse la cinci secunde.

Hotelul Fairmount începu să facă implozie exact când King şi Joan aterizară în gunoi. Forţa dezintegrării hotelului întoarse containerul cu susul în jos, ceea ce probabil fu un lucru bun, căci fundul de metal îi protejă împotriva şocului imprimat de forţa exploziei, de fum şi dărâmături. Suflul împinse containerul greu la vreo trei metri mai încolo, unde se opri la doar câţiva paşi de gardul electrificat.

După ce se lăsă praful, ieşiră din ascunzătoare şi priviră la grămada de cărămizi care fusese odată hotelul Fairmount. Dispăruseră odată cu el fantomele lui Arnold Ramsey şi Clyde Ritter, şi spectrul vinovăţiei care îl bântuise pe King în toţi aceşti ani.

King se uită spre Joan care gemea şi care se ridică încet, privind în jur, ochii ei reuşind să distingă peisajul înconjurător. Dădu de Bruno şi tresări. Se răsuci şi îl zări pe King, iar pe chip i se aşternu o expresie de uluire totală.

El ridică din umeri şi zise:

— Ar fi bine să te apuci de lecţii de catamaran.

Se uita spre Michelle. Ea îi zâmbi slab şi îi zise:

— S-a terminat, Sean.

El privi la dărâmături încă o dată şi încuviinţă:

— Da, poate că în sfârşit s-a terminat.

EPILOG

Câteva zile mai târziu, Sean King stătea aşezat pe o bucată de lemn ars care făcuse odată parte din frumoasa lui bucătărie şi trecea în revistă locul unde până nu demult era casa lui. Când auzi maşina intrând pe alee, se întoarse în acea direcţie.

Joan coborî din maşina sa, un BMW.

— Arăţi complet refăcută, observă el.

— Nu sunt sigură că mă voi reface complet vreodată. Se aşează lângă el. Sean, uite ce e, de ce nu vrei să iei banii? Afacerea e afacere. Ai câştigat banii ăştia.

— Prin toate câte ai trecut, tu îi meriţi mai mult decât mine.

— Prin câte am trecut *eu!* Doamne, am fost drogată. Tu ai trăit tot coşmarul ăsta şi erai perfect treaz.

— Joan, ia banii şi bucură-te de viaţă, insistă el.

Îi luă o mână într-a ei.

— Atunci, vii cu mine? Cel puţin aşa pot să te sprijin, în stilul de viaţă cu care te-ai obişnuit.

Încerca să afişeze un zâmbet curajos.

— Mulţumesc, dar cred că voi rămâne aici.

Ea se uită în jur la ruinele casei devastate.

— Aici? Ce mai e aici, Sean?

— Păi, aici e viaţa mea, îi spuse el şi îşi trase mâna încet, eliberând-o dintr-a ei.

Joan se ridică, părând stânjenită.

— Pentru o clipă am crezut că va exista până la urmă un sfârşit ca în poveşti.

— Ne-am certa tot timpul.

— Şi ăsta e un lucru rău?

— Să mă ţii la curent cum îţi mai merge, îi zise el încet. Vreau să ştiu de tine.

Ea trase adânc aer în piept, îşi şterse lacrimile, apoi se uită spre priveliştea oferită de munţi.

— Nu cred că am apucat să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa.

— Ba da, ai făcut-o. Şi tu ai fi făcut la fel pentru mine.

— Da, aşa e, zise ea convinsă.

Se întoarse cu spatele, părând atât de nefericită, încât King se ridică şi o luă în braţe. Ea îl sărută pe obraz.

— Ai grijă de tine, zise ea. Fii cât de fericit poţi, îi mai spuse, îndepărtându-se.

— Joan? o strigă, iar ea se întoarse cu faţa spre el. N-am spus nimic despre faptul că erai în ascensor pentru că ţineam la tine. Ţineam foarte mult la tine.

King rămase singur o vreme, până când Michelle veni cu maşina şi i se alătură.

— Te-aş întreba cum îţi merge, dar cred că ştiu deja răspunsul. Luă de pe jos o bucată de zid. Sean, poţi reconstrui totul, mai bine chiar decât înainte, îi spuse ea.

— Da, numai că aş face-o mai mică. Mă aflu într-o faza a vieţii mele în care simt nevoia să minimalizez. Linii curate, simple, poate doar puţine chestii decorative ici şi colo.

— Hei, nu începe cu chestii din astea cu mine. Dar unde o să stai acum?

— Mă gândeam să închiriez o barcă de la debarcaderul lacului şi să o ancorez aici. Să-mi petrec iarna şi poate primăvara pe apă, în timp ce reconstruiesc.

— Pare un plan bun. Se uită spre el puţin agitată. Ce mai face Joan?

— Îşi vede de noua ei viaţă.

— Şi de milioanele ei. De ce nu ţi-ai luat partea?

— Servitutea remunerată nu este ceea ce pare a fi. Ridică din umeri. În realitate, ea e un om bun, dacă reuşeşti să priveşti în spatele exteriorului de titan. Şi cred că mă iubeşte cu adevărat. În alte condiţii poate ar

fi mers între noi.

Michelle avea o expresie de parcă ar fi vrut să ştie ce condiţii anume au împiedicat acest rezultat, dar se hotărî că era mai bine să nu întrebe.

— De unde ai venit? Washington? o întrebă King.

— Da, voiam să rezolv câteva lucruri. Bruno s-a retras din alegeri, din fericire pentru America. Apropo, pe Jefferson Parks l-au prins la graniţa cu Canada. Deci l-ai bănuit?

— Până la final. Toată chestia asta a pornit când Howard Jennings a fost mutat la Wrightsburg şi a venit să lucreze pentru mine. Parks era contactul lui. El era singurul care ar fi putut aranja asta.

— Ei bine, era chiar sub nasul meu şi nici măcar nu mi-am dat seama că ştiam. Clătină din cap şi continuă: Parks i-a recrutat pe Simmons şi pe Tasha Reed, femeia împuşcată la hotel; amândoi făcuseră parte din programul de protecţie a martorilor. Morse i-a plătit pe toţi pentru ajutor. Mandatul pentru Bob Scott era unul fals. Parks l-a ascuns în cutia pe care i-a dat-o lui Joan ca noi să ajungem astfel la buncărul pe care Morse l-a cumpărat în numele lui Scott. Printre dărâmături au găsit cadavrul lui Scott.

— Toate în numele iubirii, zise King obosit.

— Da, cel puţin în varianta bolnavă, deraiată a lui Sidney Morse. Michelle se aşează lângă el. Ce urmează pentru tine?

— Ce altceva? Sunt avocat.

— Vrei să-mi spui că după toată agitaţia asta tu eşti în stare să te apuci din nou de făcut contracte şi testamente?

— E şi ăsta un mod de a-ţi câştiga traiul.

— Da, dar nu *trăieşti* cu adevărat, nu?

— Bine, dar tu? Bănuiesc că ai fost repusă în drepturi în cadrul Serviciului Secret.

— De fapt, am demisionat azi-dimineaţă. De-asta m-

am dus la Washington.

— Michelle, ai înnebunit? Tocmai ai aruncat pe geam ani din viaţa ta.

— Nu, m-am scutit de alţi ani în care aş fi făcut ceva ce nu voiam să fac. Îşi frecă pieptul, acolo unde o lovise glonţul destinat lui Bruno. Am fost un scut uman. Nu e cel mai sănătos mod de a-ţi petrece viaţa. Cred că mi-am învineţit un plămân.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Ei bine, am o propunere pentru tine.

— Încă o propunere de la o doamnă deosebită. Oare ce am făcut să merit aşa ceva?

Înainte ca Michelle să-i poată răspunde, lângă ei mai opri o camionetă. Aparţinea firmei A-l Security. Din maşină coborâră doi bărbaţi în salopete de lucru, cu centuri cu scule prinse de mijloc.

— Sfinte Sisoe, exclamă cel mai vârstnic din cei doi uitându-se spre locul unde fusese casa. Ce s-a întâmplat aici?

— M-am nimerit cum nu se poate mai prost când m-am gândit să instalez sistemul A-l, zise King.

— Nu-i glumă. Presupun că nu veţi avea nevoie de noi astăzi.

— Nu, dar când voi avea o altă casă, veţi fi primii pe care îi voi suna.

— Incendiu în bucătărie?

— Nu, o bombă în pivniţă.

Cel mai bătrân din instalatori rămase cu gura căscată la King, apoi îi făcu semn agitat colegului său să intre la loc în maşină. Plecară atât de repede, că zburau pietricelele de sub roţi.

King redeveni atent la Michelle.

— Bine, propunerea ta?

— Bun, asta este. Făcu o pauză, apoi anunţă pe un ton dramatic: înfiinţam o agenţie de detectivi particulari.

King rămase aiurit, cu ochii la ea.

— Vrei să repeţi?

— Sean, înfiinţăm propria agenţie de investigaţii.

— Dar nu suntem detectivi.

— Ba sigur că suntem. Tocmai am rezolvat un mister uriaş, foarte complicat.

— Dar nu avem clienţi.

— Vom avea. Deja telefonul ţârâie încontinuu cu oferte. A sunat până şi vechea firma a lui Joan; voiau să accept propunerea ei. Dar eu am zis, la naiba cu asta, hai să intrăm noi doi în afaceri.

— Tu vorbeşti serios, nu?

— Îndeajuns de serios ca să ofer un avans pentru o căsuţă, cam la un kilometru şi ceva de aici. Cu vedere la lac. Pot să fac scufundări şi mă gândeam să iau o barcă şi un scuter. Poate te invit şi pe tine. Ne putem lua la întrecere.

O privi şi clătină din cap de uimire.

— Întotdeauna te mişti cu viteza luminii?

— Mi-am dat seama că, dacă te gândeşti prea mult la un lucru, viaţa trece pe lângă tine. Şi am luat cele mai bune decizii după ureche. Aşadar, ce zici? Întinse mâna. Batem palma?

— Vrei un răspuns chiar acum?

— Acum e la fel de bine ca oricând.

— Păi, dacă vrei un răspuns chiar acum, este…

Îi privi faţa zâmbitoare, şi sclipirea aceea pe care o avea în privire, şi începu să se gândească cum ar fi să-şi petreacă următorii treizeci de ani din viaţă întocmind acte şi contracte care l-ar fi îndobitocit cu siguranţă, câştigându-şi traiul în multipli de câte un sfert de oră. Ridică din umeri şi zise:

— Bănuiesc că va fi „da”.

Bătură palma.

— Super, zise ea entuziasmată, stai aşa, trebuie să facem asta cum trebuie.

Fugi până la maşină, deschise portiera şi dinăuntru

picară pe jos o pereche de beţe de schi şi un snowboard.

— Sper că biroul tău va fi mai ordonat decât pare să fie maşina, râse King.

— O, Sean, va fi. Sunt foarte bine organizată în viaţa mea profesională.

— Îhî, admise el neîncrezător.

Michelle împinse lucrurile la loc în maşină şi reveni cu o sticlă de şampanie şi două pahare.

— Tu faci onorurile, îi zise ea întinzându-i sticla.

King citi eticheta, apoi scoase dopul.

— O alegere bună.

— Aşa ar trebui să fie la cât am plătit pentru ea.

— Şi cum o să-i spunem acestei agenţii nou-nouţe? întrebă el în timp ce turnă şampanie în pahare.

— Mă gândeam… King şi Maxwell.

King zâmbi.

— Punem vârsta înaintea frumuseţii?

— Cam aşa ceva, îi răspunse ea.

Îi oferi unul din paharele cu şampanie.

— Pentru King şi Maxwell, toastă Michelle.

Şi ciocniră pentru a pecetlui pactul.

MULŢUMIRI

Pentru Michelle, cel mai mare suporter al meu, cea mai bună prietenă, iubirea vieţii mele. N-aş fi aici dacă n-ai fi tu.

Pentru Rick Horgan, încă o editare de succes. Cred că ne suntem reciproc datori cu câte o bere.

Pentru Maureen, Jamie şi Larry, pentru ajutorul şi încurajările voastre.

Pentru Tina, Martha, Bob, Tom, Conan, Judy, Jackie, Emi, Jerry, Karen, Katharine, Michele, Candace şi restul familiei de la Warner Books, pentru că întotdeauna au făcut totul pentru mine.

Pentru Aaron Priest, lumina mea călăuzitoare.

Pentru Maria Rejt, pentru comentariile ei inspirate.

Pentru Lucy Childs şi Lisa Erbach Vance, pentru tot ce realizaţi voi în spatele scenei.

Pentru Donna, Robert, Ike, Bob şi Rick, pentru ajutorul vostru şi pentru sugestiile valoroase.

Pentru Neal Schiff, pentru înţelepciunea şi ajutorul tău.

Pentru dr. Monica Smiddy, pentru gândurile tale şi cunoştinţele de specialitate. Entuziasmul tău debordant a fost foarte apreciat.

Pentru dr. Marina Stajic, pentru ajutorul tău. Discuţiile cu tine au fost fascinante.

Pentru Jennifer Steinberg, care a găsit o mulţime de răspunsuri.

Pentru minunata mea prietenă, dr. Catherine Broome, care mi-a răspuns cu răbdare la toate întrebările.

Pentru Bob Schule, pentru că este un prieten atât de bun şi un consultant de clasă, pentru că a citit primele variante şi mi-a dat sfaturi bune.

Pentru Lynette şi Deborah, pentru că au menţinut „proiectul” în direcţia cea bună.

Şi, la final, scuzele mele tuturor pasagerilor din trenul

Amtrak. Aceia care m-au auzit discutând cu diverşi experţi despre tehnici de otrăvire pentru intrigă şi care au fost probabil speriaţi de moarte de intenţiile mele aparent diabolice.